Isabel Allende

ZORRO

ÎNCEPE LEGENDA

COLECTIA WESTERN

ISABEL ALLENDE

ZORRO
Începe legenda

(Aventură, western, capă şi spadă)

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

V.2.0

ISABEL ALLENDE
EL ZORRO. COMIENZA LA LEYENDA
2005
Bucureşti, Humanitas, 2006

Aceasta este povestea lui Diego de la Vega şi a felului în care a devenit el legendarul Zorro. Pot, în sfârşit, să-i dezvălui identitatea, ținută în secret atâția ani şi o fac cu oarece ezitare, căci o pagină albă mă intimidează tot atât cât săbiile scoase din teacă de oamenii lui Moncada. Cu aceste pagini încerc s-o iau înaintea celor care se încăpățânează să-l defăimeze pe Zorro. Numărul rivalilor noştri e considerabil, cum se întâmplă mai mereu când e vorba de cei care-i apără pe cei slabi, salvează fecioare şi umilesc bogătaşi. Fireşte, orice idealist îşi face duşmani, însă noi preferăm să ținem socoteala prietenilor noştri, care sunt mult mai mulți.

Trebuie să istorisesc aceste aventuri pentru că degeaba şi-ar pune Diego viața în pericol pe altarul dreptății dacă n-ar afla nimeni. Eroismul este o ocupație prost plătită, care adesea duce la un sfârşit prematur, de aceea atrage atâția fanatici şi persoane cu o fascinație maladivă pentru moarte.

Există foarte puțini eroi cu inimă romantică şi sânge iute.

S-o spunem de-a dreptul: ca Zorro nu e nimeni.

PARTEA ÎNTÂI

California, 1790 – 1810

Să începem cu începutul, cu o întâmplare fără de care Diego de la Vega nu s-ar fi născut. S-a petrecut în Alta California, la misiunea San Gabriel, în anul Domnului 1790.

Pe atunci misiunea era condusă de părintele Mendoza, un franciscan cu spinare de tăietor de lemne, arătând mai tânăr decât cei patruzeci de ani bine trăiți, energic şi poruncitor, pentru care cel mai greu era să imite umilința şi blândețea Sfântului Francisc din Assisi. În California se găseau şi alți oameni ai Bisericii răspândiți în douăzeci şi trei de misiuni, a căror sarcină era să propage doctrina lui Christos printre câteva mii de păgâni din triburile *chumash, shoshone* şi altele, care n-o primeau mereu de bunăvoie. Băştinaşii de pe coasta Californiei aveau o rețea de troc şi comerț care funcționa de mii de ani. Zona era foarte bogată în resurse naturale, iar triburile se specializaseră. Spaniolii erau impresionați de economia atât de complexă a *chumash*-ilor, comparând-o cu cea a chinezilor. Indienii foloseau ca monedă scoicile şi organizau periodic sărbători, unde, în afară de schimbul de bunuri, se puneau la cale şi căsătoriile.

Indienii erau nedumeriți de misterul omului torturat pe o cruce, pe care albii îl adorau şi nu pricepeau avantajul de a o duce rău pe lumea asta pentru a te bucura de o ipotetică bunăstare pe lumea ailaltă. În paradisul creştin ar fi putut sta pe un norişor cântând la harpă împreună cu îngerii, dar de fapt cei mai mulți dintre ei ar fi preferat ca, după moarte, să vâneze urşi împreună cu strămoşii lor pe pământurile

Marelui Spirit. Nu pricepeau nici de ce albii înfigeau câte un steag în pământ, trăgeau linii imaginare, declarau că era proprietatea lor şi se supărau dacă cineva intra acolo în timp ce urmărea un cerb. Ideea de a poseda pământul li se părea la fel de neverosimilă precum împărțirea mării.

Aflând că mai multe triburi se răsculaseră, sub comanda unui războinic cu cap de lup, părintele Mendoza s-a rugat pentru victime, dar nu şi-a făcut prea multe griji, fiind sigur că misiunea San Gabriel era la adăpost. Era un privilegiu să aparții unei misiuni, o dovedeau familiile indigene care veneau să ceară protecție în schimbul botezului şi rămâneau acolo de bunăvoie; n-avusese niciodată nevoie să apeleze la militari pentru a recruta viitori convertiți. Aşa că recenta insurecție, prima care avea loc în Alta California, a pus-o pe seama abuzurilor soldățimii spaniole şi a severității confraților săi misionari. Triburile, răspândite în grupuri mici, aveau obiceiuri diferite şi comunicau între ele printr-un sistem de semnale; nu se puseseră nicicând de acord pentru ceva anume, exceptând comerțul şi în nici un caz pentru război. După părerea sa, bieții oameni erau mieii nevinovați ai lui Dumnezeu; dacă păcătuiau, o făceau din ignoranță, nu din viciu; trebuie că avuseseră un motiv serios să se ridice împotriva colonizatorilor.

Misionarul muncea fără preget, cot la cot cu indienii, pe câmp, la tăbăcitul pieilor şi la măcinatul porumbului. Seara, în timp ce ceilalți se odihneau, el doftoricea rănile mici sau scotea câte o măsea stricată. În plus, dădea lecții de catehism şi aritmetică, pentru ca neofiții – aşa le spunea indienilor convertiți – să poată număra pieile, lumânările şi vacile, nu însă şi de scris şi de citit, cunoştințe lipsite de vreo aplicație practică în aceste locuri. Noaptea făcea vin, ținea socoteli, scria în terfeloagele lui şi se ruga. Dimineața trăgea clopotul bisericii ca să-şi cheme turma la slujbă, după care supraveghea masa cu o privire atentă, pentru ca nimeni să nu rămână nemâncat. Din toate aceste motive, iar nu din prea mare încredere în sine însuşi sau din vanitate, era convins că triburile răsculate n-aveau să-i atace misiunea.

Totuşi, cum veştile rele soseau săptămânal, în cele din urmă le-a acordat atenție. Şi-a trimis doi oameni de încredere să cerceteze ce se petrecea în regiune; aceştia au dat repede de indienii ridicați la război şi au aflat toate amănuntele, fiind primiți frățeşte de cei pe care se duseseră să-i spioneze. La întoarcere, i-au relatat misionarului că un erou ivit din adâncul pădurii şi posedat de spiritul unui lup reuşise să unească mai multe triburi cu scopul de a-i alunga pe spanioli de pe pământul strămoşilor lor, pe care vânaseră dintotdeauna fără să ceară voie. Indienii nu aveau o strategie clară, se mulțumeau să ia cu asalt misiunile şi aşezările într-un impuls de moment, pârjoleau tot ce le ieşea în cale, după care se retrăgeau la fel de iute cum veniseră. Îi recrutau pe neofiții încă nemoleşiți de umilința de a-i sluji pe albi şi în felul acesta îşi îngroşau rândurile. I-au mai spus părintelui Mendoza că şeful numit Lupul Cenuşiu pusese ochii pe misiunea San Gabriel nu pentru c-ar fi avut ceva cu misionarul căruia n-aveai ce să-i reproşezi, ci pentru că era în drumul lor. Omul Domnului trebuia să ia măsuri. Nu era dispus să piardă rezultatul muncii sale de treizeci de ani, cu atât mai puțin să i se ia indienii, care, lipsiți de tutela sa, s-ar fi întors în păcat şi-ar fi trăit iar ca nişte sălbatici. I-a scris un mesaj căpitanului Alejandro de la Vega, cerându-i ajutor grabnic. Se temea de ce e mai rău, spunea, căci răsculații erau foarte aproape şi gata să atace oricând, iar el nu se putea apăra fără ajutor militar adecvat. A trimis două misive identice la fortul din San Diego, prin doi călăreți care au urmat drumuri diferite, astfel ca dacă unul era prins să ajungă măcar celălalt.

Câteva zile mai târziu, căpitanul Alejandro de la Vega ajungea la misiune în galop. A sărit de pe cal dintr-o mişcare şi-a lepădat tunica uniformei, eşarfa şi pălăria şi-a cufundat capul în albia în care femeile clăteau rufele. Calul era plin de spume, căci îşi purtase preț de mai multe mile călărețul încărcat cu armele dragonilor din armata spaniolă: lance, sabie, scut dublu din piele şi carabină, başca şaua. De la

Vega era însoțit de doi bărbați şi mai mulți cai care duceau provizii. Părintele Mendoza a ieşit să-l primească cu brațele deschise, văzând însă că nu venise decât cu doi soldați zdrențăroşi şi la fel de epuizați ca patrupedele care-i purtaseră, nu şi-a ascuns dezamăgirea.

— Îmi pare rău, părinte, dar nu dispun decât de vitejii ăştia doi. Restul detaşamentului a rămas la Reina de Los Angeles, aşezare amenințată şi ea de răscoală, s-a scuzat căpitanul, ştergându-se pe față cu mânecile cămăşii.

— Să ne ajute Dumnezeu, dacă Spania n-o face, a răspuns preotul printre dinți.

— Câți indieni o să ne atace?

— Aici prea puțini ştiu să numere exact, căpitane, dar după cum au constatat oamenii mei, se pare că vreo cinci sute.

— Ceea ce înseamnă nu mai mult de o sută cincizeci, părinte. Putem face față. Pe cine putem conta?

— Pe mine, care înainte de a fi preot am fost soldat şi pe încă doi misionari, tineri şi curajoşi. Mai avem şi trei soldați repartizați la misiune, care locuiesc aici. Există câteva muschete şi carabine, muniție, două săbii şi praful de puşcă pe care-l folosim la cariera de piatră.

— Câți neofiți?

— Fiule, să fim realişti: majoritatea n-o să se bată cu cei de rasa lor. Pot conta cel mult pe vreo şase tineri care au crescut aici şi pe câteva femei care să ne ajute la încărcatul armelor. Nu pot risca viața neofiților mei, căpitane, sunt ca nişte prunci, am grijă de ei ca de copiii mei.

— Bine, părinte, atunci la treabă cu Dumnezeu înainte. Din câte văd, biserica e clădirea cea mai solidă din toată misiunea. Ne vom apăra de acolo.

În zilele care au urmat nimeni nu s-a odihnit la San Gabriel, până şi copiii au fost puşi la treabă. Părintele Mendoza, bun cunoscător al sufletului omenesc, nu se putea încrede în loialitatea neofiților, odată ce aceştia s-ar fi văzut înconjurați de indieni liberi. A băgat de seamă cu consternare un fel de sclipire sălbatică în ochii unora, a observat că alții îi

îndeplineau ordinele fără tragere de inimă: pietrele le cădeau din mână, sacii cu nisip se rupeau, frânghiile li se încurcau, li se răsturnau găleţile cu catran. Silit de împrejurări şi-a încălcat propriul regulament de compasiune şi, fără ezitare, a ordonat ca doi indieni să fie puşi la cazne şi altuia i-a tras zece bice pe spinare, ca să-i fie învăţătură.

Apoi a întărit cu scânduri uşa de la dormitorul femeilor singure, construit precum o închisoare, pentru ca cele mai îndrăznețe să nu iasă noaptea să se plimbe la lumina lunii cu amorezii. Era o clădire rotundă, din ziduri groase, lipsită de ferestre şi prezentând avantajul suplimentar de a putea fi zăvorâtă pe dinafară cu un drug de fier şi lacăte. Acolo au fost închişi cei mai mulţi neofiţi bărbaţi, cu lanţuri la picioare, pentru ca la ceasul bătăliei să nu colaboreze cu duşmanul.

— Indienii se tem de noi, părinte Mendoza. Cred că stăpânim o vrăjitorie mare, spuse căpitanul De la Vega plesnindu-şi patul armei.

— Armele de foc le cunosc ei foarte bine, deşi încă n-au descoperit cum funcţionează. Dacă se tem cu adevărat de ceva, e de crucea lui Christos, răspunse misionarul, arătând spre altar.

— Atunci o să le dăm o mostră din puterea crucii şi din cea a prafului de puşcă, râse căpitanul şi se apucă să-i expună planul pe care îl concepuse.

Se găseau în biserică, unde făcuseră baricade din saci cu nisip în faţa uşii şi plasaseră cuiburi de foc în locuri strategice. Căpitanul era de părere că, atât timp cât îi ţineau pe atacanţi la distanţă, tot încărcându-şi carabinele şi muschetele, balanţa înclina în favoarea lor, dar într-o luptă corp la corp ar fi fost cumplit de dezavantajaţi, căci indienii îi întreceau în număr şi ferocitate.

Părintele Mendoza admira îndrăzneala acestui om. De la Vega avea în jur de treizeci de ani şi era deja soldat veteran, călit în războaiele din Italia, de unde se întorsese însemnat cu mândre cicatrici. Era cel de-al treilea fiu al unei familii de hidalgo, a cărei stirpe urca până la El Cid Campeador.

Strămoşii săi luptaseră împotriva maurilor sub stindardul catolic al Isabelei şi al lui Ferdinand, însă de pe urma vitejiei înaripate şi a sângelui vărsat pentru Spania nu le rămăsese avere, ci doar onoare. La moartea tatălui, fiul cel mare moştenise casa părintească, o clădire centenară din piatră în mijlocul unui pământ arid din Castilia. Cel de-al doilea fiu a urmat chemarea Bisericii, iar cel de-al treilea a ajuns soldat; nu era altă soartă pentru un tânăr cu sângele lui. Ca răsplată pentru curajul arătat în Italia, primise o punguță cu dubloni de aur şi autorizația de a pleca în Lumea Nouă să-şi caute norocul. Aşa ajunsese în Alta California, însoțind-o pe dona Eulalia de Callis, soția guvernatorului Pedro Fages, poreclit Ursul pentru că era tot timpul prost dispus şi pentru că vânase cu mâna lui o grămadă de astfel de animale.

Părintele Mendoza auzise bârfe pe seama călătoriei de poveste a donei Eulalia, o doamnă cu un temperament la fel de înflăcărat ca al bărbatului ei. Caravana a făcut şase luni între Ciudad de Mexico, unde trăia ca o prințesă şi Monterrey, neospitaliera fortăreață militară unde o aştepta soțul. Înainta cu paşi de broască țestoasă, târând un şir de care trase de boi şi nenumărați catâri încărcați cu bagajele; în plus, oriunde făceau popas, organiza o petrecere care ținea câteva zile. Se spunea despre ea că era excentrică, că se spăla cu lapte de măgăriță şi îşi vopsea părul, lung până la călcâie, cu alifiile roşiatice ale curtezanelor din Veneția; că nu din virtute creştină, ci din pură risipă îşi lepăda rochiile de mătase şi brocart pentru a-i înveşmânta pe indienii dezgoliți care îi ieşeau în cale; şi, culmea scandalului, se amorezase de chipeşul căpitan Alejandro de la Vega. Dar cine sunt eu, un biet franciscan, ca s-o judec pe cucoana asta, îşi spunea părintele Mendoza, uitându-se pe furiş la căpitan şi întrebându-se fără să vrea cât adevăr era în bârfele acelea.

În scrisorile trimise directorului misiunilor din Mexic, misionarii se plângeau de faptul că indienii preferau să trăiască în pielea goală, în colibele lor din paie, înarmați cu arc şi săgeți, lipsiți de educație, guvernare, religie sau respect

față de autorități şi preocupați pe de-a-ntregul să-şi satisfacă poftele neruşinate, de parcă apa sfântă a botezului nu le-ar fi spălat defel păcatele. Încăpățânarea indienilor de a se ține de obiceiurile lor pesemne că era lucrarea Satanei, altă explicație nu exista, de aceea îi vânau pe dezertori cu arcanul şi-apoi îi biciuiau ca să le bage în cap doctrina iubirii şi a iertării. Părintele Mendoza avusese însă o tinerețe destul de zbuciumată înainte de a deveni preot, astfel că ideea satisfacerii unor pofte neruşinate nu-i era străină, drept care îi simpatiza pe indigeni. În plus, admira în taină ideile progresiste ale rivalilor săi, iezuiții. El nu era precum ceilalți preoți, nici măcar precum majoritatea confraților franciscani, care îşi făceau din ignoranță o virtute. În urmă cu câțiva ani, pe când se pregătea să ia în primire misiunea San Gabriel, citise plin de interes raportul unui anume Jean-François de la Pérouse, un călător care-i descria pe neofiții din California ca pe nişte făpturi triste, fără personalitate, lipsite de spirit, care-i aduseseră aminte de traumatizații sclavi negri de pe plantațiile din Caraibe. Autoritățile spaniole puseseră părerile lui La Pérouse pe seama faptului lamentabil că era francez, însă pe părintele Mendoza îl impresionaseră adânc. În fundul sufletului credea în ştiință aproape tot atât cât în Dumnezeu, fapt pentru care hotărâse să facă din misiunea sa un exemplu de prosperitate şi dreptate. Să atragă adepți prin forța convingerii, nu a arcanului, să-i rețină cu faptele bune, nu cu biciul. Şi a reuşit în mod spectaculos. Sub conducerea lui, viața indienilor s-a ameliorat atât de mult, că dacă La Pérouse ar fi trecut pe-acolo ar fi căzut în admirație. Părintele Mendoza se putea mândri – deşi n-o făcuse nicicând – că San Gabriel îşi întreise numărul celor botezați întru Domnul şi că nici unul nu fugea de tot, puținii fugari se întorceau pocăiți. În ciuda muncii grele şi a restricțiilor sexuale, se întorceau pentru că el îi trata cu clemență şi niciodată nu avuseseră trei mese pe zi şi un acoperiş care să-i apere de furtună.

La misiune veneau călători din America şi Spania, atraşi atât de departe pentru că voiau să învețe secretul succesului părintelui Mendoza. Erau plăcut impresionați de ogoarele de

cereale şi grădinile de legume, de viile care produceau un vin bun, de sistemul de irigaţie inspirat din apeductele romane, de grajduri şi cotețele păsărilor, de turmele care păşteau pe dealuri cât vedeai cu ochii, de beciurile ticsite de piei tăbăcite şi putini cu untură. Se minunau de pacea în care treceau zilele şi de blândeţea neofiţilor, care începeau să fie celebri dincolo de graniță pentru împletiturile lor fine din nuiele şi produsele din piele. „Fericirea trece prin stomac" era deviza părintelui Mendoza, obsedat de alimentaţie de când auzise că marinarii ajungeau să moară de scorbut, când şi o simplă lămâie putea împiedica boala. E mai uşor să salvezi sufletul dacă trupul e sănătos, îşi spunea el, drept care primul lucru pe care l-a făcut ajungând la misiune a fost să înlocuiască eterna fiertură de porumb, de bază în dieta de acolo, cu una de carne, legume şi unt pentru tortillas. Făcea rost de lapte pentru copii cu preţul unor eforturi uriaşe, căci fiecare şiştar cu lichid spumos se obţinea în urma unei bătălii cu vacile sălbatice. Era nevoie de trei bărbaţi zdraveni pentru a mulge o vacă, iar adesea aceasta ieşea învingătoare.

Mendoza trata sila copiilor de lapte la fel cum îi şi purga o dată pe lună pentru a-i scăpa de paraziţii intestinali: îi apuca zdravăn, îi strângea de nas şi le vâra un furtun pe gât. O asemenea tenacitate trebuia să dea rezultate. Graţie furtunului, copiii creşteau frumos şi aveau o fire blândă. Aşezarea San Gabriel era lipsită de paraziţi, era singura în care nu bântuiau bolile care decimau alte colonii, doar câte o răceală sau o diaree îi mai trimitea uneori pe neofiţi direct pe lumea cealaltă.

Indienii au atacat miercuri la prânz. S-au apropiat tiptil, dar intraţi pe teritoriul misiunii s-au văzut aşteptaţi. Prima impresie a războinicilor înfierbântaţi a fost că locurile erau pustii; în curte erau doar câţiva câini jigăriţi şi o găină rătăcită. Nici ţipenie, nici un glas, nici un fum care să iasă pe coşul colibelor. Indienii erau îmbrăcaţi în piele şi călări, dar majoritatea erau dezbrăcaţi şi pe jos, înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, cu ghioage şi lănci. În frunte galopa şeful cel

misterios, pictat cu dungi roşii şi negre, purtând o tunică scurtă din blană de lup şi capul aceluiaşi animal pe post de sombrero.

Chipul aproape că nu i se vedea, ascuns de colții lupului şi de pletele lungi şi negre.

În doar câteva minute, atacatorii au dat ocol misiunii, au pus foc colibelor de paie şi au făcut praf chiupuri de pământ ars, butoaie, unelte, războaie de țesut şi tot ce mai era pe acolo, fără să întâmpine nici o rezistență. Urletele de luptă şi graba i-au împiedicat să audă strigătele neofiților, închişi sub lacăt în sălaşul femeilor. Încurajați, s-au îndreptat către biserică, slobozind o ploaie de săgeți, dar acestea s-au izbit degeaba de zidurile groase. La un ordin al Lupului Cenuşiu, s-au repezit în devălmăşie la porțile groase din lemn, care au tremurat sub impact, dar nu au cedat. Zarva şi urletele sporeau în intensitate la fiecare nouă încercare de a le doborî, în timp ce câțiva luptători mai atletici şi mai îndrăzneți căutau modalitatea de a se cățăra pe ferestrele înguste şi pe clopotniță.

În biserică, tensiunea devenea tot mai greu de suportat cu fiecare izbitură în uşă. Apărătorii – patru misionari, cinci soldați şi opt neofiți – erau plasați pe laturile naosului, protejați de sacii cu nisip şi secondați de fetele care trebuiau să reîncarce armele. De la Vega le antrenase cât putuse mai bine, dar nu te puteai aştepta la prea mult de la nişte fătuci înspăimântate care nu văzuseră niciodată o puşcă de aproape. Sarcina lor consta dintr-o serie de mişcări pe care orice soldat le făcea fără să se gândească, însă căpitanului îi luase ore întregi să le explice. Odată arma pregătită, fata i-o înmâna celui care trebuia să tragă, iar ea pregătea alta. Când apăsai pe trăgaci, o scânteie aprindea explozibilul din magazie care, la rândul său, detona puşca. Pulberea umezită, cremenea uzată şi țevile blocate erau la originea multor rateuri, în plus, nu erau deloc rare cazurile în care se uita să se scoată vergeaua înainte de a trage.

„Nu trebuie să vă pierdeți capul, aşa-i la război, gălăgie şi zarvă. Dacă se blochează o armă, următoarea trebuie să fie

pregătită să tragă şi să ucidă", aşa au sunat instrucțiunile lui Alejandro de la Vega.

Într-o încăpere din spatele altarului se găseau celelalte femei şi toți copiii misiunii, pe care părintele Mendoza îşi jurase să-i apere cu prețul vieții. Apărătorii lăcaşului, cu degetele înțepenite pe trăgaci şi jumătate de față protejată de o batistă muiată în apă cu oțet, aşteptau în tăcere ordinul căpitanului, singurul netulburat de hărmălaia indienilor şi de izbiturile lor în uşă. Cu sânge rece, De la Vega calcula rezistența lemnului. Succesul planului său depindea de momentul potrivit al intervenției şi de coordonarea perfectă.

Nu mai avusese prilejul să lupte de la campania din Italia, de acum câțiva ani, dar era limpede la minte şi calm; doar mâncărimea din palme care-l apuca înainte de a trage îi trăda neliniştea.

Curând, indienii s-au plictisit să lovească în uşă şi s-au retras să-şi recapete puterile şi să primească ordine de la şeful lor. O tăcere amenințătoare se lăsă în locul vacarmului de până atunci. Acesta a fost momentul ales de căpitanul De la Vega pentru a da semnalul. Clopotul bisericii a început să bată furios, iar patru neofiți aprindeau cârpe muiate în catran, producând o fumăraie deasă şi puturoasă. Ceilalți doi au ridicat drugul solid al uşii. Clopotele le-au redat puterile indienilor, care s-au regrupat pentru atac. De data asta, uşa a cedat la prima încercare şi ei au căzut unii peste alții, împiedicându-se de baricada formată din sacii umpluți cu nisip şi pietre. Erau orbiți venind de la lumina de afară şi pomenindu-se în penumbra şi fumăraia dinăuntru. Zece arme au tras la unison de pe laturi, rănind mai mulți indieni care au căzut țipând.

Căpitanul a aprins fitilul şi, în câteva secunde, focul a ajuns la săculeții cu praf de puşcă amestecat cu grăsime şi proiectile puşi în fața baricadei. Explozia a cutremurat biserica din temelii, a aruncat spre indieni o grindină de schije de metal şi pietre şi a smuls marea cruce de lemn din altar.

Apărătorii au simțit valul de căldură, care i-a împins înapoi, zgomotul puternic i-a asurzit, dar au apucat să vadă trupurile indienilor proiectate ca nişte păpuşi în mijlocul unui nor roşcat. Apărați de parapete, au avut timp să-şi revină, să reîncarce armele şi să tragă a doua oară, înainte ca primele săgeți să spintece văzduhul. Mai mulți indieni zăceau pe jos, iar cei care mai stăteau în picioare tuşeau şi lăcrimau din cauza fumului; nu puteau trage cu arcul, în schimb erau o țintă uşoară pentru gloanțe.

De trei ori şi-au reîncărcat muschetele înainte ca Lupul Cenuşiu, urmat de războinicii cei mai viteji, să reuşească să treacă de baricadă şi să pătrundă în naos, unde a fost primit de spanioli. În haosul bătăliei, căpitanul Alejandro de la Vega nu l-a scăpat din ochi pe şeful indienilor; de cum s-a eliberat de vrăjmaşii care-l înconjurau, s-a repezit la el, cu un mârâit de fiară şi sabia ridicată. A lovit cu toată puterea, dar în gol, pentru că instinctul l-a avertizat pe Lupul Cenuşiu de pericol cu o clipă înainte. Din cauza impulsului, căpitanul s-a dezechilibrat, a căzut în genunchi; sabia s-a lovit de sol şi s-a rupt în două. Cu un strigăt de triumf, indianul a ridicat lancea cu intenția de a-l străpunge pe spaniol, dar n-a apucat, căci o lovitură dată cu patul unei arme l-a culcat la pământ, lăsându-l nemişcat.

— Dumnezeu să mă ierte! exclamă părintele Mendoza, care lovea cu o plăcere feroce în dreapta şi în stânga ținând o muschetă de țeavă.

O baltă întunecată se întindea repede în jurul şefului, iar semețul cap de lup devenea roşu, spre mirarea căpitanului, care se vedea deja mort. Părintele Mendoza şi-a încununat entuziasmul nepotrivit cu o lovitură de picior în corpul căzut şi inert. Fusese de ajuns să miroasă praful de puşcă pentru a redeveni soldatul setos de sânge din tinerețe.

A fost o chestiune de minute ca indienii să afle că şeful lor căzuse; au început să dea înapoi, mai întâi ezitant, apoi în goana mare şi s-au făcut nevăzuți. Învingătorii, scăldați în sudoare şi pe jumătate asfixiați, au aşteptat să se aşeze praful lăsat de retragerea duşmanului şi au ieşit să respire

aer curat. Bătăile nebuneşti de clopot au fost însoţite de focuri trase în aer şi de ovaţiile interminabile ale celor rămaşi în viaţă, acoperind gemetele răniţilor şi plânsul isteric al femeilor şi copiilor, închişi încă în spatele altarului şi înconjuraţi de fum.

Părintele Mendoza şi-a suflecat sutana plină de sânge şi s-a apucat să redea misiunii un aspect de normalitate, nedându-şi seama că-şi pierduse o ureche şi că sângele era al său, nu al vrăjmaşilor. A făcut calculul pierderilor minime şi a ridicat spre cer o dublă rugăciune pentru a mulţumi pentru victorie şi a cere iertare pentru că, în vâltoarea luptei, uitase de mila creştinească. Doi dintre soldaţi aveau răni minore, iar unui misionar o săgeată îi străpunsese braţul. Singura moarte pe care au plâns-o a fost cea a uneia din fetele care încărcau puştile, o fetiţă indiancă de vreo cincisprezece ani care căzuse cu capul zdrobit şi o expresie mirată în ochii mari şi negri. În timp ce părintele Mendoza îşi organiza oamenii pentru stingerea incendiilor, îngrijirea răniţilor şi îngroparea morţilor, căpitanul Alejandro de la Vega, cu altă sabie în mână, căuta în biserică leşul căpeteniei indiene cu intenţia de a-i înfige capul într-o suliţă plasată în poarta misiunii, pentru a descuraja pe oricine ar fi dorit să-i urmeze exemplul.

Era chiar acolo unde căzuse. O mogâldeaţă jalnică scăldată în propriul sânge. I-a smuls dintr-o mişcare căpăţâna de lup, iar cu piciorul l-a întors cu faţa în sus; era mult mai mic decât păruse atunci când mânuia lancea ridicată în aer. Încă orbit de furie şi gâfâind după luptă, căpitanul l-a apucat de plete şi a ridicat sabia ca să-l decapiteze dintr-o lovitură, dar chiar atunci acela a deschis ochii şi s-a uitat la el întrebător.

— Sfântă Fecioară, trăieşte! a exclamat De la Vega şi a făcut un pas îndărăt.

Nu-l mira atât faptul că duşmanul mai respira, cât frumuseţea ochilor de culoarea caramelului, alungiţi, umbriţi de gene dese, ochi de căprioară pe un chip însângerat şi

vopsit cu însemnele războiului. A lăsat sabia jos, a îngenuncheat şi l-a ridicat grijuliu, sprijinindu-i ceafa. Ochii de căprioară s-au închis şi s-a auzit un geamăt prelung. Căpitanul s-a uitat de jur-împrejur, erau doar ei în acest colț al bisericii, foarte aproape de altar. Primul impuls a fost să ia rănitul în spate, dar acesta era mult mai uşor decât crezuse, aşa că l-a luat în brațe ca pe un copil, a ocolit sacii de nisip, pietrele, armele şi morții care nu fuseseră încă scoşi de acolo şi a ieşit la lumina acelei zilei de toamnă, pe care şi-o va aminti toată viața.

— E viu, părinte, a spus lăsându-l jos.

— Ghinionul lui, căpitane, că tot va trebui executat, a răspuns părintele Mendoza, care purta o cămaşă răsucită în jurul capului ca un turban ca să oprească sângele care-i curgea din urechea tăiată.

Alejandro de la Vega n-a înțeles niciodată de ce, în loc să profite de acea clipă pentru a-şi decapita duşmanul, s-a dus după apă şi după nişte cârpe ca să-l spele de sânge. Ajutat de o neofită, i-a dat pletele la o parte şi a spălat rana care, în contact cu apa, a reînceput să sângereze abundent. I-a pipăit craniul: a găsit o umflătură, dar oasele erau întregi. În război văzuse lucruri mult mai rele. A luat un ac încovoiat cu care se coseau saltele şi nişte fire de păr de cal, pe care părintele Mendoza le pusese în tequilla ca să fie folosite la coaserea tăieturilor şi i-a cusut rana. Apoi i-a spălat chipul, constatând că pielea era deschisă la culoare şi trăsăturile delicate. Cu pumnalul, i-a spintecat tunica, pentru a verifica dacă nu avea şi alte răni, iar în clipa aceea a scos un strigăt speriat:

— E femeie!

Părintele şi toți ceilalți au dat fuga şi au rămas muți de uimire cu ochii la pieptul feciorelnic al războinicului.

— Acum o să fie mult mai greu să-l ucidem, a suspinat într-un târziu părintele Mendoza.

Se numea Toypurnia şi n-avea decât douăzeci de ani. Reuşise să-i facă pe luptătorii mai multor triburi s-o urmeze

pentru că era învăluită în legendă. Mama ei era Bufnița Albă, vrăjitoarea şi tămăduitoarea unui trib de indieni din San Gabriel, tatăl ei fusese un marinar care dezertase de pe o corabie spaniolă. Omul trăise câțiva ani ascuns printre indieni şi murise de pneumonie, pe când fiică-sa era încă adolescentă. De la taică-său Toypurnia învățase bazele limbii spaniole, iar de la maică-sa folosirea plantelor medicinale şi tradițiile neamului. Soarta ei ieşită din comun s-a vădit încă de când avea câteva luni, într-o după-amiază în care maică-sa o lăsase dormind sub un copac, în timp ce ea se scălda în râu: un lup s-a apropiat de pruncul înfăşurat în blănuri, l-a apucat în colți şi l-a târât în pădure. Zile în şir, disperată, Bufnița Albă a mers pe urmele fiarei fără să-şi găsească fetița. A şi albit în vara aceea. Tribul a continuat s-o caute, până şi-au pierdut orice speranță, iar atunci i-au organizat ceremonia menită s-o conducă la întinsele câmpii ale Marelui Spirit. Bufnița Albă a refuzat să ia parte la funeralii şi a continuat să scruteze orizontul, pentru că în sinea ei simțea că fiica sa trăia. Şi într-o dimineață de iarnă timpurie, din ceață ieşea o făptură costelivă, murdară şi despuiată, care mergea în patru labe, cu nasul la pământ. Era copila pierdută, care se întorcea mârâind ca un câine şi duhnind a sălbăticiune. Au numit-o Toypurnia, ceea ce în limba tribului înseamnă Fiica Lupului şi au crescut-o ca pe băieți, lăsând-o să poarte arc cu săgeți şi lance, căci revenise din pădure cu o inimă vitează.

Toate astea Alejandro de la Vega le-a aflat de la indienii luați prizonieri, care-şi jeleau rănile şi umilința închişi în magaziile misiunii. Părintele Mendoza hotărâse să le dea drumul pe măsură ce se făceau bine, căci nu-i putea ține închişi la infinit; în plus, fără căpetenia lor parcă redeveniseră apatici şi docili. Nu i-a biciuit, cum ar fi meritat-o, pentru că pedeapsa nu face decât să producă şi mai multă ură şi nici n-a încercat să-i convertească, căci nici unul nu părea să aibă vocație de creştin; ar fi fost un fel de mere stricate care ar fi putut contamina puritatea turmei sale. Misionarul a observat şi că tânăra Toypurnia exercita o

adevărată fascinație asupra căpitanului De la Vega, care căuta orice pretext pentru a intra în beciul unde se învechea vinul şi unde o instalaseră pe captivă. Două motive avusese misionarul pentru a alege beciul drept celulă: se putea încuia cu cheia, iar întunericul i-ar fi dat Toypurniei prilejul de a medita la ceea ce făcuse.

Şi pentru că indienii îl asiguraseră că şeful lor se putea transforma oricând în lup şi putea să scape, a luat ca precauție suplimentară nişte curele din piele cu care a legat-o de scândurile grosolane care-i serveau drept pat. Fata s-a zbătut câteva zile între letargie şi coşmaruri, scăldată în sudoare şi hrănită cu lingurița de căpitanul De la Vega cu lapte, miere şi vin. Uneori se trezea în beznă şi se temea că orbise, alteori deschidea ochii la lumina tremurătoare a unei feştile şi vedea un chip necunoscut care o chema pe nume.

O săptămână mai târziu, Toypurnia făcea primii paşi sprijinită de chipeşul căpitan, care se hotărâse să ignore ordinele lui Mendoza de a o ține legată şi în întuneric. Tinerii puteau deja să comunice, căci ea îşi amintise de castiliana rudimentară învățată de la tatăl ei, iar el se străduise să învețe nişte cuvinte din limba ei. Părintele Mendoza i-a surprins ținându-se de mână şi a decis că prizoniera se întremase şi putea fi judecată. N-avea nici cea mai mică intenție s-o ucidă, nici n-ar fi ştiut cum, dar era răspunzător de siguranța misiunii şi a neofiților; una peste alta, femeia asta era de vină pentru că muriseră nişte oameni. I-a reamintit cu tristețe căpitanului că în Spania pedeapsa pentru delictul de rebeliune – Cazul Toypurniei – consta nici mai mult nici mai puțin decât în moartea lentă pe roată, unde osânditul îşi pierdea răsuflarea pe măsură ce un turnichet de fier îl strângea de gât.

— Dar nu suntem în Spania, s-a cutremurat căpitanul.

— Dar cred că eşti de acord cu mine că suntem în pericol cât timp e în viață, pentru că o să scoale din nou triburile împotriva noastră. Sigur, roata de tortură e ceva prea crud, dar, cu durere în suflet, cred că trebuie s-o spânzurăm, nu există altă cale.

— Femeia asta e metisă, părinte, are sânge spaniol în vine.

Dumneata ai putere juridică asupra indienilor pe care-i ai în grijă, nu asupra ei. Numai guvernatorul din Alta California poate s-o condamne.

Părintele Mendoza, pentru care gândul că s-ar fi încărcat cu moartea unei făpturi omeneşti i se părea o sarcină prea apăsătoare şi-a însuşit imediat argumentul. De la Vega s-a oferit să meargă chiar el la Monterrey, unde Pedro Fages avea să hotărască soarta Toypurniei, iar misionarul a răsuflat uşurat.

Alejandro de la Vega a ajuns la Monterrey în mai puțin timp decât i-ar fi luat unui călăreț să străbată în condiții normale distanța, pentru că se grăbea şi pentru că trebuia să evite întâlnirea cu indienii răsculați. A călătorit deci singur şi numai în galop, oprindu-se la misiunile de pe drum ca să schimbe calul şi să doarmă câteva ceasuri. Făcuse drumul de mai multe ori, îl ştia bine, dar tot se mai minuna de natura bogată – pădurile nesfârşite, cu mii de animale şi păsări, izvoarele şi colinele blânde, nisipurile albe de pe plajele Pacificului. N-a avut parte de întâlniri neplăcute cu indienii, căci aceştia rătăceau pe dealuri fără un scop precis, fără şef şi demoralizați. Dacă predicțiile părintelui Mendoza erau corecte, avântul li se cam dusese şi-aveau să treacă ani până să se organizeze din nou.

Garnizoana din Monterrey, construită pe un promontoriu izolat, la şapte sute de leghe de Ciudad de Mexico şi jumătate de lume depărtare de Madrid, era o clădire funebră ca o închisoare, o monstruozitate din piatră şi mortar în care staționa un mic contingent de soldați, singura companie pentru guvernator şi familia sa. Iar ziua umedă şi cețoasă sporea parcă zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci şi zarva pescăruşilor.

Pedro Fages l-a primit pe căpitan într-un salon destul de golaş, abia luminat de ferestruicile înguste, prin care însă pătrundea din plin briza înghețată a mării. Pe pereți se găseau capete de urşi, săbii, pistoale şi blazonul donei

Eulalia de Callis brodat în aur, însă cam ponosit şi decolorat. Ca mobilier, o duzină de fotolii de lemn fără tapițerie, un dulap uriaş şi o masă militărească. Tavanul înnegrit de fum şi podeaua de pământ bătătorit se potriveau perfect unei fortărețe ordinare. Guvernatorul, un munte de om cu un glas colosal, avea rara calitate de a fi imun la linguşeli şi corupție. Îşi exercita puterea cu certitudinea ascunsă că soarta sa era să scoată afurisita de Alta California din barbarie cu orice preț. Se compara cu primii conchistadori spanioli, cu oameni precum Hernán Cortés, care aduseseră atâta pământ imperiului, îşi îndeplinea obligațiile mânat de un simț istoric, deşi în realitate ar fi preferat să se bucure de averea nevestii la Barcelona, ceea ce ea îi cerea întruna. O ordonanță le-a servit vin roşu în pahare de cristal de Boemia, aduse de departe în cuferele Eulaliei de Callis, ce contrastau cu mobilierul rudimentar al fortului. Bărbații au închinat pentru patria îndepărtată şi pentru prietenie, apoi au comentat revoluția din Franța, care ridicase poporul la luptă armată. Faptul se produsese cu mai bine de un an în urmă, dar vestea tocmai sosise la Monterrey. Au căzut de acord că n-avea sens să se alarmeze, precis că între timp ordinea fusese restabilită în țara aia şi că regele Ludovic al XVI-lea era din nou pe tron, deşi îl considerau un tip slab de înger, nedemn de milă. În definitiv, se bucurau că franțujii se măcelăreau între ei, însă bunele maniere îi împiedicau să o spună cu glas tare. De undeva le-a ajuns la urechi zvon de glasuri şi țipete, auzindu-se tot mai tare, până când a fost imposibil să nu le ia în seamă.

— Iertare, căpitane, probleme muiereşti, a spus Pedro Fages făcând un gest enervat.

— Excelența sa, dona Eulalia e bine sănătoasă? a întrebat Alejandro de la Vega, înroşindu-se până la rădăcina părului.

Pedro Fages l-a țintuit cu nişte priviri de oțel, încercând să-i ghicească intențiile. Era la curent cu bârfele pe seama chipeşului căpitan şi a soției sale; surd nu era. Nimeni nu pricepuse, el cu atât mai puțin, de ce donei Eulalia îi luase şase luni să ajungă la Monterrey, când distanța putea fi

străbătută mult mai repede; gura lumii spunea că se lungise atât pentru că cei doi nu voiau să se despartă. La bârfe s-a mai adăugat şi versiunea exagerată a unui atac banditesc, ocazie cu care De la Vega îşi riscase viaţa ca s-o salveze pe a ei. Adevărul era altul, dar Pedro Fages n-a aflat niciodată. Atacatorii erau vreo şase indieni zăpăciţi de alcool şi care au luat-o la sănătoasa de cum au auzit primele focuri de armă; cât despre rana de la picior, căpitanul n-o primise apărând-o pe dona Eulalia, ci fiind împuns de o vacă. Pedro Fages se mândrea că era un bun cunoscător al oamenilor, nu degeaba guverna de atâţia ani, aşa că după ce s-a uitat bine la Alejandro de la Vega a hotărât că nu merita să-l bănuiască; era sigur că îi adusese nevasta cu onoarea nepătată. Îşi cunoştea bine nevasta. Dacă cei doi s-ar fi amorezat, nici o putere omenească sau divină n-ar fi convins-o să-şi părăsească amantul pentru a se întoarce la soţ. Poate c-o fi fost o afinitate platonică între ei, dar nu ceva care să mă facă să nu dorm, a conchis guvernatorul.

El era un om de onoare şi îi era recunoscător ofiţerului care avusese şase luni s-o seducă pe Eulalia şi nu o făcuse. Îi atribuia meritul în întregime, căci era de părere că într-un bărbat te mai poţi încrede, dar niciodată în femei, făpturi nestatornice prin natură, incapabile de fidelitate.

Între timp, hărmălaia produsă de servitoarele care fugeau pe coridoare, trânteau uşile şi strigau înfundat continua.

Alejandro de la Vega era la curent, ca toată lumea, cu certurile cuplului şi cu împăcările la fel de zgomotoase. Auzise că îşi aruncau cu farfuriile în cap şi nu o dată Pedro Fages scosese sabia, dar că după aceea se închideau în cameră zile în şir şi făceau dragoste. Trupeşul guvernator a bătut cu pumnul în masă făcând să zdrăngăne paharele şi i-a mărturisit oaspetelui că Eulalia stătea de cinci zile închisă în odăile ei, pradă unei crize de nervi.

— Îi lipseşte rafinamentul cu care a fost obişnuită, a spus în timp ce un urlet prelung de lunatică străbătea zidurile.

— Poate că se simte puţin singură, excelenţă, a îngăimat De la Vega.

— I-am promis că în doi ani ne întoarcem în Mexic sau în Spania, dar degeaba. Sunt la capătul răbdării, căpitane. Am s-o trimit la misiunea cea mai apropiată, s-o pună călugării să muncească alături de indieni, poate că aşa ajunge să mă respecte, a mârâit Fages.

— Îmi daţi voie să schimb câteva cuvinte cu doamna, excelenţă?

În cele cinci zile de draci, guvernatoarea refuzase să-şi vadă chiar şi copilul de trei ani. Mucosul bocea ghemuit pe jos şi se scăpa pe el când taică-său bătea degeaba în uşă cu bastonul. Doar o indiancă îi trecea pragul, aducându-i mâncare şi scoţând oala de noapte, dar aflând Eulalia că Alejandro de la Vega venise în vizită şi voia s-o vadă, isteria i-a trecut într-o clipă. S-a spălat pe obraz şi-a aranjat pletele roşcate şi şi-a pus o rochie grena şi toate perlele. Pedro Fages a văzut-o intrând la fel de strălucitoare şi surâzătoare ca în vremurile bune şi a anticipat nerăbdător căldura unei posibile împăcări, deşi nu era dispus s-o ierte atât de grabnic, femeia merita totuşi o pedeapsă. Seara, în timpul cinei austere, într-o sufragerie tot atât de lugubră ca şi sala de arme, Eulalia şi Pedro şi-au aruncat în faţă toate reproşurile care le înveninau sufletul, luându-l ca martor pe oaspetele lor. Alejandro de la Vega s-a refugiat într-o tăcere stânjenită, asta până la desert, când a văzut că vinul îşi făcuse efectul şi furia soţilor începea să scadă şi-atunci şi-a expus motivul vizitei. Le-a povestit de sângele spaniolesc care curgea în venele Toypurniei, le-a descris curajul şi inteligenţa ei, deşi n-a spus nimic despre frumuseţea ei şi l-a rugat pe guvernator să fie indulgent, pe măsura faimei sale de om milos şi în numele prieteniei lor. Pedro Fages nu s-a lăsat rugat, îmbujorarea din decolteul Eulaliei îi atrăgea toată atenţia şi a fost de acord să comute pedeapsa cu moartea la douăzeci de ani de închisoare.

— Dar la închisoare femeia asta va deveni o martiră pentru indieni. Va fi de-ajuns să i se invoce numele şi triburile se vor răscula din nou, a intervenit Eulalia. Am o idee mai bună. Mai întâi, trebuie botezată după legea lui Dumnezeu, pe

urmă mi-o aduci aici şi mă ocup eu. Fac pariu că într-un an, pe Toypurnia asta, Fiica Lupului, pe indianca asta sălbatică, ți-o fac o doamnă creştină şi spaniolă. În felul ăsta, influența ei asupra indienilor o să dispară definitiv.

— Şi-n plus, o să ai companie şi o ocupație, a adăugat guvernatorul, bine dispus.

Aşa s-a făcut. Alejandro de la Vega a primit sarcina de a o aduce pe prizonieră de la San Gabriel la Monterrey, spre marea uşurare a părintelui Mendoza, care abia aştepta să scape de ea. Fata era ca un vulcan gata să erupă, la misiune neofiții încă nu-şi reveniseră după atacul indienilor. Toypurnia a fost botezată Regina Maria de la *Inmaculada Concepción*, nume din care a uitat pe dată cea mai mare parte, rămânând doar cu Regina. Părintele Mendoza a îmbrăcat-o în cămeşoiul de pânză aspră al neofiților, i-a atârnat de gât un medalion cu chipul Fecioarei, a ajutat-o să se urce pe cal, căci avea mâinile legate şi a binecuvântat-o. Imediat ce clădirile scunde ale misiunii au rămas în urmă, căpitanul De la Vega i-a dezlegat mâinile şi i-a arătat orizontul nesfârşit, invitând-o să fugă.

Regina a cugetat două minute şi pesemne că şi-a zis că dacă va fi prinsă, de data asta nu va mai fi rost de iertare, aşa că a dat din cap că nu. Sau poate n-a fost doar frică, ci acelaşi simțământ arzător de care era cuprins spaniolul. Oricum, l-a urmat fără cârtire pe drumul de întoarcere, pe care el l-a lungit cât a putut mai mult, gândindu-se că n-avea s-o mai vadă. Alejandro de la Vega a savurat fiecare pas alături de ea de-a lungul Drumului Regal, fiecare noapte dormită sub cerul liber fără să se atingă, fiecare scaldă în mare, în timp ce se lupta cu dorința şi imaginația. Ştia că un hidalgo De la Vega, un bărbat de stirpea şi onoarea lui nu putea nici în vis să se unească cu o metisă. Dar dacă a crezut că zilele călare alături de Regina prin pustietățile Californiei aveau să-i răcească amorul, s-a înşelat amarnic: ajunşi în cele din urmă la fortul din Monterrey, căpitanul era îndrăgostit ca un adolescent. A trebuit să-şi pună în joc toată

disciplina de soldat pentru a-şi lua rămas-bun de la ea şi a-şi jura că n-avea s-o mai caute nicicând.

Trei ani mai târziu, Pedro Fages şi-a ținut promisiunea făcută soției sale şi a renunțat la postul de guvernator de Alta California, cu intenția de a se întoarce în civilizație. În sinea lui era fericit că luase hotărârea asta, exercițiul puterii i se păruse mereu o sarcină ingrată. Şi-au încărcat cuferele pe caravanele de catâri şi căruțele trase de boi şi-au strâns oamenii şi au pornit spre Mexic, unde Eulalia de Callis îşi împodobise un palat baroc cu pompa tipică rangului său. Era nevoie să facă popas în fiecare sat şi fiecare misiune, ca să-şi refacă puterile şi să se lase adulați de colonişti. Deşi amândoi erau plini de hachițe, familia Fages era iubită: el guvernase drept, iar ea avea faimă de nebună generoasă. Oamenii din La Reina de Los Angeles au pus mână de la mână cu cei de la misiunea San Gabriel, cea mai prosperă din provincie şi aflată la doar patru leghe distanță, pentru a le oferi călătorilor o primire demnă. Aşezarea, înființată în stilul oraşelor coloniale spaniole, era un pătrat cu o piață în mijloc, planificată să crească şi să prospere, deşi pe atunci n-avea decât patru străzi principale şi cam o sută de case de trestie. Mai erau şi o cârciumă prelungită cu o prăvălie, o biserică, o închisoare şi vreo şase clădiri de zid, piatră şi şindrilă unde stăteau autoritățile. În ciuda populației reduse şi a sărăciei generalizate, coloniştii erau celebri pentru ospitalitatea lor şi pentru petrecerile care se țineau lanț tot anul. Nopțile răsunau de sunetul chitarelor, trompetelor, viorilor şi pianelor; sâmbăta şi duminica se dansa *fandango*. Sosirea guvernatorilor era cel mai bun pretext de a petrece de când exista aşezarea.

Au ridicat în jurul pieței arcuri de triumf împodobite cu steaguri şi flori de hârtie, au întins mese lungi acoperite cu fețe de masă albe şi oricine era în stare să cânte la un instrument a fost chemat la petrecere, chiar şi doi arestați au fost scoşi de la pârnaie când s-a aflat că ştiau să zgrepțene la chitară.

Pregătirile au durat câteva luni, timp în care nu se vorbea decât despre asta. Femeile şi-au făcut rochii de gală, bărbaţii şi-au lustruit nasturii şi cataramele de argint, muzicanţii au repetat dansuri aduse din Mexic, bucătarii au trudit la cel mai mare banchet văzut vreodată pe tărâmurile astea. Părintele Mendoza a venit împreună cu neofiţii, aducând mai multe butoaie cu vinul lui cel mai bun, două vaci, porci, găini şi raţe, care au fost sacrificate pentru ocazie.

În timpul şederii guvernatorilor, căpitanul Alejandro de la Vega s-a ocupat cu păstrarea ordinii. De când aflase de venirea lor, imaginea Reginei îl chinuia fără încetare. Se întreba ce o fi făcut ea în timpul celor trei secole de când avea impresia că n-o mai văzuse, cum trăise în fortăreaţa cea sumbră din Monterrey, dacă şi-o mai aduce aminte de el. Toate îndoielile i s-au spulberat în seara petrecerii, când, la lumina torţelor şi în timp ce orchestra cânta, a văzut o tânără superbă, îmbrăcată şi pieptănată după moda europeană, recunoscând pe dată ochii de culoarea zahărului ars. L-a zărit şi ea în mulţime şi a venit direct la el, cu expresia cea mai serioasă de pe lume. Cu inima cât un purice, căpitanul a întins mâna ca s-o invite la dans, dar în loc de asta a întrebat-o bâlbâindu-se dacă vrea să se mărite cu el. Nu fusese un impuls necontrolat, se gândea la asta de trei ani de zile şi ajunsese la concluzia că mai bine îşi păta stirpea impecabilă decât să trăiască fără ea. Era conştient că n-o va putea prezenta niciodată familiei sau societăţii din Spania, dar n-avea importanţă, pentru ea era gata să se stabilească în California şi să nu mai părăsească nicicând Lumea Nouă. Regina l-a acceptat pentru că-l iubea în taină încă de pe vremea când o readusese la viaţă, pe când agoniza în pivniţa de vinuri a părintelui Mendoza.

Şi astfel, strălucitoarea vizită a guvernatorilor la Reina de Los Angeles a fost încununată de nunta căpitanului cu misterioasa doamnă de companie a Eulaliei de Callis. Părintele Mendoza, care-şi lăsase părul să crească până la umeri ca să ascundă cicatricea oribilă a urechii tăiate, a oficiat ceremonia, nu înainte de a încerca până în ultima

clipă să-l facă pe căpitan să se răzgândească. Nu-l deranja că mireasa era metisă, mulți spanioli se căsătoreau cu indience, dar bănuia că dincolo de aspectul impecabil de domnişoară europeană al Reginei se ascundea intactă Toypurnia, Fiica Lupului. Pedro Fages în persoană a condus mireasa la altar pentru că era convins că ea îi salvase căsnicia; ocupată să-i facă educația, Eulalia se îmblânzise şi nu mai avea crize de isterie. Socotind şi că îi datora lui Alejandro de la Vega salvarea nevesti-sii, conform zvonurilor şi-a zis că avea tot dreptul să se arate generos. Dintr-un foc, a semnat noului cuplu titlul de proprietate pentru o fermă şi pentru câteva mii de capete de vită, căci avea dreptul să împartă pământ coloniştilor. A tras conturul pe hartă lăsându-se în voia creionului; ulterior, s-a constatat că teritoriul real al proprietății cuprindea multe leghe de păşuni, dealuri, păduri, râuri şi plajă. Aveai nevoie de câteva zile ca s-o străbați călare, era cea mai mare şi mai bine plasată din regiune.

Fără s-o fi cerut, Alejandro de la Vega a devenit un om bogat. După câteva săptămâni, când lumea începea să-i spună don Alejandro, a renunțat la armata regală şi s-a dedicat întru totul prosperității pe noul pământ. Un an mai târziu a fost ales primar al aşezării Reina de Los Angeles.

De la Vega şi-a înălțat o locuință mare, solidă şi fără pretenții, din zid, cu acoperiş de olane şi duşumele de gresie.

A umplut-o cu mobilier greoi, făcut în sat de un dulgher spaniol, neinteresat defel de estetică, doar de trăinicie. Locul era privilegiat, foarte aproape de plajă, la puține mile de Reina de Los Angeles şi de misiunea San Gabriel. Casa, în stilul celor mexicane, era aşezată pe un promontoriu şi oferea o vedere panoramică asupra coastei şi mării. Nu departe erau sinistrele zăcăminte naturale de catran, de care nu se apropia nimeni de bunăvoie pentru că acolo rătăceau sufletele celor care muriseră înghițiți. Iar între plajă şi casă se găsea un labirint de peşteri, loc sacru pentru indieni, la fel de temut ca şi bălțile de catran. Indienii nu se duceau acolo din respect pentru strămoşi, spaniolii nici atât, de teama

deselor prăbuşiri şi pentru că era uşor să te rătăceşti înăuntru.

De la Vega a instalat mai multe familii de indieni şi văcari metişi pe proprietate şi-a marcat vitele şi şi-a propus să crească cai de rasă pornind de la nişte exemplare aduse din Mexic. Între timp, a făcut o făbricuță de săpun şi s-a apucat să experimenteze formula perfectă de a afuma carnea condimentată cu chili. Dorea să obțină o carne uscată dar gustoasă, care să țină luni de zile. Experimentul îi lua multe ore şi umplea cerul de un fum vulcanic, pe care vântul îl purta mai multe mile în larg şi zăpăcea balenele. Socotea că, dacă reuşea să obțină echilibrul potrivit între gustul bun şi durabilitatea produsului, putea vinde carnea asta armatei şi vapoarelor. I se părea o risipă uriaşă să foloseşti doar pielea şi grăsimea vitelor şi să arunci tone de carne bună. În timp ce bărbatul ei înmulțea vitele, oile şi caii fermei, conducea politica urbei şi făcea negoț cu vapoarele comerciale, Regina avea grijă de indienii de pe proprietate. N-o interesa defel viața socială din colonie şi răspundea cu o indiferență olimpiană comentariilor care circulau pe seama ei. Pe la spate, lumea vorbea de firea ei aspră şi disprețuitoare, de originea ei mai mult decât îndoielnică, de escapadele ei călare şi băile în mare dezbrăcată. Dar fiindcă apăruse aici sub protecția guvernatorilor, minuscula societate a aşezării, care-şi scurtase denumirea şi se numea simplu Los Angeles, a primit-o fără să-şi pună întrebări, ea a fost cea care s-a autoexclus. Curând, rochiile pe care le purtase sub influența Eulaliei de Callis au fost mâncate de molii în dulapuri. Se simțea mai în largul ei desculță şi îmbrăcată în straiul grosolan al neofiților şi aşa umbla toată ziua. Seara, când socotea că Alejandro trebuia să vină acasă, se spăla, îşi răsucea pletele într-un fel de coc şi-şi punea o rochie simplă care o făcea să semene cu o novice. Bărbatul, orbit de amor şi ocupat până peste urechi, evita să vadă semnele care vorbeau despre starea ei sufletească; dorea s-o vadă fericită şi n-o întreba niciodată dacă chiar era, de teamă să nu afle adevărul. Îi punea ciudățeniile pe seama faptului că era

proaspăt căsătorită şi avea o fire ermetică. Prefera să nu se gândească la faptul că doamna cu purtări alese care stătea cu el la masă era totuna cu războinicul vopsit pe față care atacase misiunea San Gabriel în urmă cu puțini ani. Credea că maternitatea avea s-o vindece de ultimele urme ale trecutului, dar în ciuda activității frecvente şi prelungite din patul lor cu patru stâlpi, copilul dorit n-a venit decât în 1795.

În timpul lunilor de sarcină, Regina a devenit şi mai tăcută şi sălbatică. Pretextând că era mai comod pentru ea, a renunțat să se mai îmbrace şi să se pieptene europeneşte. Se scălda în mare cu delfinii, care veneau cu sutele să se împerecheze în apropierea plajei, împreună cu o neofită dulce, pe nume Ana, pe care părintele Mendoza i-o trimisese de la misiune.

Ana era şi ea însărcinată, dar n-avea bărbat şi refuzase cu îndârjire să mărturisească identitatea seducătorului. Misionarul nu dorea un exemplu rău pentru indienii lui, dar nici n-avea inimă s-o gonească, drept care a trimis-o ca servitoare familiei De la Vega. A fost o idee bună, căci între Regina şi Ana s-a născut imediat o complicitate tăcută, în beneficiul ambelor femei: cea dintâi avea companie, cea de-a doua primea protecție. Ana a avut inițiativa scaldei cu delfinii, făpturi sacre care înoată în cerc pentru a păstra lumea în ordine şi siguranță. Nobilele animale ştiau că femeile erau însărcinate şi le atingeau în trecere cu corpurile lor catifelate, ca să le dea putere şi curaj în clipa când vor naşte.

În luna mai, Ana şi Regina au născut în cursul aceleiaşi săptămâni, săptămână care a coincis cu cea a incendiilor şi e trecută în cronica din Los Angeles drept cea mai catastrofală de la întemeierea aşezării. Oamenii se resemnaseră să vadă cum vara luau foc câteva păduri de la o scânteie căzută pe iarba uscată. Nu era grav, aşa se curăța mărăcinişul şi se făcea loc pentru puieții noi din primăvara viitoare, însă de data asta incendiile au început devreme şi, în opinia părintelui Mendoza, au fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru

prea multele păcate fără pocăință din colonie. Flăcările au pârjolit ferme întregi, au distrus case şi acareturi, au ars vitele care n-aveau unde să fugă. Duminică, vântul şi-a schimbat direcția şi focul s-a oprit la un sfert de leghe de casa De la Vega, semn pe care indienii l-au interpretat ca de bun augur pentru cei doi nou-născuți din casă.

Spiritul delfinilor a ajutat-o la naştere pe Ana, nu şi pe Regina. Dacă prima şi-a născut pruncul în patru ore, ghemuită pe o pătură pe duşumea, doar cu ajutorul unei adolescente indiene care servea în bucătărie, Regina s-a chinuit cincizeci de ceasuri, supliciu pe care l-a suportat cu stoicism şi cu o bucată de lemn între dinți. Disperat, Alejandro de la Vega a trimis după moaşa din Los Angeles, care s-a dat însă bătută constatând că pruncul se aşezase de-a curmezişul în pântecul Reginei şi nu mai avea forță să lupte. Atunci, Alejandro a apelat la părintele Mendoza, persoana care semăna cel mai mult cu un medic pe meleagurile acestea. Misionarul le-a spus servitoarelor să se roage, a stropit-o pe Regina cu apă sfințită şi s-a apucat să scoată pruncul cu mâna. L-a apucat orbeşte de picioare şi l-a tras spre lumină fără să stea pe gânduri, căci timpul presa. Bebeluşul a ieşit albastru şi cu cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului, însă cu ajutorul rugăciunilor şi al palmelor aplicate la fund părintele Mendoza l-a făcut să respire.

— Cum o să-l cheme? a întrebat în timp ce-l punea în brațele tatălui.

— Alejandro, ca pe mine, ca pe tata şi ca pe bunicul.

— O să-l cheme Diego, a spus Regina, epuizată de febră şi de sângele care curgea întruna şi îmbiba cearşafurile.

— De ce Diego? Nimeni nu se numeşte aşa în familia De la Vega.

— Pentru că acesta e numele lui.

Alejandro suferise alături de ea şi se temea să n-o piardă.

Vedea cum se goleşte de sânge şi n-a avut curaj s-o contrazică; dacă alesese acest nume pentru primul născut pe patul de agonie, o fi avut motivele ei. Aşa că l-a autorizat pe părintele Mendoza să-l boteze pe loc, căci pruncul părea tot

atât de plăpând ca şi maică-sa şi risca să ajungă în limb dacă murea fără să primească sfântul sacrament.

Săptămâni întregi a durat până ca Regina să-şi revină după naşterea cea grea şi asta numai graţie maică-sii, Bufniţa Albă, care şi-a făcut apariţia, desculţă şi purtând desaga cu plante medicinale, exact când se pregăteau lumânările de înmormântare. Tămăduitoarea indiancă nu-şi văzuse fiica de şapte ani, de când aceasta se dusese în pădure să ridice la luptă indienii din alte triburi. Alejandro a pus apariţia soacră-sii pe seama sistemului poştal indigen, un mister pe care albii nu-l puteau dezlega. Un mesaj trimis din fortul Monterrey avea nevoie de două săptămâni ca să ajungă în Baja California, iar când ajungea era de mult cunoscut de indieni, care-l primiseră ca prin magie cu zece zile în urmă. Nu exista altă explicaţie pentru faptul că femeia venea nechemată, chiar când era mai multă nevoie de ea. Bufniţa Albă şi-a impus prezenţa fără să scoată un cuvânt. Avea puţin peste patruzeci de ani, era înaltă, puternică, frumoasă şi tăbăcită de soare şi de muncă. Chipul tânăr, cu ochii de culoarea mierii, ca ai fiică-sii, era încadrat de o coamă sălbatică de culoarea fumului, de unde şi numele. A intrat fără să ceară voie, l-a împins cât colo pe Alejandro de la Vega care voia să afle cine era, a străbătut fără ezitare complicata geografie a conacului şi s-a oprit la căpătâiul fiicei sale. A strigat-o pe numele ei adevărat, Toypurnia şi i-a vorbit în limba strămoşilor până când aceasta a deschis ochii. Apoi a scos din desagă nişte ierburi medicinale, le-a fiert într-o oală pe *brasero* şi i-a dat să bea. Toată casa mirosea a salvie.

Între timp, Ana, plină de bun-simţ, pusese la sân pe pruncul Reginei, care urla de foame; astfel, Diego şi Bernardo şi-au început viaţa cu acelaşi lapte şi legănaţi de aceleaşi braţe, ceea ce i-a făcut fraţi de suflet pentru toată viaţa.

În momentul în care Bufniţa Albă s-a asigurat că fiică-sa se putea ridica în picioare şi mânca fără silă şi-a strâns plantele în desagă, a aruncat o privire către Diego şi

Bernardo, care dormeau în acelaşi leagăn, fără să manifeste nici cea mai mică curiozitate pentru a afla care din ei era nepotu-său şi a plecat fără a-şi lua rămas-bun. Alejandro de la Vega a fost uşurat văzând că pleacă. Îi era recunoscător că o salvase pe Regina de la o moarte sigură, dar prefera s-o ştie departe; în preajma ei se simţea stânjenit, în plus, indienii de la fermă se purtau insolent. Dimineaţa veneau la muncă vopsiţi pe faţă, noaptea dănţuiau ca somnambulii în sunetul lugubrelor ocarine, îi ignorau ordinele, de parcă ar fi uitat brusc spaniola.

Pe măsură ce Regina îşi redobândea sănătatea, lucrurile intrau în normal. În primăvara următoare toţi, cu excepţia lui Alejandro, uitaseră că ea fusese cu un picior în groapă. Nu era nevoie de studii de medicină pentru a ghici că n-avea să mai facă copii. Pe nesimţite, faptul acesta a început să-l îndepărteze pe Alejandro de nevastă-sa. El visa la o familie numeroasă, aşa cum aveau alţi seniori din regiune. Un amic de-al său zămislise treizeci şi şase de copii legitimi, plus bastarzii care nu intrau la socoteală. Avea douăzeci din prima căsătorie, cea din Mexic şi şaisprezece din a doua, ultimii cinci născuţi în Alta California, unul pe an. Teama ca acest fiu de neînlocuit să nu păţească ceva rău, aşa cum păţeau atâţia prunci care nici nu învăţaseră să meargă, îl trezea pe Alejandro în crucea nopţii, îşi făcuse obiceiul să se roage cu glas tare, în genunchi în faţa leagănului copilului, cerând protecţia Cerului. Din prag, cu braţele încrucişate pe piept şi într-o atitudine arogantă, Regina se uita la soţul ei care se umilea astfel. Credea că-l urăşte în asemenea momente, dar apoi se reîntâlneau în aşternut, unde căldura şi mireasma intimităţii îi împăcau pentru câteva ceasuri. În zori, Alejandro se îmbrăca şi cobora la el în birou, unde o indiancă îi servea ciocolata groasă şi amară, aşa cum îi plăcea. Ziua începea cu vechilul, căruia îi spunea ce era de făcut la fermă, după care trecea la numeroasele sarcini pe care le avea de îndeplinit în calitate de primar. Cei doi soţi îşi petreceau ziua fiecare cu treburile sale, se revedeau abia la asfinţit. Vara luau cina pe terasa cu panseluţe, acompaniaţi

de câțiva muzicanți care le cântau cântecele preferate; iarna, mâncau în camera de cusut, unde nimeni nu cususe niciodată nici măcar un nasture, dar numele-i rămăsese de la un tablou cu o olandeză care broda la lumina unei lumânări. Adesea, Alejandro rămânea peste noapte la Los Angeles, întârziind la câte o petrecere sau la jocul de cărți. Petrecerile cu dans, jocul de cărți, seratele muzicale şi alte adunări se țineau zi de zi, pe tot timpul anului, căci altceva tot nu era de făcut; mai erau şi sporturile în aer liber, pe care le practicau şi bărbații şi femeile. La nimic din toate astea nu lua parte Regina; era o fire solitară şi n-avea încredere în spanioli din principiu, în afară de bărbatul ei şi de părintele Mendoza. N-o interesa nici să-l însoțească pe Alejandro în călătorii sau să meargă la vapoarele americane care făceau contrabandă, nu urca la bord ca să negocieze cu marinarii. Cel puțin o dată pe an, Alejandro făcea o călătorie de afaceri în Mexic, lipsea şi două luni atunci şi se întorcea încărcat de cadouri şi de idei novatoare, care n-o impresionau cine ştie ce pe nevastă-sa.

Regina s-a întors la lungile plimbări călare, acum cu fiul ei purtat într-un coş în spate şi a renunțat la treburile casnice, rămase pe seama Anei. Şi-a reluat vechiul obicei de a merge la indieni, chiar şi la cei care nu făceau parte din proprietatea lor, cu gândul să le cunoască problemele şi, pe cât posibil, să le rezolve. Când îşi împărțiseră pământurile şi subjugaseră triburile din regiune, albii stabiliseră un sistem de serviciu obligatoriu, care se deosebea de sclavie doar prin aceea că indienii erau şi ei supuşii regelui Spaniei şi, teoretic, beneficiau de anumite drepturi. Practic, erau săraci lipiți şi munceau pentru mâncare, băutură, tutun şi pentru dreptul de a creşte ceva animale. De obicei, latifundiarii erau nişte patriarhi binevoitori, ocupându-se mai mult de plăcerile şi pasiunile lor decât de pământ şi peoni[1], deşi mai erau şi din aceia afurisiți, iar atunci „indienimea”, cum îi spuneau,

[1] Muncitori agricoli din America Latină, aflați într-o dependență înrobitoare față de moşieri. (N. ed.)

suferea de foame sau de bătaie. Neofiții de la misiune erau la fel de săraci, trăiau cu familiile în colibe rotunde din nuiele şi paie, munceau din zori şi până-n noapte şi depindeau în totalitate de călugări. Alejandro de la Vega încerca să fie un stăpân bun, dar îl enerva că Regina cerea tot mai mult pentru indieni. Îi spusese de mii de ori că nu putea exista o diferență între felul în care erau tratați ai lui şi cei de pe alte domenii, căci asta ar fi dat naştere la probleme în colonie.

Părintele Mendoza şi Regina, uniți de acelaşi impuls de a-i proteja pe indieni, au sfârşit prin a deveni prieteni: el a iertat-o că atacase misiunea, ea îi era recunoscătoare că-l adusese pe Diego pe lume. Erau temuți, căci misionarul avea autoritate morală, iar ea era soția primarului. Atunci când Regina pornea într-o campanie de dreptate, se îmbrăca spanioleşte, îşi strângea părul într-un conci sever şi folosea o trăsură elegantă, cadou de la soț, iar nu iapa nărăvaşă pe care de obicei o încăleca fără şa. Era primită rece, nu era de-a lor. Nici un latifundiar nu admitea că are strămoşi indigeni, toți se declarau de stirpe pur spaniolă, de rasă albă şi sânge curat. Nu-i iertau Reginei că nici măcar nu încerca să-şi ascundă originea, cu toate că părintele Mendoza tocmai asta admira mai mult la ea. Când s-a aflat cu certitudine că era din mamă indiană, colonia spaniolă i-a întors spatele, dar nimeni n-a îndrăznit s-o jignească în față, din respect pentru poziția şi averea bărbatului ei. Au continuat s-o poftească la petreceri şi seri de dans, ştiind că n-aveau s-o vadă, că bărbatul ei avea să vină singur.

De la Vega n-avea mult timp pentru familie, ocupat până peste cap cu treburile satului şi ale fermei, cu afacerile şi conflictele dintre săteni pe care trebuia să le tranşeze. Marțea şi joia se ducea la Los Angeles ca să-şi îndeplinească sarcinile politice, o funcție prestigioasă cu mai multe bătăi de cap decât satisfacții, dar la care nu renunța din spirit de datorie.

Nu era lacom şi nici nu abuza de putere. Avea un dar nativ pentru autoritate, însă nu era un mare vizionar. Arareori punea la îndoială ideile moştenite din străbuni, chiar dacă

nu prea se potriveau cu realităţile din America. Pentru el, totul se reducea la o problemă de onoare, la orgoliul lui de hidalgo catolic fără de pată şi reproş, care-l făcea să ţină fruntea sus. Nu-i convenea că Diego, prea lipit de fustele maică-sii, de Bernardo şi de slujitorii indieni, nu-şi asuma poziţia care-i revenea prin născare, dar îşi zicea că avea tot timpul să-l îndrepte pe calea cea bună, era doar un copil. Şi-a propus deci să-i orienteze formaţia bărbătească de cum ar fi fost posibil, moment care se tot amâna, erau alte treburi mai urgente. Uneori, dorinţa de a-şi proteja fiul şi de a-l face fericit îl mişca până la lacrimi. Iubirea pentru copil era atât de mare, că-l durea ca o lovitură de spadă. Croia planuri măreţe pentru acest fiu: va fi viteaz, bun creştin şi credincios regelui, ca orice gentilom din familia De la Vega şi mai bogat decât oricare din rudele sale, stăpânind pământuri întinse şi roditoare, într-o climă temperată şi cu apă din belşug, unde natura era generoasă şi viaţa dulce, nu ca pe meleagurile pustii şi aspre pe care le avea familia în Spania. Va avea mai multe turme de vite, oi şi porci decât regele Solomon, va creşte cei mai buni tauri de luptă şi cei mai eleganţi cai arabi, va deveni omul cel mai influent din Alta California, va ajunge guvernator. Dar asta avea să fie mai târziu, mai întâi trebuia să se călească la universitate sau la şcoala militară din Spania. Spera ca atunci când Diego va ajunge la vârsta călătoriilor, Europa se va fi liniştit cumva. La pace nu era cazul să te aştepţi, de asta n-avusese niciodată parte bătrânul continent, dar era de presupus că lumea s-a mai înţelepţit. Veştile erau dezastruoase. Toate astea i le explica Reginei, dar ea nu-i împărtăşea preocupările în legătură cu fiul lor şi nici problemele de dincolo de mare. Pentru ea, lumea nu se întindea mai departe de unde ajungea călare, iar ce se întâmpla în Franţa o lăsa şi mai rece. Bărbatul ei îi spusese că în 1793, chiar în anul în care se căsătoriseră, regele Ludovic al XVI-lea fusese decapitat la Paris în faţa unei gloate avide de răzbunare şi sânge. José Diaz, un căpitan de vapor prieten cu Alejandro, îi dăruise o ghilotină în miniatură, jucărie fioroasă care servea la retezatul capetelor

de havană; prilej cu care îi explica felul în care zburau capetele nobililor din Franța, un exemplu teribil care, după părerea sa, putea adânci Europa în haos absolut. Reginei i se părea tentantă ideea; presupunea că dacă indienii ar fi avut la dispoziție o astfel de maşinărie, albii le-ar fi arătat respect; avea însă bunul-simț de a nu-i împărtăşi soțului aceste cugetări. Aveau ei destule motive de amărăciune, n-avea rost să mai adauge încă unul. Se mira ea însăşi de cât de mult se schimbase, nu mai găsea în oglindă nici urmă din Toypurnia de pe vremuri, vedea doar o femeie cu priviri dure şi buzele strânse. Împrejurarea de a trăi în afara mediului ei şi de a evita problemele o făcuse prudentă şi ascunsă; nu-şi înfrunta soțul deschis, prefera să acționeze pe la spatele lui. Alejandro de la Vega nici nu bănuia că îi vorbea lui Diego în limba ei, drept care a avut o surpriză neplăcută auzind că primele cuvinte pe care le-a rostit băiatul erau indiene. Iar dac-ar fi ştiut că nevastă-sa profita de orice absență de-a lui pentru a-şi duce copilul în tribul maică-sii, i-ar fi interzis-o.

Când Regina apărea în satul indian împreună cu Diego şi Bernardo, bunica Bufnița Albă îşi lăsa baltă treburile şi li se dedica pe de-a-ntregul. Tribul se micşorase ca urmare a bolilor mortale şi a lipsei bărbaților recrutați de spanioli. Rămăseseră abia douăzeci de familii şi-o duceau tot mai rău.

Indianca le umplea băieților capul cu legende şi mituri, le curăța sufletul cu fumul dulce al pastei de plante pe care o folosea la ceremonii şi îi lua la cules de ierburi magice. De cum au fost în stare să se țină pe picioare şi să apuce un băț, bărbații tribului i-au învățat să se lupte. Au învățat să pescuiască împungând peştii cu o țepuşă ascuțită şi să vâneze.

Pentru asta, au primit în dar o piele de cerb întreagă, cu cap şi cu coarne, cu care să se acopere în timpul vânătorii; astfel atrăgeau căprioarele; aşteptau nemişcați ca vânatul să se apropie, apoi slobozeau săgețile. Venirea spaniolilor îi făcuse pe indieni ființe supuse, dar în prezența Toypurniei-Regina sângele li se înfierbânta la amintirea războiului de

onoare condus de aceasta, iar marele respect pe care i-l purtau se traducea în dragostea pentru Diego şi Bernardo. Credeau că amândoi sunt copiii ei.

Bufnița Albă i-a dus pe copii în peşterile din apropierea conacului De la Vega, i-a învățat să descifreze simbolurile gravate de mii de ani în pereți şi, cu ajutorul lor, să se orienteze.

Le-a explicat că peşterile erau împărțite în cele Şapte Direcții Sacre, harta fundamentală pentru călătoriile spirituale, drept care pe vremuri inițiații se duceau acolo ca să-şi caute propriul centru, care trebuia să coincidă cu centrul lumii, de unde izvora viața. Iar când lucrul ăsta se întâmpla, din pământ se isca o flacără incandescentă ce dănțuia în aer, scăldând inițiatul într-o lumină şi o căldură supranaturale. Le-a mai spus că peşterile erau temple naturale şi că erau apărate de o energie superioară; de aceea nu puteai intra în ele decât cu sufletul curat.

— Pe cei ce vin cu gânduri necurate, peşterile îi înghit şi-apoi le scuipă oasele.

A mai adăugat că, după vrerea Marelui Spirit, dacă cineva îi ajută pe ceilalți, i se deschide în trup un loc pe unde primeşte binecuvântarea, e singura modalitate de a te pregăti pentru *Okahué*.

— Înainte de venirea albilor mergeam la peşteri să căutăm armonia şi să ajungem la *Okahué*, dar acum nu se mai duce nimeni.

— Ce-i aia *Okahué*, a vrut să ştie Diego.

— Sunt cele cinci virtuți esențiale: onoare, dreptate, respect, demnitate şi curaj.

— Eu le vreau pe toate, bunico.

— Pentru asta ai de trecut multe încercări fără să plângi, i-a răspuns sec Bufnița Albă.

Din aceeaşi zi, Diego şi Bernardo s-au apucat să exploreze singuri peşterile. Până să ajungă să țină minte semnele săpate în piatră, aşa cum îi îndemnase bunica, îşi marcau drumul cu pietricele. Îşi inventau propriile ceremonii,

imitând cele auzite sau văzute în trib şi poveştile Bufniței Cenuşii.

Se rugau de Marele Spirit al indienilor şi de Dumnezeul părintelui Mendoza să le fie permis să ajungă la *Okahué*, dar nici o flacără nu ieşea din pământ să dănțuiască în jurul lor, aşa cum se aşteptau. În schimb, curiozitatea i-a condus la un pasaj natural, pe care l-au descoperit întâmplător, mişcând din loc nişte pietre pentru a face o Roată Magică pe pământ, după modelul celei pe care o desena bunica: treizeci şi şase de pietre aşezate în cerc şi una în mijloc, din care porneau patru drumuri drepte. Deplasând ei o piatră rotundă, numai bună de pus în mijlocul Roții, s-au pornit să cadă o grămadă, lăsând vederii o mică deschidere. Mai subțire şi mai agil, Diego s-a târât înăuntru şi a descoperit un tunel care se lărgea destul cât să stai în picioare. Au revenit cu lumânări, târnăcop şi sapă şi, după câteva săptămâni de treabă, tunelul era pus la punct. Într-o zi, târnăcopul mânuit de Bernardo a făcut o gaură prin care se vedea lumină; încântați, copiii descopereau că ajunseseră chiar în uriaşul şemineu din salonul mare al conacului De la Vega. Au fost salutați de bătăile funebre ale pendulei. După mulți ani aveau să afle că Regina sugerase locul viitoarei case tocmai ca să fie aproape de peşterile sacre.

După această descoperire, copiii au întărit tunelul cu scânduri şi pietre, pentru că argila se mărunțea şi cădea întruna şi au făcut o uşiță ascunsă între cărămizile căminului care să facă legătura între peşteră şi casă. Căminul era atât de înalt, lat şi adânc, că puteai frige o vacă întreagă înăuntru, după cum cerea un astfel de salon, numai că acesta nu era niciodată folosit pentru oaspeți; arareori, găzduia şedințele politice ale lui Alejandro de la Vega. Mobilierul grosolan şi incomod, aşa cum era de fapt în toată casa, aliniat de-a lungul pereților, de parcă ar fi fost scos la vânzare, strângea tot praful şi mirosea a vechi. Sărea în ochi o enormă pictură în ulei a Sfântului Anton, bătrân de-acum şi numai piele şi os, zdrențăros şi plin de bube, respingând ispitele Satanei, una din operele care se comandau la metru

pătrat în Spania şi foarte apreciate în California. La loc de cinste, pentru a fi admirate, erau expuse bastonul şi însemnele de primar pe care stăpânul casei le folosea la ocazii oficiale. Ocazii care mergeau de la probleme importante, de pildă trasarea străzilor, până la mărunţişuri precum autorizarea serenadelor, căci dacă această activitate ar fi fost lăsată pe seama junilor înamoraţi nimeni n-ar fi reuşit să doarmă în tot satul. Din tavanul de deasupra unei mese mari din lemn de mezquite, atârna un candelabru de fier cu o sută cincizeci de lumânări intacte, căci nimeni n-avea curajul să coboare dihania asta şi să le aprindă; în rarele ocazii când se folosea salonul aprindeau nişte lămpi cu ulei. Nu se făcea nici foc în cămin, cu toate că trunchiurile groase stăteau gata pregătite. Diego şi Bernardo şi-au făcut obiceiul de a scurta drumul spre plajă direct prin peşteri. Foloseau tunelul secret pentru a apărea precum fantomele direct în fundul întunecat al şemineului. Juraseră, cu tonul solemn al copiilor absorbiţi de joc, să nu încredinţeze nimănui secretul. De asemenea, îi promiseseră Bufniţei Albe că în peşteri n-aveau să coboare decât cu sufletul curat, nu pentru joacă, căci totul făcea parte din antrenamentul menit a-i conduce la *Okahué*.

Cam în perioada în care Bufniţa Albă se străduia să alimenteze originea indigenă a copiilor, Alejandro de la Vega începea să-l educe pe Diego ca pe un hidalgo. Era anul când au ajuns şi cele două cufere cu daruri trimise din Europa de Eulalia de Callis. Fostul guvernator Pedro Fages murise în Mexic, fulgerat de un acces de furie. Se prăbuşise ca un sac la picioarele nevesti-sii, în timp ce se certau, stricându-i definitiv sănătatea, căci ea se învinovăţi de a-l fi omorât. După o viaţă petrecută în certuri, Eulalia a fost cuprinsă de o imensă tristeţe, abia acum, ca văduvă, simţind cât îi lipsea rubicondul ei bărbat. Ştia că nimeni nu-l putea înlocui pe omul minunat, vânător de urşi şi soldat de vază, singurul care fusese în stare s-o înfrunte fără să-şi plece grumazul. Toată duioşia pe care nu i-o arătase cât timp trăise cu el a

copleşit-o dintr-odată văzându-l pe năsălie şi a continuat s-o chinuie mereu, cu amintiri tot mai înfrumusețate cu trecerea timpului.

În cele din urmă, sătulă de atâta plâns, urmase sfatul prietenilor şi confesorului şi se întorsese cu fiul ei la Barcelona, oraşul natal, unde avea avere şi o familie bine situată. Din când în când, îşi amintea de Regina, pe care o considera protejata ei şi îi trimitea scrisori pe hârtie egipteană şi cu blazonul ei gravat în aur. Dintr-una din aceste misive au aflat că fiul lor murise de ciumă, lăsând-o pe Eulalia şi mai distrusă. Cele două cufere au ajuns destul de hărtănite, căci plecaseră din Barcelona cu un an şi jumătate în urmă şi navigaseră pe multe mări până a ajunge la Los Angeles. Unul era plin de rochii luxoase, pantofi cu toc, pălării cu pene şi tot felul de zorzoane pe care Regina nu prea avea când să le poarte. Celălalt, destinat lui Alejandro de la Vega, conținea o mantie neagră căptuşită cu mătase şi nasturi de argint lucrată după moda din Toledo, câteva sticle cu cel mai bun vin de Xeres spaniolesc, două pistoale de duel cu încrustații de sidef, o floretă italiană şi *Tratatul de scrimă şi îndreptarul pentru dueluri* al maestrului Manuel Escalante. După cum se putea citi pe prima pagină, era un compendiu al „celor mai folositoare instrucțiuni pentru a nu ezita niciodată când e vorba să te bați pentru onoare cu spada spaniolească sau floreta".

Eulalia de Callis n-ar fi putut trimite un cadou mai potrivit. Alejandro nu mai pusese mâna pe spadă de ani de zile, însă grație manualului şi-a împrospătat cunoştințele şi s-a apucat să-l învețe scrima pe fiul său, care încă nu ştia să se şteargă la nas. I-a confecționat o floretă, un plastron căptuşit şi o mască în miniatură şi îl antrena două ore pe zi. Diego a dovedit pentru scrimă acelaşi talent înnăscut pe care-l avea pentru orice activitate atletică, numai că n-a luat-o în serios cum dorea taică-său; era doar un joc în plus, din multele pe care le împărțea cu Bernardo. Complicitatea permanentă dintre cei doi copii îl îngrijora pe Alejandro de la Vega, i se părea o dovadă de slăbiciune din partea fiului său

care-ar fi trebuit să-şi asume de-acum destinul. Bernardo îi era drag, era altfel decât indienii care munceau pentru el, asistase la naşterea sa, nu uita însă diferenţele care îi separă pe oameni. Fără aceste diferenţe, lăsate de Dumnezeu cu un scop limpede, pe lume ar domni haosul, obişnuia să spună el. Exemplul predilect era Franţa, unde toate erau cu susul în jos din vina revoluţiei ticăloase. În ţara aia nu mai ştiai cine este cine, puterea trecea din mână-n mână, ca o monedă. Alejandro se ruga să nu se întâmple niciodată aşa ceva în Spania. Deşi o serie de monarhi inepţi scufunda fără drept de apel imperiul în ruină, nu pusese nicicând la îndoială sacra legitimitate a monarhiei, tot aşa cum nu punea sub semnul întrebării ordinea ierarhică în care se formase şi superioritatea absolută a rasei, naţiunii şi credinţei sale. Considera că Diego şi Bernardo se născuseră deosebiţi, n-aveau nicicând să fie egali şi cu cât mai repede pricepeau asta, cu atât mai puţine probleme aveau să aibă în viitor. Bernardo îşi asumase condiţia fără să fi fost îndoctrinat de cineva, dar subiectul îi storcea lacrimi lui Diego când tatăl lui i-l pomenea. Departe de a-şi seconda soţul în aceste demersuri educative, Regina continua să-l trateze pe Bernardo ca pe copilul ei. La ea în trib nimeni nu era mai presus de altul prin naştere, doar prin curaj sau înţelepciune, iar după părerea ei era încă prea devreme pentru a şti care din cei doi va fi mai curajos sau mai înţelept.

Diego şi Bernardo se despărţeau doar la ora de culcare, când fiecare se ducea să doarmă cu mama lui. Au fost muşcaţi de acelaşi câine, i-au înţepat albinele aceluiaşi stup, au avut pojar în acelaşi timp. Dacă unul din ei făcea vreo trăsnaie, nimeni nu se ostenea să afle vinovatul; erau puşi să stea unul lângă altul şi primeau acelaşi număr de nuiele la fund, pedeapsă pe care ei o primeau fără să protesteze, căci li se părea a fi drept. Toţi, în afară de Alejandro de la Vega, îi considerau fraţi, nu doar pentru că erau nedespărţiţi, dar şi pentru că semănau la prima vedere. Soarele îi bronzase în aceeaşi nuanţă de lemn ars, Ana le croia pantaloni identici

din pânză, Regina îi tundea la fel, în stil indian. Trebuia să te uiți atent ca să vezi că Bernardo avea trăsături nobile de indian, în timp ce Diego era înalt şi delicat şi avea ochii caramel ca ai maică-sii. În anii care au urmat au deprins să mânuiască floreta după atât de utilele învățături ale maestrului Escalante, să galopeze fără şa, să folosească lasoul şi biciul, să stea atârnați cu capul în jos de streaşina casei, ca liliecii. De la indieni au învățat să se scufunde în ocean şi să culeagă de pe stânci fructe de mare, să urmărească vânatul zile în şir până să-l prindă, să-şi facă arcuri şi săgeți, să îndure durerea şi oboseala fără a se plânge.

Alejandro de la Vega îi lua cu el la rodeo la marcatul vitelor, fiecare cu lasoul şi frânghia lui, ca să-l ajute. Aceasta era singura ocupație manuală pe care o putea face un hidalgo, de fapt, mai mult un sport decât o corvoadă. Se adunau toți latifundiarii din regiune împreună cu fiii lor, cu văcarii şi indienii, înconjurau animalele, le despărțeau şi le însemnau, după care vitele erau înscrise într-un registru, pentru a se evita confuziile şi furturile. Tot atunci se făceau tăierile, se adunau pieile, se punea carnea la sărat şi se topea grăsimea.

Casapii, călăreți excepționali, în stare să ucidă dintr-o lovitură în ceafă un taur în plină fugă, erau vedetele rodeoului şi erau angajați cu un an înainte. Veneau din Mexic şi de pe păşunile americane, aducându-şi caii special antrenați şi cuțitele lungi cu tăiş dublu. Pe măsură ce vitele cădeau la pământ, erau luate în primire de cei care le jupuiau de piele, scoțând-o întreagă în câteva minute, apoi de cei care tranşau carnea, în fine de indience, a căror umilă sarcină era să adune grăsimea, s-o topească în cazane uriaşe şi-apoi s-o depoziteze în burdufuri confecționate din băşici, mațe sau piei cusute. Tot ele trebuiau să tăbăcească pieile, să le răzuiască cu nişte pietre ascuțite, o muncă interminabilă făcută în genunchi. Mirosul de sânge înnebunea vitele, nu lipseau caii luați în coarne care mureau cu mațele pe-afară sau câte un văcar călcat în copite sau

împuns. Trebuia să vezi făptura monstruoasă cu mii de capete suflând şi pufnind în mijlocul unui nor de praf; trebuia să admiri văcarii cu pălării albe, lipiți de bidiviii lor, cu lasourile dansând deasupra capetelor şi cuțitele scânteietoare la brâu; trebuia să auzi trepidația solului sub copitele vitelor, strigătele bărbaților înfierbântați, nechezatul cailor, lătratul câinilor; trebuia să miroşi duhoarea animalelor, sudoarea văcarilor, mireasma caldă şi tainică a indiencelor, care-i tulbura definitiv pe bărbați.

Când lua sfârşit rodeoul, satul sărbătorea treaba bine făcută într-un chef ce dura zile întregi, la care participau săraci şi bogați, albi şi indieni, tineri şi puținii bătrâni ai coloniei.

Mâncarea şi băutura curgeau în valuri, se dansa până se cădea pe jos în cântecele muzicanților veniți din Mexic, se făceau pariuri pentru luptele între bărbați, pentru bătăile de şobolani, cocoşi, câini sau între urşi şi tauri. Într-o singură noapte puteai pierde tot ce-ai câştigat la rodeo. Serbarea se termina după trei zile printr-o slujbă celebrată de părintele Mendoza, care-i mâna pe bețivi cu bățul la biserică şi-i obliga, cu puşca în mână, pe seducătorii tinerelor neofite să se însoare, căci învățase de-acum că la nouă luni de la rodeo se năşteau o grămadă de prunci cu tată necunoscut.

Într-un an secetos a fost nevoie să fie sacrificați caii sălbatici ca să ajungă iarba pentru vite. Diego a mers cu văcarii, dar de data asta Bernardo a refuzat să vină; ştia despre ce era vorba şi n-ar fi suportat. Caii au fost înconjurați, speriați cu focuri de armă şi cu câinii, urmăriți în galop în direcția prăpastiei, de pe marginea căreia se prăbuşeau orbeşte. Cădeau cu sutele, unii peste alții, frângându-şi gâtul sau picioarele pe fundul abisului. Cei mai norocoşi mureau pe loc, ceilalți agonizau zile în şir într-un nor de muşte şi o duhoare de carne putrezită ce atrăgea urşii şi vulturii hoitari.

De două ori pe săptămână Diego se ducea la misiunea San Gabriel pentru a primi de la părintele Mendoza noțiuni

elementare de educație. Bernardo venea cu el, astfel că misionarul l-a primit şi pe el în clasă, cu toate că i se părea nenecesar, ba chiar periculos să educe prea mult un indian, cine ştie ce idei îndrăznețe îi intrau în cap. Puştiul nu era la fel de iute la minte ca Diego, rămânea în urmă, dar era încăpățânat şi nu crâcnea, chiar dacă repeta noaptea pârlindu-şi genele la lumânare. Era un copil rezervat şi liniştit, spre deosebire de veselul şi explozivul Diego. Îşi urma prietenul cu o lealitate fără drept de apel în toate năzdrăvăniile care-i treceau prin minte, iar dacă era cazul, se resemna fără crâcnire să fie pedepsit pentru ceva ce nu fusese ideea lui, ci a lui Diego. De când ajunsese să se țină pe picioare îşi asumase rolul de a-şi apăra fratele de lapte, pe care-l credea menit unor mărețe fapte de arme, aidoma războinicilor din repertoriul mitologic al Bufniței Albe.

Diego, pentru care a sta potolit şi închis în casă era un adevărat chin, făcea ce făcea şi fugea de sub tutela părintelui Mendoza. Lecțiile îi intrau pe o ureche, le recita grăbit, apoi îi ieşeau pe cealaltă. Cu vioiciunea asta reuşea să-l păcălească pe părintele Mendoza, însă pe urmă trebuia să-l învețe pe Bernardo, astfel că, tot repetând, învăța şi el. Era la fel de pasionat de joacă pe cât era Bernardo doritor să învețe. Aşa că după multe târguieli au stabilit ca Diego să-l învețe pe Bernardo, iar acesta să se întreacă cu el în mânuirea lasoului, a biciului şi a spadei.

— Nu văd de ce trebuie să ne chinuim să învățăm lucruri care n-o să ne servească la nimic, s-a jeluit Diego într-o zi după ce repetaseră ore în şir aceeaşi placă în latină.

— Totul e folositor, mai devreme sau mai târziu. E la fel ca o spadă. Probabil că n-am să ajung niciodată dragon, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să învăț s-o folosesc.

Foarte puțini ştiau să citească şi să scrie în Alta California, cu excepția misionarilor, oameni aspri, aproape toți de origine țărănească, dar care aveau măcar o spoială de cultură. Nu existau cărți, iar când sosea, arareori, o scrisoare, precis că aducea veşti proaste, aşa că destinatarul nu se prea grăbea să ajungă cu ea la un călugăr care să i-o

descifreze. Alejandro de la Vega avea însă chemarea educației şi s-a luptat câțiva ani să aducă un învățător din Mexic. Pe atunci, Los Angeles nu mai era cătunul cu patru străzi pe care-l văzuse născându-se; devenise un loc de popas obligatoriu pentru călători, un loc de odihnă pentru marinarii marinei comerciale şi centrul comercial al provinciei. Monterrey, capitala, era atât de departe că majoritatea treburilor guvernamentale se rezolvau în Los Angeles. În afară de autorități şi de oficialitățile militare, populația era amestecată şi se considera a fi pătura mai importantă, pentru a se deosebi de indienii puri şi de servitorime.

O clasă aparte erau spaniolii de stirpe curată. Aşezarea îşi avea de-acum arena de tauri şi un bordel nou-nouț, compus din trei metise cu virtute negociabilă şi o mulatră opulentă din Panama cu preț fix şi destul de mare. Mai era şi o clădire specială pentru şedințele pe care le ținea primarul cu consilierii comunali, edificiu care slujea şi ca tribunal şi teatru; se reprezentau zarzuele, piese morale şi scene patriotice. În Piața Armelor s-a ridicat un chioşc pentru muzicanții care animau plimbările de seară, când tinerii de ambele sexe, sub privirile părinților, defilau în grupuri, fetele mergând într-un sens, băieții în altul. În schimb, hotel încă nu exista, aveau să mai treacă zece ani până să apară unul; călătorii trăgeau în casele celor bogați, unde nu lipseau paturile şi mâncarea pentru cei care cereau ospitalitate. La aşa progres, Alejandro de la Vega a socotit că era musai nevoie şi de o şcoală, deşi nimeni nu-i împărtăşea preocuparea. Pe banii lui, singur şi tenace, a înființat prima şcoală din provincie, care timp de mulți ani avea să fie şi singura.

Şcoala şi-a deschis porțile exact când Diego împlinea nouă ani, iar părintele Mendoza îi trimisese vorbă că-l învățase tot ce ştia, minus să țină slujba şi să exorcizeze diavolii. Era un şopron la fel de întunecos şi de prăfuit ca şi închisoarea, situat în piața principală, înzestrat cu o duzină de bănci de fier şi un bici cu şapte cozi atârnat lângă tablă. Învățătorul s-a dovedit a fi unul dintre acei omuleți şterşi, pe care cel mai

mic dram de autoritate îi transformă într-o brută. Diego a avut ghinionul de a fi unul din primii săi elevi, alături de o mână de băieți din localitate, odrasle ale familiilor onorabile. Bernardo n-a fost primit, în ciuda rugăminților fierbinți ale lui Diego către taică-său. Lui Alejandro de la Vega i se părea lăudabilă ambiția lui Bernardo, însă a decis că nu se puteau face excepții; dacă era primit, trebuia să admită şi pe alții ca el, iar învățătorul îşi declarase cu limpezime intenția de a pleca dacă vreun pui de indian îşi băga nasul în „demnul lăcaş al cunoaşterii", cum îşi numea el şcoala. Drept care nevoia de a-l învăța pe Bernardo a făcut, mai mult decât biciul cu şapte cozi, ca Diego să fie atent la ore.

Printre elevi se număra şi García, fiul unui soldat spaniol şi al cârciumăresei, un copil lipsit de haz, grăsan, cu platfus şi zâmbet tâmp, victima preferată a învățătorului, care-l şicana întruna. Dintr-o pornire justițiară pe care nici el nu şi-o putea explica, Diego a devenit apărătorul lui, fapt pentru care şi-a câştigat admirația fanatică a bufleiului.

Ocupat cu vitele, cultivarea pământului şi creştinatul indienilor, părintele Mendoza a neglijat cu anii repararea acoperişului bisericii, avariat când cu atacul Toypurniei, prilej cu care ripostaseră cu o explozie care zguduise zdravăn clădirea. Ori de câte ori ridica ostia în timpul slujbei, misionarul dădea cu ochii de bârnele şubrezite şi, alarmat, îşi promitea să le repare negreşit, înainte să cadă în capul micii sale turme, dar pe urmă avea altceva de făcut şi uita până la slujba următoare. Între timp, termitele au ros lemnul şi până la urmă s-a întâmplat lucrul de care se temea el. Din fericire, biserica era goală, altfel ar fi fost o catastrofă. S-a produs în timpul unuia din desele cutremure care aveau loc în zona aceea, nu degeaba râul din apropiere se numea Isus al Cutremurărilor. Astfel că acoperişul s-a prăbuşit peste o singură victimă, părintele Alvear, un om sfânt care venise tocmai din Peru ca să vadă misiunea San Gabriel. Zgomotul prăbuşirii şi norul de praf i-au atras pe neofiții care au venit

în mare grabă şi s-au apucat imediat să dea la o parte molozul ca să-l dezgroape pe vizitatorul ghinionist. L-au găsit strivit ca un gândac sub bârna principală. Logic, ar fi trebuit să fie mort, treaba durase nişte ore bune, timp în care bietul om se golea de sânge; însă Dumnezeu a făcut o minune, după cum a explicat părintele Mendoza, căci în clipa când l-au scos din ruine omul încă respira. Părintelui Mendoza i-a fost de-ajuns o privire pentru a-şi da seama că modestele sale cunoştințe de medicină nu l-ar fi salvat pe rănit, oricât de mult l-ar fi ajutat şi puterea divină. Astfel că, fără a mai sta pe gânduri, a trimis un neofit s-o aducă pe Bufnița Albă. În anii ăştia constatase că veneraţia pe care indienii o aveau pentru ea era absolut îndreptățită.

Întâmplător, Diego şi Bernardo au ajuns la misiune chiar a doua zi după cutremur, aducând nişte armăsari pursânge pe care Alejandro de la Vega îi dăruia misionarilor. Cum nimeni nu a ieşit să-i primească sau să le mulțumească, căci erau toți ocupați să curețe după nenorocire şi să-l vegheze pe părintele Alvear, copiii au priponit caii şi s-au alăturat spectacolului inedit. Aşa că erau de față când a sosit în galopul calului Bufnița Albă, urmată de neofitul care plecase în căutarea sa.

Deşi chipul ei era mai ridat şi pletele şi mai albe, se schimbase foarte puțin în toți aceşti ani, era aceeaşi femeie puternică şi veşnic tânără care venise acum zece ani la conacul De la Vega pentru a-şi salva fiica de la moarte. Acum avea o misiune similară şi-şi aducea desaga cu plante medicinale. Dat fiind că refuzase să învețe castiliana, iar părintele Mendoza avea un vocabular mai mult decât sumar în limba indienilor, Diego s-a oferit să traducă. Pacientul fusese întins pe masa mare din lemn negeluit din trapeză, în jurul căreia se buluceau toate sufletele din San Gabriel. Bufnița Albă a examinat atent rănile, pe care părintele Mendoza le bandajase, dar nu îndrăznise să le coasă, căci oasele erau țăndări. Tămăduitoarea a pipăit cu degetele ei experte trupul rănitului şi a făcut inventarul reparațiilor necesare.

— Spune-i albului că totul are leac în afară de piciorul ăsta, care putrezeşte. Mai întâi îl tai, apoi mă ocup de rest, i-a comunicat nepotului.

Diego a tradus fără să-i treacă prin cap să vorbească încet, oricum părintele Alvear era aproape mort; dar de cum a auzit diagnosticul bunicii, muribundul a deschis nişte ochi ca de foc şi a rostit limpede:

— Mai bine mor, blestemat să fie...

Bufnița Albă nu l-a luat în seamă. Părintele Mendoza deschidea în timpul acesta gura bietului om, la fel cum obişnuia s-o facă în cazul copiilor care refuzau să bea lapte şi-i vârî pe gât celebrul furtun, prin care a turnat câteva linguri dintr-un sirop gros de culoarea ruginei, pe care indianca l-a scos din traistă. Până să spele cu leşie un fierăstrău de tăiat lemne şi să pregătească bandajele, părintele Alvear era cufundat într-un somn adânc, din care avea să se trezească zece ore mai târziu, lucid şi liniştit, cu un mont care încetase de-acum să sângereze. Bufnița Albă îi cârpise celelalte răni cu o duzină de cusături, apoi le înfăşurase în pânză de păianjen, alifii misterioase şi bandaje. În ce-l priveşte, părintele Mendoza îşi pusese neofiții să se roage neîncetat, zi şi noapte, pentru însănătoşirea rănitului. Metoda a dat rezultate. În ciuda tuturor aşteptărilor, părintele Alvear şi-a revenit destul de repede, iar după şapte săptămâni ajungea într-o litieră la vaporul care avea să-l ducă în Peru.

Bernardo n-avea să uite nicicând spaima produsă de piciorul tăiat al părintelui Alvear, iar Diego – puterea fabuloasă a siropului bunicii. Luni de zile a tot vizitat-o în satul ei şi a rugat-o să-i dezvăluie secretul poțiunii miraculoase, însă ea refuza mereu, cu argumentul logic că un leac magic nu trebuia să ajungă pe mâinile unui ştrengar, care precis că l-ar fi folosit într-un scop rău. Într-un impuls ca atâtea altele pentru care primea apoi bătaie, Diego a şterpelit un şip cu licoarea somnului, spunându-şi solemn că n-avea s-o folosească pentru a amputa picioare de om, ci

doar cu scopuri bune, însă de cum s-a văzut cu comoara în mână a început să croiască planuri de a-i da o folosință. Ocazia s-a prezentat într-o după-amiază fierbinte de iulie când se întorcea împreună cu Bernardo de la înot, singurul sport la care acesta din urmă era mult mai bun decât el, fiind mai rezistent, mai calm şi mai puternic.

Căci dacă Diego îşi irosea repede puterile gâfâind în lupta cu valurile, Bernardo îşi păstra cu orele o respirație regulată şi se lăsa în voia curenților misterioşi de pe fundul mării.

Dacă veneau delfinii, îl înconjurau imediat pe Bernardo, aşa cum făceau şi caii, chiar şi cei mai nărăvaşi. Pentru că atunci când nimeni nu îndrăznea să se apropie de un cal sălbatic, el era singurul care venea încet, îşi lipea capul de urechea bidiviului şi-i şoptea cuvinte tainice, reuşind să-l liniştească.

Nimeni nu reuşea să domesticească mai repede caii decât băiatul indian. Întorcându-se deci de la scaldă, au auzit de departe țipetele înspăimântate ale lui García, chinuit din nou de bătăuşii şcolii. Erau cinci, conduşi de Carlos Alcazar, un elev mai mare şi cel mai temut dintre toți. Avea tot atâta capacitate intelectuală cât un păduche şi o folosea ca să născocească metode de tortură originale. De data asta, îl dezbrăcaseră pe García, îl legaseră de un copac şi-l unseseră cu miere. Copilul urla cât îl țineau plămânii în timp ce călăii contemplau fascinați roiul de țânțari şi coloanele de furnici care începeau să-l atace. Diego şi Bernardo au evaluat rapid situația: erau în dezavantaj net. Nu se puteau bate cu Carlos şi cu gaşca, nu se puteau duce nici după ajutor, căci ar fi picat de laşi. Diego s-a apropiat zâmbind, în timp ce în spatele său Bernardo strângea din dinți şi din pumni.

— Ce faceți? a întrebat de parcă lucrurile n-ar fi fost limpezi.

— Nimic de care să-ți pese, doar dacă nu vrei să ajungi şi tu ca el, a răspuns Carlos, stârnind râsetele bandei de bătăuşi.

— Sigur că nu-mi pasă, însă mă gândeam să-l folosesc pe grasu' pe post de momeală pentru urşi. E păcat să irosiți bunătate de osânză pe furnici.

— Ce urşi? a mârâit Carlos.

— Dă-mi-l pe García şi-ți dau în schimb un urs, a propus Diego indiferent, curățându-şi unghiile cu un bețigaş.

— Şi de unde faci tu rost de un urs?

— Asta-i treaba mea. O să-l aduc viu şi cu pălărie pe cap. Dacă vrei, ți-l fac cadou, Carlos, dar pentru asta am nevoie de García.

Băieții s-au consultat în şoaptă, García suferea chinurile iadului, iar Bernardo îşi zicea că de data asta Diego cam exagerase. Ca să prinzi un urs viu pentru luptele cu tauri era nevoie de forță, îndemânare şi cai buni. Mai mulți călăreți prindeau animalul cu lasoul, îl imobilizau cu ajutorul cailor, în timp ce un văcar mergea înainte, pe post de momeală. Astfel era adus în țarc, dar distracția costa scump, pentru că se întâmpla ca ursul să fie mai iute decât caii, să se elibereze şi să se repeadă la om.

— Şi cine o să te ajute?

— Bernardo.

— Indianul ăsta tâmpit?

— Putem s-o facem, cu condiția să-l avem pe García ca momeală.

Târgul s-a făcut în două minute, răii au plecat, iar băieții noştri l-au dezlegat pe García şi l-au ajutat să se spele de miere şi muci.

— Cum crezi c-o să prindem un urs viu? s-a interesat Bernardo.

— Nu ştiu încă, trebuie să mă gândesc, a zis Diego, iar fratele de lapte a fost sigur că avea să găsească o soluție.

În zilele următoare au pregătit cele necesare pentru ispravă. Să găseşti un urs era lucrul cel mai simplu, căci se adunau cu zecile în locurile unde erau ucise vitele, atraşi de miros, dar ideea era să se înfrunte cu unul singur şi nu cu o ursoaică cu pui. Trebuia găsit un urs singuratic, nici asta nu era greu, vara se găseau din belşug. García s-a dat bolnav şi

câteva zile n-a mai ieşit din casă, dar Diego şi Bernardo l-au silit să meargă cu ei, servindu-i argumentul imbatabil că dacă refuză o să intre iar pe mâinile găştii lui Carlos Alcazar. Glumind, Diego i-a repetat că rolul lui era de momeală, dar văzând că i se înmoaie genunchii s-a îndurat să-i expună planul pe care-l urzise împreună cu Bernardo.

Cei trei băieți şi-au anunțat mamele că vor petrece noaptea la misiune, unde părintele Mendoza sărbătorea, ca în fiecare an, noaptea de Sânziene. Au plecat devreme, într-o şaretă trasă de doi catâri bătrâni, înarmați cu frânghii. García mort de frică, Bernardo îngrijorat, Diego fluierând. Imediat cum au lăsat în urmă casa, au părăsit drumul principal şi au luat-o pe Cărarea cu Aşchii, pe care indienii o considerau vrăjită.

Drumul accidentat şi bătrânețea catârilor îi obligau să avanseze destul de încet, aşa că aveau timp să se orienteze după urmele de pe jos şi crestăturile din scoarța copacilor. Ajunseseră aproape de fabrica de cherestea a lui Alejandro de la Vega, care furniza lemn pentru case şi pentru reparatul corăbiilor când răgetele animalelor speriate le-au indicat prezența unui urs. Tăietorii de lemne erau plecați la sărbătoare şi nu vedeai țipenie prin preajmă, doar fierăstraiele şi topoarele părăsite şi stivele de lemne de lângă o şandrama din scânduri. Au deshămat catârii şi i-au adăpostit cu forța în şopron, după care Diego şi Bernardo s-au apucat să aşeze cursa, în timp ce García stătea de pază lipit de adăpost. Îşi adusese cu el o grămadă de mâncare şi, pentru că nervii produc foame, nu se oprise din mâncat de când plecaseră. Din ascunzătoarea sa, a asistat la ce făceau cei doi; treceau frânghiile pe deasupra unor crengi mai groase, aşezau lațurile aşa cum îi văzuseră procedând pe văcari, iar în mijloc puneau crengi acoperite cu pielea de cerb pe care o luau la vânătoare cu indienii. Sub piele, carnea proaspătă a unui iepure şi un gogoloi îmbibat cu siropul adormitor. După care au venit la şopron şi s-au înfruptat şi ei din proviziile lui García.

Erau pregătiți să petreacă acolo vreo două zile, dar n-a fost nevoie să aştepte atât de mult; ursul a apărut ceva mai

târziu, anunțat de răgetele catârilor. Era un urs bătrân şi destul de mare. Înainta ca un maldăr tremurător de grăsime şi blană întunecată, legănându-se neaşteptat de agil şi de grațios. Băieții nu s-au lăsat înşelați de aparențele de blândă curiozitate a animalului, ştiau de ce putea fi în stare şi s-au rugat ca vântul să nu bată dinspre ei; nici o uşă n-ar fi rezistat dacă ursul s-ar fi proptit în ea. Ursul s-a învârtit o vreme pe-acolo până a dat cu ochii de ceea ce părea să fie un cerb nemişcat. S-a ridicat în două labe şi s-a întins; era un uriaş înalt de opt picioare. A scos un răget fioros şi-a agitat amenințător labele din față şi s-a repezit la pielea de cerb, strivind sub greutatea sa armătura uşoară care o susținea. S-a pomenit trântit la pământ fără să ştie cum, dar s-a ridicat imediat şi a atacat din nou cu ghearele vânatul fals, descoperind repede momeala ascunsă dedesubt, pe care a devorat-o într-o clipită. A sfâşiat apoi pielea, căutând un aliment mai consistent, s-a ridicat iar, nedumerit. A făcut un pas înainte şi a călcat pe lațuri, punând în acțiune cursa. Într-o secundă, frânghiile s-au întins şi ursul a rămas atârnat cu capul în jos între cei doi copaci.

Băieții s-au bucurat prea devreme, greutatea dihaniei a rupt crengile. Speriați, cei trei s-au repezit în şopronul în care erau catârii şi-au căutat ceva cu care să se apere, în timp ce afară ursul căzut la pământ încerca să-şi scoată laba dreaptă din lațul de care se mai ținea o creangă ruptă. S-a chinuit o vreme, tot mai încurcat şi mai furios, n-a reuşit şi a pornit-o târând creanga după el.

— Şi acum? a întrebat Bernardo, încercând să pară calm.

— Acum aşteptăm, a spus Diego.

Constatând că între picioare îi curgea ceva cald şi o pată începea să i se întindă pe pantaloni, García şi-a pierdut capul şi a început să urle. Bernardo s-a repezit la el şi i-a astupat gura, dar era deja prea târziu: ursul auzise. A venit spre şopron şi-a început să scuture construcția fragilă, din care începeau să curgă scândurile. Înăuntru, Diego aştepta cu biciul în mână, iar Bernardo ridicase un fier găsit acolo. Norocul lor a fost că dihania era amețită de căzătură şi

stânjenită de creanga legată de labă. Aşa că a mai lovit o dată în uşă, nu foarte convinsă şi s-a depărtat spre pădure, dar n-a ajuns departe, pentru că creanga s-a prins de trunchiurile stivuite. Copiii nu mai vedeau acum ursul, doar îl auzeau; o vreme, a urlat şi a mârâit, dar pe urmă răgetele s-au transformat într-un fel de suspine resemnate, în cele din urmă s-a făcut linişte.

— Iar acum? a întrebat Bernardo din nou.

— Acum trebuie să-l urcăm în şaretă.

— Ai înnebunit? Nu putem ieşi de aici! a scâncit García, acum cu pantalonii încleiaţi şi puturoşi.

— Nu ştiu cât timp o să doarmă. E mare de tot şi bănuiesc că poţiunea de somn a bunică-mii e calculată pentru oameni. Aşa că trebuie să ne mişcăm repede, că dacă se trezeşte am încurcat-o, a stabilit Diego.

Bernardo l-a urmat ca de obicei, fără să ceară explicaţii, dar García a rămas pe loc, smiorcăindu-se deasupra propriei mizerii. Ursul era căzut cu labele în sus, aşa cum îl secerase efectul drogului, câţiva paşi mai încolo. Planul lui Diego fusese ca ursul să adoarmă atârnat de copaci, astfel ar fi adus şareta şi i-ar fi dat drumul să cadă în ea. Acum dihania uriaşă trebuia ridicată. L-au atins de departe cu un băţ şi, văzând că nu se mişcă, au îndrăznit să se apropie. Era mai bătrân decât crezuseră; îi lipseau două gheare de la o labă, avea mai mulţi dinţi rupţi, era plin de rosături şi cicatrici vechi. Duhoarea de fiară i-a izbit din plin, dar nu mai puteau da înapoi, aşa că i-au legat botul şi labele cu frânghii. La început, au acţionat cu o precauţie care n-ar fi folosit la nimic dacă fiara s-ar fi trezit, dar i-a apucat graba constatând că ursul era ca mort.

L-au imobilizat, apoi au adus catârii paralizaţi de spaimă.

Bernardo le-a aplicat metoda de a le şopti ceva la ureche, cum proceda şi cu caii nărăvaşi şi s-au liniştit. A venit şi García, precaut, după ce s-a convins că ursul sforăia de zor, dar tremura tot şi puţea atât de tare, că l-au trimis să se spele şi să-şi clătească nădragii la pârâu. Bernardo şi Diego au recurs la metoda pe care o foloseau văcarii pentru a ridica

butoaiele; au trecut două frânghii pe după şareta înclinată, apoi pe sub corpul ursului, le-au ridicat pe partea cealaltă, au legat capetele de catâri şi i-au pus să tragă. Au reuşit la a doua încercare şi, cu greu, l-au aburcat în şaretă. Abia mai respirau după efort, dar izbândiseră. S-au îmbrățişat țopăind ca nebunii, mândri cum nu fuseseră nicicând. Au înhămat catârii şi erau gata s-o pornească spre sat, dar înainte de asta Diego a scos un borcan cu catran din bălțile din apropierea casei, cu care i-au lipit ursului pe cap un sombrero mexican adus special. Erau epuizați, asudați şi duhneau a fiară.

În ceea ce-l priveşte, García era un ghem de nervi, abia se ținea pe picioare, încă mai puțea a cocină şi era ud fleaşcă. Aventura le luase o bună parte a după-amiezii, dar când au intrat pe Cărarea cu Aşchii tot mai aveau vreo două ore de lumină.

Au grăbit pasul şi au ajuns pe Drumul Regal înainte de a se întuneca, iar de-acolo catârii experimentați au continuat drumul instinctiv, în timp ce ursul răsufla greu încarcerat între frânghii. Se trezise din letargia provocată de drogul Bufniței Albe, dar era încă zăpăcit.

Au intrat în Los Angeles pe întuneric. La lumina unor lămpi cu ulei, au eliberat labele din spate ale ursului, lăsându-l legat doar la cele din față şi la bot, l-au făcut să coboare din şaretă şi să se ridice în două picioare, amețit, dar cu furia neştirbită.

Au dat glas, lumea a ieşit din case, cu lămpi şi torțe. Strada s-a umplut de curioşii care admirau un spectacol nemaivăzut: Diego de la Vega trăgând după el un urs de o mărime neobişnuită, care se bălăngănea pe labele dindărăt, în timp ce Bernardo şi García îl împungeau din spate. Aplauzele şi ovațiile le-au răsunat săptămâni întregi în urechi celor trei băieți, când avuseseră de-acum destul timp să măsoare gravitatea faptei lor nesăbuite şi să-şi revină după pedeapsa meritată de care nu scăpaseră. Dar nimic nu putea umbri victoria aventurii. Carlos şi gaşca lui nu i-au mai deranjat niciodată.

Isprava cu ursul, exagerată şi înfrumusețată până la limite imposibile, a mers din gură în gură, cu timpul a trecut strâmtoarea Behring, purtată de negustorii de blană de nutrii, a ajuns până în Rusia. Chiar dacă Diego, Bernardo şi García au mâncat bătaie de la părinți, nimeni nu le-a luat titlul de campioni. Sigur, au avut grijă să nu pomenească de poțiunea de dormit a Bufniței Albe. Trofeul a rămas câteva zile în curte, expus glumelor şi pietrelor aruncate de curioşi, în timp ce i se căuta un taur pe măsură cu care să se lupte, dar Diego şi Bernardo s-au milostivit de prizonier şi cu o noapte înainte de luptă l-au eliberat.

În octombrie, când satul încă mai vorbea de isprava cu ursul, au atacat pirații. Au năvălit pe neaşteptate, având experiența multor ani de blestemății, s-au strecurat nevăzuți de-a lungul coastei cu o bergantină prevăzută cu paisprezece tunuri uşoare, venind din America de Sud pe lângă insulele Hawaii, ca să profite de vântul care i-a dus spre Alta California. Scopul lor era să vâneze corăbiile încărcate cu comori din America, menite a ajunge în vistieriile regale spaniole. Nu atacau decât rareori oraşele de pe uscat – cele importante erau în stare să se apere, celelalte erau prea sărace – însă navigau de o bună bucată de vreme fără să fi dat nici o lovitură şi aveau nevoie de apă proaspătă şi să-şi cheltuiască energia. Căpitanul a hotărât să se abată prin Los Angeles, deşi nu se aştepta să găsească altceva decât alimente, băutură şi ceva distracție pentru băieții lui. Nu se aşteptau să întâmpine rezistență, căci erau precedați de o faimă proastă pe care tot ei aveau grijă s-o răspândească; istorii înfricoşătoare pline de sânge şi distrugeri, cu oameni tăiați în bucăți, femei însărcinate despicate, copii luați în cange şi atârnați de catarg pe post de trofee.

Reputația de barbari le convenea de minune. Când atacau, era de ajuns să tragă câteva salve de tun sau să-şi facă apariția urlând ca nebunii: populația o rupea la goană, iar ei adunau prada fără să fie nevoie să lupte. Aşa că au lăsat ancora şi s-au pregătit de asalt. De data asta, tunurile s-au

dovedit inutile, nu băteau până la Los Angeles. S-au urcat în bărci, cu cuțitul în dinți şi sabia în mână, o adevărată hoardă diavolească.

La jumătatea drumului, au dat de conacul De la Vega. Casa mare şi solidă, cu acoperiş roşu, florile care se cățărau pe ziduri, livada de portocali şi atmosfera plăcută de prosperitate şi pace li s-au părut irezistibile navigatorilor necivilizați, plictisiți de regimul de apă verzuie, carne împuțită şi pesmeți plini de gărgărițe şi tari ca piatra. Degeaba a urlat căpitanul că obiectivul lor era satul; pirații au năvălit în curte dând în câini şi trăgând în indienii care avuseseră ghinionul de a se afla acolo.

Alejandro de la Vega se afla la Ciudad de Mexico, unde se dusese să cumpere nişte mobilă mai frumoasă decât aceea greoaie de acasă, catifea aurie pentru draperii, tacâmuri din argint masiv, farfurii englezeşti şi cristaluri austriece. Cu asemenea daruri demne de un faraon spera s-o convingă pe Regina să renunțe la obiceiurile de indiancă şi să îmbrățişeze rafinamentul european pe care-l dorea pentru familia sa. Afacerile îi mergeau de minune, aşa că-şi putea permite în sfârşit să trăiască după gustul unuia de stirpea sa. Nu putea să bănuiască că-n timp ce se tocmea pentru nişte covoare turceşti, casa lui era prădată de treizeci şi şase de descreierați.

Regina a fost trezită de lătratul disperat al câinilor. Odaia ei se găsea într-un mic donjon, singura îndrăzneală arhitectonică a clădirii greoaie şi plate. Lumina palidă şi portocalie a zorilor intra pe geamul fără perdele sau obloane. Şi-a pus pe umeri un şal şi a ieşit desculță în balcon să vadă ce pățiseră câinii, exact când primii atacatori forțau poarta grădinii. Nu i-a trecut prin minte că ar fi fost vorba de pirați, nu văzuse aşa ceva niciodată şi nici n-a stat să le afle identitatea. Diego, care la zece ani mai dormea în camera maică-sii atunci când Alejandro era plecat, a văzut-o ieşind în fugă şi doar în cămaşă de noapte. Din zbor, a luat de pe perete un pumnal lung şi o sabie, nefolosite de când bărbatul ei renunțase la militărie, dar care se ascuțeau periodic şi a

coborât scările strigând după servitori. Diego a sărit şi el din pat şi a venit după ea. Uşile de la intrare erau din stejar şi, în absența stăpânului, se asigurau pe dinăuntru cu un drug gros de fier. Avântul piraților s-a lovit de acest obstacol invulnerabil, timp în care Regina a apucat să împartă armele de foc şi să organizeze apărarea.

Încă nedezmeticit complet, Diego s-a pomenit în fața unei necunoscute, cu un aer vag familiar. Maică-sa se transformase în câteva clipe în Fiica Lupului. Păr zburlit, o strălucire feroce în ochi, dinți rânjiți, spumă în colțul buzelor, precum un câine turbat, ordine date în limba ei maternă. Ținea sabia într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Atunci obloanele ferestrelor au cedat şi primii pirați au dat năvală în casă. În ciuda hărmălaiei, Diego a auzit un urlet, mai curând de bucurie decât de spaimă, care părea să iasă din pământ, să cutremure trupul maică-sii şi să zguduie pereții. Când au dat cu ochii de femeia abia acoperită de pânza subțire a cămăşii de noapte, care îi primea ridicând două arme cu o forță neobişnuită, atacatorii au rămas încremeniți câteva secunde, pe care cei din casă le-au folosit pentru a trage. Doi pirați au căzut, un al treilea a fost rănit, dar n-au mai avut timp să încarce armele, căci alți vreo zece intrau pe geam. Diego a înşfăcat un sfeşnic greu de fier şi s-a repezit să-şi apere mama, care se retrăgea spre salon. Îşi pierduse sabia, acum ținea pumnalul cu ambele mâini şi lovea orbeşte în vandalii care o înconjurau. Diego l-a izbit pe unul între picioare cu sfeşnicul, trântindu-l la pământ, dar în secunda următoare un picior tras în piept l-a lipit de perete. N-a ştiut niciodată cât timp a stat acolo leşinat, căci versiunile ulterioare asupra atacului s-au dovedit contradictorii; unii spuneau că durase ore, alții susțineau că în doar câteva minute piraților răniseră şi omorâseră ce putuseră, distruseseră ce nu putuseră fura şi, înainte de a porni mai departe spre Los Angeles, dăduseră foc mobilierului.

Diego s-a trezit când răufăcătorii încă nu părăsiseră casa şi fumul incendiului se strecura pretutindeni. S-a ridicat cu o

durere groaznică în piept, care-l silea să respire cu grijă şi a făcut câțiva paşi împiedicați, tuşind şi strigându-şi mama.

A găsit-o sub masa mare din salon, cu cămaşa din batist îmbibată de sânge, dar lucidă şi cu ochii deschişi. „Ascunde-te, fiule", i-a spus înainte de a leşina. Diego a luat-o în brațe şi, cu un efort titanic, căci avea coastele rupte, a tras-o cu greu spre cămin. A reuşit să deschidă uşița secretă, de care aveau cunoştință doar el şi Bernardo şi a târât-o în tunel. A închis uşa şi a rămas în întuneric, cu capul mamei pe genunchi, strigând-o şi rugându-se lui Dumnezeu şi spiritelor tribului să n-o lase să moară.

Bernardo era şi el în pat când a început atacul. Dormea cu maică-sa într-o cameră de servitori din extremitatea opusă a conacului. Camera lor era mai mare decât cămăruțele lipsite de ferestre ale celorlalți servitori, pentru că acolo era şi călcătoria, ocupație pe care Ana n-o lăsa altcuiva. Alejandro de la Vega avea pretenția ca plastroanele cămăşilor să fie perfecte, iar ea se mândrea să le calce personal. În afară de patul cu saltea de paie şi o ladă hărtănită în care-şi țineau puținele lucruri, în odaie se mai aflau o masă lungă pe care călca, un cazan de fier pentru jar şi două coşuri mari cu rufele curate pe care Ana le avea de călcat a doua zi. Duşumeaua era de pământ bătut, un poncho de lână atârnat de buiandrug ținea loc de uşă, aerul şi lumina intrau prin două ferestruici.

Bernardo n-a fost trezit de urletele piraților, nici de focurile trase în partea cealaltă a casei, ci de Ana, care-l scutura. Şi-a zis că o fi cutremur, mai avuseseră parte de aşa ceva, dar n-a avut timp să cugete; Ana l-a ridicat pe sus şi dintr-un pas l-a dus în partea opusă a odăii, unde l-a vârât cu forța într-unul din coşurile mari. „Orice s-ar întâmpla, de aici să nu te mişti, ai înțeles?" Tonul era categoric, i s-a părut că aude a ură necunoscută până atunci. N-o văzuse niciodată aşa pe maică-sa; Ana era de o blândețe legendară, tot timpul ascultătoare şi mulțumită, cu toate că n-avea prea multe motive de fericire. Nu făcea decât să-şi adore fiul şi să-şi

slujească stăpânii, cu existența ei umilă şi împăcată, fără nelinişti; totuşi, în această clipă, ultima pe care avea s-o petreacă cu Bernardo, era tare ca o bucată de gheață. L-a acoperit cu un teanc de rufe, împingându-l în fundul coşului. De acolo, învăluit într-o ceață albă, sufocat de amidon şi de frică, Bernardo a auzit strigătele, înjurăturile şi hohotele bărbaților care au intrat în camera în care Ana aştepta, cu moartea scrisă pe frunte, hotărâtă să facă orice ca ei să nu-i găsească fiul.

Pirații erau grăbiți şi le-a fost de-ajuns o privire ca să vadă că acolo nu era nimic de preț. Poate că ar fi făcut cale întoarsă, însă acolo era o indigenă tânără, care-i sfida cu mâinile în şold şi o hotărâre sinucigaşă, cu chipul ei rotund, cu vălul negru al pletelor, cu şoldurile ei generoase şi sânii tari.

De un an şi patru luni băteau oceanul fără pauză şi fără să fi văzut o femeie. Li s-a părut că e vorba de un miraj, ca acelea care-i chinuiau pe mare, dar atunci le-a ajuns la nări parfumul dulce al Anei şi au uitat că erau grăbiți. I-au smuls cămaşa şi s-au repezit la ea. Ana n-a clipit. A îndurat într-o tăcere mormântală tot ce i-au făcut. Trântită la pământ, cu capul aproape lipit de coşul în care se afla Bernardo, care i-a auzit gemetele slabe acoperite de gâfâielile atacatorilor.

Băiatul nu s-a clintit din loc, a trăit de acolo tot supliciul maică-sii, paralizat de groază. Stătea ghemuit în coş, cu mintea golită de orice gând, scuturat de greață. După mult timp şi-a dat seama că era linişte şi mirosea a fum. A mai stat puțin, dar se sufoca. A strigat-o încetişor pe Ana. N-a răspuns nimeni. A mai chemat-o de două ori, în sfârşit a îndrăznit să scoată capul. Pe uşă intrau vălătuci de fum, dar incendiul nu ajunsese până aici. Înțepenit de încordare şi nemişcare, Bernardo a ieşit cu greu din coş. Şi-a văzut mama acolo unde suportase asaltul bărbaților, goală, cu pletele negre împrăştiate în evantai în jurul ei şi gâtul spintecat dintr-o parte în alta.

S-a ghemuit lângă ea şi a luat-o de mână, tăcut. Mulți ani de-acum încolo n-avea să scoată un cuvânt.

Aşa a fost găsit, mut şi plin de sângele maică-sii, câteva ore mai târziu, când piraţii erau de mult pe mare. Aşezarea Los Angeles îşi număra morţii şi îşi stingea incendiile, nimănui nu i-a venit ideea să vadă ce se petrecuse la conacul De la Vega. Numai părintele Mendoza, fulgerat de o premoniţie atât de puternică încât nu o putu ignora, a venit cu vreo şase neofiţi să vadă ce era acolo. Flăcările arseseră mobilierul şi linseseră nişte bârne, dar casa era solidă şi focul se stingea acum singur. Erau câţiva răniţi şi cinci morţi, inclusiv Ana, pe care au găsit-o aşa cum o lăsaseră asasinii.

— Dumnezeu să ne apere, a grăit părintele Mendoza în faţa acelei tragedii.

A acoperit-o pe Ana cu o pătură şi l-a ridicat pe Bernardo în braţele sale puternice. Copilul era ca de piatră, cu privirile fixe şi un spasm care-i încleşta maxilarele.

— Unde sunt Regina şi Diego? l-a întrebat misionarul, dar băiatul nu părea să audă.

L-a lăsat pe mâinile unei indience, care l-a legănat la piept ca pe un prunc, cântând o litanie în limba ei, iar el a străbătut din nou conacul, strigându-i pe cei care lipseau.

Timpul trecea neschimbat în tunel, căci acolo nu pătrundea lumina zilei şi nu puteai ţine socoteala orelor în beznă.

Diego nu putea ghici ce se petrece în casă, căci acolo nu ajungea nici un zgomot şi nici fumul incendiului. A aşteptat prin urmare, fără a şti ce anume, în timp ce Regina, extenuată, leşina şi se trezea. Nemişcat, ca să n-o deranjeze, cu dureri la fiecare respiraţie şi picioarele amorţite chinuitor, băiatul aştepta. În răstimpuri, era doborât de oboseală, dar se trezea imediat, în tenebre, ameţit de durere. Simţea că îngheaţă, a încercat de câteva ori să-şi întindă picioarele, însă moleşeala îl cuprindea repede şi recădea într-o ceaţă ca de vată. A petrecut în letargie o bună parte din zi, până când Regina a scos un geamăt şi s-a mişcat, făcându-l să tresară speriat. Văzând că maică-sa trăia, un val de fericire l-a cuprins pe dată şi a început s-o sărute cu toată speranţa

renăscută. I-a luat cu infinită grijă capul înghețat şi a întins-o pe jos. I-a luat câteva minute bune să scape de amorțeala picioarelor, după care a căutat pe pipăite lumânările pe care le ascunsese acolo cu Bernardo, menite invocațiilor pentru a ajunge la *Okahué*. Glasul bunică-sii l-a întrebat atunci în limba indienilor care erau cele cinci virtuți esențiale, iar el nu şi-a amintit decât curajul.

La lumina lumânării, Regina a deschis ochii şi a văzut că se găsea îngropată într-o peşteră împreună cu fiul ei. N-a avut putere să întrebe ce se petrecuse, nici să-l consoleze cu vorbe mincinoase, i-a arătat doar prin gesturi să rupă o fâşie din cămaşă şi să-i bandajeze rana de la piept. Diego s-a executat cu degete tremurătoare, constatând abia atunci că era vorba de o lovitură adâncă de cuțit care pornea de sub umăr.

După care a aşteptat.

— Mi se scurge viața, Diego, trebuie să pleci după ajutor, a şoptit într-un târziu Regina.

Copilul a socotit că ar fi putut ajunge la plajă străbătând peşterile, dar i-ar fi luat prea mult timp. A hotărât într-o clipită că merita să rişte întoarcerea prin şemineu şi să vadă ce era acasă. Uşița era bine ascunsă în spatele trunchiurilor din cămin, aşa că putea să arunce o privire, chiar dacă era lume în salon.

Deschizând-o, a fost izbit de un miros acru de pârlit şi de un val de fum, care l-a făcut să dea îndărăt, dar apoi şi-a zis că fumul l-ar fi făcut nevăzut. Tăcut ca o pisică, a ieşit prin uşița secretă şi s-a ascuns printre lemne. Jilțurile şi covoarele erau scrum, pictura în ulei a Sfântului Anton arsese toată, pereții şi tavanul de bârne fumegau, dar focul se stinsese. În casă domnea o linişte anormală; a crezut că nu mai rămăsese nimeni acolo şi a îndrăznit să iasă. S-a strecurat precaut de-a lungul zidurilor, lăcrimând şi tuşind, a străbătut pe rând toate odăile. Nu ştia ce se întâmplase, dacă muriseră toți sau reuşiseră să scape. În vestibul a văzut un fel de haos pătat cu sânge, dar nici un cadavru al celor pe care-i zărise căzând de dimineață. Zăpăcit şi-a zis că era în

mijlocul unui coşmar, din care avea să-l trezească glasul mângâios al Anei, chemându-l la masă. A continuat să exploreze mergând spre aripa servitorilor, sufocat de fumul cenuşiu care năvălea peste el când deschidea uşile sau cotea pe coridoare. I-a venit în minte imaginea mamei, murind lipsită de ajutor şi-atunci şi-a zis că nu mai avea ce pierde şi a luat-o la fugă pe culoarele lungi ale conacului, aproape orbeşte, până s-a izbit de un trup solid şi a fost oprit de două braţe puternice. A urlat de frică şi de durerea coastelor rupte, i s-a făcut rău, a fost pe punctul de a leşina. „Diego! Lăudat fie Domnul!", l-a auzit el pe părintele Mendoza, a simţit mirosul sutanei vechi şi obrazul neras care i se lipea de frunte, s-a abandonat ca un copil ce era şi a început să plângă şi să vomite.

Părintele Mendoza trimisese supravieţuitorii la misiunea San Gabriel. Absenţa Reginei şi a fiului ei a pus-o pe seama piraţilor: probabil că fuseseră răpiţi, deşi era ceva nemaiauzit pe aceste meleaguri. Ştia că pe alte mări era obiceiul de a lua ostatici pentru a obţine răscumpărarea sau pentru a-i vinde ca sclavi, dar nimic din toate astea nu se făcea pe acest ţărm izolat al Americii. Se întreba cum avea să-i dea teribila veste lui Alejandro de la Vega. Ajutat de cei doi franciscani de la misiune, făcuse tot posibilul să-i ajute pe răniţi şi să-i consoleze pe ceilalţi. A doua zi trebuia să se ducă la Los Angeles, unde îl aştepta sarcina dificilă de a înmormânta morţii şi a inventaria pagubele. Era extenuat, dar neliniştea îl făcuse să nu plece încă la misiune, ci să rămână să verifice încă o dată tot conacul. Asta era situaţia când se pomenise cu Diego în braţe.

Regina a supravieţuit pentru că părintele Mendoza a învelit-o în pături şi a adus-o la misiune în căruţa sa hodorogită. N-a fost timp să fie adusă Bufniţa Albă, din tăietura adâncă sângele continua să se reverse în clăbuci şi Regina pierea văzând cu ochii. La lumina lumânărilor, misionarii au îmbătat-o mai întâi cu rom, apoi i-au spălat rana şi au extras, cu foarfeca de tăiat sârma, vârful pumnalului pirateresc înfipt în osul claviculei. După care au

cauterizat rana cu un fier încins la roşu, în timp ce Regina muşca o bucată de lemn, aşa cum făcuse şi la naştere. Diego îşi astupa urechile ca să nu-i audă gemetele înfundate, chinuit de vina şi ruşinea de a fi irosit într-o ispravă de puşti cretin poțiunea adormitoare, care ar fi scăpat-o pe Regina de cazne. Durerea mamei a fost pedeapsa lui pentru furtul leacului magic.

Când i-au scos cămaşa, au constatat că lovitura cu piciorul îi învinețise lui Diego carnea de la gât până la vintre. Părintele Mendoza a ajuns la concluzia că avea mai multe coaste rupte; i-a confecționat singur un corset din piele de vacă întărit cu liane, pentru a-l imobiliza. Copilul nu putea să se aplece şi nici să-şi ridice brațele, dar mulțumită corsetului a putut respira normal după câteva săptămâni. În schimb, Bernardo nu s-a vindecat, loviturile lui erau mult mai serioase decât cele ale lui Diego. A rămas zile întregi în aceeaşi stare de încremenire în care-l găsise părintele Mendoza, cu privirea fixă şi fălcile atât de încleştate, încât a fost nevoie să se recurgă la celebrul furtun pentru a-l hrăni cu terci de porumb. A asistat la funeraliile colective ale victimelor piraților şi a privit fără să verse o lacrimă cum maică-sa era coborâtă în groapă într-o ladă de lemn. În clipa în care ceilalți şi-au dat seama că Bernardo nu rostise nici un cuvânt de săptămâni întregi, Diego, care stătea cu el zi şi noapte şi nu-l lăsa singur nici un moment, era deja sigur că n-avea să mai vorbească niciodată. Indienii ziceau că-şi înghițise limba. Părintele Mendoza l-a obligat să facă gargară cu vin de împărtăşanie şi miere de albine; apoi i-a uns gâtul cu borax, i-a pus prişnițe calde pe gât şi i-a dat să înghită cărăbuşi pisați. Nimic n-a dat rezultate, aşa că a decis soluția extremă: exorcizarea. Încă n-avusese ocazia să scoată diavolii din om şi, cu toate că ştia metoda, nu se simțea în stare de o astfel de sarcină istovitoare, dar era singurul care ştia s-o facă în regiunea asta. Ca să găseşti un exorcist autorizat de Inchiziție, trebuia să mergi până în Mexic, iar misionarul nostru a considerat sincer că nu merita osteneala. A studiat

temeinic textele potrivite, a ținut post două zile ca să se pregătească, apoi s-a închis cu Bernardo în biserică să se lupte cu Satana.

N-a folosit la nimic. Învins, părintele Mendoza a conchis că trauma prin care trecuse îl tâmpise definitiv pe bietul copil şi a renunțat. A însărcinat o neofită să-l hrănească cu furtunul şi s-a întors la ale lui. Era ocupat cu treburile misiunii, avea misiunea spirituală de a ajuta oamenii din Los Angeles să-şi revină după nenorocire, era prins în treburile birocratice pe care i le cereau superiorii săi din Mexic – partea cea mai rea dintre toate. Lumea îl considera de-acum pe Bernardo idiotizat fără leac, când Bufnița Albă a apărut la misiune ca să-l ia în satul ei. Misionarul i l-a încredințat cu dragă inimă, căci nu mai ştia ce să-i facă, deşi nu credea că indianca avea să vindece ceea ce nu reuşiseră exorcismele. Diego tare ar fi vrut să-şi însoțească fratele de lapte, dar nu putea s-o părăsească pe mama lui, care era încă la pat; în plus, părintele Mendoza i-a interzis să se urce pe cal cu corsetul. Pentru prima dată de când se născuseră, băieții s-au despărțit.

Bufnița Albă a constatat că Bernardo nu-şi înghițise limba – o avea intactă în gură – şi a diagnosticat că muțenia lui era o formă de doliu: nu vorbea pentru că nu voia. A constatat şi că sub furia surdă a copilului se ascundea un ocean de tristețe. N-a încercat să-l consoleze sau să-l vindece, căci era de părere că Bernardo avea tot dreptul să rămână mut, însă l-a învățat să comunice cu spiritul maică-sii privind stelele, iar cu oamenii prin limbajul semnelor, aşa cum făceau indienii din triburi diferite pentru a face comerț. L-a mai învățat şi să cânte la un fluier subțire de trestie. Cu timpul, avea să ajungă să scoată din instrumentul simplu aproape la fel de multe sunete ca şi cele produse de glasul omenesc. De cum a fost lăsat în pace, Bernardo s-a deşteptat. Primul semn a fost o foame de căpcăun, acum nu mai era nevoie de furtun, cel de-al doilea a fost prietenia timidă cu Fulgerul Nopții. Fetița era cu doi ani mai mare decât el şi purta acest nume pentru că se născuse într-o noapte vijelioasă. Era

micuță pentru vârsta ei şi avea o expresie plăcută de veveriță. L-a primit pe Bernardo firesc, fără să fie deranjată de faptul că nu vorbea şi a devenit prietena lui permanentă, înlocuindu-l fără să ştie pe Diego. Se despărțeau numai când se duceau la culcare, el în coliba Bufniței Albe, ea în cea a familiei sale. Fulgerul Nopții îl ducea la râu, unde se despuia complet şi sărea în apă cu capul înainte, în timp ce el încerca să n-o privească direct, căci, la cei zece ani ai lui, învățăturile părintelui Mendoza despre ispitele cărnii îl impresionaseră. Astfel că Bernardo o urma fără să-şi lepede nădragii, uimit de rezistența ei de a înota ca un peşte în apa înghețată.

Fulgerul Nopții ştia pe dinafară istoria mitică a neamului ei şi nu ostenea s-o tot povestească, aşa cum el nu se plictisea s-o asculte. Glasul copilei era un adevărat balsam pentru Bernardo, asculta vrăjit, neştiind că, pe nesimțite, dragostea pentru ea începea să-i topească gheața din inimă. A reînceput să se poarte ca orice băiat de vârsta lui, deşi nu vorbea şi nici nu plângea. O însoțeau amândoi pe Bufnița Albă, o ajutau la treburile ei de vindecătoare şi şaman, la adunatul plantelor de leac şi pregătirea licorilor. Iar când Bernardo a zâmbit în sfârşit, bunica a socotit că nu mai avea ce face pentru el şi era cazul să-l trimită acasă. Mai ales că venise timpul să se ocupe de riturile şi ceremoniile care aveau să marcheze prima menstruație a Fulgerului Nopții, care intrase în adolescență. Schimbarea bruscă nu a îndepărtat-o pe fată de Bernardo, dimpotrivă, parcă a apropiat-o şi mai mult. În chip de despărțire, l-a mai luat o dată la râu şi, cu sângele menstrual, a desenat pe o stâncă două păsări în zbor. „Suntem noi doi, vom zbura mereu împreună", i-a explicat apoi. Dintr-o pornire, Bernardo a sărutat-o pe obraz şi a luat-o la goană, arzând tot.

Diego, care-l aşteptase trist ca un copil orfan, l-a văzut de departe şi a fugit țipând de fericire să-i ureze bun venit, dar ajuns în fața lui şi-a dat seama că fratele lui de lapte era alt om. Venea călare pe un cal de împrumut, era mai înalt şi mai călit, avea păr lung, aspect de indian adult şi o lumină inconfundabilă în ochi, semn al unei iubiri secrete. S-a oprit

intimidat, dar Bernardo a descălecat şi l-a îmbrăţişat, ridicându-l în aer şi-au fost din nou gemenii nedespărţiţi dintotdeauna.

Diego a ştiut că-şi redobândise jumătatea cealaltă de suflet.

Nu-i păsa defel că Bernardo nu vorbea; ei n-avuseseră nicicând nevoie de cuvinte pentru a şti ce gândeşte celălalt.

Bernardo a fost uimit să constate că în aceste luni casa arsă de incendiu fusese reconstruită complet. Alejandro de la Vega voise să şteargă orice urmă a trecerii piraţilor şi să profite de nenorocire pentru a face casa şi mai rezistentă. Reîntorcându-se în Alta California după şase săptămâni de la atac, cu încărcătura de obiecte de lux menite s-o impresioneze pe Regina, se mirase nevăzând nici un câine care să-i iasă în cale; conacul era părăsit, conţinutul scrum, iar familia absentă. Doar părintele Mendoza era acolo, l-a pus la curent cu cele întâmplate şi l-a dus la misiune, unde Regina făcea primii paşi de convalescentă, acoperită încă de bandaje şi cu un braţ în atele. Faptul că văzuse moartea cu ochii o făcuse să-şi piardă orice urmă de prospeţime; Alejandro lăsase o nevastă tânără, acum vedea o femeie de doar treizeci şi cinci de ani, însă maturizată, cu şuviţe albe în păr şi căreia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de covoarele turceşti sau de tacâmurile de argint pe care el le cumpărase.

Veştile erau rele, dar, după spusele părintelui Mendoza, ar fi putut fi cu mult mai rele. Aşa că Alejandro de la Vega a decis că pagina trebuia întoarsă; n-avea cum îi pedepsi de ticăloşii care pesemne se găseau de-acum în Marea Chinei, mai bine se apuca de treabă şi punea conacul pe picioare. Văzuse în Mexic cum trăiau cei de teapa lui şi s-a hotărât să-i imite, nu dintr-o înfumurare fără rost, ci pentru ca mai târziu Diego să moştenească această casă şi s-o umple cu nepoţi, cum spunea, scuzându-se cumva pentru risipă. A comandat materiale de construcţie şi a trimis în Mexic după meseriaşi – fierari, ceramişti, tâmplari, zugravi – care, în scurt timp, au adăugat încă un etaj, galerii lungi cu arcade, duşumele de plăci de ceramică, un balcon în continuarea

sufrageriei şi un chioşc în curte pentru muzicanți, mici fântâni maure, grilaje de fier forjat, uşi din lemn sculptat, ferestre cu geamuri pictate. În grădina principală s-au pus statui, bănci de piatră, colivii cu păsări, mari vase cu flori şi o fântână de marmură încununată de Neptun şi de trei sirene pe care indienii sculptori le-au copiat întocmai după o pictură italiană. La sosirea lui Bernardo, conacul era deja acoperit cu olane roşu, se dăduse a doua mână de vopsea pe pereții de nuanța piersicii şi începeau să se deschidă lăzile aduse din Mexic pentru a o împodobi cum se cuvine. „Cum se face bine Regina, cum inaugurăm casa cu o petrecere despre care se va vorbi o sută de ani", a declarat Alejandro de la Vega; dar ziua aceea s-a tot amânat, căci femeia a găsit diferite pretexte ca s-o lase pe altă dată.

Bernardo l-a învățat pe Diego limbajul indian al semnelor, pe care ei l-au îmbogățit cu semnale proprii şi-l foloseau atunci când telepatia sau muzica flautului nu făceau față.

Uneori, când era vorba de chestii mai complicate, apela la tăbliță şi cretă, însă pe furiş, ca să nu se creadă că-şi luase nasul pe sus. Cu ajutorul biciului cu şapte cozi, învățătorul îi alfabetiza pe câțiva băieți privilegiați din localitate, dar până la a citi cursiv era cale lungă şi, oricum, nici un indian nu era primit la şcoală. Împotriva voinței sale, Diego a sfârşit prin a deveni un elev de frunte, înțelegând în fine mania pentru educație a tatălui său. A început să citească tot ce-i pica în mână. *Tratatul de scrimă şi îndreptarul pentru dueluri* al maestrului Manuel Escalante i s-a părut a fi un compendiu de idei teribil de asemănător ceremonialului *Okahué* al indienilor: şi aici era vorba de onoare, dreptate, respect, demnitate şi curaj. Până atunci se mulțumise să învețe scrima cu tatăl său şi să imite mişcările desenate în manual, dar citind şi-a dat seama că scrima nu înseamnă doar să ştii să mânuieşti floreta, spada sau sabia, ci e vorba şi de o artă a spiritului. Tocmai atunci căpitanul José Diaz i-a făcut cadou lui Alejandro de la Vega o ladă cu cărți uitată de un pasager care coborâse de pe vas în Ecuador. Odată

descuiată, lada s-a dovedit a fi o comoară de poeme epice şi romane, în volume îngălbenite, trecute prin multe mâini şi mirosind a miere şi a ceară. Diego le-a devorat cu sete, cu toate că taică-său disprețuia romanele, un gen minor, caracterizat prin lipsă de consistență, greşeli fundamentale şi drame personale pentru care n-avea nici un interes. Însă cărțile au devenit un adevărat drog pentru Diego şi Bernardo, care le-au citit de mai multe ori, sfârşind prin a le şti pe de rost. Lumea în care trăiau le devenea prea strâmtă, începeau să viseze la țări şi aventuri care le depăşeau orizontul imediat.

La treisprezece ani, Diego era încă un copil, în timp ce Bernardo, ca mulți copii din rasa lui, crescuse cât adultul ce avea să fie. Expresia neînfricată a chipului arămiu se îndulcea în momentele de complicitate cu Diego, când mângâia un cal şi în multele dați când fugea s-o viziteze pe Fulgerul Nopții. Fata nu crescuse prea mult în perioada asta, era mică de statură şi subțire, dar avea un chip de neuitat. Frumusețea şi firea ei veselă o făcuseră cunoscută, iar după ce-a împlinit cincisprezece ani cei mai buni războinici din mai multe triburi începuseră să şi-o dispute. Bernardo era îngrozit la gândul că într-o bună zi n-avea s-o mai găsească, că avea să plece cu altul. Aspectul lui era înşelător, nu era nici prea înalt, nici prea musculos, dar avea o forță neaşteptată şi o rezistență de bivol pentru munca fizică. Înşelătoare îi era şi muțenia; lumea îl credea cam tâmpit şi, în orice caz, trist. Nu era aşa, dar oamenii care aveau acces la intimitatea lui, care-l cunoşteau bine şi îi auziseră râsul se numărau pe degetele de la o mână. Purta hainele de pânză ale neofiților, îşi strângea mijlocul cu un brâu, iar pe timp de iarnă purta un poncho multicolor. O bandă pe frunte îi ținea părul împletit în cozi care-i ajungeau până la jumătatea spatelui. Era mândru de rasa lui.

În schimb, Diego avea aspectul înşelător al unui domnişor, în ciuda mişcărilor atletice şi a pielii arse de soare. De la maică-sa moştenise culoarea ochilor şi firea rebelă, iar de la taică-său, membrele lungi, trăsăturile cizelate, eleganța

naturală şi setea de cunoaştere. Iar de la amândoi, o îndrăzneală impulsivă, vecină cu nebunia; nu se ştie însă de unde moştenise graţia jucăuşă, căci nimeni dintre strămoşii săi, oameni mai curând taciturni, nu fusese aşa. Spre deosebire de Bernardo, care era de o seninătate uluitoare, Diego nu putea sta locului; îi veneau mai multe idei în acelaşi timp, n-ar fi ajuns o viaţă să le aplice pe toate. Deja era mai bun decât tatăl său la scrimă şi era cel mai tare la mânuirea harapnicului, pe care i-l făcuse Bernardo din piele împletită de taur şi pe care-l purta încolăcit la brâu. Nu pierdea nici o ocazie; cu vârful acestui bici putea smulge o floare fără s-o strice sau stinge o lumânare; ar fi putut să-i ia ţigara din gură lui taică-său fără să-i atingă faţa, numai că asemenea îndrăzneală nici nu i-a trecut prin minte. Relaţia sa cu Alejandro de la Vega era de respect temător, îi vorbea cu „domnia ta" şi nu-l contrazicea în faţă, deşi făcea tot cum voia el, dar pe la spate, nu atât din spirit de contradicţie, cât din pură ştrengărie, pentru că-şi admira orbeşte tatăl şi ţinuse minte lecţiile lui despre onoare. Se mândrea că se trage din El Cid Campeador, că era hidalgo de rasă pură, însă nu-şi renega sângele indian, fiind mândru şi de trecutul războinic al mamei. Dacă Alejandro de la Vega, conştient de clasa sa socială şi de puritatea sângelui, încerca să ascundă că fiu-său era metis, Diego îşi afişa metisajul cu fruntea sus. Relaţia cu mama lui era caldă şi drăgăstoasă, dar pe ea n-o putea păcăli ca pe tata; femeia parcă avea un al treilea ochi în ceafă şi o tărie de stâncă pentru a se face ascultată.

Funcţia de primar îl obliga pe Alejandro să călătorească des în capitală, la Monterrey. Regina a profitat de una din aceste absenţe pentru a-i duce pe băieţi în satul Bufniţei Albe, considerând că venise vremea ca ei să devină bărbaţi; nu i-a spus soţului, ca să evite problemele, aşa cum făcuse şi în alte ocazii. Cu anii, deosebirile dintre ei se accentuaseră, îmbrăţişările nocturne nu mai ajungeau să-i împace. Rămâneau împreună doar în amintirea vechii lor iubiri, dar trăiau în lumi diferite şi aveau tot mai puţine a-şi spune. În primii ani, avântul amoros al lui Alejandro era atât de mare,

că odată s-a întors din drum şi a galopat mai multe leghe doar ca să mai petreacă două ore cu nevastă-sa. Nu se sătura de frumusețea ei regală, care-i înflăcăra spiritul şi-i punea pe jar dorința, deşi condiția ei de metisă îl făcea să se ruşineze. Orgolios, se prefăcea că nu vede că societatea colonială o respingea, dar mai târziu o învinuia chiar pe ea; de ce nu făcea nimic ca să i se ierte sângele amestecat, de ce era colțoasă şi sfidătoare? La început, Regina se străduise să se acomodeze cu obiceiurile soțului, cu limba lui plină de consoane aspre, cu ideile lui fixe, cu religia lui întunecată, cu zidurile groase ale casei, cu hainele strânse pe corp şi botinele din piele de căprioară, dar s-a dovedit o muncă herculeană şi în cele din urmă s-a dat bătută. Încercase, din dragoste, să renunțe la originea ei şi să devină spaniolă, nu reuşise, căci continua să viseze în limba ei. Nu le-a spus băieților de ce se duceau în satul indienilor; n-a vrut să-i sperie prea devreme, dar ei au ghicit că era vorba de ceva special şi secret, ceva ce nu trebuia împărtăşit nimănui, cu atât mai puțin lui Alejandro de la Vega.

Bufnița Albă îi aştepta la jumătatea drumului. Tribul fusese nevoit să plece mai departe, împins spre munți de albii care acaparau în continuare pământuri. Coloniştii erau tot mai mulți şi mai nesătui. Imensul teritoriu din Alta California începea să nu le mai ajungă pentru atâtea vite şi atâta lăcomie. Înainte vreme, pământul era acoperit de păşuni mereu verzi, cu iarba înaltă cât un stat de om, peste tot vedeai ape şi izvoare, primăvara câmpul era smălțuit de flori, însă vacile bătătoriseră pământul şi apele secaseră. Bufnița Albă citise viitorul în riturile ei şamanice, ştia că nu era chip să-i opreşti pe invadatori, că în curând neamul ei avea să dispară. I-a sfătuit pe indieni să caute alte păşuni, departe de omul alb şi şi-a condus satul câteva leghe mai departe.

Pentru Diego şi Bernardo, bunica pregătise un ritual mai complicat decât încercările de bravură ale războinicilor. N-a găsit de cuviință să-i lege de un copac cu curele petrecute peste piept, căci erau prea tineri pentru aşa ceva şi nu era

vorba să li se testeze curajul. În loc de asta şi-a propus să-i pună în legătură cu Marele Spirit, ca să-şi afle soarta. Regina şi-a luat rămas bun de la băieți cu sobrietatea ei obişnuită, spunându-le că avea să vină să-i ia peste şaisprezece zile, când vor fi îndeplinit cele patru etape ale inițierii.

Bufnița Albă şi-a pus pe umăr desaga meseriei, plină cu instrumente muzicale, pipe, plante medicinale şi relicve magice şi a pornit cu pas întins de călător spre pădurea virgină. Purtând cu ei doar nişte pături de lână, băieții au urmat-o fără a pune întrebări. În prima etapă a călătoriei au mers patru zile prin pădurea deasă, ținându-se doar cu câte o gură de apă, până când foamea şi oboseala le-au dat o stare anormală de luciditate. Natura li s-a arătat în toată măreția ei misterioasă, pentru prima dată au perceput diversitatea uriaşă a pădurii, freamătul vântului, prezența apropiată a sălbăticiunilor, care uneori îi însoțeau o bucată de drum. La început au suferit din cauza zgârieturilor lăsate de crengi, de osteneala supraomenească pe care o simțeau în oase, de golul din stomac, însă în a patra zi pluteau ca prin ceață. Atunci bunica a socotit că erau pregătiți pentru faza a doua a ritului şi le-a poruncit să sape o groapă adâncă cât o jumătate de om şi cu diametrul cât ei. În timp ce ea aprindea un foc la care să încălzească pietrele, băieții au tăiat şi curățat nişte crengi nu prea groase, pe care le-au aşezat în chip de acoperiş peste groapă, acoperindu-le cu pături. În acest adăpost rotund, simbol al Pământului Mamă, trebuiau ei să se purifice şi să meargă în căutarea viziunii, călăuziți de spirite. Ea a aprins un Foc Sacru înconjurat de pietre, reprezentare a forței creatoare a vieții. Toți trei au băut apă, au mâncat o mână de nuci şi fructe uscate, apoi bunica le-a spus să se dezbrace şi, în sunetul tobei, i-a făcut să danseze frenetic ore în şir, până au căzut lați. I-a condus la refugiul în care pusese pietrele încinse şi le-a dat să bea o fiertură de *toloache*. Băieții s-au lăsat învăluiți de aburii pietrelor umede, de fumul de pipă, parfumul ierburilor magice şi de imaginile produse de drog. În următoarele patru zile au ieşit

doar ca să ia o gură de aer proaspăt, să mențină Focul Sacru, să reîncălzească pietrele şi să înghită câteva boabe. Uneori adormeau, scăldați în sudoare.

Diego visa că înoată în apele reci alături de delfini, Bernardo visa râsul molipsitor al Fulgerului Nopții. Bunica îi ajuta cu rugăciuni şi cântări, afară spiritele tuturor timpurilor bântuiau în jurul colibei. Ziua veneau cerbi, iepuri, pume şi urşi; noaptea urlau lupii şi coioții. O acvilă plana pe cer, veghindu-i neîncetat, până au fost gata pentru a treia parte a ritualului, când s-a făcut nevăzută.

Bunica le-a dat câte un cuțit, le-a dat voie să-şi ia păturile şi i-a trimis în direcții opuse, unul spre răsărit, celălalt spre apus; aveau să mănânce tot ce găseau sau reuşeau să vâneze, în nici un caz ciuperci şi trebuiau să se întoarcă după patru zile. Dacă se învoieşte Marele Spirit, le-a spus, vă veți afla viziunea acum, dacă nu, va fi altă dată, după alți patru ani. La întoarcere aveau să folosească ultimele patru zile pentru a se odihni şi a se întrema pentru o viață normală, apoi se vor întoarce în sat. Primele etape ale ritualului îi topiseră în aşa hal că, ieşiți la lumina zilei, Diego şi Bernardo nu s-au recunoscut. Erau deshidratați, cu ochii înfundați în orbite, cu priviri de halucinați, cu pielea cenuşie întinsă pe oase şi aveau un aer atât de dezolant încât, cu toată tristețea despărțirii, au pufnit în râs. S-au îmbrățişat înduioşați şi au luat-o care încotro.

Au mers fără țel, fără să ştie ce caută, flămânzi şi speriați, hrănindu-se cu rădăcini fragede şi semințe, iar apoi, când foamea le-a dat ghes şi-au confecționat arcuri şi săgeți şi au vânat şoareci şi păsări. Când se înnopta, aprindeau un foc şi adormeau zgribuliți, înconjurați de spirite şi de jivine. Se trezeau cu brumă pe ei şi înțepeniți, dar clarvăzători din cauza epuizării duse la limită.

După ce a mers preț de câteva ore, Bernardo şi-a dat seama că era urmărit, dar când se întorcea, nu vedea decât copacii, ca nişte uriaşi tăcuți. Se găsea în inima pădurii, încurcat între ferigi cu frunze strălucitoare, înconjurat de stejari rătăciți şi brazi înmiresmați, într-un spațiu verde şi

tăcut, pătruns de dâre de lumină filtrate prin frunziş. Era un loc sacru.

Avea să treacă mult până ca timidul său însoţitor să se lase văzut. Era un mânz fără mamă, plăpând încă de nu se putea ţine bine pe picioare, negru ca noaptea. Deşi proaspăt fătat şi singur ca un orfan, ghiceai deja exemplarul splendid care avea să fie. Bernardo a înţeles că era vorba de un animal magic. Caii umblă în herghelii şi nu părăsesc păşunile, ce căuta ăsta singur în pădure? L-a chemat cu cele mai dulci sunete ale flautului, dar mânzul stătea departe, neîncrezător, cu nările fremătând şi picioarele tremurătoare. Băiatul a cules un pumn de iarbă reavănă, s-a aşezat pe o piatră, a mestecat iarba şi i-a oferit-o apoi mânzului, întinzând mâna.

A trecut un timp înainte ca mânzul să se apropie cu paşi ezitanţi. A întins gâtul, mirosind pasta verzuie şi cercetând băiatul cu ochii lui castanii, gata să se retragă dacă ar fi fost cazul.

I-a plăcut pesemne ce vedea, pentru că botul catifelat a atins mâna întinsă şi a mâncat alimentul ciudat. „Nu e ca laptele maică-tii, dar merge", a şoptit Bernardo. Erau primele cuvinte pe care le rostea de trei ani încoace. Simţea cum fiecare cuvânt i se forma în rărunchi, urca precum un smoc de vată în gât, se învârtea puţin în gură, apoi ieşea printre dinţi gata mestecat, exact ca mâncarea mânzului. Parcă i s-a rupt ceva în piept, ca un ulcior greu de gresie, iar toată furia, toată vina şi toate jurămintele de răzbunare s-au revărsat într-un şuvoi de neoprit. A căzut în genunchi, vomitând ceva verde şi amar, cutremurat de amintirea vie a acelei dimineţi fatidice când îşi pierduse mama şi, cu ea şi copilăria. A rămas cu stomacul gol şi curat. Speriat, mânzul s-a dat înapoi, dar n-a plecat, iar când Bernardo s-a liniştit, s-a sculat şi s-a dus să se spele într-un ochi de apă, l-a urmat îndeaproape. De-atunci nu s-au mai despărţit în următoarele trei zile. Bernardo l-a învăţat să scurme cu copita după iarbă fragedă, l-a ajutat să se ţină bine pe picioare şi să meargă la trap, a dormit cu el în braţe ca să nu-i fie frig şi i-a cântat la flaut. „Te va chema Tornado, dacă-ţi place numele ăsta, ca să

alergi ca vântul", i-a propus cu sunetul flautului, căci după fraza aceea a tăcut din nou. Şi-a spus că-l va domestici şi i-l va face cadou lui Diego, căci nu vedea altă soartă mai bună pentru nobila făptură, dar în a patra zi, când s-a trezit, mânzul plecase. Ceața se ridicase şi soarele mângâia natura cu lumina albă a dimineții. Degeaba l-a căutat, degeaba l-a strigat cu glasul răguşit de nefolosință; a priceput în sfârşit că animalul nu venise la el ca să caute un stăpân, ci ca să-i arate drumul pe care trebuia să-l urmeze în viață. A ghicit că spiritul său însoțitor era calul şi că trebuia să-şi dezvolte calitățile acestuia: lealitate, putere şi rezistență. Şi-a mai spus că planeta sa va fi soarele, iar elementul natural vor fi colinele, acolo unde Tornado se întorcea acum în mijlocul hergheliei.

Diego nu avea un simț de orientare atât de bun ca Bernardo (s-a rătăcit imediat) şi era mai puțin priceput la vânătoare (n-a prins decât un şoricel minuscul, din care au rămas doar câteva oscioare jalnice după ce l-a jupuit de piele). A fost nevoit să devoreze furnici, gândaci şi şopârle. Era mort de foame şi epuizat de încercările celor opt zile precedente, n-avea putere să se apere de pericolele care pândeau la tot pasul, dar era hotărât să nu dea înapoi. Bufnița Albă îi explicase că scopul acestei probe grele era să lase în urmă copilăria şi să devină bărbat; doar nu era să-şi dezamăgească bunica la jumătatea drumului, deşi îi venea să plângă şi să renunțe.

Nu ştia ce înseamnă să fii singur. Crescuse alături de Bernardo, înconjurat de prieteni şi de oameni care-i arătau iubire, nu-i lipsise niciodată prezența mamei. Iar acum era pentru prima oară singur şi tocmai în mijlocul sălbăticiei. I-a fost teamă că nu va găsi drumul de întoarcere la mica tabără a bunicii, i-a trecut prin minte să petreacă următoarele patru zile aşezat la tulpina aceluiaşi copac, dar neastâmpărul lui nativ l-a împins înainte. S-a trezit curând în plin necunoscut. A găsit un izvor, a băut apă şi s-a spălat, pe urmă a mâncat nişte fructe necunoscute smulse dintr-un copac. Trei corbi,

păsări venerate în tribul maică-sii, au zburat de mai multe ori deasupra capului său, foarte jos; şi-a zis că era un semn favorabil şi a prins curaj să meargă mai departe. Când s-a lăsat noaptea, a găsit un adăpost între două stânci, a aprins focul, s-a învelit în pătură şi a adormit pe dată, după ce s-a rugat ca steaua lui bună să nu-l părăsească – steaua aceea care îl lumina mereu, după cum spunea Bernardo – căci n-ar fi avut nici un haz să sfârşească în ghearele unei pume după ce ajunsese atât de departe. S-a trezit în plină noapte, cu arsuri acre de la fructele mâncate şi în urletele coioților din apropiere. Din foc mai rămăsese puțin jar, peste care a pus imediat nişte bețe, temându-se că focul n-avea să fie destul de mare ca să țină fiarele la respect. Şi-a amintit că în zilele din urmă văzuse tot felul de animale, care le dădeau târcoale fără să-i atace şi iar s-a rugat să n-o facă nici acum, când era singur. Dar chiar atunci a văzut limpede la lumina flăcărilor doi ochi roşii care-l priveau cu o fixitate spectrală.

A pus mâna pe cuțit, crezând c-o fi vreun lup prea îndrăzneț, dar după ce s-a ridicat a văzut că era un vulpoi[2]. I s-a părut ciudat că nu se clinteşte din loc, parcă era un motan încălzindu-se la foc. L-a chemat, animalul n-a venit la el şi s-a dat înapoi când băiatul a vrut să se apropie, păstrând aceeaşi distanță între ei. Diego a mai pus lemne pe foc, dar i s-a făcut somn şi a adormit, în ciuda urletelor coioților.

S-a trezit de mai multe ori, neştiind unde se află; ochii ciudatului vulpoi erau mereu acolo, precum cei ai unui spirit veghetor. În sfârşit, noaptea interminabilă a lăsat locul zorilor, care desenau profilul munților. Vulpoiul dispăruse.

În zilele care au urmat nu s-a întâmplat nimic ce-ar fi putut fi interpretat ca un semn, ca o viziune, cu excepția vulpoiului, care se înființa la căderea nopții şi rămânea până-n zori, atent şi liniştit. În cea de-a treia zi, plictisit şi mort de foame, a încercat să găsească drumul de întoarcere, dar i-a fost imposibil să se orienteze. Şi-a zis că nu va reuşi să

[2] Zorro, în limba spaniolă. (N. tr.)

ajungă la Bufnița Albă, dar dacă va coborî de pe dealuri, mai devreme sau mai târziu va ajunge la mare, iar acolo va găsi Drumul Regal. A pornit-o la drum, imaginându-şi supărarea mamei şi a bunicii când vor afla că tot efortul peste măsură al acestor zile nu-i adusese o viziune revelatoare asupra destinului care-l aştepta, ci doar un abandon şi s-a întrebat dacă Bernardo fusese mai norocos. N-a ajuns departe; trecând peste un trunchi căzut la pământ, a călcat pe un şarpe. A simțit o înțepătură în călcâi, de-abia după două secunde a auzit sunetul inconfundabil al şarpelui cu clopoței şi a priceput ce pățise. Nu era loc de îndoială; jivina avea un gât lunguieț, capul triunghiular şi pleoapele încruntate. Spaima l-a lovit în stomac la fel de puternic ca piciorul piratului. A făcut câțiva paşi încercând să recapituleze tot ce ştia (puțin) despre şarpele cu clopoței. Ştia că veninul nu e întotdeauna mortal, depinde de cantitatea primită, însă el era slăbit şi departe de orice posibilitate de ajutor; dacă nu murea de venin, precis murea de inaniție. Şi-a amintit de un văcar trimis pe lumea cealaltă de o asemenea reptilă; omul se întinsese sub un şopron să-şi doarmă beția şi nu se mai trezise. După opinia părintelui Mendoza, Dumnezeu îl chemase la dreapta Sa, de unde n-avea să-şi mai bată nevasta, grație combinației perfecte între venin şi alcool. Şi-a amintit şi de tratamentul extrem în astfel de cazuri; se făcea o tăietură adâncă cu cuțitul sau ardeai rana cu un tăciune aprins. A observat că piciorul i se învinețea, a simțit gura umplându-i-se de salivă, avea mâncărimi pe față şi mâini şi era scuturat ca de friguri. Şi-a dat seama că dacă se lăsa pradă panicii era pierdut, trebuia să ia o decizie repede, înainte ca mintea să i se tulbure; dacă se mişca, veninul viperei i-ar fi circulat mai repede prin corp, dacă stătea locului, ar fi murit acolo. A preferat s-o ia din loc, cu toate că i se îndoiau genunchii şi pleoapele i se umflaseră că aproape nu mai vedea. A luat-o în jos, chemându-şi bunica cu un firicel de voce, pierzându-şi treptat ultimele puteri.

Până a căzut cu fața în jos. Cu greu, s-a răsucit cu fața spre cer, în soarele strălucitor al dimineții. Gâfâia, chinuit de

o sete năprasnică, transpira abundent, deşi dârdâia cuprins parcă de frigul morții. L-a blestemat pe Dumnezeul creştin pentru că-l părăsise, cât şi pe Marele Spirit, care în loc să-l răsplătească cu o viziune îşi bătea joc de el în mod nedemn.

A pierdut contactul cu realitatea, dar i-a trecut şi frica. A început să plutească ca purtat de un vânt cald, de parcă nişte curenți misterioşi l-ar fi ridicat în spirală către lumină. Brusc, posibilitatea morții l-a entuziasmat şi i s-a abandonat într-o pace infinită. Vârtejul fierbinte care-l ridica n-a ajuns la cer, vântul s-a schimbat, trântindu-l ca pe o piatră în fundul unei prăpăstii. Înainte de a leşina, a apucat să zărească ochii roşu ai vulpoiului care-l privea din pragul morții.

În orele care au urmat, Diego s-a bălăcit în apele mâloase ale coşmarului, iar când a ieşit la suprafață nu-şi amintea decât de setea îngrozitoare şi de ochii nemişcați ai vulpoiului. Era acoperit cu o pătură, întins lângă un foc şi lângă el se găseau Bufnița Albă şi Bernardo. A mai durat puțin până să-şi găsească corpul, să-şi inventarieze durerile şi să ajungă la o concluzie.

— M-a omorât şarpele cu clopoței, a rostit într-un târziu.

— Nu, copile, n-ai murit, dar nici n-a lipsit mult, a zâmbit Bufnița Albă.

— N-am trecut proba, bunico.

— Ba ai trecut-o, Diego, l-a informat femeia.

Fusese găsit de Bernardo, care-l adusese înapoi. Indianul era pe drumul de întoarcere, când în față i-a apărut un vulpoi. A fost sigur că acela era un semn; era ciudat ca un animal nocturn să i se încurce în picioare în plină zi. În loc să-şi urmeze instinctul de vânător, s-a oprit să vadă ce face. Vulpoiul n-a fugit, a făcut câțiva paşi şi s-a întors spre el, cu urechile ciulite şi boticul tremurător. În orice altă împrejurare, Bernardo s-ar fi mulțumit să ia notă de purtarea neobişnuită a sălbăticiunii, dar acum era într-o stare vecină cu halucinația, cu simțurile în alertă şi inima deschisă prevestirilor. Fără să stea pe gânduri, a mers după vulpoi până a dat de trupul inert al lui Diego. A văzut piciorul

monstruos de umflat şi şi-a dat imediat seama ce se întâmplase. Nu trebuia să piardă nici o clipă, aşa că l-a luat în spate ca pe un sac şi a mers în marş forţat până la sălaşul Bufniței Albe, care i-a înfăşurat piciorul în nişte ierburi şi l-a făcut să transpire toată otrava.

— Vulpoiul te-a salvat. Este animalul tău totemic şi ghidul tău spiritual. Trebuie să fii ca el de abil, de isteț şi de inteligent. Mama ta e luna, casa ta e peştera. Precum vulpoiul, va trebui să descoperi ce e ascuns în întuneric, să te ascunzi ziua şi să acționezi noaptea.

— De ce? a întrebat Diego nedumerit.

— Într-o zi ai să afli, nu trebuie să zoreşti Marele Spirit. Până atunci, pregăteşte-te ca să fii gata când va veni ziua aceea, l-a sfătuit indianca.

Din prudență, băieții au ținut secret ritul prin care îi purtase Bufnița Albă. Colonia spaniolă considera tradițiile indienilor fapte descreierate de ignoranță, dacă nu chiar de sălbăticie. Diego n-avea chef să afle taică-său. Reginei i-a mărturisit experiența ciudată cu vulpoiul, dar fără să dea mai multe detalii. Pe Bernardo nu l-a întrebat nimeni nimic, căci muțenia îl făcuse invizibil, împrejurare nebănuit de avantajoasă. Oamenii vorbeau şi se comportau de față cu el de parcă n-ar fi existat, dându-i astfel posibilitatea să observe şi să tragă învățăminte asupra condiției umane. A deprins astfel să citească expresia corporală şi a descoperit că nu întotdeauna cuvintele corespund intențiilor. A priceput că bătăuşii sunt îndeobşte uşor de învins, că cei mai vorbăreți sunt şi cei mai puțin sinceri, că aroganța e tipică ignoranților, că linguşitorii sunt nişte javre. Prin observații sistematice şi disimulate a ajuns să descifreze caracterul celorlalți, cunoaştere care-i folosea ca să-l apere pe Diego, care era încrezător din fire şi-i era greu să creadă că alții pot avea defecte care lui îi erau străine. Băieții n-au revăzut nici mânzul cel negru şi nici vulpoiul. Uneori, Bernardo avea impresia că-l zăreşte pe Tornado în mijlocul unei herghelii de cai sălbatici, iar Diego a dat în plimbările lui de o vizuină în

care se găseau nişte pui de vulpe proaspăt fătaţi, dar n-au pus aceste întâmplări în legătură cu viziunile atribuite Marelui Spirit.

Oricum, ritul la care-i supusese Bufniţa Albă a marcat o etapă. Simţeau că trecuseră de un prag şi lăsaseră în urmă copilăria. Încă nu se simţeau bărbaţi adevăraţi, ştiau însă că făceau primii paşi pe drumul greu al virilităţii. Dorinţa carnală i-a împuns în acelaşi timp; era ceva mult mai urgent şi mai greu de suportat decât dulcea şi vaga atracţie pe care Bernardo o simţea de la zece am pentru Fulgerul Nopţii. Dar nu le-a dat prin gând să-şi potolească dorinţa cu ajutorul docilelor indience din tribul Bufniţei Albe, unde nu domneau restricţiile pe care misionarii le impuneau neofiţilor, pentru că Diego îi purta bunicii un respect absolut, iar Bernardo suspina după Fulgerul Nopţii. Nu spera ca ea să-l iubească la rândul ei, era totuşi o femeie în toată regula, curtată de vreo şase bărbaţi care veneau de departe şi-i aduceau daruri, pe când el era un adolescent împiedicat, n-avea ce să-i ofere şi-n plus era mut ca un iepure. Băieţii n-au apelat nici la metisele sau la mulatra cea frumoasă de la tractirul din Los Angeles, căci se temeau de ele mai ceva ca de un taur lăsat liber; erau făpturi dintr-o altă rasă, cu buzele lor vopsite în roşu şi răspândind un parfum pătrunzător de iasomie moartă. La fel ca toţi ceilalţi băieţi de vârsta lor – mai puţin Carlos Alcazar, care se lăuda că trecuse proba – se uitau la femeile astea de departe, cu venerație şi spaimă. Împreună cu alţi băieţi de familie bună, Diego ieşea la plimbare în Piaţa Armelor. La fiecare întoarcere în punctul de pornire se încrucişau cu fetele de vârsta lor şi din clasa lor socială; se uitau cu coada ochiului, abia de zâmbeau, pe jumătate ascunse de evantai sau de mantilă, în timp ce ei asudau în hainele de duminică şi visau amoruri imposibile. Nu-şi vorbeau, dar unii mai îndrăzneţi îi cereau voie primarului să cânte serenade sub balcoanele fetelor, idee care pe Diego îl paraliza de ruşine, mai ales că primarul era chiar taică-său. Totuşi, nu excludea ipoteza de a apela vreodată la această metodă, drept care exersa zilnic melodii romantice la mandolină.

Alejandro de la Vega constata cu enormă satisfacție că fiul său, pe care-l credea un zăbăuc incorigibil, se transforma finalmente în urmaşul la care visa de când se născuse. A reluat deci proiectele menite a-l educa precum un cavaler, care însă au fost amânate din cauza lucrărilor de renovare.

S-a gândit să-l trimită la un colegiu religios din Mexic, dat fiind că situația din Europa era tot instabilă, de data asta din vina lui Napoleon Bonaparte, dar Regina n-a admis să se despartă de Diego şi nu s-a mai vorbit de asta timp de doi ani, timp în care Alejandro şi-a instruit fiul în administrarea domeniului, constatând că era mult mai bun decât ai fi zis după notele obținute la şcoală. Nu numai că descifra de la prima privire încurcătura de însemnări şi cifre din registrele de contabilitate, dar a ajuns chiar să sporească veniturile familiei perfecționând formula săpunului şi rețeta afumării cărnii, la care tatăl său ajunsese după nenumărate încercări.

Diego a eliminat soda caustică din fabricarea săpunului, a adăugat în schimb frişcă şi a sugerat să fie dat spre încercare doamnelor din colonie, care cumpărau acest articol de la marinarii americani, încălcând restricțiile impuse de Spania comerțului din colonii. Că era vorba de contrabandă, n-avea importanță, toți închideau ochii, inconvenientul consta în faptul că vapoarele se lăsau aşteptate prea mult. Săpunul cu lapte s-a dovedit un succes, tot aşa şi carnea afumată, după ce Diego a reuşit să-i elimine duhoarea de catâr. Alejandro de la Vega începea să-l privească plin de respect pe fiu-său şi să-i ceară sfatul în diverse privințe.

Într-o zi Bernardo i-a povestit lui Diego, în limbajul lor secret de semne şi însemnări pe tăbliță, că unul dintre latifundiari, Juan Alcazar, tatăl lui Carlos, îşi extinsese pământurile dincolo de granița înscrisă în acte. Spaniolul invadase cu turmele lui munții unde se refugiase unul din triburile împinse acolo de colonişti. S-au dus acolo împreună şi au ajuns tocmai când vătafii, secondați de un detaşament de soldați, dădeau foc colibelor. Din sat nu rămăsese decât scrumul. Fără se vorbească, Diego şi Bernardo s-au repezit ca un singur om şi s-au interpus între caii agresorilor şi

victime. Ar fi fost zdrobiți de copitele cailor dacă cineva nu l-ar fi recunoscut pe fiul lui Alejandro de la Vega. Dar tot i-au gonit cu bicele. De la distanță, băieții au văzut îngroziți cum puținii indieni recalcitranți erau potoliți cu lovituri de bici, iar căpetenia lor, un bătrân, era spânzurat de un copac, ca să le fie învățătură celorlalți. Bărbații buni de muncă la câmp sau pentru armată au fost duşi legați precum vitele. Bătrânii, femeile şi copiii au fost lăsați să rătăcească prin păduri, flămânzi şi deznădăjduiți. Nu era ceva nou, lucrurile astea se petreceau tot mai des şi nimeni n-avea curaj să intervină, în afară de părintele Mendoza, dar protestele sale se loveau de surzenia greoaiei şi îndepărtatei birocrații din Spania. Documentele ajungeau după ani de navigație pe mare, se rătăceau în sertarele prăfuite ale unor judecători care nu puseseră niciodată piciorul în America, se încurcau în chichițe judecătoreşti şi, în cele din urmă, chiar dacă magistrații le dădeau dreptate indigenilor, n-avea cine să aplice justiția de partea asta a oceanului. La Monterrey, guvernatorul ignora orice reclamație pentru că indienii nu erau prioritatea lui. Gaz peste foc turnau şi ofițerii care conduceau închisorile, căci îşi puneau soldații la dispoziția coloniştilor albi; nu puneau la îndoială superioritatea morală a spaniolilor, care, ca şi ei, veniseră de foarte departe cu scopul de a civiliza şi a creştina acest tărâm sălbatic. Diego s-a dus să stea de vorbă cu taică-său. L-a găsit, ca de obicei seara, studiind în hârțoage vechi bătălii, singurul lucru care mai amintea de ambițiile militare ale tinereții sale. Pe o masă lungă îşi desfăşura armatele de soldăței de plumb, conform descrierii din text, pasiune pe care n-a reuşit în nici un chip să i-o inculce şi lui Diego. Pe nerăsuflate, băiatul i-a relatat scena la care asistase împreună cu Bernardo, dar toată indignarea lui s-a făcut țăndări în fața indiferenței lui Alejandro de la Vega.

— Şi ce vrei să fac, fiule?

— Domnia ta eşti primarul...

— Împărțirea pământurilor nu ține de jurisdicția mea, Diego, în plus, n-am nici o autoritate în fața soldaților.

— Dar domnul Alcazar a omorât şi a sechestrat indieni! Iartă-mi insistența, dar cum poate domnia ta să permită asemenea abuzuri? a bâiguit Diego sufocat.

— Am să vorbesc cu don Juan Alcazar, dar mă îndoiesc că o să mă asculte, i-a răspuns Alejandro, deplasând o linie de soldăței pe masă.

Într-adevăr, s-a ținut de cuvânt. Mai mult decât să stea de vorbă cu latifundiarul, s-a plâns la garnizoană, a scris un raport către guvernator şi a trimis un denunț în Spania. Şi-a ținut fiul la curent cu fiecare demers, căci o făcea doar pentru el. Cunoştea prea bine sistemul de clase pentru a spera cumva îndreptarea relelor. Presat de Diego, a încercat să ajute victimele, ajunse pe drumuri, oferindu-le protecție pe domeniul său. Aşa cum bănuia, demersurile către autorități n-au avut nici un rezultat. Juan Alcazar şi-a anexat teritoriul indienilor, tribul a dispărut fără urmă şi nu s-a mai vorbit de treaba asta.

Diego de la Vega însă n-a uitat lecția; gustul rău al nedreptății i-a rămas mereu ascuns în memorie, de unde avea să tot izbucnească, determinându-i mai târziu cursul vieții.

Prima mare petrecere la conac a avut loc când Diego a împlinit cincisprezece ani. Regina, care refuzase tot timpul să primească, a hotărât că asta era ocazia perfectă pentru a le închide gura țoapelor care o disprețuiseră în toți aceşti ani.

Nu numai că a fost de acord ca soțul ei să invite pe cine voia, dar s-a ocupat ea însăşi de organizarea serbării. A vizitat pentru prima dată în viață vapoarele care făceau contrabandă şi a târguit cele necesare, a pus şase femei la cusut şi brodat.

Diego a remarcat că era şi ziua lui Bernardo, dar Alejandro i-a explicat că, deşi băiatul era ca un membru al familiei, nu-i putea jigni pe invitați aşezându-l la masă alături de ei; de data asta, Bernardo trebuia să stea cu indienii. Subiectul n-a dat naştere la alte discuții în contradictoriu pentru că Bernardo a scris pe tăbliță că avea de gând s-o viziteze pe

Bufnița Albă în sat la ea. Diego n-a încercat să-l facă să se răzgândească: ştia că fratele lui de lapte voia s-o vadă pe Fulgerul Nopții. Oricum, nu trebuia să întindă prea tare coarda, mai ales că taică-său fusese de acord ca Bernardo să-l însoțească în Spania.

Planul de a-l trimite la un colegiu în Mexic căzuse odată cu scrisoarea venită de la Tomás de Romeu, cel mai vechi prieten al lui Alejandro. În tinerețea lor făcuseră împreună războiul din Italia şi de douăzeci de ani încoace îşi scriau sporadic. Dacă Alejandro îşi împlinise destinul în America, Tomás se căsătorise cu o bogată moştenitoare catalană şi se pusese pe trai bun, până când femeia a murit la naştere; atunci n-a avut încotro şi s-a ocupat de cele două fiice şi de ce mai rămăsese din zestrea nevesti-sii. În scrisoare, Tomás de Romeu îi spunea că Barcelona continua să fie oraşul cel mai interesant din Spania şi că țara asta oferea unui tânăr cea mai bună educație posibilă. Erau vremuri fascinante. În 1808 Napoleon invadase Spania cu cinci sute cincizeci de mii de oameni, îl răpise pe regele legitim şi-l silise să abdice în favoarea propriului său frate, Joseph Bonaparte; era vorba de nişte evenimente care lui Alejandro i se păreau extrem de jignitoare, dar asta până a citit scrisoarea. Prietenul Tomás îi spunea că doar patriotismul unei gloate ignorante, ațâțată de cler şi de o mână de fanatici, se opunea ideilor liberale ale francezilor, care îşi propuneau să pună capăt feudalismului şi oprimării religioase. Influența franceză, mai zicea, era precum o boare răcoroasă şi înnoitoare, care mătura instituțiile medievale, precum Inchiziția şi privilegiile nobilimii şi ale militarilor. În scrisoarea sa, Tomás de Romeu se oferea să-l găzduiască pe Diego în casa lui, unde ar fi fost îngrijit şi iubit ca un fiu, pentru a-şi completa educația la Colegiul de Umamoare, care deşi religios – iar el nu era defel prietenul sutanelor – avea o reputație excelentă. Adăuga – şi asta era cireaşa de pe tort – că băiatul ar avea şi ocazia să studieze cu celebrul maestru de scrimă Manuel Escalante, stabilit la Barcelona după ce străbătuse Europa toată predându-şi arta.

Asta i-a fost de ajuns lui Diego pentru a-şi implora tatăl cu asemenea tenacitate, încât Alejandro a cedat mai mult obosit decât convins; nici un argument adus de prietenul Tomás nu era în stare să-i şteargă supărarea de a-şi şti patria invadată de străini. Atât tatăl, cât şi fiul au avut însă mare grijă să nu-i sufle o vorbă Reginei că, în plus, Spania era bântuită de gherile, o formulă crudă de luptă dusă de popor împotriva trupelor napoleoniene, care, chiar dacă nu folosea la redobândirea teritoriului, îl înțepa precum viespile pe inamic, topindu-i forțele şi răbdarea.

Petrecerea aniversară a început cu o slujbă ținută de părintele Mendoza, cu alergări de cai şi o coridă (în care Diego a făcut şi el câteva figuri cu capa, înainte de intrarea matadorului profesionist), a continuat cu un spectacol acrobatic dat de o trupă ambulantă şi a culminat cu focuri de artificii şi bal. A fost mâncare pentru trei zile şi cinci sute de persoane, despărțiți după clasa socială: spaniolii puri la mesele principale aşternute cu fețe de masă brodate în Tenerife şi aşezate la umbra bolților încărcate de struguri, cei de nivel mai jos, gătiți în ce-aveau mai bun, la mesele de pe lături şi tot la umbră, indienii în curți şi în plin soare, acolo unde se frigea carnea, se coceau *tortillas* şi fierbeau oalele cu *chili* şi *mole*. Musafirii au venit din cele patru vânturi şi pentru prima dată în istoria provinciei a avut loc un ambuteiaj de trăsuri pe Drumul Regal. N-a lipsit nici măcar una din fetele de familie bună, căci mamele toate puseseră ochii pe unicul moştenitor al lui Alejandro de la Vega, în ciuda faptului că avea un sfert de sânge indian. Printre acestea era şi Lolita Pulido, nepoata lui Juan Alcazar, o codană de paisprezece ani, dulce şi cochetă, total diferită de văru-său Carlos, care o iubea încă din copilărie. Cu toate că Alejandro nu putea să-l sufere pe Juan Alcazar de când cu povestea cu indienii, a trebuit să-l invite cu toată familia pentru că făcea parte din notabilitățile aşezării. Diego nu l-a salutat nici pe el şi nici pe fiu-său Carlos, dar cu Lolita a fost atent, considerând că fata n-avea nici o vină pentru păcatele unchiului.

În plus, ea îi trimitea de un an de zile bilete de amor prin guvernanta ei, răvaşe cărora el nu le răspunsese atât din timiditate, cât şi pentru că prefera să stea cât mai departe de oricine din familia Alcazar, chiar dacă era vorba de o nepoată.

Foarte dezamăgite au fost mamele fetelor de măritat constatând că Diego nu se gândea nici pe departe la o logodnică şi că era mult mai copil decât cei cincisprezece am ai lui. La o vârstă la care alți fii de seniori îşi aranjau mustața şi cântau serenade, Diego nici măcar nu se bărbierea, iar în fața unei fete îi pierea graiul.

Venise de la Monterrey şi guvernatorul, aducându-l cu sine pe contele Orlov, înrudit cu țarina şi însărcinat cu teritoriul Alaska. Măsura şase picioare înălțime, avea ochii de un albastru imposibil şi era gătit cu uniforma husarilor, stacojie, cu tunica tivită cu blană albă, ceaprazuri aurii peste piept şi bicorn împodobit cu pene. Neîndoielnic, era bărbatul cel mai frumos care se văzuse vreodată pe aceste meleaguri. Auzise la Moscova de doi urşi albi pe care Diego de la Vega îi prinsese vii şi-i îmbrăcase în rochii femeieşti pe când avea doar opt anişori. Diego ar fi preferat să nu-l dezamăgească, însă Alejandro, cu pasiunea lui absolut inutilă pentru exactitate, s-a grăbit să-i explice că nu fuseseră doi, ci doar unul şi nu alb, ci brun, că numai din ăştia trăiau în California, că Diego nu-l prinsese singur, ci împreună cu doi prieteni, că-i lipiseră pe cap doar o pălărie şi că atunci ştrengarul avea zece ani, nu opt, cum spunea legenda. Carlos şi gaşca lui, deveniți de-acum nişte bătăuşi în toată regula, au trecut neobservați în puhoiul de invitați, nu însă şi García, care băuse un pahar în plus şi plângea neconsolat pentru plecarea iminentă a lui Diego. Între timp, fiul cârciumarului se îngrăşase cât un bivol, dar continua să fie acelaşi copil dintotdeauna şi să-l admire orbeşte pe Diego. Prezența superbului nobil rus şi belşugul petrecerii au potolit o vreme gurile rele din colonie. Regina a avut satisfacția să vadă că mutrele înfumurate care o disprețuiseră se înclinau acum să-i sărute mâna.

Alejandro de la Vega, străin de asemenea mărunțișuri, se plimba printre oaspeți mândru de poziția sa socială, de domeniul şi de fiul său, iar de data asta şi de nevastă-sa, care era îmbrăcată ca o ducesă, cu o rochie albastră de catifea şi o mantilă de dantelă de Bruxelles.

Bernardo fugise de două zile spre munți, la sălaşul tribului, pentru a-şi lua rămas-bun de la Fulgerul Nopții. Fata îl aştepta, căci poşta indiană răspândise vestea plecării băieților. L-a luat de mână şi l-a dus la râu, unde l-a întrebat ce era dincolo de mare şi când avea de gând să se întoarcă. Băiatul i-a făcut un fel de desen cu un beţişor pe pământ, dar n-a reuşit s-o facă să înțeleagă distanța uriaşă care despărțea aşezarea ei de mitica Spanie pentru că nici el nu înțelegea prea bine. Părintele Mendoza îi arătase un glob pământesc, însă bila pictată nu prea l-a lămurit. Cât despre întoarcere, i-a spus prin semne, nu era sigur, oricum vor trece nişte ani.

„În cazul ăsta, vreau să ai o amintire de la mine", a spus Fulgerul Nopții. Cu ochii în flăcări şi o privire de o înțelepciune milenară, fata şi-a lepădat şiragurile din semințe şi pene, centura roşie, cizmele din blană de iepure şi tunica din piele de căprioară, rămânând goală în lumina aurie care se filtra printre copaci. Bernardo simțea că sângele i se opreşte în vine, că se sufocă de uimire şi fericire, că începe să suspine.

Nici nu ştia ce să facă cu făptura extraordinară, atât de deosebită de el, atât de frumoasă, care i se oferea ca un dar nemaipomenit. Fulgerul Nopții i-a luat o mână şi i-a aşezat-o pe un sân, iar pe cealaltă pe talie, apoi a ridicat brațele şi şi-a despletit părul, care i-a căzut pe umeri precum o cascadă de pene de corb. Bernardo a suspinat şi i-a rostit numele, primele cuvinte pe care fata le auzea de la el. I le-a cules de pe buze cu un sărut şi i-a scăldat chipul cu lacrimi premature, căci nici nu plecase şi deja îi era dor de el. După câteva ore, trezit din fericirea absolută în care-l scufundase dragostea, i-a sugerat fetei un lucru de neconceput: să rămână împreună pentru totdeauna. Fata i-a răspuns

hohotind vesel şi i-a reamintit că nu era decât un puşti, poate că voiajul avea să-l facă bărbat.

Bernardo a petrecut câteva săptămâni cu tribul, timp în care s-au întâmplat evenimente esențiale pentru el, dar n-a vrut să mi le povestească. Puținul pe care-l ştiu îl ştiu de la Fulgerul Nopții. Cu toate că-mi pot imagina restul poveştii, n-am s-o fac, din respect pentru firea rezervată a lui Bernardo; nu vreau să-l ofensez. S-a întors la conac la timp ca să-l ajute pe Diego la făcutul bagajelor, aceleaşi cufere trimise cu mulți ani în urmă de Eulalia de Callis. De cum l-a văzut, Diego şi-a dat seama că în viața fratelui său de lapte se schimbase ceva esențial, dar întrebările lui s-au lovit de o privire de gheață. A ghicit singur că taina avea legătură cu Fulgerul Nopții şi n-a mai întrebat nimic. Pentru prima dată, exista ceva ce nu putea fi împărtăşit.

Alejandro de la Vega comandase în Mexic o zestre princiară pentru fiu-său, la care a adăugat pistoalele de duel cu încrustații de fildeş şi mantia neagră căptuşită cu mătase şi nasturi de argint lucrat în stil toledan, primite de la Eulalia.

Diego şi-a luat şi mandolina, un instrument util în cazul că şi-ar fi învins timiditatea față de femei, floreta care fusese a tatălui său, harapnicul din piele de taur şi cartea maestrului Manuel Escalante. Spre deosebire de el, bagajul lui Bernardo se limita la hainele de pe el, câteva schimburi, o pătură neagră de Castilia şi o pereche de cizme pe măsura picioarelor sale late, cadou de la părintele Mendoza, care era de părere că în Spania nu era cazul să mergi desculț.

Cu o zi înainte de plecarea lor a venit să-şi ia rămas-bun Bufnița Albă. N-a vrut să intre în casă; ştia că lui Alejandro de la Vega îi era ruşine cu soacră-sa şi prefera s-o scutească pe Regina de o discuție. A stat cu băieții în curte, departe de urechi indiscrete şi le-a dat darurile. Lui Diego, un flacon mare plin cu siropul adormitor, cu observația că trebuia să-l folosească numai pentru a salva vieți omeneşti. Diego şi-a dat seama că bunica ştia că-i furase poțiunea magică în urmă cu cinci ani şi, roşu până-n sprâncene de ruşine, a asigurat-o că putea fi liniştită, învățase lecția, avea să

păzească licoarea ca pe o comoară şi n-avea să mai fure. Lui Bernardo, indianca i-a dăruit o punguță din piele în care era o şuviță neagră.

I-o trimitea Fulgerul Nopții împreună cu un mesaj: să se ducă în pace şi să nu se grăbească să ajungă bărbat, căci ea avea să-l aştepte cu dragostea neştirbită, chiar de-ar trece multe luni. Mişcat până-n măduva oaselor, Bernardo şi-a întrebat bunica prin semne cum se făcea că fata cea mai frumoasă din univers îl voia tocmai pe el, care era un păduche, la care femeia i-a răspuns că nu ştia, femeile sunt ciudate. După care a adăugat, cu o clipire din ochi, că orice femeie s-ar pierde în fața unui bărbat care vorbeşte doar pentru ea. Bernardo şi-a atârnat punguța de gât, sub cămaşă, lipită de inimă.

Soții De la Vega împreună cu servitorii, părintele Mendoza cu neofiții lui au venit să-i petreacă pe băieți până la malul mării. Acolo au fost duşi cu o barcă la goeleta *Santa Lucia*, cu trei catarge, condusă de căpitanul José Diaz, care promisese să-i ducă nevătămați la Panama, prima etapă a călătoriei lungi spre Europa. Ultima imagine pe care au văzut-o Diego şi Bernardo a fost silueta mândră a Bufniței Albe, cu mantia ei de blană de iepure şi pletele fluturând în bătaia vântului, spunându-le adio cu mâna ridicată pe un promontoriu stâncos de lângă peşterile sacre ale indienilor.

PARTEA A DOUA – Barcelona, 1810-1812

Dacă ați citit până aici, mă încumet să continui cu inima uşoară. Ceea ce urmează e mai important decât ce-a fost până acum. Copilăria nu e tocmai uşor de relatat, dar trebuia s-o fac ca să aveți o idee corectă despre Zorro. Copilăria e o perioadă nefericită, plină de temeri nejustificate, precum frica de monştri imaginari şi de ridicol. Din punct de vedere literar, nu are suspans, căci, cu rarisime excepții, copiii sunt cam prostuți. În plus, nici n-au putere, adulții decid pentru ei şi-o fac aiurea, le bagă în cap ideile lor greşite despre existență, după care copiii luptă o viață întreagă pentru a scăpa de ele. N-a fost, totuşi, cazul lui Diego de la Vega, Zorro al nostru, care de timpuriu a făcut cam ce a avut el chef. Noroc că adulții din preajma sa, ocupați cu treburile şi pasiunile lor, l-au lăsat mai slobod. Astfel, a ajuns la cincisprezece ani fără a avea mari defecte sau mari calități, cu excepția unei dorințe nemăsurate de dreptate, care nu ştiu dacă face parte din prima categorie sau din a doua; să zicem doar că face parte inseparabilă din caracterul lui. Aş mai spune că altă trăsătură ar fi vanitatea, dar ar însemna să anticipez prea mult, căci aceasta i s-a dezvoltat mai târziu, când şi-a dat seama că i se înmulțeau duşmanii, ceea ce e un semn bun, dar şi admiratorii, mai cu seamă de genul feminin. Acum e un bărbat în putere – cel puțin mie aşa mi se pare – dar la cincisprezece ani, când a ajuns la Barcelona, era un puştan cu urechi clăpăuge, a cărui voce era încă în schimbare. Problema urechilor i-a dat ideea să folosească o mască; îndeplineşte dubla funcție de a-i ascunde atât identitatea, cât şi urechile de faun. Dacă Moncada ar fi văzut urechile lui Zorro şi-ar fi dat seama imediat că detestatul său rival era Diego de la Vega.

Iar acum, cu permisiunea voastră, să continui povestea, care din acest moment devine interesantă, cel puțin pentru

mine, căci cuprinde perioada în care l-am cunoscut eu pe eroul nostru.

Vasul comercial *Santa Lucia* – pe care marinarii îl botezaseră Adelita, căci erau sătui de ambarcațiuni care purtau nume de sfinți – a făcut distanța între Los Angeles şi Panama într-o săptămână. Căpitanul José Diaz bătea de opt ani coasta americană a Pacificului, timp în care făcuse o mică avere, cu care avea de gând să-şi găsească o nevastă cu treizeci de ani mai tânără şi să se retragă în satul lui din Murcia.

Alejandro de la Vega îi încredințase fiul destul de temător, căci îl socotea un om cu morala flexibilă; se zvonea că-şi făcuse averea din contrabandă şi trafic de femei vesele. Panameza cea fenomenală, a cărei uriaşă bucurie de a trăi lumina nopțile bărbaților din Los Angeles, sosise la bordul vasului *Santa Lucia*, dar acum nu era cazul să caute nod în papură şi-a zis Alejandro, mai bine să fie Diego pe mâna unei persoane cunoscute, oricât de ticăloase, decât să străbată lumea singur. Băieții erau unicii pasageri, pesemne că José Diaz o să aibă grijă de ei ca de ochii din cap. Goeleta era condusă de un echipaj format din doisprezece marinari iscusiți, împărțiți în două ture, numite „babord" şi „tribord" pentru a-i deosebi, deşi în cazul ăsta numele nu însemnau nimic.

În timp ce o echipă îşi făcea tura de patru ore, cealaltă se odihnea şi juca cărți. După ce băieților le-a trecut răul de mare şi s-au obişnuit cu navigația, au început să participe la viața de pe vas. S-au împrietenit cu marinarii, care-i tratau cu o prietenie protectoare şi au făcut ce făceau şi aceştia. Căpitanul stătea mai mult închis în cabina sa, unde se zbenguia cu o metisă şi habar n-avea că junii lăsați în grija lui se cățărau precum maimuțele pe catarg, riscând să-şi rupă gâtul.

Diego şi-a dovedit talentul atât pentru acrobații, stând atârnat cu o singură mână sau un singur picior de odgoane, cât şi pentru jocul de cărți. Alegea cărțile cele mai mari şi

avea o dibăcie uluitoare la trişat. Cu mutra lui inocentă i-ar fi curățat pe jucătorii cei hărşiți, asta dacă ar fi jucat pe bani, iar nu pe boabe de mazăre sau scoici. Banii erau interzişi la bord, tocmai pentru ca echipajul să nu se masacreze pentru datoriile la cărți. Bernardo a avut astfel revelația unui aspect necunoscut al fratelui său de lapte.

— N-o să facem foamea în Europa, Bernardo, întotdeauna va fi cineva pe care să-l bat la jocul de cărți şi-atunci va li pe dubloni de aur, nu pe boabe de mazăre, ce zici? Şi nu te uita aşa la mine, omule, ce Dumnezeu, doar nu sunt un criminal. Vezi tu, eşti prea habotnic... Nu-ți dai seama că-n sfârşit suntem liberi? Acum nu mai e părintele Mendoza să ne trimită în iad, râdea Diego, obişnuit să vorbească cu Bernardo şi să-şi răspundă singur.

Pe când au ajuns în dreptul localității Acapulco, marinarii au început să-l bănuiască pe Diego că-şi bătea joc de ei şi l-au amenințat că-l aruncă în apă fără ştirea căpitanului, dar n-au mai apucat, căci au venit balenele. Erau cu zecile, făpturi uriaşe care-şi cântau dragostea în cor şi răscoleau apa cu loviturile din coadă. Apăreau brusc la suprafață, înconjurau *Santa Lucia* atât de aproape, că puteai să le vezi crustaceele gălbui şi pietroase prinse de spinare. Pe pielea întunecată şi plină de coji puteai citi istoria acestor giganți şi a strămoşilor lor. Dintr-odată, una se ridica în aer, se răsucea ca un tirbuşon şi cădea grațios înapoi, stropind vasul cu o ploaie fină şi răcoroasă. Prinşi cu spectacolul balenelor şi al portului Acapulco, marinarii l-au iertat pe Diego, dar l-au avertizat să aibă grijă, căci mai uşor se moare ca trişor decât ca luptător în război. În plus, Bernardo nu-l slăbea cu scrupulele lui telepatice, aşa c-a fost silit să-i promită că nu se va folosi de acest nou talent pentru a se îmbogăți pe seama altora, cum plănuise.

Aspectul cel mai folositor al călătoriei, în afară de faptul că-i ducea la destinație, a fost libertatea lor de a se antrena în isprăvi atletice pe care doar marinarii experimentați şi acrobații de circ le pot face. Copii fiind, se atârnau de streaşina casei cu capul în jos, ținându-se cu picioarele,

sport de care Regina şi Ana încercau să-i vindece inutil cu lovituri de mătură. Pe vapor n-avea cine să le interzică să rişte, drept care au profitat pentru a-şi perfecționa un talent latent şi care avea să le fie tare util pe lumea asta. Făceau sărituri de trapezist, se cățărau pe frânghii precum păianjenii, se legănau la optzeci de picioare înălțime, coborau din vârful catargului ținându-se de un odgon, alunecau printre vele. Nimeni nu le dădea atenție, nimănui nu-i păsa că şi-ar fi putut zdrobi craniul căzând. Marinarii le dăduseră câteva lecții sumare: să facă diverse tipuri de noduri, să cânte ca să aibă mai multă forță, să scoată gărgărițele din pesmeți izbindu-i de masă, să nu fluiere niciodată în larg ca să nu se schimbe vântul, să doarmă iepureşte şi în etape scurte, precum nou-născuții, să bea rom cu praf de puşcă pentru a-şi dovedi bărbăția. Ultima încercare n-au trecut-o, lui Diego i-a fost rău, iar Bernardo a plâns toată noaptea, căci i se arătase maică-sa în vis. Secundul vasului, un scoțian pe nume McFerrin, mult mai experimentat în materie de navigație decât căpitanul, le-a dat sfatul cel mai important: „O mână ca să navighezi, alta pentru viața ta”. În permanență, chiar pe mare liniştită, trebuiau să se țină bine de ceva. Timp de o clipă, în timp ce se apleca la pupă ca să vadă dacă îi urmăresc rechinii, Bernardo a uitat de sfat. Nu se vedeau rechini, dar apăreau ca din semn atunci când bucătarul arunca resturile în mare. Se uita astfel la suprafața oceanului, când o mişcare neaşteptată a vasului l-a aruncat peste bord. Era un foarte bun înotător şi, din fericire, cineva îl văzuse căzând şi a dat alarma, căci altfel acolo ar fi rămas, pentru că nici măcar atunci n-a reuşit să strige.

S-a iscat un incident neplăcut. Căpitanul José Diaz a fost de părere că n-avea sens să se oprească, să trimită o barcă după el şi să piardă timp. Dacă ar fi fost vorba de fiul lui Alejandro de la Vega, n-ar fi stat la îndoială, dar era vorba doar de un indian mut şi tont pe deasupra, după părerea lui. Că dacă n-ar fi fost, n-ar fi căzut peste bord, a fost argumentul pe care l-a dat. În timp ce căpitanul mai ezita,

presat de McFerrin şi de restul echipajului, pentru care a salva un nenorocit căzut în mare era un principiu inalienabil al navigației, Diego a sărit după fratele său. A închis ochii şi a sărit fără să se gândească prea mult, înălțimea părea enormă. Nu uitase nici de rechini; chiar dacă acum nu se vedeau, prea departe n-aveau cum fi. Contactul cu apa l-a zăpăcit câteva clipe, dar în două mişcări Bernardo a ajuns lângă el şi l-a ținut cu nasul deasupra apei. La gândul că pasagerul principal risca să fie mâncat dacă nu se mişca repede, căpitanul a autorizat măsurile de salvare. Scoțianul cu încă trei oameni coborâse de-acum barca, când s-au arătat primii rechini, care au început un dans vesel în cerc în jurul naufragiaților. Diego urla din toate puterile şi înghițea apă în timp ce Bernardo, calm, înota cu un singur braț, iar cu celălalt îşi ținea prietenul. McFerrin a tras cu pistolul în rechinul cel mai apropiat, imediat apa s-a înroşit în jurul lui, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să se repeadă la rănit cu intenții clare de a-l folosi pe post de masă de prânz, timp în care marinarii au avut răgaz să salveze băieții. Manevra a fost salutată de un cor de aplauze şi fluierături.

Cu coborâtul bărcii de salvare, plesnitul rechinilor mai îndrăzneți cu vâslele şi întoarcerea la bord a trecut ceva timp.

Căpitanul vedea ca o insultă personală faptul că Diego sărise în apă, forțându-i mâna; drept represalii, i-a interzis să se mai cațere pe catarg, dar era prea târziu; se găseau aproape de Panama, unde pasagerii debarcau. Tinerii s-au despărțit cu părere de rău de echipaj, apoi au coborât pe uscat cu bagajele, bine înarmați cu pistoalele, spada şi harapnicul lui Diego, la fel de periculos ca o puşcă, ca să nu mai vorbim de cuțitul lui Bernardo, o armă cu întrebuințări multiple, de la curățatul unghiilor şi tăiatul pâinii, până la vânătoarea de animale mari. Alejandro de la Vega îi avertizase că nu trebuiau să se încreadă în nimeni. Băştinaşii aveau faimă de hoți, aşa că trebuiau să doarmă cu rândul şi să nu scape cuferele din ochi.

Oraşul Panama li s-a părut magnific băieților, căci în comparație cu sătucul Los Angeles, orice altă aşezare chiar aşa şi era. Pe acolo treceau, de trei secole încoace, bogățiile din America în drum spre vistieriile regale din Spania. Erau transportate pe caravane de catâri peste munți, apoi în bărci pe râul Chagres până la Marea Caraibilor. Importanța acestui port, ca şi a lui Portobelo, de pe coasta atlantică a istmului, scăzuse proporțional cu diminuarea aurului şi argintului din colonii. Se putea ajunge dinspre Oceanul Pacific, ocolind continentul pe la extremitatea lui sudică, Capul Horn, dar ajungea să îți arunci o privire pe hartă ca să-ți dai seama că era un traseu interminabil. Aşa cum le spusese părintele Mendoza băieților, Capul Horn se găseşte la capătul lumii lui Dumnezeu, acolo unde începe lumea fantomelor. Dacă treci prin îngustul istm Panama, călătoria durează doar două zile, economiseşti luni de navigație, drept care împăratul Carlos I visa încă la 1534 să deschidă un canal care să unească cele două oceane, idee trăsnită, ca atâtea altele care le trec prin cap unor monarhi. Inconvenientul major al locului erau miasmele sau emanațiile gazoase care ieşeau din vegetația putredă a selvei şi din mlaştinile râurilor, producătoare de boli groaznice. Un număr copleşitor de călători murea secerat de febră galbenă, holeră sau dizenterie. Nu lipseau nici cei care-şi pierdeau mințile, dar presupun că era vorba de oameni cu prea multă imaginație, nepregătiți să umble de capul lor la tropice. Mureau atâția cu ocazia epidemiilor, că groparii nici nu mai acopereau gropile comune în care se îngrămădeau cadavrele, ştiind că vor urma alții în orele următoare.

Pentru a-i proteja pe Diego şi pe Bernardo de astfel de pericole, părintele Mendoza le dăruise câte o medalie a Sfântului Cristofor, patronul călătorilor şi al navigatorilor. Talismanele au dat rezultate miraculoase; au supraviețuit amândoi.

Cu atât mai bine, căci altfel n-am fi avut povestea de față.

Zăduful îi făcea să respire cu greutate, erau copleşiți de țânțari, dar în rest n-au avut probleme. Diego era încântat de

oraşul unde nu se uita nimeni după ei şi existau atâtea tentații. Doar habotnicia lui Bernardo l-a determinat să nu ajungă într-un tripou clandestin şi în brațele unei femei binevoitoare şi de reputație proastă, unde poate că s-ar fi procopsit cu un pumnal în inimă sau cu vreo boală exotică. Bernardo n-a închis ochii toată noaptea, nu atât ca să se ferească de bandiți, cât să-l păzească pe Diego.

Frații de lapte au cinat într-o cârciumă din port şi au petrecut noaptea în dormitorul comun al unui han, unde călătorii se culcau cum puteau pe nişte saltele direct pe jos.

Plătind dublu, au făcut rost de hamacuri prevăzute cu nişte perdele soioase, măcar au fost la adăpost de şoareci şi gândaci. A doua zi au trecut munții spre Cruces, pe un drum pietruit, lat cât doi catâri, căruia spaniolii, lipsiți de inventivitate în privința numelor, îi ziceau Drumul Regal. Pe înălțimi aerul era mai puțin dens şi umed decât jos, iar sub privirile lor se întindea un adevărat paradis. În verdele absolut al selvei sclipeau, precum tuşele unui pictor prodigios, păsări de culoarea pietrelor prețioase şi fluturi multicolori. Băştinaşii s-au dovedit a fi oameni de treabă; în loc să profite de inocența tinerilor noştri călători, după cum le mersese faima, le-au oferit peşte cu banane prăjite, iar noaptea i-au adăpostit într-o colibă în care mişunau tot felul de goange, dar cel puțin nu i-a plouat. I-au mai sfătuit să se ferească de tarantule şi de o specie de broaşte verzi, care te scuipă direct în ochi şi rămâi orb, cât şi de un soi de nuci care distrug smalțul dinților şi provoacă nişte colici mortale la stomac.

Râul Chagres era ba mlăştinos, ba limpede. Se naviga în bărci joase sau în canoe, în care încăpeau opt sau zece pasageri cu bagajele lor. Băieții au aşteptat o zi întreagă până s-au strâns oamenii care să umple ambarcațiunea. Au vrut să se scalde în râu ca să se răcorească – zăpuşeala zăpăcise până şi şerpii şi amuțise maimuțele – dar de cum şi-au băgat un picior în apă s-au trezit caimanii, care dormitau ascunşi în nămolul cu care se confundau. Au sărit repede înapoi, în râsetele indigenilor. N-au avut curaj să bea apa verzuie cu

mormoloci oferită de amabilii lor amfitrioni şi au răbdat de sete până când ceilalți călători, negustori şi aventurieri, le-au dat din vinul şi berea lor. Au primit fericiți şi au băut cu atâta poftă, că mai târziu n-au fost în stare să-şi amintească nimic din această parte a traseului, în afară de modul curios de navigație al indigenilor. Şase bărbați, prevăzuți cu prăjini lungi, păşeau pe două pasarele situate pe ambele laturi ale ambarcațiunii. Începând de la pupa, înfigeau vârful prăjinilor în albia râului şi mergeau cât puteau mai repede la prova, împingând cu tot corpul şi astfel barca avansa, chiar şi contra curentului. Din cauza căldurii, erau goi-puşcă.

Drumul a durat mai bine de optsprezece ceasuri, pe care Diego şi Bernardo le-au petrecut într-o stare de halucinație etilică, răscrăcărați sub copertina care-i apăra de soarele de lavă arzândă. Ajunşi la destinație, ceilalți călători i-au împins afară, râzând şi dându-şi coate. Aşa au pierdut ei, în cele douăsprezece leghe de drum între vărsarea râului şi Portobelo, unul din cufere în care se găsea o mare parte din zestrea princiară cumpărată de Alejandro de la Vega pentru fiul său. Norocul lui, pentru că în California încă n-ajunsese ultima modă europeană. Hainele lui Diego n-ar fi făcut decât să stârnească râsul.

Portobelo, întemeiat la 1500 în golful Darien, era un oraş esențial, căci acolo se îmbarcau comorile pentru Spania şi ajungeau mărfurile europene pentru America. Căpitanii vechi susțineau că nu exista în toate Indiile un port mai bun şi mai sigur. Era prevăzut cu câteva forturi de apărare, başca recifurile de netrecut. Spaniolii ridicaseră aceste fortărețe cu coralul scos din mare, maleabil cât timp era ud, dar atât de rezistent după ce se usca, încât ghiulelele de tun abia de-l zgâriau. O dată pe an, când sosea Flota Tezaurului, se organiza o sărbătoare care dura patruzeci de zile, iar atunci populația creştea cu mii şi mii de vizitatori. Diego şi Bernardo auziseră că la Tezaurul Regal lingourile de aur erau stivuite precum lemnele de foc, dar au fost dezamăgiți; în ultimii ani oraşul decăzuse, în parte datorită atacurilor piraților, însă

mai ales pentru că aceste colonii din America nu mai erau aşa de rentabile pentru Spania ca înainte. Casele din lemn şi piatră erau decolorate de ploi, clădirile publice şi bodegile erau năpădite de bălării, fortăreţele dormitau într-o siestă fără sfârşit. Totuşi, în port se găseau mai multe vase, un roi de sclavi încărca metale preţioase, bumbac, tutun, cacao şi descărca marfă pentru colonii. Printre vapoare sărea în ochi *Madre de Dios*, pe care băieţii aveau să traverseze Atlanticul.

Nava, construită în urmă cu cincizeci de ani, dar încă în stare excelentă, avea trei catarge şi vele pătrate. Era mai mare, mai înceată şi mai grea decât goeleta *Santa Lucia* şi mai potrivită pentru drumuri pe ocean. Era împodobită cu un spectaculos mascaron de prova în formă de sirenă. Marinarii credeau că sânii goi potoleau marea, iar cei ai sirenei erau opulenţi. Căpitanul, Santiago de León, s-a dovedit a fi un om cu o personalitate deosebită. Era scund, slăbănog, cu nişte trăsături parcă tăiate cu cuţitul într-un chip tăbăcit de mersul pe mare. Şchiopăta ca urmare a unei operaţii nereuşite, menită a-i extrage un glonţ din piciorul stâng, pe care chirurgul nu reuşise să-l scoată, în schimb îl lăsase schilod şi cu dureri pentru toată viaţa. Căpitanul nu era genul care să se plângă, strângea din dinţi, se trata cu laudanum şi încerca să-şi omoare timpul cu colecţia sa de hărţi fanteziste. Găseai în ele locuri pe care călătorii tenaci le căutaseră fără succes secole de-a rândul, precum El Dorado, cetatea aurului pur; sau Atlantida, continentul scufundat, ai cărei locuitori sunt oameni prevăzuţi cu branhii, precum peştii; sau insulele misterioase Luquebaralideaux, din Marea Sălbatică, populate cu un fel de cârnaţi cu dinţi ascuţiţi, dar lipsiţi de oase, care circulă în cârduri şi se alimentează cu spuma care pluteşte pe anumite râuri şi despre care se spune că poate vindeca rănile cele mai grave. Căpitanul se distra copiind hărţile şi adăugând locuri de el inventate, cu explicaţii detaliate; apoi le vindea cu preţ bun anticarilor din Londra. Nu voia să înşele lumea, le semna şi adăuga o frază enigmatică, pe care cunoscătorii o înţelegeau: „Operă numerotată din *Enciclopedia Dorinţelor*, versiune integrală”.

Vineri încărcătura era la bord, dar *Madre de Dios* n-a ridicat ancora pentru că Christos murise într-o zi de vineri.

Era o zi nefastă pentru a porni la drum. Sâmbătă, cei patruzeci de oameni din echipaj au refuzat să plece pentru că se întâlniseră pe chei cu un tip cu părul roşu şi pentru că un pelican căzuse mort pe puntea vasului, două semne rele. În fine, duminică Santiago de León a decis ridicarea velelor. Singurii pasageri erau Diego, Bernardo, un judecător militar care se întorcea în patrie din Mexic şi fiica sa de treizeci de ani, urâtă şi jeluitoare. Duduia s-a amorezat pe rând de toți marinarii, care fugeau de ea ca de dracu', căci toată lumea ştie că o femeie cinstită la bord atrage vremea rea şi alte calamități. Au dedus că era cinstită nu atât din virtute nativă, cât din lipsa posibilităților de a păcătui. Cei doi dispuneau de o cabină mică, dar Diego şi Bernardo, la fel ca echipajul, dormeau în hamacuri atârnate pe puntea inferioară urât mirositoare. Cabina căpitanului de la pupa slujea drept birou, cabină de comandă, sufragerie şi sală de distracție pentru ofițeri şi pasageri. Uşa şi mobilierul se pliau după necesități, la fel ca mai toate obiectele de pe vapor, unde spațiul era cel mai mare lux. Pe parcursul săptămânilor petrecute în larg, băieții n-au avut nici o clipă de intimitate, până şi funcțiile cele mai elementare se îndeplineau sub ochii tuturor, într-o găleată, dacă erau valuri, sau pe o scândură cu o gaură în mijloc deasupra apei, dacă era mare calmă. Nimeni nu ştia cum proceda pudica fiică a judecătorului, căci nimeni n-o văzuse ieşind cu o oală de noapte. Marinarii făceau pariuri pe tema asta, mai întâi morți de râs, dar apoi îngrijorați şi speriați. O constipație atât de îndelungată era o chestie care ținea de vrăjitorie. În afară de legănarea permanentă şi de promiscuitate, celălalt lucru notabil era zgomotul; lemnăria scârțâia, metalele se loveau între ele, butoaiele se rostogoleau şi apa se izbea de navă. Pentru băieții noştri, obişnuiți cu singurătatea, spațiul şi tăcerea din California, n-a fost uşor.

Lui Diego i-a venit ideea să se aşeze pe umerii mascaronului de prova, un loc perfect pentru a scruta linia

infinită a orizontului, a se lăsa stropit de apa sărată şi a saluta delfinii. Stătea ținând în brațe capul femeii de lemn şi sprijinindu-şi tălpile de sânii ei. Constatând că băiatul avea condiție fizică bună, căpitanul s-a mulțumit să-i ceară să se lege de mijloc cu un odgon; dacă ar fi căzut în apă, nava ar fi trecut peste el. Însă mai târziu, văzându-l cățărat în vârful catargului cel mare, la peste o sută de picioare înălțime, nu i-a mai zis nimic. Dacă îi era scris să moară tânăr, nu putea să-l împiedice. Activitatea pe navă era permanentă, chiar şi noaptea, deşi grosul treburilor se făcea pe timp de zi. Primul cart se anunța cu bătăi de clopot la miezul zilei, când soarele era la zenit şi căpitanul făcea primele măsurători. Tot atunci, bucătarul distribuia tuturor o cană cu limonadă, pentru a preveni scorbutul, iar ofițerul secund repartiza rom şi tutun, singurele vicii permise la bord – pariurile pe bani, bătăile, îndrăgostitul şi chiar înjuratul erau interzise. La asfințitul marin, ceasul acela misterios al înserării când stelele apar pe cer, dar linia orizontului e încă vizibilă, căpitanul făcea alte măsurători cu sextantul, îşi consulta cronometrele şi catastiful cu stele, care-i spunea unde se află astrele la orice oră. Lui Diego operațiunea geometrică i s-a părut fascinantă, pentru că toate stelele i se păreau la fel şi oriunde se uita nu vedea decât aceeaşi mare de culoarea oțelului şi acelaşi cer alb, dar în curând a început să privească cu ochi de navigator. Căpitanul era dependent şi de barometru, căci schimbările de presiune anunțau furtună şi tot atunci piciorul îl durea mai rău.

În primele zile au avut lapte, carne şi verdețuri, dar după nici o săptămână au fost siliți să se mulțumească cu legume, orez, fructe uscate şi eternii pesmeți tari ca piatra şi colcăind de gărgărițe. Mai aveau şi carne sărată, pe care bucătarul o ținea în apă cu oțet două zile înainte de a o găti, ca să nu mai fie tare precum o şa. Diego şi-a zis că taică-său ar fi putut face o afacere grozavă cu carnea lui afumată, însă Bernardo i-a comunicat că să aduci la Portobelo o cantitate suficientă era un vis. La masa căpitanului, unde Diego, judecătorul şi fiică-sa erau invitați mereu, nu însă şi Bernardo, se mai

servea şi limbă de vacă marinată, măsline, brânză şi vin. Căpitanul le-a pus la dispoziție pasagerilor jocul de şah, cărțile de joc, precum şi un teanc de cărți, care l-au interesat numai pe Diego; a găsit printre ele două eseuri despre independența coloniilor. Diego admira exemplul nord-americanilor care se eliberaseră de jugul englez, însă, până să citească publicațiile căpitanului, nu-i trecuse prin minte că aspirațiile de libertate ale coloniilor erau şi ele demne de toată lauda.

Santiago de León s-a dovedit un interlocutor atât de interesant, încât Diego a renunțat de bună voie la acrobațiile pe corzi ca să stea de vorbă cu el şi să-i studieze hărțile fantastice. Iar căpitanul, om singuratic, a descoperit plăcerea de a-şi împărtăşi cunoştințele unei minți tinere şi cercetătoare.

Era un cititor neobosit, căra după el lăzi cu cărți pe care le schimba cu altele în fiecare port, făcuse ocolul lumii de mai multe ori, cunoştea locuri la fel de ciudate precum cele descrise în hărțile fabuloase şi trecuse pe lângă moarte de atâtea ori că nu-i mai era frică de viață. Lucrul cel mai însemnat pentru Diego, obişnuit cu adevărurile absolute, a fost că acest om cu mentalitate renascentistă se îndoia de aproape tot ceea ce reprezenta baza intelectuală şi morală a lui Alejandro de la Vega, a părintelui Mendoza şi a învățătorului de la şcoală. Uneori şi lui Diego îi venea să pună sub semnul întrebării schemele rigide care i se băgaseră cu forța în cap încă de când se născuse, dar nu îndrăznea să le sfideze cu glas tare. Iar dacă regulile îl incomodau prea tare, le încălca pe furiş, nu se revolta în mod deschis. Cu Santiago de León a avut curaj să vorbească despre subiecte niciodată abordate cu tatăl său. A descoperit, plăcut surprins, că exista o infinitate de feluri de a gândi. Căpitanul i-a dezvăluit că nu numai spaniolii se considerau superiori față de restul omenirii, toate popoarele sufereau de acelaşi miraj; că la război spaniolii comiteau exact aceleaşi atrocități ca şi francezii sau oricare altă armată; violau, furau, torturau, asasinau; creştinii, maurii şi evreii susțineau

că Dumnezeul lor e singurul adevărat şi disprețuiau altă religie. Căpitanul era partizanul abolirii monarhiei şi al independenței coloniilor, două concepte revoluționare pentru Diego, care fusese crescut în credința că regele era sacru, iar obligația firească a oricărui spaniol era să cucerească şi să creştineze alte pământuri. Santiago de León apăra cu exaltare principiile egalității, libertății şi fraternității promovate de Revoluția franceză; totuşi, nu era de acord cu francezii care invadaseră Spania. Aici arăta un patriotism feroce; prefera să-şi vadă patria scufundată în obscurantismul Evului Mediu, decât să asiste la triumful ideilor moderne, dacă erau impuse de străini. Nu-i ierta lui Napoleon că-l obligase pe regele Spaniei să abdice şi că pusese în locul lui pe fratele său, Joseph Bonaparte, pe care poporul îl poreclise Pepe Sticloanță.

— Orice tiranie e detestabilă, tinere. Napoleon e un tiran. La ce-a servit revoluția dacă regele a fost înlocuit cu un împărat? Țările trebuie guvernate de un consiliu de bărbați luminați, răspunzători în fața poporului pentru acțiunile lor.

— Dar autoritatea regilor e de origine divină, căpitane, a replicat destul de timid Diego, repetând cuvintele tatălui său şi neînțelegând tocmai bine ce era asta.

— Cine spune asta? Din câte ştiu eu, tinere De la Vega, Dumnezeu nu s-a pronunțat în privința asta.

— Conform Cărților Sfinte...

— Le-ai citit? l-a întrerupt înfierbântat Santiago de León. Nicăieri nu se spune acolo că Bourbon trebuie să domnească în Spania sau Napoleon în Franța. În plus, Cărțile Sfinte n-au nimic sfânt, au fost scrise de oameni, nu de Dumnezeu.

Era noapte şi ei se plimbau pe punte. Marea era calmă şi peste scârțâiturile lemnului se auzea extrem de clar flautul lui Bernardo care-o căuta pe Fulgerul Nopții şi pe mama sa printre stele.

— Crezi că Dumnezeu există? a întrebat căpitanul.

— Sigur că da!

Santiago de León a arătat cu un gest amplu cerul întunecat presărat de constelații.

— Dacă Dumnezeu există, precis că nu-l preocupă să desemneze regii astrelor de pe cer…

Diego a scos un strigăt de spaimă. A te îndoi de Dumnezeu era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte, de mii de ori mai rău decât să te îndoieşti de mandatul divin al monarhiei. Pentru lucruri mult mai puțin grave Inchiziția arsese oameni pe rug, temă care părea să nu-l intereseze defel pe căpitan.

Plictisit să tot câştige boabe de mazăre şi scoicuțe bătând marinarii la cărți, lui Diego i-a venit ideea să-i sperie cu istorii înspăimântătoare inspirate din cărțile căpitanului şi din hărțile fantastice, îmbogățite cu fantezia lui nemărginită, poveşti în care mişunau caracatițe uriaşe în stare să distrugă cu tentaculele lor o navă precum *Madre de Dios*, salamandre carnivore mari cât balenele şi sirene ce de departe păreau femei senzuale, dar de fapt erau nişte monştri cu limbă de şarpe. Nu trebuia în nici un chip să te apropii de ele, i-a avertizat, pentru că-şi întindeau brațele catifelate către cel imprudent, îl sărutau şi-atunci limba lor aducătoare de moarte pătrundea în nefericita victimă şi-o devorau pe dinăuntru, de rămânea doar scheletul acoperit de piele.

— Ați văzut luminițele acelea care ard pe mare şi se numesc focuri vii? Ştiți, desigur, că anunță prezența morților-vii. E vorba de marinari creştini care au naufragiat în urma atacurilor piraților turci. N-au apucat să primească iertarea păcatelor şi sufletele lor nu-şi găsesc drumul spre purgatoriu. Sunt prinşi în navele distruse de pe fundul mării şi nu ştiu că au murit. În nopți precum aceasta, sufletele rătăcite ies la suprafață. Dacă un vapor are ghinionul să se găsească chiar acolo, morții-vii se cațără la bord şi fură tot ce le pică în mână, ancora, cârma, instrumentele căpitanului, frânghiile, chiar şi catargele. Şi asta încă n-ar fi nimic, prieteni, dar au nevoie şi de marinari. Dacă-i prind, îi târăsc în fundul mării ca să-i ajute să-şi salveze ambarcațiunea şi să navigheze spre țărmurile creştine. Sper să nu pățim aşa ceva în călătoria noastră, dar trebuie să fim vigilenți. Dacă vedeți vreo siluetă neagră care se furişează, fiți convinşi că e

un mort-viu. O să-l recunoaşteţi după mantia cu care-şi ascunde scheletul.

Satisfăcut, a constatat că elocvenţa sa producea groază tuturor. Îşi depăna poveştile seara, după cină, la ora când oamenii îşi savurau romul şi mestecau tutun; pe întuneric îi era mult mai uşor să-i facă să se cutremure de groază. După ce-a pregătit terenul timp de câteva zile cu relatările lui fioroase, a fost gata să le dea lovitura de grație. Îmbrăcat în negru de sus până jos, cu mănuşi şi mantia cu nasturi de Toledo, îşi făcea scurte apariţii în colţurile cele mai întunecate. Astfel înveşmântat devenea aproape invizibil, doar faţa i se vedea, însă Bernardo a avut ideea să i-o acopere cu o cârpă tot neagră, în care a făcut două găuri pentru ochi. Mai mulţi marinari au văzut cel puţin un mort-viu. Imediat s-a zvonit că vaporul era sub o putere vrăjitorească, iar vinovatul nu putea fi decât fiica judecătorului, precis că era îndrăcită, din moment ce nu folosea oala de noapte. Zvonul a ajuns la fata bătrână şi nervoasă, producându-i o migrenă atât de puternică, încât căpitanul s-a văzut silit s-o potolească cu o doză generoasă de laudanum. După care Santiago de León a adunat marinarii pe punte şi i-a ameninţat că le suprimă raţia de băutură şi tutun dacă nu încetează cu prostiile. Le-a explicat că focurile vii erau un fenomen natural provocat de gazele emanate de algele în descompunere, iar fantomele pe care le vedeau erau produsul autosugestiei. Nu l-a crezut nimeni, dar căpitanul a reuşit să restabilească ordinea. Pe urmă l-a luat pe Diego în cabină şi, între patru ochi, l-a avertizat că dacă mai bântuie vreun mort-viu pe *Madre de Dios* n-o să ezite să-i dea o bătaie zdravănă.

— Pe vasul meu am drept de viaţă şi de moarte, prin urmare şi de o bătaie de ţinut minte. Ne-am înţeles, tinere De la Vega? a şuierat printre dinţi, accentuând fiecare cuvânt.

Era limpede ca lumina zilei, însă Diego n-a zis nimic, pentru că atenţia sa se îndreptase spre un medalion de aur şi argint, gravat cu simboluri ciudate, pe care căpitanul îl purta atârnat de gât. Atunci căpitanul şi-a încheiat repede nasturii,

ascunzând medalionul, iar Diego n-a mai îndrăznit să-l întrebe ce semnificație avea bijuteria. Pe urmă, Santiago de León s-a îmblânzit:

— Dacă avem noroc de vânt bun şi nu ne întâlnim cu pirații, mai avem cam şase săptămâni. Timp berechet ca să te plictiseşti. Îți sugerez ca în loc să-mi înspăimânți oamenii în jocuri copilăreşti să studiezi. Viața e scurtă şi niciodată mi e destul timp ca să înveți.

Diego şi-a făcut socoteala că citise cam tot ce se găsea pe vapor, că ştia să folosească sextantul, nodurile maritime şi velele, dar s-a arătat de acord, căci de-acum îi venise altă idee.

S-a dus în cala înăbuşitoare, unde bucătarul pregătea desertul duminical, o budincă făcută din melasă şi nuci, pe care echipajul îl aştepta nerăbdător toată săptămâna. Era un genovez care se îmbarcase în marina comercială ca să scape de închisoarea în care l-ar fi aruncat justiția pentru că-şi ucisese nevasta cu toporul. Avea un nume neobişnuit pentru un marinar: Galileo Tempesta. Înainte de a ajunge bucătar pe *Madre de Dios* fusese scamator şi-şi câştiga pâinea prin târguri şi iarmarocuri. Avea un chip expresiv, ochi dominatori şi degete ca nişte tentacule. Ştia să facă să dispară o monedă cu atâta talent, că era imposibil să-ți dai seama cum făcea, chiar stând lângă el. Profita de clipele de pauză ca să exerseze, iar când nu se ocupa cu monede, cărți de joc sau pumnale, cosea compartimente secrete în pălării, cizme, căptuşeli şi mâneci, unde ascundea şaluri colorate şi iepuri vii.

— Domnule Tempesta, m-a trimis căpitanul ca să mă înveți tot ce ştii.

— Păi nu ştiu prea multe despre bucătărie, băiete.

— Mă refeream la scamatorii…

— Dar asta se învață făcând, nu vorbind.

Aşa că în restul călătoriei l-a învățat toate trucurile, din acelaşi motiv pentru care căpitanul îi arăta hărțile şi îi povestea călătoriile făcute; niciodată oamenii aceştia nu avuseseră parte de atâta atenție ca aceea pe care le-o arăta

Diego. La capătul drumului, după patruzeci şi una de zile, Diego era în stare, printre alte scamatorii, să înghită un dublon de aur şi să-l scoată intact dintr-una din urechile lui clăpăuge.

Madre de Dios a părăsit oraşul Portobelo şi, profitând de curentul golfului, a luat-o spre nord de-a lungul coastei. În dreptul Bermudelor a început să traverseze Atlanticul, după câteva săptămâni s-a oprit în insulele Azore să facă aprovizionarea cu apă şi alimente proaspete. Arhipelagul, format din nouă insule vulcanice, posesiune portugheză, era popasul obligatoriu al balenierelor de toate naționalitățile. Au aruncat ancora în insula Flores, nume foarte potrivit, căci e plină de hortensii şi trandafiri, chiar într-o zi de sărbătoare națională. Echipajul s-a îmbuibat cu vin şi cu sățioasa supă locală, apoi s-a distrat o vreme întrecându-se în luptă cu vânătorii de balene americani şi norvegieni, iar sfârşitul de săptămână a fost încununat de alergarea de tauri, unde lumea ieşise în masă. Populația masculină a insulei, plus marinarii în trecere au luat-o la goană în fața taurilor pe străzile abrupte ale localității, urlând înjurăturile pe care căpitanul Santiago de León le interzicea la bord. Frumoasele femei ale locului, gătite cu flori în păr şi decoltate, strigau vorbe de încurajare la o distanță prudentă, în timp ce preotul şi două călugărițe pregăteau bandaje şi rugăciuni pentru răniți şi muribunzi. Diego ştia că orice taur aleargă mai iute decât omul, dar poate fi păcălit pentru că se năpusteşte orbit de furie.

Văzuse atâția în scurta lui viață că nu se temea prea tare. De aceea l-a salvat la mustață pe Galileo Tempesta, exact când două coarne erau gata să i se înfigă în spate; a lovit taurul cu un băț ca să-l oblige să-şi schimbe direcția, timp în care scamatorul se arunca într-o tufă de hortensii în râsetele şi aplauzele asistenței. După care a fost rândul lui Diego s-o ia la sănătoasa, cu taurul pe urme. Au fost destui răniți, dar de data asta nimeni n-a murit luat în coarne. Era prima dată când se întâmpla aşa, iar locuitorii nu ştiau dacă era un semn bun sau rău. Rămânea de văzut. Oricum, Diego

ajunsese un erou. Recunoscător, Galileo Tempesta i-a dăruit un pumnal marocan prevăzut cu un resort grație căruia puteai ascunde lama în mânecă.

Nava şi-a continuat drumul alte săptămâni, a ajuns în Spania trecând prin dreptul oraşului Cádiz şi s-a îndreptat spre strâmtoarea Gibraltar, poartă de acces spre Mediterana, controlată de englezi, aliații Spaniei şi duşmanii lui Napoleon.

A continuat să navigheze de-a lungul coastei, fără evenimente, fără să se oprească în nici un port şi a ajuns în sfârşit la Barcelona unde călătoria lui Diego şi a lui Bernardo se termina. Vechiul port catalan li s-a aşternut în fața ochilor precum o pădure de catarge şi velaturi. Erau acolo ambarcațiuni din toate țările, de toate formele şi dimensiunile. Dacă pe băieții noştri îi impresionase atât de mult mica aşezare Panama, imaginați-vă cum li s-a părut Barcelona. Oraşul se desena superb şi impunător pe fundalul unui cer plumburiu, cu toate zidurile, clopotnițele şi turnurile lui. Văzut de pe apă părea splendid, dar s-a întunecat şi n-au putut debarca decât a doua zi, când Santiago de León a lăsat la apă bărcile pentru transportul pasagerilor şi al bagajelor. Sute de astfel de ambarcațiuni circulau printre vapoare pe o mare unsuroasă, mii de pescăruşi umpleau văzduhul cu țipetele lor.

Diego şi Bernardo şi-au luat rămas-bun de la căpitan, de la Galileo Tempesta şi de la ceilalți oameni din echipaj, care se împingeau să-şi ocupe cât mai repede locul în bărci, grăbiți să-şi cheltuiască banii pe băutură şi femei, în timp ce judecătorul îşi sprijinea fiica leşinată de duhoarea din aer.

Aveau şi de ce. Îi aştepta un port frumos şi îmbelşugat, însă insalubru, plin de gunoaiele mişunând de şobolani cât câinii, care se încurcau printre picioarele mulțimii zorite. Prin rigole se scurgea o apă murdară, în care se bălăceau copii desculți, de la ferestrele de la etaj se goleau direct în stradă oalele de noapte, cu anunțul preventiv „vine apa!”. Trecătorii se adăposteau iute, ca să nu se pomenească scăldați în urină. Cu cei o sută cincizeci de mii de locuitori, Barcelona era unul din oraşele cel mai dens populate din lume. Încinsă

de ziduri groase, vegheată de sinistrul fort La Ciudadela şi înghesuită între mare şi munți, nu avea cum să se întindă decât în sus. Caselor li se adăugau mansarde, încăperile se împărțeau în odăițe minuscule, fără aer şi fără apă curată, în care se înghesuiau chiriaşii. Pe chei umblau de colo-colo, în straie de toate felurile şi certându-se în limbi de neînțeles marinari cu bonete frigiene şi papagali pe umăr, docheri reumatici de atâta cărat, negustori ambulanți de pastramă şi pesmeți, cerşetori buboşi pe care mişunau păduchii, criminali cu pumnalul la vedere şi ochi demenți. Nu lipseau prostituatele de două parale; cele de nivel înalt se plimbau în trăsuri şi se întreceau în frumusețe cu doamnele distinse. Soldații francezi mergeau în grupuri şi împungeau trecătorii cu patul muschetelor doar ca să provoace. În spatele lor, femeile făceau gesturi de blestem şi scuipau pe jos. Totuşi, nimic nu reuşea să diminueze eleganța incomparabilă a oraşului scăldat în lumina argintie a mării. Punând piciorul în port, Diego şi Bernardo aproape că au căzut în nas, la fel cum pățiseră în insula Flores, căci îşi pierduseră obişnuința de a păşi pe uscat.

S-au ținut unul de altul până le-a trecut tremuratul genunchilor şi şi-au mai revenit.

— Şi-acum ce facem, Bernardo? De acord cu tine, căutăm o trăsură şi încercăm să ajungem acasă la don Tomás de Romeu. Zici că mai întâi să recuperăm ce ne-a mai rămas din bagaje? Sigur, ai dreptate...

Aşa şi-au făcut drum cum au putut, Diego vorbind singur şi Bernardo cu un pas în urmă, atent ca distratului său frate să nu i se şterpelească punga. Au trecut de piață, unde nişte zdrahoance vindeau produsele mării într-o baltă de măruntaie şi capete de peşte care putrezeau pe jos într-un nor de muşte. Exact atunci au fost opriți de un bărbat înalt, cu profil de pasăre de pradă, înveşmântat în albastru şi care, date fiind galoanele aurite ale tunicii şi tricornul pus peste o perucă albă, era pesemne amiral, a socotit Diego. L-a salutat deci cu o plecăciune adâncă, măturând caldarâmul cu pălăria lui californiană.

— Domnul Diego de la Vega? a întrebat necunoscutul, vizibil stânjenit.

— La ordinele dumneavoastră, cavalere, a răspuns Diego.

— Nu sunt cavaler, sunt Jordi, vizitiul lui don Tomás de Romeu. Am venit să vă iau. Mă întorc mai târziu după bagaje, a grăit omul pe un ton cam îmbufnat, crezând că puştiul ăsta din Indii îşi bătea joc de el.

Diego s-a înroşit până în vârful urechilor şi şi-a pus pălăria pe cap, în timp ce Bernardo se topea de râs. Jordi i-a condus la o trăsură cam dărăpănată trasă de doi cai, unde erau aşteptaţi de majordomul familiei. Au străbătut străzi întortocheate şi pietruite, au lăsat portul în urmă şi curând au ajuns într-un cartier de conace senioriale. Apoi au pătruns în curtea locuinţei lui Tomás de Romeu, un căsoi cu trei etaje, ridicat între două biserici. Majordomul a făcut observaţia că de-acum nu mai erau deranjaţi de clopotele care băteau când ţi-era lumea mai dragă, pentru că francezii le scoseseră limbile în chip de represalii împotriva preoţilor care comunicau astfel cu gherila. Intimidaţi de dimensiunile casei, Diego şi Bernardo nici n-au observat cât era de dărăpănată. Jordi l-a dus pe Bernardo în aripa servitorilor, majordomul l-a condus pe Diego pe scara exterioară la primul nivel, numit şi cel nobil. Au străbătut saloane întunecate şi coridoare reci, unde atârnau tapiserii zdrenţuite şi arme de pe vremea cruciadelor. În fine, au ajuns într-o bibliotecă prăfuită, luminată slab de câteva lumânări şi de focul cam anemic din cămin. Acolo aştepta Tomás de Romeu, care l-a primit pe Diego cu o îmbrăţişare paternă, de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Sunt onorat că bunul meu prieten Alejandro mi l-a încredinţat pe fiul său. Din această clipă faci parte din familia mea, don Diego. Fiicele mele şi cu mine vom avea grijă să te simţi bine şi mulţumit.

Era un tip sangvin şi burtos, la vreo cincizeci de ani, cu glas tunător, favoriţi şi sprâncene stufoase. Un zâmbet involuntar îi îndulcea aspectul oarecum trufaş. Fuma o havană şi ţinea în mână un pahar cu vin de Xeres. I-a pus

câteva întrebări de politețe despre călătorie şi familia rămasă în California, apoi a tras de cordonul de mătase ca să-şi cheme majordomul, căruia i-a poruncit în catalană să conducă oaspetele în camerele sale.

— Cinăm la ora zece. Nu-i nevoie să te îmbraci după etichetă, vom fi în familie.

Seara, în sufragerie, o încăpere uriaşă cu mobilier vetust care slujise mai multor generații, Diego le-a cunoscut pe fetele lui Tomás de Romeu. I-a fost de-ajuns o privire pentru a hotărât că Juliana, fiica cea mare, era cea mai frumoasă femeie de pe lume. Exagera pesemne; în orice caz, fata era printre frumusețile Barcelonei, aşa cum fusese la vremea ei celebra madame de Recamier la Paris, după cum se zicea. Ținuta elegantă, trăsăturile clasice, contrastul între părul negru, pielea ca laptele şi ochii verzi ca de jad erau ceva de neuitat.

Avea atâția pretendenți, că familia şi curioşii le pierduseră socoteala. Gurile rele susțineau că toți fuseseră refuzați pentru că ambițiosul ei tată spera să urce pe scara socială măritând-o cu un prinț. Greşeau, Tomás de Romeu era incapabil de asemenea calcule. În afară de calitățile fizice admirabile, Juliana era cultă, virtuoasă şi sentimentală, cânta la harpă cu degete de zână şi făcea opere de caritate pentru săraci. Când a intrat în sufragerie în rochia uşoară şi albă de muselină în stil Empire, cu o panglică de catifea albastră sub sâni, lăsând vederii gâtul lung şi brațele de alabastru, încălțată cu papuci de atlaz şi o diademă de perle în buclele negre ca noaptea, Diego a simțit că i se moaie picioarele şi-şi pierde mințile. S-a înclinat să-i sărute mâna şi, zăpăcit, i-a udat-o cu salivă.

Îngrozit, a bâiguit o scuză, în timp ce Juliana surâdea îngereşte şi-şi ştergea mâna pe ascuns de rochia de nimfă.

În schimb, Isabel nu era deloc spectaculoasă, parcă nici n-ar fi fost de acelaşi sânge cu strălucitoarea ei soră. Avea unsprezece ani, era încă destul de urâțică, parcă nici nu-i crescuseră dinții şi i se vedeau oasele. Mai era şi saşie de un ochi, ceea ce-i dădea o expresie distrată şi de o dulceață

înşelătoare, căci avea o fire mai curând sărată. Părul castaniu era o claie rebelă, abia disciplinată de vreo şase panglici; rochia galbenă îi rămăsese mică, iar aspectul de orfană era încununat de nişte botine. Cum avea să-i spună Diego lui Bernardo mai târziu, săraca Isabel era ca un schelet cu patru coate şi destul păr cât să ajungă pentru două capete. Abia de s-a uitat la ea toată seara, vrăjit de Juliana, însă Isabel l-a cercetat pe față, făcând un inventar riguros al hainelor sale demodate, al accentului bizar, al purtărilor sale la fel de învechite precum straiele şi, desigur, al urechilor clăpăuge. A ajuns la concluzia că băiatul ăsta din Indii trebuia să fie nebun dacă-şi imagina c-o poate impresiona pe soră-sa, după cum rezulta limpede din purtarea sa comică. A suspinat, zicându-şi că Diego era un proiect pe termen lung, trebuia să se schimbe aproape în întregime, dar din fericire avea o materie primă bună; era simpatic, avea un corp bine proporționat şi ochi de culoarea ambrei.

Cina a constat din supă de ciuperci, un fel suculent de *mar i muntanya*, în care peştele rivaliza cu carnea, salate, brânzeturi, iar ca desert cremă catalană, totul stropit cu un vin negru din podgoriile familiei. Diego a dedus că printr-o astfel de dietă Tomás de Romeu n-avea să trăiască până la adânci bătrâneți, iar fetele aveau să se îngraşe precum tatăl lor. Erau ani în care poporul Spaniei făcea foamea, dar mesele bogaților erau bine aprovizionate. După masă au trecut într-unul din saloanele inospitaliere, unde Juliana i-a delectat până a trecut de miezul nopții cu harpa, acompaniată cât de cât de gemetele pe care Isabel le scotea dintr-un clavecin dezacordat.

La ceasul acela, devreme pentru Barcelona şi târziu pentru Diego, a intrat Nuria, guvernanta fetelor, sugerându-le că era timpul să se retragă. Era o femeie la vreo patruzeci de ani, cu spinarea dreaptă şi trăsături nobile, urâțită însă de duritatea gesturilor şi îmbrăcămintea extrem de severă. Purta o rochie neagră cu guler scrobit şi o mantilă de aceeaşi culoare, legată sub bărbie cu un şnur de satin. Foşnetul fustelor, clinchetul

cheilor şi scârțâitul botinelor o anunțau cu anticipație. L-a salutat pe Diego cu o reverență abia vizibilă, după ce l-a examinat din cap până-n picioare cu o expresie reprobatoare.

— Ce trebuie să fac cu cel numit Bernardo, indianul din America? l-a întrebat pe stăpânul casei.

— Dacă se poate, domnule, aş dori ca Bernardo să împartă odaia cu mine. De fapt, suntem frați, a intervenit Diego.

— Desigur, tinere. Nuria, dă dispozițiile necesare, a poruncit De Romeu, destul de mirat.

După plecarea Julianei, Diego a simțit brusc toată oboseala acelei zile şi greutatea cinei în stomac, dar a trebuit să mai stea un ceas ascultând ideile politice ale amfitrionului său.

— Joseph Bonaparte e un om luminat şi sincer; trebuie să-ți spun că a învățat să vorbească spaniola şi asistă la coride.

— Dar a uzurpat tronul regelui legitim al Spaniei – a sărit Diego.

— Regele Carol al IV-lea s-a dovedit un descendent nedemn de strămoşii săi. Regina e frivolă, iar moştenitorul, Ferdinand, un idiot în care n-au încredere nici măcar părinții lui. Ei nu merită să domnească. Pe de altă parte, francezii au adus idei moderne. Dacă i-ar permite lui Joseph I să domnească, în loc să-i fi declarat război, țara asta ar ieşi din înapoiere. Armata franceză e imbatabilă, în schimb a noastră e pe butuci, nu există cai, arme, cizme, soldații se țin cu pâine şi apă...

— Cu toate astea, poporul spaniol a rezistat ocupației timp de doi ani, l-a întrerupt Diego.

— Bande de civili înarmați duc o gherilă nebunească. Sunt incitați de fanatici şi de clerul ignorant. Gloata luptă orbeşte, n-are idei, doar ranchiună.

— Mi s-a povestit de cruzimea francezilor…

— Se comit atrocități în ambele tabere, tinere De la Vega.

Spaniolii omoară nu doar francezi, dar şi pe civilii conaționali care refuză să-i ajute. Catalanii sunt cei mai răi, nici nu-ți închipui de ce cruzime sunt în stare. Maestrul

Francisco de Goya a pictat aceste orori. Ați auzit de el în America?

— Nu cred, domnule.

— Trebuie să-i vezi tablourile, don Diego, ca să înțelegi că în războiul ăsta nu există buni, ci numai răi, a suspinat De Romeu, continuând pe acelaşi subiect până ce lui Diego i s-au închis ochii de somn.

În lunile care au urmat Diego de la Vega şi-a făcut o idee despre situația din Spania, care devenise schimbătoare şi complexă şi şi-a dat scama cât de în urmă erau ei cu veştile. Tatăl lui reducea politica la alb şi negru, pentru că aşa era în California, dar în Europa cea confuză predominau tonurile de gri. În prima scrisoare trimisă acasă i-a povestit călătoria şi impresiile despre Barcelona şi catalani, pe care i-a descris ca pe nişte oameni setoşi de libertate, cu temperament exploziv, susceptibili în ce priveşte onoarea şi muncitori precum vitele de povară. Spuneau despre ei înşişi că ar fi zgârciți, de fapt erau generoşi. A mai adăugat că nimic nu-i enervează mai mult decât impozitele, cu atât mai mult cu cât trebuiau plătite francezilor. I-a descris şi familia De Romeu, omițând amorul lui nesăbuit pentru Juliana, care ar fi putut fi interpretat ca un abuz al ospitalității cu care fusese primit. În cea de-a doua scrisoare a încercat să-i explice evenimentele politice, deşi bănuia că peste câteva luni, când avea să ajungă misiva, totul va fi fost schimbat.

Domnia ta tată,

Eu sunt bine şi învăț mult, mai ales filozofie şi latină la Colegiul de Umamoare. Te vei bucura să afli că maestrul Manuel Escalante m-a primit în Academia sa şi mă onorează cu prietenia lui, o onoare nemeritată, firește. Permite-mi să-ți spun câte ceva despre situația de aici. Bunul prieten al domniei tale, don Tomás de Romeu, este un franțuzit. Mai sunt şi alți liberali ca el, care împărtăşesc aceleaşi idei politice, dar îi detestă pe francezi. Se tem ca Napoleon să nu transforme

Spania într-o anexă a Franței, lucru pe care pare-se că don Tomás de Romeu l-ar vedea cu ochi buni.

Aşa cum domnia ta mi-a poruncit, am vizitat-o pe Excelența Sa dona Eulalia de Callis. Am aflat de la ea că nobilimea, la fel ca Biserica Catolică şi poporul, aşteaptă întoarcerea regelui Ferdinand al VII-lea, supranumit Cel Dorit. Poporul, care n-are încredere nici în francezi, nici în liberali, nici în nobili şi nici în schimbare, vrea să-i gonească pe invadatori şi luptă cu tot ce-i pică în mână: topoare, bâte, cuțite, sulițe şi sape.

Despre asemenea subiecte interesante se vorbea întruna la Colegiul de Umamoare şi în casa lui Tomás de Romeu, dar pe Diego nu-l preocupau din cale-afară. El avea alte treburi, mai ales s-o contemple pe Juliana. În căsoiul enorm, imposibil de luminat şi de încălzit, familia folosea doar câteva saloane de la nivelul principal şi o aripă de la etajul superior.

Bernardo l-a surprins nu o dată pe Diego atârnat ca o muscă de balcon ca s-o spioneze pe Juliana în timp ce cosea cu Nuria sau îşi făcea lecțiile. Fetele părăsiseră mănăstirea în care erau educate fetele de familie bună din cauza antipatiei pe care tatăl lor o nutrea față de popi. Tomás de Romeu obişnuia să spună că dincolo de grilajul mănăstirilor bietele fete erau la cheremul călugărițelor, care le împuiau capul cu tot felul de diavoli şi al clericilor perverşi, care le pipăiau sub pretextul împărtăşaniei. Le adusese un tutore, un tip pipernicit cu fața mâncată de vărsat, care leşina când o vedea pe Juliana şi pe care Nuria, ca un uliu, nu-l slăbea din ochi.

Isabel asista şi ea la ore, deşi învățătorul n-avea ochi pentru ea şi nici nu ştia cum o cheamă.

Pentru Juliana, Diego era un fel de frate mai mic şi mai aiurit. Îl chema pe numele mic şi-l tutuia, urmând exemplul soră-sii, care se purtase cu el de la bun început prieteneşte şi apropiat. Mult mai târziu, când viața tuturor a trecut prin tot felul de complicații, l-a tutuit şi Nuria, care ajunsese să țină la el ca la un nepot, dar deocamdată îi spunea „don Diego”, căci tutuitul se practica doar între rude sau pentru a te

adresa unui inferior. Câteva săptămâni Juliana habar n-a avut că-i frânsese inima lui Diego, ca şi nefericitului tutore. Când Isabel a informat-o, a izbucnit în hohote de râs; din fericire, Diego n-a aflat decât după câțiva ani.

Nu i-a luat prea mult timp lui Diego să descopere că Tomás de Romeu nu era nici atât de nobil şi nici atât de bogat cum i se păruse la început. Conacul şi pământurile fuseseră ale defunctei sale soții, unica moştenitoare a unei familii de burghezi care se îmbogățiseră din industria mătăsii. După moartea socrului, Tomás rămăsese în fruntea afacerilor, dar pentru că nu avea inițiative comerciale a început să tot piardă din moştenire. Contrar reputației catalanilor, cheltuia voios, dar nu ştia să câştige. An după an, profitul scăzuse, iar în ritmul ăsta în curând s-ar fi văzut silit să vândă casa şi să coboare pe scara socială. Printre numeroşii pretendenți ai Julianei era şi Rafael Moncada, un nobil cu o avere considerabilă. O alianță cu el ar fi rezolvat problemele lui Tomás de Romeu, însă trebuie să spunem spre onoarea sa că niciodată n-a făcut presiuni asupra fiicăsii ca să-l accepte pe Moncada.

Diego a socotit că domeniul patern din California avea o valoare de câteva ori mai mare decât proprietățile lui Tomás de Romeu şi şi-a pus întrebarea dacă Juliana ar fi fost dispusă să meargă cu el în Lumea Nouă. I-a împărtăşit acest gând lui Bernardo, care i-a sugerat, în limbajul său personal, să se grăbească dacă nu voia ca un candidat mai matur, mai chipeş şi mai interesant să-i sufle domnița. Obişnuit cu sarcasmele fratelui de lapte, Diego nu s-a demoralizat, dar a hotărât să-şi perfecționeze cât mai repede educația. De-abia aştepta să fie un hidalgo în toată regula. S-a familiarizat cu catalana, o limbă ce i se părea deosebit de melodioasă, se ducea la Colegiu şi zilnic la Academia de Scrimă pentru Instruirea Nobililor şi Cavalerilor a maestrului Manuel Escalante.

Părerea pe care şi-o făcuse despre celebrul maestru de scrimă nu se potrivea defel cu realitatea. După ce tocise până la ultima virgulă manualul scris de el şi-l imagina ca pe

Apolo, o sumă de virtuți şi frumusețe virilă. Escalante s-a dovedit însă a fi un omuleț antipatic, meticulos, dichisit, cu chip ascetic, buze disprețuitoare şi mustăți dominate, pentru care scrima era singura religie de luat în considerație. Elevii săi erau nobili pursânge, cu excepția lui Diego, pe care-l acceptase nu atât pentru că era recomandat de Tomás de Romeu, cât pentru faptul că trecuse cu brio examenul de admitere.

— *En garde*, *monsieur*! îi ordonase maestrul.

Diego adoptase poziția a doua; piciorul drept la mică distanță de stângul, cu vârfurile formând un unghi drept, genunchii uşor îndoiți, ținuta corectă, privirea înainte, brațele relaxate.

— Schimbă garda înainte! Atac! Schimbă garda înapoi! Unghiile înăuntru! Garda a treia! Brațul întins! *Coupe*!

În curând renunțase la comenzi. Au trecut repede la lupta cu figuri, ca un dans violent şi macabru. Diego se încălzise şi se lupta de parcă viața lui ar fi depins de asta, cu un elan care se apropia de furie. Escalante simțea pentru prima dată după mulți ani că şiroia de sudoare. Era mulțumit şi pe buzele subțiri începea să-i apară un surâs. Nu obişnuia să împartă laude, dar acest băiat îl impresionase cu iuțeala, precizia şi forța sa.

— Şi unde ziceai că ai învățat scrima, cavalere? l-a întrebat după ce şi-au încrucişat floretele.

— Cu tatăl meu, în California.

— California?

— La nord de Mexic…

— Nu trebuie să-mi explici, am văzut şi eu o hartă, i-a tăiat-o scurt Manuel Escalante.

— Scuze, maestre. V-am studiat cartea şi am practicat ani în şir…

— Văd, văd. Se pare că eşti un elev talentat. Mai trebuie să-ți controlezi nerăbdarea şi să dobândeşti eleganță. Ai un stil de corsar, dar asta are leac. Prima lecție: calm. Niciodată să nu lupți cu furie. Fermitatea şi stabilitatea oțelului depind de liniştea spiritului. Nu uita. Am să te primesc de lunea

până sâmbăta dimineața la opt fix; dacă lipseşti o singură dată, nu mai e nevoie să revii. Bună seara, cavalere.

Asta a fost tot. Diego a făcut eforturi să nu țipe de bucurie, dar odată ajuns pe stradă a început să țopăie în jurul lui Bernardo, care-l aşteptase afară cu caii.

— Vom ajunge cei mai buni spadasini de pe lume, Bernardo. Da, da, ai auzit bine, ai să înveți la fel ca şi mine. De acord, maestrul n-o să te primească, e un chițibuşar. Dac-ar şti că am un sfert de sânge indian, m-ar scoate în pumni din academia lui. Dar nu-ți face griji, am să te învăț tot ce ştiu. Zice maestrul că-mi lipseşte stilul. Ce-o mai fi şi asta?

Manuel Escalante şi-a ținut promisiunea de a-l cizela pe Diego, iar acesta l-a învățat la rândul său pe Bernardo. Exersau zilnic într-unui din marile saloane pustii din casa lui Tomás de Romeu, asistați aproape mereu de Isabel. Fata asta, susținea Nuria, avea o curiozitate drăcească pentru treburi de bărbați, dar îi ierta năzdrăvăniile pentru că o crescuse de când îşi pierduse mama la naştere. Isabel i-a convins pe băieți s-o învețe să mânuiască floreta şi să încalece bărbăteşte pe cal, aşa cum făceau femeile în California. Cu manualul lui Escalante în mână, exersa singură în fața oglinzii, sub privirile răbdătoare ale soră-sii şi ale Nuriei, care în timpul ăsta brodau goblenuri în cruciulițe. Diego s-a resemnat cu compania fetiței din pur interes; Isabel îi sugerase că avea să pună o vorbă bună pentru el pe lângă Juliana, lucru pe care nu l-a făcut niciodată. Dar Bernardo era încântat de prezența ei.

Bernardo ocupa un loc neprecizat în ierarhia casei, unde locuiau în jur de optzeci de suflete, servitori, angajați, secretari şi apropiați, cum li se spunea rudelor sărace pe care Tomás de Romeu le adăpostea sub acoperişul său. Dormea într-una din odăile lui Diego, dar n-avea acces în saloanele familiei, unde intra doar dacă era chemat şi mânca în bucătărie. Nu avea un rol clar şi avea timp din belşug să umble prin Barcelona. A ajuns astfel să cunoască temeinic diversele chipuri ale oraşului, de la conacele senioriale ale

nobililor catalani până la locuințele mizere pline de şobolani şi păduchi ale sărăcimii, unde izbucneau mai tot timpul bătăi şi epidemii; de la cartierul vechi al catedralei, clădit peste ruinele romane, cu labirintul de străduțe întortocheate pe unde cu greu putea trece un măgar, până la piețele populare, prăvăliile meşteşugarilor, dughenele vânzătorilor de mărunțişuri şi cheiurile ticsite de o mulțime multicoloră. Duminica, după slujbă, rătăcea în jurul bisericilor şi se uita la grupurile care dansau delicatul dans catalan sardana, care i se părea o expresie desăvârşită a solidarității, ordinii şi lipsei de ostentație a barcelonezilor. Ca şi Diego, a învățat catalana ca să înțeleagă ce se petrece. Limbile folosite erau spaniola şi franceza pentru guvern şi societatea înaltă, latina pentru treburi academice şi religioase, catalana pentru restul populației. Şi-a câştigat respectul celor din casă grație tăcerii şi atitudinii sale demne. Servitorii, care-l numeau cu simpatie indianul, n-au stat să vadă dacă era sau nu surd, l-au considerat ca atare, drept care vorbeau liber de față cu el fără probleme, astfel că a aflat multe lucruri. Pentru Tomás de Romeu nici nu exista, pentru el servitorii erau invizibili. Pe Nuria o intriga faptul că era indian, era primul pe care-l vedea în viața ei.

Crezând că nu aude, la început i se adresa cu schime simieşti şi gesturi teatrale, abia mai târziu a început să-i vorbească.

Iar după ce-a aflat că era şi botezat, i-a fost chiar simpatic.

Niciodată nu avusese un ascultător mai atent. Convinsă că Bernardo nu i-ar fi trădat confidențele, s-a apucat să-i povestească visele, adevărate epopei fantastice, apoi l-a invitat să asculte lecturile cu glas tare ale Julianei la ora când se servea ciocolata. În ce-o priveşte, Juliana îl trata cu aceeaşi dulceață cu care se purta cu toată lumea. Înțelesese că nu era slujitorul lui Diego, ci fratele lui de lapte, dar nu s-a străduit să comunice cu el, presupunând că nu prea aveau ce să-şi spună. În schimb, pentru Isabel, Bernardo a devenit cel mai bun prieten şi aliat. Fata a învățat limbajul indian al

semnelor, a ajuns să-i descifreze sunetele flautului, însă n-a reuşit să înţeleagă dialogul telepatic pe care-l purta cu Diego.

Oricum, neavând nevoie de cuvinte, se înţelegeau perfect. Au ajuns să se îndrăgească atât de mult, că mai târziu Isabel rivaliza cu Diego pentru locul al doilea în inima lui Bernardo. Primul era ocupat dintotdeauna de Fulgerul Nopţii.

Primăvara, când aerul oraşului mirosea a mare şi a flori, studenţii ieşeau să delecteze lumea cu cântecele lor, iar îndrăgostiţii îşi făceau serenadele, vegheaţi de la distanţă de soldaţii francezi, căci până şi această distracţie nevinovată ar fi putut ascunde intenţii periculoase ale gherilei. Diego exersa la mandolină, însă ar fi fost de-a dreptul caraghios să se instaleze sub fereastra Julianei ca să-i cânte o serenadă, doar trăiau în aceeaşi casă. A vrut s-o acompanieze la concertele ei de harfă, dar cânta la fel de prost la mandolină ca şi Isabel la clavecin, aşa că se lăsa cu dureri de cap. S-a mulţumit s-o distreze cu scamatoriile învăţate de la Galileo Tempesta, completate şi perfecţionate în luni de practică. În ziua în care a înghiţit pumnalul marocan dăruit de Galileo Tempesta, Julianei i s-a făcut rău şi era gata să leşine, dar Isabel a cercetat arma, căutând butonul care ascundea tăişul în teacă. Nuria l-a avertizat că dacă mai repetă asemenea trucuri de necromant o să-i vâre cu mâna ei pumnalul pe gât.

Încă din primele săptămâni îi declarase un război surd lui Diego, pricepând cumva că era metis. I se părea ceva nemaiauzit că stăpânul îl primise în intimitatea familiei pe tânărul de sânge impur care, culmea, avusese şi neobrăzarea să se înamoreze de Juliana. Cu toate astea, imediat ce Diego şi-a propus să cucerească inima aspră a guvernantei, a reuşit; cu mici atenţii, o bucată de marţipan, o stampă cu figura unui sfânt, un trandafir care apărea pe neaşteptate în mâna lui. Şi chiar dacă femeia nu renunţase la mutre şi sarcasme, îi era imposibil să nu râdă pe ascuns la bufoneriile lui.

Într-o seară, Diego a avut neşansa să-l audă pe Rafael Moncada cântând o serenadă pe stradă, acompaniat de un

grup de muzicanți. Indignat, a constatat că rivalul avea un glas mângâios de tenor, iar în plus cânta în italiană. A încercat să-l ridiculizeze în fața Julianei, dar n-a avut succes; pentru prima dată fata părea să fie emoționată. Moncada îi inspira sentimente confuze, un amestec de neîncredere instinctivă şi de curiozitate ascunsă. Când era de față, se simțea jenată şi lipsită de apărare, totuşi era atrasă de siguranța pe care omul o emana. Nu-i plăcea expresia de dispreț sau chiar de cruzime care i se citea uneori pe chip şi care nu se potrivea cu generozitatea cu care arunca bani cerşetorilor postați în fața bisericii. În orice caz, tânărul avea douăzeci şi trei de ani şi o curta de luni de zile, aşa că trebuia în curând să-i dea un răspuns. Era bogat, dintr-o familie impecabilă şi producea o impresie bună tuturor, cu excepția surorii Isabel, care-l detesta pe față şi fără nici o explicație. În favoarea acestui pretendent atârnau argumente solide, însă o oprea un sentiment inexplicabil, de nenorocire. Între timp, el continua asediul plin de delicatețe, temându-se să n-o sperie cu o insistență exagerată. Se vedeau la biserică, la concerte şi piese de teatru, la plimbările prin parcuri şi pe străzi. Îi făcea des cadouri şi-i trimitea misive tandre, dar fără un angajament ferm.

Încă nu reuşise ca Tomás de Romeu să-l poftească acasă şi nici ca mătuşa lui, Eulalia de Callis, să-l includă pe De Romeu printre obişnuiții seratelor ei. Îl avertizase însă, în felul ei direct, că Juliana nu era o alegere bună. „Taică-său e un trădător, un franțuzit, familia asta n-are nici rang, nici avere, n-are ce oferi", sunase verdictul lapidar. Numai că el pusese de mult ochii pe Juliana, o văzuse înflorind şi hotărâse că era singura femeie demnă de el. Cu timpul, îşi spunea, mătuşa Eulalia va ceda în fața calităților de netăgăduit ale Julianei, totul era să rezolve afacerea asta cu diplomație. N-avea de gând să renunțe la fată, dar nici la moştenire şi nu se îndoia că avea să le dobândească pe ambele.

Rafael Moncada nu avea vârsta potrivită pentru serenade şi era prea orgolios pentru acest gen de exhibiții, dar a găsit

formula de a o face cu umor. Ieşind în balcon, Juliana l-a văzut deghizat în prinţ florentin, îmbrăcat din cap până-n picioare în brocart şi mătase, cu caftan tivit cu blană de nutrie, pene de struţ la pălărie şi o lăută în mână. Câţiva servitori îl luminau cu felinare elegante de sticlă, iar alături muzicienii gătiţi precum pajii de operetă scoteau sunete suave din instrumente. Neîndoielnic, elementul forte al spectacolului era vocea extraordinară a lui Moncada. Ascuns în spatele perdelei, Diego a înghiţit umilinţa, ştiind că în balconul ei Juliana compara trilurile perfecte ale lui Moncada cu acordurile şchioape de mandolină cu care încerca s-o impresioneze. Bombănea şi blestema cu jumătate de voce, când a intrat Bernardo şi i-a făcut semn să-şi ia spada şi să-l urmeze. L-a dus în aripa servitorilor, unde Diego nu fusese încă, deşi locuia în casa asta de aproape un an, iar de acolo au ieşit în stradă printr-o portiţă de serviciu. Lipiţi de ziduri, au ajuns în locul unde rivalul lui se dădea mare cu baladele lui italieneşti. Bernardo i-a arătat un intrând în spatele lui Moncada şi Diego a simţit că furia i se transformă într-o satisfacţie diabolică; nu Moncada era cel care cânta, ci alt bărbat ascuns în întuneric.

Au aşteptat să se termine serenada. Grupul s-a împrăştiat şi a plecat în două trăsuri, un servitor i-a dat nişte bani adevăratului cântăreţ. După ce-au fost siguri că tenorul rămăsese singur, Diego şi Bernardo au năvălit peste el. Necunoscutul a scos un şuierat ca de şarpe şi-a vrut să pună mâna pe cuţitul încovoiat de la brâu, dar Diego îi pusese vârful spadei la gât. S-a dat înapoi cu o iuţeală neaşteptată, însă Bernardo i-a pus o piedică şi l-a trântit la pământ. O înjurătură i-a scăpat de pe buze când a simţit oţelul ascuţit pe grumaz. La lumina slabă a lunii şi a ferestrelor au putut constata că era vorba de un ţigan brunet şi puternic, numai muşchi, fibră şi os.

— Ce naiba vreţi de la mine? a mârâit el cu o expresie feroce.

— Numele tău, nimic mai mult. Poţi să-ţi păstrezi banii câştigaţi în mod necinstit, răspunse Diego.

— De ce vrei să-mi ştii numele?

— Numele tău! spune Diego, apăsând vârful spadei până au ieşit câteva picături de sânge.

— Pelayo, spuse ţiganul.

Diego şi-a retras spada, omul s-a ridicat şi a dispărut în beznă, tăcut şi iute ca o felină.

— Să nu uităm acest nume, Bernardo, cred c-o să ne mai întâlnim cu şmecherul ăsta. Nu pot să-i spun nimic Julianei, ar crede c-o fac din meschinărie sau gelozie. Va trebui să găsim altă modalitate ca să afle că vocea nu e a lui Moncada. Ai vreo idee? Dacă-ţi vine una, mă anunţi.

Unul din vizitatorii asidui ai casei De Romeu era însărcinatul cu afaceri al lui Napoleon la Barcelona, cavalerul Roland Duchamp, căruia i se spunea pur şi simplu Chevalier.

Era umbra cenuşie din spatele autorităţii oficiale; mai influent, se spunea, decât regele Joseph I însuşi. Napoleon îi diminuase puterea fratelui său pentru că nu mai avea nevoie de el ca să perpetueze dinastia Bonaparte; avea acum un fiu, un plod plăpând poreclit l'Aiglon[3] şi împovărat încă de la o vârstă fragedă cu titlul de rege al Romei. Chevalier controla o vastă reţea de spioni care-l informau despre planurile inamicilor, încă înainte ca acestea să prindă formă. Avea rang de ambasador, dar de fapt îi dădeau socoteală chiar şi capii armatei.

Viaţa sa în oraşul în care francezii erau detestaţi nu era plăcută, înalta societate îi întorcea spatele, cu toate că el măgulea familiile avute cu baluri, recepţii şi reprezentaţii de teatru; încerca să se pună bine şi cu plebea, împărţind pâine şi permiţând luptele de tauri, până atunci interzise. Nimeni n-avea chef să fie văzut de partea francezilor. Nobilii, de exemplu Eulalia de Callis, n-aveau curajul să nu-i răspundă la salut, dar nici nu-i onorau invitaţiile. În schimb, Tomás de Romeu se mândrea cu prietenia lui pentru că admira tot ce venea din Franţa, de la ideile filozofice şi rafinamentul acestei

[3] Pui de vultur (fr.) (N. ed.)

țări până la Napoleon însuşi, pe care-l compara cu Alexandru cel Mare.

Ştia că Chevalier avea legături cu poliția secretă, totuşi nu da crezare zvonurilor cum c-ar fi fost răspunzător de torturile şi execuțiile din La Ciudadela. I se părea imposibil ca o persoană atât de fină şi cultă să fie amestecată în barbariile puse pe seama militarilor. Ei vorbeau despre artă, literatură, despre noile descoperiri ştiințifice şi progresele astronomiei, sau comentau situația din coloniile din America, din Venezuela, Chile şi altele, care-şi declaraseră independența.

În timp ce domnii petreceau ceasuri plăcute agrementate de cupele cu coniac franțuzesc şi țigările de foi cubaneze, Agnes Duchamp, fiica lui Chevalier, se întreținea cu Juliana citind romane franțuzeşti pe ascuns de Tomás de Romeu, care n-ar fi admis asemenea lecturi. Fetele sufereau la amorurile nefericite ale personajelor şi suspinau uşurate dacă finalul era fericit. Romantismul nu era încă la modă în Spania, iar până s-o cunoască pe Agnes, Juliana n-avusese acces decât la anumiți autori clasici din biblioteca familiei, aleşi de tatăl ei după criteriul didactic. Isabel şi Nuria asistau şi ele la lectură. Prima râdea de se prăpădea, dar nu pierdea nici un cuvânt, cea de a doua plângea de sărea cămaşa pe ea. I se explicase că toate astea nu erau adevărate, ci doar invenții ale autorului, dar tot nu credea. Nefericirile personajelor o îngrijorau în aşa hal, că fetele schimbau subiectul romanelor ca să nu-i amărască viața. Guvernanta nu ştia să citească, dar avea un respect sacru pentru orice tipăritură. Îşi cumpăra din salariu nişte foiletoane ilustrate despre viața martirilor, adevărate colecții de cruzimi, pe care fetele i le citeau de mai multe ori. Nuria era convinsă că martirii erau cu toții compatrioți de-ai ei care avuseseră ghinionul să fie chinuiți de maurii din Granada. Era inutil să-i explici că la Roma se găsea Colosseumul roman, după cum îi era numele. Credea de asemenea că Christos murise pe cruce pentru omenire în general, dar mai ales pentru Spania. Iar defectul de neiertat al lui Napoleon şi al francezilor era ateismul lor, drept care stropea cu apă sfințită

fotoliul pe care şezuse Chevalier după fiecare vizită a acestuia. Că nici stăpânul ei nu credea în Dumnezeu era din pricina faptului că-şi pierduse soția, pe mama fetelor, în mod prematur, dar era sigură că era o fază trecătoare; pe patul de moarte don Tomás precis că avea să-şi recapete uzul rațiunii şi-avea să cheme grabnic un confesor, care îl va ierta de păcate; în definitiv, aşa făceau toți, chiar dacă se declarau atei cât timp erau bine sănătoşi.

Agnes era mărunțică, veselă şi vioaie, cu un ten diafan, privire maliția oasă şi gropițe în obraji, la degete şi coate. Romanele o maturizaseră înainte de vreme, iar la vârsta la care altele nici nu ieşeau din casă, ea ducea o viață de femeie adultă. Se îmbrăca după moda cea mai îndrăzneață adusă de la Paris şi îşi însoțea tatăl la evenimentele mondene. Venea la bal cu rochia udă, astfel ca țesătura să i se lipească de trup, pentru ca nimănui să nu-i scape linia şoldurilor rotunde şi desenul sânilor de fecioară obraznică. De cum l-a văzut, a şi pus ochii pe Diego, care între timp lăsase în urmă sărbezeala adolescenței şi se lungise zdravăn, era la fel de înalt ca Tomás de Romeu, iar grație dietei catalane săția oase şi a răsfățurilor Nunei pusese carne pe el. Trăsăturile i se definitivaseră şi, la sugestia lui Isabel, îşi lăsase părul să crească pentru a-i acoperi urechile. Lui Agnes nu i se părea rău deloc, avea un aer exotic şi-l imagina în sălbăticiunea Americii, printre indieni supuşi şi despuiați. Îl întreba neobosit despre California, pe care o confunda cu o insulă misterioasă şi caldă, precum aceea unde se născuse inefabila Josephine Bonaparte, pe care încerca s-o imite cu rochiile ei transparente şi parfumul de violete.

O cunoscuse la Paris, la curtea lui Napoleon, pe când era o copilită de zece ani. În timpul absențelor împăratului, Josephine îi arătase cavalerului Duchamp o prietenie foarte apropiată de dragoste. Agnes avea întipărită în memorie imaginea femeii nici tinere, nici frumoase, dar care părea să fie şi una şi alta prin mersul ei legănat, prin glasul parcă adormit şi parfumul suav pe care-l răspândea. Asta fusese cu mai bine de patru ani înainte. Josephine nu mai era

împărăteasa Franței, Napoleon o înlocuise cu o prințesă austriacă insipidă, a cărei singură calitate, după părerea lui Agnes, era că avusese un fiu. Mare lucru, fertilitatea! Iar aflând că Diego era unicul moştenitor al lui Alejandro de la Vega, stăpân pe un domeniu de mărimea unei țări mici, nu i-a fost deloc greu să se vadă castelana fabulosului teritoriu. A aşteptat un moment potrivit şi i-a şoptit, ascunsă în spatele evantaiului, că-l aştepta la ea în vizită ca să poată vorbi între patru ochi, căci în casa Romeu Nuria era tot timpul cu ochii pe ei; la Paris nimeni n-avea guvernantă, asta era demodat la culme, a mai adăugat. A pecetluit invitația cu o batistă fină brodată de călugărițe cu numele ei complet şi parfumată cu violete. Diego n-a ştiut ce să spună.

Timp de o săptămână a încercat s-o facă geloasă pe Juliana, vorbind de Agnes şi fluturând batista în aer, dar efectul a fost taman pe dos; Juliana s-a oferit cu amabilitate să-l ajute s-o cucerească pe fată. Iar Isabel şi Nuria au râs de el fără pic de milă, aşa că batista a ajuns la gunoi. Bernardo a scos-o de acolo, conform principiului că totul poate sluji la ceva la un moment dat.

Diego se întâlnea des cu Agnes Duchamp, căci fata devenise un musafir asiduu. Era mai mică decât Juliana, dar o întrecea în vioiciune şi experiență. În alte condiții, Agnes nu s-ar fi coborât să caute prietenia unei fete atât de simple precum Juliana, dar poziția tatălui ei îi închisese multe uşi şi o privase de prietenii feminine. În plus, Juliana avea faimă de fată frumoasă; deşi, inițial, Agnes evitase o astfel de competiție şi-a dat repede seama că numele Julianei de Romeu atrăgea interesul pretendenților şi profita şi ea. Ca să scape de insinuările sentimentale, tot mai dese şi mai intense, ale tinerei Duchamp, Diego a încercat să schimbe imaginea pe care şi-o formase despre el. Nici gând de bogatul şi bravul latifundiar galopând cu sabia la brâu pe văile Californiei; vorbea însă de nişte ipotetice scrisori ale tatălui său prin care acesta îi anunța, printre alte calamități, iminenta ruină economică a familiei. Nici nu ştia Diego cât de aproape de adevăr vor fi aceste minciuni peste câțiva ani... Pe

deasupra, se apucase să imite purtările delicate şi să poarte pantaloni ajustați ca ai profesorului de dans al fetelor, iar privirilor romanțioase ale Agnesei le răspundea cu izmeneli şi migrene neaşteptate, până când fata a început să bănuiască că era cam efeminat.

Era un joc care se potrivea perfect cu personalitatea histrionică a lui Diego. „De ce faci pe idiotul?", l-a întrebat Isabel, care-l tratase de la bun început cu o sinceritate brutală. Doar Juliana, din lumea romanelor ei, nu observa cum se schimbă Diego când era Agnes de față. În comparație cu Isabel, pentru care jocul lui de teatru n-avea secrete, Juliana era de o inocență dezolantă.

Tomás de Romeu începuse să-l invite pe Diego la un digestiv după cină, împreună cu Chevalier, văzând că acesta se interesa de tânărul său oaspete. Chevalier îl întreba de activitățile studenților de la Colegiul de Umamoare, de tendințele politice ale tineretului, de zvonurile din oraş şi de ce spuneau servitorii; dar Diego îi cunoştea reputația şi avea mare grijă ce spune. Dac-ar fi spus adevărul, multă lume ar fi avut de suferit, mai ales colegii şi profesorii lui, duşmani înverşunați ai francezilor, chiar dacă majoritatea erau de acord cu reformele impuse de aceştia. Din precauție, a început să se poarte de față cu Chevalier la fel de afectat şi făcând pe idiotul ca şi în prezența fiică-sii, cu atâta succes, că Duchamp a ajuns la concluzia că era o secătură lipsită de şira spinării. Nu pricepea ce găsise Agnes la De la Vega; după părerea sa, averea ipotetică a tânărului nu-i compensa inconsistența copleşitoare. Chevalier era un om de fier – altminteri n-ar fi putut gâtui Catalonia cum o făcea – şi s-a plictisit repede de stupiditățile lui Diego. Nu l-a mai întrebat nimic, dar făcea de față cu el nişte comentarii pe care mai bine le-ar fi evitat.

— Ieri, venind de la Gerona, am văzut oameni tăiați în bucăți şi spânzurați de copaci sau traşi în țeapă de luptătorii din gherilă. Vulturii hoitari se delectau. Mai simt şi acum duhoarea...

— De unde ştiți că nu e vorba de soldații francezi? a întrebat Tomás de Romeu.

— Sunt bine informat, prietene. În Catalonia gherila e feroce. Prin oraş trec mii de arme de contrabandă, există arsenale chiar şi în confesionalele bisericilor. Luptătorii ăştia opresc aprovizionarea şi lumea face foame, căci nu ajunge nici pâinea, nici verdețurile.

— Atunci să mănânce cozonac, a zis Diego zâmbind, repetând faimoasa frază a reginei Maria Antoaneta, după care a luat o bomboană cu migdale.

— Situația e serioasă, nu e cazul să glumeşti, tinere, a spus supărat Chevalier. Chiar de mâine interzic folosirea felinarelor pe timp de noapte, ca să nu-şi facă semne cu ele, cât şi a capelor, căci sub ele se pot ascunde puşti şi pumnale. Ca să nu vă mai spun, domnilor, că există planuri de a infecta cu variolă prostituatele care servesc trupele franceze!

— Se poate, cavalere Duchamp! a exclamat Diego cu o mutră scandalizată.

— Femeile şi preoții ascund arme sub haine, copiii duc mesaje şi aprind pulberăriile. Trebuie să percheziționăm şi spitalul, se ascund arme chiar şi sub patul lăuzelor.

Un ceas mai târziu, Diego de la Vega reuşea să-l pună în gardă pe directorul spitalului de sosirea iminentă a francezilor. Grație informațiilor aflate de la Chevalier, a reuşit să salveze câțiva colegi de la Colegiul de Umamoare şi nu un singur vecin care era în pericol. Mai mult, i-a trimis o notă anonimă lui Chevalier după ce-a aflat că pâinea destinată unei garnizoane fusese otrăvită. Intervenția lui a făcut să eşueze atentatul şi a salvat viețile a treizeci de soldați inamici. Diego nu stătea să despice firul în patru; detesta orice formă de trădare, dar îi plăcea să se joace şi să rişte. Îi era silă în aceeaşi măsură de metodele luptătorilor de gherilă şi de cele ale trupelor de ocupație.

— N-are sens să cauți dreptatea aici, Bernardo, ea nu se găseşte de nici o parte. Tot ce putem face este să evităm şi

mai multă violență. M-am săturat de atâta oroare, de toate atrocitățile astea. Războiul nu e nici glorios, nici nobil.

Gherila îi hărțuia neîncetat pe francezi şi punea poporul pe jar. Țărani, brutari, zidari, meşteşugari, negustori, oameni obişnuiți şi normali pe timp de zi, începeau să lupte cum se lăsa noaptea. Populația civilă îi proteja, îi ajuta cu aprovizionarea, cu informațiile, transmiterea mesajelor, cu spitalele şi cimitirele clandestine. Rezistența populară tenace slăbea trupele de ocupație, dar în acelaşi timp țara era ruinată, căci îndemnului spaniolesc „război cu cuțitul în dinți" francezii îi răspundeau aşijderi.

Lecțiile de scrimă constituiau activitatea cea mai importantă a lui Diego, care nu întârzia niciodată, de frică să nu fie dat afară. La opt fără un sfert era la uşa academiei, cinci minute mai târziu, un servitor îi deschidea, iar la opt fix era cu floreta în mână în fața maestrului. După lecție, acesta îl poftea să mai rămână câteva minute şi vorbeau despre noblețea artei scrimei, mândria de a încinge o spadă, gloriile militare ale Spaniei şi imperioasa necesitate a oricărui cavaler de onoare de a se bate în duel ca să-şi apere numele, deşi duelul era interzis. Treceau apoi la alte teme mai profunde, iar atunci omulețul arogant, scrobit şi pretențios ca un fante, absurd când era vorba de propria onoare şi demnitate, îşi arăta altă față. Manuel Escalante era fiu de negustor, dar scăpase de soarta modestă a fraților săi pentru că era un adevărat geniu al spadei. Scrima l-a ridicat în rang, i-a creat o nouă personalitate şi l-a făcut să străbată Europa şi să aibă de-a face cu nobili şi cavaleri. Obsesia lui nu erau fandările istorice şi nici titlurile nobiliare, aşa cum puteai crede, ci dreptatea. A ghicit că Diego avea acelaşi impuls, deşi era încă prea crud ca să înțeleagă. Iar atunci a ştiut că are în sfârşit un țel înălțător în viață; să-l facă pe acest tânăr să-i urmeze paşii, ajungând un paladin al cauzelor drepte. Predase scrima câtorva sute de cavaleri, însă nici unul nu se dovedise demn de aşa ceva. Le lipsea flacăra incandescentă pe care a recunoscut-o imediat la Diego, pentru că o avea şi el. Nu s-a lăsat însă orbit de entuziasmul inițial, a hotărât

să-l cunoască mai bine şi să-l pună la încercare înainte de a-l face părtaş la secretele sale. În aceste scurte discuţii la o cafea îl tatona, Diego, deschis din fire, i-a povestit despre copilăria sa din California, despre năzdrăvănia cu ursul cu pălărie, despre atacul piraţilor, muţenia lui Bernardo şi incendierea satului indienilor. Îi tremura glasul amintindu-şi cum l-au spânzurat soldaţii pe bătrânul şef de trib, cum au biciuit oamenii şi i-au luat să muncească pentru albi.

La una din vizitele de curtoazie pe care le făcea la micul palat al Eulaliei de Callis, Diego l-a întâlnit pe Rafael Moncada, unde venea din când în când nu atât din proprie iniţiativă, cât îmboldit de părinţii săi. Reşedinţa se găsea pe strada Sfânta Eulalia, iar Diego a crezut iniţial că strada fusese numită aşa în cinstea acestei doamne. Abia după un an a aflat cine era mitica Eulalia, sfânta preferată a Barcelonei. O fecioară martirizată, căreia, spunea legenda, înainte de a fi crucificată i se tăiaseră sânii şi-o chinuiseră într-un butoi plin de cioburi de sticlă. Casa fostei soţii a guvernatorului din California era una din bijuteriile arhitectonice ale oraşului, iar interiorul era de un lux excesiv care-i şoca pe sobrii catalani, pentru care ostentaţia era indubitabil un semn de prost-gust. Dar Eulalia trăise mult timp în Mexic şi se molipsise de încărcătura barocă. Curtea ei era formată din mai multe sute de persoane, care trăiau practic de pe urma culturii de cacao. Înainte de a muri subit în Mexic, bărbatul donei Eulalia pusese pe picioare un negoţ în Antile pentru a aproviziona fabricile de ciocolată din Spania, lucru care a sporit averea familiei. Eulalia nu era dintr-o familie foarte nobilă sau foarte veche, însă banii completau lipsa blazonului. În timp ce nobilimea îşi pierdea averile, privilegiile, pământurile şi sinecurele, ea se îmbogăţea întruna mulţumită râului aromatizat şi neîntrerupt care curgea din America direct în buzunarele ei. În alte timpuri, nobilii de stirpe înaltă, care-şi puteau dovedi sângele albastru încă dinainte de anul 1400, o disprețuiseră pe Eulalia, care aparţinea plebei nobiliare, dar acum vremea mofturilor aristocratice trecuse. Acum banii contau mai mult

decât blazonul, iar ea avea mulți. Alți moşieri se plângeau că țăranii lor refuzau să plătească dările, dar ea nu avea problema asta; se baza pe un grup bine ales de tipi hotărâți care aveau grijă să încaseze ce trebuia; în plus, majoritatea veniturilor sale veneau din străinătate.

Eulalia devenise unul din personajele cele mai ilustre din oraş.

Chiar şi când se ducea la biserică, se deplasa cu o suită de servitori şi câini care ocupau mai multe trăsuri. Servitorii ei se deosebeau prin livreaua albastră şi pălăriile cu panaş, pe care le desenase ea însăşi, inspirându-se în costumele de la operă. Anii trecând, se îngrăşase şi se schimbase mult, devenind o matroană în doliu etern, mâncăcioasă, înconjurată de preoți, femei habotnice şi căței chihuahua, jivine asemănătoare unor şobolani jupuiți şi care făceau pipi pe draperii. Trecute erau plăcerile superbei tinereți, când îşi vopsea părul în roşu şi se scălda în lapte. Acum n-o mai interesa decât să-şi apere familia, să vândă ciocolată, să-şi asigure un loc în rai după moarte şi să sprijine prin toate mijloacele întoarcerea lui Ferdinand al VII-lea pe tronul Spaniei. Detesta reformele liberale.

Aşa că la ordinele tatălui său şi din recunoştință pentru cât de bine se purtase cu Regina, maică-sa, Diego de la Vega îşi propusese s-o viziteze periodic pe Eulalia, deşi i se părea un sacrificiu. N-avea ce vorbi cu văduva dincolo de patru fraze politicoase şi niciodată nu ştia în ce ordine trebuia să folosească lingurile şi furculițele de pe masă. Mai ştia şi că Eulalia nu-l putea suferi pe Tomás de Romeu din două motive serioase; pentru că se dăduse cu francezii şi pentru că era tatăl Julianei, de care, din nefericire, nepotul ei preferat şi principal moştenitor, Rafael Moncada, se îndrăgostise. Eulalia o văzuse pe Juliana la biserică şi trebuia să admită că nu era urâtă deloc, însă ea avea planuri mult mai ambițioase pentru nepotul ei. Pe ascuns, negocia discret o alianță cu una din fiicele ducelui de Medinaceli. Singurul lucru pe care Diego îl avea în comun cu Eulalia era dorința de a evita căsătoria lui Rafael cu Juliana.

La a patra sa vizită la pălățelul donei Eulalia, la câteva luni după incidentul cu serenada cântată sub balconul Julianei, Diego l-a cunoscut mai bine pe Rafael Moncada. Se mai ciocniseră şi înainte la evenimente mondene sau sportive, dar în afară de un salut cu o uşoară înclinare din cap n-aveau nici un fel de relații. Moncada îl considera un puşti neinteresant, notabil doar pentru că locuia sub acelaşi acoperiş cu Juliana de Romeu. Nu merita osteneala să-l cunoşti. În seara aceasta, Diego a constatat uimit că palatul era luminat ca ziua şi curtea era plină de caleşti. Până atunci nu participase decât la nişte întâlniri cu artiştii şi la o cină intimă, la care îl întrebase de Regina. Diego avea impresia că doamna se ruşina cu el, nu atât pentru că venea din colonii, ci pentru că era metis. În California, Eulalia se purtase foarte frumos cu Regina, cu toate că aceasta era mai mult indiancă decât albă, dar de când locuia în Spania se molipsise şi ea de disprețul arătat locuitorilor din Lumea Nouă; se spunea că, din cauza climei şi a amestecului cu indigenii, creolii aveau o predispoziție nativă pentru barbarie şi perversiune. Înainte de a-l prezenta prietenilor ei aleşi, Eulalia voise să se asigure în privința lui, ca să nu se păcălească. Dar băiatul părea cât se poate de alb, se îmbrăca bine şi se purta cum trebuie.

De data asta Diego a fost condus într-un salon superb, în care se adunase crema nobilimii catalane. Instalată într-un fotoliu cu baldachin episcopal, prezida stăpâna casei, îmbrăcată în catifea neagră, în doliu etern după Pedro Fages, dar şiroind de diamante. Alte văduve îşi îngropau viața în văluri negre care le acopereau orice bucățică de piele, nu era însă cazul ei. Eulalia îşi etala bijuteriile pe un decolteu opulent de găină îndopată, lăsând vederii o parte din sânii enormi, precum pepenii, de la care Diego nu-şi lua ochii, amețit de strălucirea diamantelor şi abundența cărnii. Doamna i-a întins o mână durdulie, pe care el a sărutat-o cum se cădea, l-a întrebat ce-i fac părinții şi, fără a aştepta răspuns, i-a făcut semn că e liber.

Domnii vorbeau de politică şi afaceri în alt salon, iar perechile tinere dansau în sunetele orchestrei, sub privirile

mamelor fetelor. În alt salon erau mai multe mese de joc, distracția cea mai curentă la curțile Europei, unde nu era alt chip să lupți împotriva plictiselii, asta dacă nu punem la socoteală intrigile, vânătoarea şi amorurile fugare. Se puneau în joc averi, jucătorii profesionişti luau la rând palatele ca să-i jupoaie pe nobilii trândavi care, dacă nu găseau parteneri de teapa lor, îşi pierdeau banii prin tripouri ordinare, care erau cu sutele la Barcelona. La una din mese Diego l-a văzut pe Rafael Moncada, care juca douăzeci şi unu cu alți cavaleri. Unul dintre aceştia era contele Orlov. Diego l-a recunoscut imediat după ținuta magnifică şi ochii albaştri care înfierbântaseră imaginația atâtor femei pe vremea când fusese la Los Angeles, dar nu se aştepta ca nobilul rus să-l recunoască la rândul său.

Îl văzuse o singură dată, când era încă un copil. „De la Vega!" a exclamat însă Orlov, ridicându-se şi îmbrățişându-l călduros. Uluit, Rafael Moncada şi-a ridicat privirile de la cărți şi şi-a dat parcă abia acum seama că Diego exista. L-a măsurat de sus până jos, în timp ce contele povestea în gura mare că tânărul acesta vânase urşi pe când era doar un ştrengar de câțiva ani. Acum Alejandro de la Vega nu era de față ca să-i corecteze versiunea epică. Bărbații au aplaudat amabil şi s-au întors la jocul de cărți, iar Diego s-a postat lângă o masă ca să se uite, neîndrăznind să ceară permisiunea de a participa, deşi erau jucători mediocri, pentru că nu dispunea de banii necesari. Taică-său îi trimitea bani regulat, dar nu era un generos; considera că privațiunile călesc caracterul omului. În cinci minute Diego a constatat că Rafael Moncada trişa (ştia perfect cum se procedează), după alte cinci a hotărât că dacă nu putea să-l dea în vileag fără să provoace un întreg scandal pe care dona Eulalia nu i l-ar fi iertat, putea măcar să-l împiedice. Tentația de a-şi umili rivalul era irezistibilă.

Aşa că s-a proțăpit chiar lângă Moncada şi l-a privit atât de intens, încât acesta s-a simțit stânjenit.

— De ce nu te duci în celălalt salon să dansezi cu fetele acelea frumoase? l-a întrebat fără a-şi ascunde insolența.

— Pentru că mă interesează în mod deosebit felul atât de special al jocului domniei voastre, excelență, din care cu siguranță am ce învăța, a răspuns Diego, zâmbind la fel de insolent.

Contele Orlov s-a prins imediat de intenția ascunsă în spatele acestor cuvinte; l-a privit fix în ochi pe Moncada şi i-a comunicat cu un glas înghețat precum stepele ruseşti că norocul său la cărți era un lucru de adâncă mirare. Rafael Moncada n-a zis nimic, dar n-a mai trişat, pentru că toți jucătorii erau cu ochii pe el. O oră întreagă, până s-a terminat partida, Diego nu s-a clintit din loc. Contele Orlov a salutat pocnindu-şi călcâiele şi s-a retras cu o mică avere în buzunare, pentru a-şi termina seara la dans. Ştia bine că toate femeile îi remarcaseră ținuta elegantă, ochii ca safirul şi spectaculoasa uniformă imperială.

Între timp, în noaptea plumburie, rece şi umedă a Barcelonei, Bernardo îl aştepta pe Diego în curte, împărțind o sticlă cu vin şi o bucată de brânză tare cu Joanet, unul dintre lacheii care păzeau echipajele. Îşi încălzeau picioarele tropăind pe caldarâm. Joanet, un vorbăreț incorigibil, îşi găsise în fine omul dispus să-l asculte fără să-l întrerupă. Se recomandase ca servitor al lui Rafael Moncada, lucru pe care Bernardo îl ştia, drept care-l şi abordase şi s-a apucat să trăncănească fără pauză, timp în care Bernardo clasifica şi ținea minte tot felul de detalii şi bârfe. Ştia de-acum că orice informație, chiar cea mai banală, tot poate sluji vreodată. Tocmai atunci a ieşit Rafael Moncada, extrem de prost dispus şi a cerut trăsura.

— Ți-am interzis să stai de vorbă cu ceilalți servitori, l-a repezit pe Joanet.

— Dar ăsta nu-i decât un indian din America, excelență, servitorul lui don Diego de la Vega.

Dintr-un impuls de a se răzbuna pe Diego, care-i zădărnicise planurile la masa de joc, Moncada s-a întors din drum, a ridicat bastonul şi i-a tras câteva lovituri zdravene pe spinare lui Bernardo, care a căzut în genunchi, mai mult de sperietură decât de altceva, auzind apoi că-i poruncea lui

Joanet să-l caute de Pelayo. Moncada n-a apucat să se urce în trăsură, pentru că între timp ieşise în curte şi Diego şi asistase la cele întâmplate. L-a împins cât colo pe lacheu, a pus mâna pe portiera caleştii şi l-a înfruntat pe Rafael Moncada.

— Ce doreşti? a întrebat acesta nedumerit.

— L-ai lovit pe Bernardo! a exclamat Diego, livid de furie.

— Pe cine? A, e vorba de indianul ăla. A fost nepoliticos cu mine, a ridicat glasul.

— Bernardo nu poate ridica glasul nici la dracu', e mut. Îi datorezi scuze, cavalere.

— Asta e o nebunie, ți-ai pierdut mințile!

— Lovindu-l pe Bernardo, m-ai jignit pe mine. Ori îți ceri scuze, ori îți trimit martorii pentru duel.

Rafael Moncada a izbucnit în râs, era imposibil ca un creol lipsit de educație şi de clasă să se bată cu el. A trântit portiera şi trăsura a plecat. Bernardo l-a apucat pe Diego de un braț şi l-a făcut să se oprească, n-avea sens să facă atâta scandal, trebuia să se liniştească, dar Diego tremura de indignare. A încălecat şi-a pornit în galop spre locuința lui Manuel Escalante.

În ciuda orei târzii din noapte, Diego a bătut cu bastonul în uşă până când i-a deschis bătrânul servitor care le servea cafeaua după lecție. L-a condus la etaj, unde a aşteptat o jumătate de oră apariția maestrului. Manuel Escalante dormea, dar s-a înfățişat la fel de dichisit ca de obicei, într-un halat şi cu mustățile pomădate. Diego i-a spus pe nerăsuflate ce se întâmplase şi l-a rugat să-i fie martor la duel. Dispunea de douăzeci şi patru de ore pentru a formaliza duelul şi asta trebuia făcut cu discreție, fără ca autoritățile să prindă de veste, căci duelul se pedepsea la fel ca orice omor. Doar aristocrații se puteau bate fără urmări, căci crimele lor aveau oarece impunitate.

— Duelul e o treabă serioasă, care ține de onoarea unui gentilom. Are o etichetă şi nişte norme foarte stricte. Un cavaler nu poate să se dueleze pentru un servitor, l-a informat Escalante.

— Bernardo e fratele meu, nu servitorul meu, maestre. Dar chiar dacă ar fi, nu e drept ca Moncada să lovească o persoană lipsită de apărare.

— Nu e drept, zici? Chiar crezi că viața e dreaptă, domnule De la Vega?

— Nu, maestre, dar am de gând să fac tot ce-mi stă în putință ca să devină.

Procedeul s-a dovedit mai complicat decât bănuia Diego.

Mai întâi, Manuel Escalante l-a pus să scrie o scrisoare în care cerea explicații, pe care a dus-o personal acasă la ofensor. Pe urmă, a stat de vorbă cu martorii lui Moncada, care au făcut tot posibilul ca să nu se ajungă la duel, după cum le era datoria; nici unul din adversari n-a vrut să dea înapoi. În afară de martorii principali ai ambelor părți, mai era nevoie de un medic şi de nişte asistenți imparțiali, cu sânge rece şi buni cunoscători ai regulamentului, pe care Manuel Escalante s-a îngrijit să-i găsească.

— Câți ani ai dumneata, don Diego?

— Aproape şaptesprezece, maestre.

— Asta e sub vârsta la care poți să te bați.

— Vă rog, maestre, să nu facem din țânțar armăsar, ce contează câteva luni în plus sau în minus? În joc e onoarea mea, asta nu ține de vârstă.

— Bine, dar trebuie să ştie şi don Tomás de Romeu, ar fi o jignire să nu afle, mai ales că te onorează cu încrederea şi ospitalitatea sa.

Astfel a ajuns De Romeu să fie al doilea martor al lui Diego. A încercat şi el din răsputeri să-l facă să se răzgândească – dacă deznodământul ar fi fost fatal, cum avea să-i explice lui Alejandro de la Vega? – dar n-a reuşit. Asistase la două lecții de scrimă la academia lui Escalante şi avea încredere în dibăcia tânărului, însă această linişte relativă s-a dus dracului în clipa când martorii lui Moncada l-au anunțat că acesta îşi scrântise glezna şi nu mai putea să se bată cu spada. Duelul va fi cu pistolul.

S-au întâlnit în pădurea de la Montjuic la cinci dimineața, oră la care era ceva lumină şi se putea circula prin oraş,

interdicția fund ridicată de-acum. O ceață fină se ridica din pământ şi lumina palidă a zorilor se filtra printre copaci. Peisajul era atât de liniştitor că lupta apărea şi mai grotescă; nimeni, în afară de Bernardo, nu părea însă să-şi dea seama de asta.

În calitatea sa de servitor, indianul stătea mai departe, neparticipând la ritualul riguros. Conform protocolului, adversarii s-au salutat, apoi martorii i-au controlat să nu aibă pe ei apărătoare contra gloanțelor. Au tras la sorți cine va sta cu fața la soare; Diego a pierdut, dar şi-a zis că avea vederea destul de bună ca să compenseze dezavantajul. Fiind cel ofensat, Diego a ales pistoalele, chiar cele pe care Eulalia de Callis le trimisese tatălui său în California cu mulți ani în urmă şi pe care Diego le curățase şi unsese pentru această ocazie. A zâmbit la gândul că ar fi fost culmea ca însuşi nepotul ei să le folosească primul. Martorii şi asistenții au verificat armele şi le-au încărcat. Stabiliseră că duelul n-avea să se oprească la prima rană; adversarii puteau continua, chiar răniți fiind, dacă medicul era de acord. Moncada a ales primul pistolul, pentru că armele nu erau ale sale, apoi s-a tras din nou la sorți pentru a vedea cine trage primul – din nou a câştigat Moncada – şi s-au măsurat cei cincisprezece paşi legiuiți.

Şi iată-i în fine înfruntându-se. Nici Moncada, nici Diego nu erau laşi, dar erau palizi şi cămăşile li se lipiseră de corp, ude de o sudoare înghețată. Diego de la Vega ajunsese aici din furie, Rafael Moncada din orgoliu; iar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Îşi dădeau seama că îşi puneau viața în joc fără să ştie bine de ce. Bernardo îi dăduse de înțeles lui Diego că nu bastoanele primite în spinare erau motivul adevărat al duelului, ci Juliana; Diego a negat vehement, dar în fond ştia că era adevărat. O trăsură închisă aştepta ceva mai departe; avea să transporte cât mai discret posibil cadavrul celui învins. Diego nu s-a gândit nici la părinți, nici la Juliana; În clipa în care lua poziția pentru duel, în profil ca să ofere o suprafață cât mai mică adversarului său, Bufnița Albă i s-a arătat limpede, alături

de Bernardo. Ciudata bunică purta aceeaşi manta din blană de iepure pe care o avea când se despărţise de ei în California; şi-a ridicat toiagul de şaman şi l-a agitat în aer. Atunci Diego s-a simţit invulnerabil, frica i-a dispărut fără urmă şi-a fost în stare să-l privească pe Moncada în ochi.

Martorul care conducea lupta a bătut o dată din palme: ridicaţi armele. Diego a respirat adânc şi a înfruntat fără să clipească pistolul adversarului. Acum s-au auzit două bătăi din palme: Moncada ţintea. S-au auzit trei bătăi din palme, iar Diego a văzut lumina, a auzit explozia prafului de puşcă şi a simţit în braţul stâng o durere arzătoare.

Băiatul s-a clătinat, părea gata să cadă, iar mâneca i se îmbiba de sânge. În dimineaţa ceţoasă, ca o acuarelă delicată în care siluetele copacilor şi ale oamenilor păleau, pata roşie avea o strălucire de lac. I s-a spus că are la dispoziţie un minut pentru a trage. Diego a făcut semn că a înţeles şi şi-a trecut pistolul în mâna dreaptă; cealaltă atârna inertă. În faţa lui, Moncada amuţise şi se întorcea în profil, cu ochii închişi.

O bătaie din palme: Diego a ridicat pistolul; două bătăi: a ţintit. Trei. La cincisprezece paşi mai încolo, Rafael Moncada a auzit zgomotul armei şi a simţit că e lovit. A căzut în genunchi. De-abia după câteva secunde bune şi-a dat seama că e nevătămat. Diego trăsese în pământ. Atunci a vomitat, tremurând ca de febră. Ruşinaţi, martorii lui s-au apropiat, l-au ajutat să se ridice şi l-au rugat să se controleze.

Între timp Bernardo şi Manuel Escalante îl ajutau pe medic să sfâşie mâneca lui Diego, care stătea liniştit în picioare.

Glonţul atinsese braţul fără a atinge osul şi muşchiul rămăsese destul de întreg. Medicul l-a bandajat ca să-i oprească sângele, mai târziu avea să cureţe rana şi s-o coasă. Conform protocolului, adversarii şi-au dat mâna. Îşi spălaseră onoarea, jignirea rămăsese în urmă.

— Mulţumesc cerului că rana e uşoară, cavalere, a rostit Moncada, care îşi revenise complet. Şi-mi cer scuze că ţi-am bătut servitorul.

— Accept scuzele, domnule şi vă reamintesc că Bernardo e fratele meu.

Bernardo l-a sprijinit de braţul sănătos şi l-a ajutat să urce în trăsură. Mai târziu, Tomás de Romeu l-a întrebat de ce-l mai provocase pe Moncada la duel dacă n-avea de gând să tragă în el. Diego a răspuns că nu voise niciodată să aibă un mort pe conştiinţă şi să nu poată dormi din cauza asta; îşi propusese doar să-l umilească.

Au stabilit să nu le spună nimic fetelor despre duel, asta era o treabă de bărbaţi, n-avea rost să răneşti sensibilitatea feminină, numai că nici Juliana, nici Isabel n-au crezut că Diego căzuse de pe cal. Iar Isabel l-a bătut atâta la cap pe Bernardo, că până la urmă băiatul i-a povestit prin semne ce se petrecuse. „N-am să înţeleg niciodată povestea asta cu onoarea bărbaţilor. Trebuie să fii tâmpit ca să-ţi rişti viaţa pentru o prostie", a comentat fătuca, dar se vedea că era impresionată, pentru că se uita cruciş. Acum ambele fete, ba chiar şi Nuria, se întreceau care să-i ducă mâncarea la pat lui Diego. Medicul îi recomandase repaus total timp de câteva zile, pentru a evita complicaţiile. Au fost cele mai fericite patru zile din viaţa lui, cu dragă inimă s-ar fi bătut în duel o dată pe săptămână doar ca să se bucure de atenţia Julianei.

Când ea intra, camera lui se umplea de o lumină cerească. O aştepta într-un halat elegant, aşezat într-un fotoliu, cu o carte de sonete în poală, prefăcându-se că citeşte; de fapt, număra minutele, iar braţul îl durea atât de tare, că Juliana trebuia să-i dea supa cu lingura în gură, să-i şteargă fruntea cu apă de flori de portocal şi să-i cânte la harpă cu orele, să-i citească şi să joace cu el dame.

Preocupat de rana lui Diego, mai mult sâcâitoare decât gravă, Bernardo a uitat că-l auzise atunci pe Moncada pomenind de Pelayo; şi-a amintit de-abia după câteva zile, aflând de la servitori că în seara petrecerii de la Eulalia de Callis, contele Orlov fusese atacat. Nobilul rus rămăsese la petrecere până târziu, după care se urcase în trăsură pentru a ajunge la reşedinţa închiriată pentru scurta şedere în

Barcelona. Pe drum, nişte tâlhari înarmaţi cu flinte au oprit trăsura într-o fundătură, i-au pus la respect fără probleme pe cei patru lachei şi l-au uşurat pe conte de pungă, bijuterii şi de mantia din blană de şinşila, după o lovitură zdravănă în moalele capului. Atacul a fost pus pe seama gherilei, deşi era ceva inedit pentru felul în care operau aceşti luptători, iar lumea comenta că nu mai era urmă de ordine în oraş. La ce mai servea să ai permis de liberă trecere după ora la care era interzisă circulaţia dacă oamenii de treabă nu puteau merge pe stradă? Asta era culmea; francezii nu erau în stare să menţină o siguranţă cât de mică! Bernardo i-a reamintit lui Diego că punga rusului conţinea aurul de care-l curăţase pe Moncada la jocul de cărţi.

— Eşti sigur că l-ai auzit pe Moncada pomenindu-l pe Pelayo? Ştiu, ştiu: eşti convins că Moncada e amestecat în tâlhăria asta. E o acuzaţie cam gravă, nu crezi? N-avem dovezi, dar sunt de acord cu tine că e cam mare coincidenţa. Şi chiar de n-ar fi amestecat, oricum rămâne un trişor. Nu vreau să-l văd pe lângă Juliana, dar nu ştiu cum să-l împiedic, se jeluia Diego.

În luna martie a anului 1812, spaniolii au votat în oraşul Cádiz o Constituţie liberală bazată pe principiile Revoluţiei franceze, dar cu deosebirea că proclama catolicismul ca religie oficială a ţării şi interzicea oricare alta. Cum spunea Tomás de Romeu, n-avea rost să te lupţi atâta cu Napoleon dacă în definitiv erau de acord cu lucrurile esenţiale. „O să rămână doar pe hârtie, Spania nu e pregătită pentru ideile iluministe", a sunat comentariul lui Chevalier, care a mai adăugat enervat că Spania mai avea nevoie de cincizeci de ani ca să ajungă în secolul al XIX-lea.

În timp ce Diego învăţa în sălile vetuste ale Colegiului de Umamoare, făcea scrimă şi născocea alte scamatorii menite s-o seducă pe implacabila Juliana, care, de când i se vindecase rana, îl trata iarăşi ca pe un frate, Bernardo bătea Barcelona târându-şi cizmoaiele de la părintele Mendoza, cu care nu se obişnuise defel. Purta mereu la piept punguţa cu

cosița Fulgerului Nopții; avea de-acum căldura şi mirosul corpului său, făcea parte din el, din inima lui. Mușenia pe care şi-o impusese îi ascuțise celelalte simțuri, se orienta după miros şi auz. Era singuratic din fire, faptul că era străin îl făcea şi mai singur, dar îi plăcea. Mulțimea nu-l deranja, găsea întotdeauna un locşor liniştit pe gustul său. Îi era dor de spațiile deschise în care trăise, dar nu-i displăcea nici oraşul ăsta cu patina lui seculară, cu străduțele înguste, clădirile de piatră, bisericile întunecoase care-i aduceau aminte de credința părintelui Mendoza. Prefera totuşi cartierul portului, unde putea să privească marea şi să comunice cu delfinii de departe. Mergea fără țel, tăcut, invizibil, pierdut în mulțime, luând pulsul Barcelonei şi al țării. Într-una din aceste peregrinări l-a reîntâlnit pe Pelayo.

La uşa unei taverne se proțăpise o țigancă murdară şi frumoasă, care trăgea de oameni ca să le ghicească în cărți sau în palmă, după cum declara într-o spaniolă butucănoasă. Tocmai îi spusese unui marinar beat criță, pentru a-l consola, că pe o plajă de departe îl aştepta o comoară, deşi văzuse în palma lui crucea morții. După câțiva paşi, omul şi-a dat seama că-i dispăruse punga cu bani şi-a bănuit-o pe țigancă. S-a întors să-şi redobândească avutul. Avea ochii ca cenuşa şi spumega de furie ca un câine turbat, a apucat-o pe hoața bănuită de plete şi s-a apucat s-o scuture. La urletele şi blestemele lui, din cârciumă au ieşit oamenii şi s-au apucat să-i țină partea şi să-l încurajeze, căci dacă era ceva care-i unea pe toți, aceasta era ura oarbă împotriva țiganilor; în plus, în anii aceştia de război era de-ajuns un pretext oricât de mic pentru ca lumea să fie gata de violență. Aşa că au acuzat-o de toate ticăloşiile posibile, inclusiv de furtul copiilor spanioli ca să fie vânduți în Egipt. Iar bătrânii îşi aminteau animatele serbări populare în care Inchiziția punea pe foc la grămadă eretici, vrăjitoare şi țigani. Exact când marinarul scotea cuțitul ca să cresteze obrazul țigăncii, Bernardo l-a împins cu putere, trântindu-l la pământ, unde a şi rămas în aburii alcoolului băut mai

devreme. Înainte ca cineva să reacționeze, Bernardo a înşfăcat-o de braț şi-au luat-o la sănătoasa în josul străzii.

S-au oprit de-abia în La Barceloneta, departe de mulțimea furibundă. Acolo Bernardo i-a dat drumul şi a vrut să-şi vadă de drum, însă femeia a insistat s-o urmeze preț de câteva străzi, până au ajuns pe o străduță laterală, în fața unei căruțe pictate cu arabescuri şi semne zodiacale, la care era înhămat un cal de povară mare şi trist. Pe dinăuntru, vehiculul scorojit şi uzat de mai multe generații de nomazi era un bazar întreg; obiecte stranii, şaluri de toate culorile, clopoței, almanahuri şi imagini religioase lipite de tavan. Totul mirosea a patchouli şi a cârpe murdare. O saltea pe care erau perne cu fețe de brocart destul de pretențioase, dar decolorate era tot mobilierul. I-a făcut semn lui Bernardo să stea jos, apoi s-a aşezat şi ea în fața lui, privindu-l atent. A scos o sticlă, a tras un gât, i-a întins-o şi lui, agitată încă după fugă. Era smeadă, cu trup musculos, ochi sălbatici şi mândri şi părul cănit cu lemn-câinesc. Desculță, cu două sau trei fuste lungi cu volane, o bluză decolorată, o vestă scurtă încheiată cu şnururi, un şal cu franjuri pe umeri şi o basma pe cap, semn al femeilor căsătorite, deşi era văduvă. La mâini purta vreo zece brățări zornăitoare, la glezne clopoței de argint, pe frunte, monede de aur cusute de basma.

Pentru *gadgii*, adică pentru cei care nu erau țigani, se numea Amalia. Când se născuse, maică-sa îi dăduse alt nume, pe care-l ştia doar ea şi care avea menirea de a goni spiritele rele, păstrând adevărata identitate a copilei în secret. Mai avea şi un al treilea nume, pe care-l folosea printre membrii şatrei. Ramon, bărbatul vieții sale, fusese omorât în bătaie de nişte țărani în piața de la Lenda, acuzat că furase găini.

Îl iubise de mică. Ambele familii stabiliseră ca ei să se căsătorească pe când ea avea doar unsprezece ani. Socrii ei plătiseră un preț bun, căci era sănătoasă şi tare, bună la treabă şi, în plus, era *drabardi*, adică avea din naştere darul de a ghici soarta şi a vindeca rănile cu ierburi şi farmece. Pe

atunci era doar o mâță jigărită, dar nu frumusețea conta la alegerea unei soții. Mult s-a bucurat bărbatul ei când din mâna aia de oase a ieşit o femeie atrăgătoare; o supărare însă tot a fost, căci Amalia nu putea să aibă copii. Copiii erau socotiți o binecuvântare printre ai ei, un pântec sterp era motiv de divorț, dar Ramon o iubea prea mult. Moartea lui a cufundat-o într-un doliu prelungit, nu şi-a mai revenit niciodată. Nu trebuia să rostească numele mortului, ca să nu-l cheme de pe lumea cealaltă, dar îl plângea noapte de noapte.

Poporul ei rătăcea de secole prin lume, persecutat şi urât.

Strămoşii şatrei ei veniseră din India acum o mie de ani, străbătuseră toată Europa şi Asia până a ajunge în Spania, unde erau la fel de prost tratați ca peste tot, dar clima era mai potrivită pentru viața lor nomadă. Se stabiliseră în sud, unde rămăseseră puține familii nomade, precum a ei. Trecuse prin atâtea dezamăgiri, că nu mai avea încredere nici în umbra ei, aşa că intervenția neaşteptată a lui Bernardo o mişcase. Cu *gagiii* n-avea voie să aibă decât relații de comerț, ca să nu pună în pericol puritatea rasei şi a tradițiilor. Dintr-o prudență elementară, țiganii stăteau izolați, n-aveau încredere în străini şi erau leali doar clanului lor, totuşi ea avea impresia că tânărul acesta nu era chiar un *gadje*, venea parcă de pe altă lume, era şi el un străin. Poate că era un țigan dintr-un trib necunoscut.

Amalia era sora lui Pelayo, după cum avea să descopere Bernardo când acesta a intrat în căruță. Pelayo nu l-a recunoscut; în seara în care fusese surprins cântând în italiană la ordinul lui Moncada, n-avusese ochi decât pentru Diego, a cărui sabie îi gâdila gâtul. Amalia i-a explicat cele petrecute lui Pelayo în *romani*, limba lor cu sunete sparte, care se trăgea din sanscrită. I-a cerut iertare pentru că încălcase tabuul de a nu avea de-a face cu străinii. Greşeala era gravă, de natură s-o condamne la *marimé*, adică la statutul de impuritate şi la alungarea din comunitate, dar ea se baza pe faptul că, de când cu războiul, normele se relaxaseră. Clanul suferise mult în anii ăştia, familiile se

împrăştiaseră. Pelayo a ajuns la aceeaşi concluzie şi-n loc să-şi certe sora, cum ar fi fost normal, i-a mulţumit simplu lui Bernardo. Era la fel de mirat ca ea de bunătatea indianului, căci nici un străin nu se purtase frumos cu ei. Fraţii şi-au dat seama că Bernardo era mut, dar n-au făcut greşeala obişnuită să-l socotească şi surd sau înapoiat.

Făceau parte dintr-un grup care-şi câştiga cu greu existenţa făcând tot felul de munci, de obicei vânzând sau îmblânzind cai, sau vindecându-i dacă se îmbolnăveau sau se răneau.

Aveau mici fierării, lucrau metalele, fierul, aurul, argintul.

Făceau de la potcoave la bijuterii şi săbii. Războiul îi ducea de colo-colo, dar le convenea, căci ocupaţi să se măcelărească reciproc şi francezii şi spaniolii îi lăsau în pace.

Duminica şi în zilele de sărbătoare, ridicau un cort peticit în pieţe şi dădeau reprezentaţii de circ. Bernardo i-a cunoscut curând şi pe ceilalţi membri ai grupului, printre care sărea în ochi Rodolfo, un uriaş plin de tatuaje care-şi încolăcea în jurul gâtului un şarpe mare şi ridica un cal în braţe. Trecuse de şaizeci de ani, era cel mai bătrân din numeroasa familie şi cel mai autoritar. Petrina făcea numărul cel mai tare al jalnicei reprezentaţii; era o fetiţă slabă de nouă ani, care se îndoia ca o batistă şi intra într-un chiup de măsline. Pelayo făcea acrobaţii călare pe unul sau doi cai, ceilalţi distrau publicul aruncând pumnale cu ochii legaţi. Amalia vindea bilete de tombolă, citea horoscopul şi ghicea norocul în clasicul glob de sticlă şi nimerea atât de bine că se speria de propria ei luciditate; ştia că darul de a ghici viitorul e o pacoste, căci dacă nu poţi schimba soarta, mai bine te faci că nu vezi.

Cum a aflat că Bernardo se împrietenise cu ţiganii, Diego a insistat să-i cunoască şi el, pentru că voia să afle ce pune la cale Rafael Moncada cu Pelayo. Nu şi-a imaginat ce bine avea să se simtă printre ei. Pe atunci, cea mai mare parte a romilor, cum îşi spuneau ţiganii, trăiau în Spania în mod sedentar, îşi aşezau taberele în afara localităţilor. Treptat,

începeau să facă parte din peisaj, localnicii se obişnuiau cu ei şi nu-i mai hărțuiau, dar nici nu-i acceptau. Dar în Catalonia romii din zonă erau nomazi. Tribul lui Pelayo şi al Amaliei a fost primul care s-a instalat cu intenția să rămână, deja erau aici de trei ani. Diego a priceput repede că nu era cazul să le pună întrebări în legătură cu Moncada sau cu orice altceva, căci oamenii aveau motivele lor să fie neîncrezători şi să-şi păstreze tainele. După ce cicatricea de pe braț i s-a vindecat complet şi Pelayo l-a iertat pentru înțepătura de sabie, băieții au primit permisiunea de a participa la circul improvizat. Au făcut o scurtă demonstrație, care n-a avut chiar succesul scontat, căci Diego avea încă brațul slăbit, destul însă pentru a fi primiți ca acrobați. Au întins, ajutați de ceilalți, o complicată încrengătură de stâlpi, corzi şi trapeze, inspirându-se din cordajul de pe *Madre de Dios*. Apăreau în arenă cu cape negre, pe care şi le scoteau cu un gest olimpian, rămânând în tricouri de aceeaşi culoare. În această ținută zburau prin aer fără mari precauții, doar făcuseră asta pe velatura corăbiei, la o înălțime de două ori mai mare şi legănându-se deasupra valurilor. Diego mai făcea să dispară şi o găină moartă, pe care o scotea apoi vie din decolteul Amaliei, sau stingea cu vârful harapnicului o lumânare pe care uriaşul Rodolfo o ținea pe cap, fără să-i clintească nici un fir de păr.

Isprăvile nu se comentau în afara mediului romilor, pentru că toleranța lui Tomás de Romeu era limitată şi n-ar fi fost de acord. Multe lucruri nu ştia el despre tânărul său oaspete.

Într-o duminică, uitându-se de după perdeaua artiştilor, Bernardo le-a văzut în public pe Juliana şi pe Isabel, însoțite de guvernantă. Ieşind de la slujbă, unde Nuria le ducea deşi tatăl lor nu prea era de acord, fetele zăriseră cortul circului şi insistaseră să meargă. Cortul, făcut din velele care se aruncau în port, avea o arenă centrală acoperită cu paie, nişte banchete pentru spectatorii mai de soi şi un spațiu în spate pentru gloata care stătea în picioare. În arenă, uriaşul ridica în brațe calul, Amalia o vâra pe Petrina în chiup, iar Diego şi Bernardo se cățărau la trapez. Tot acolo, noaptea se

ținеau luptele de cocoşi pe care le organiza Pelayo. Nu era un loc unde Tomás de Romeu ar fi vrut să-şi vadă fiicele, dar Nuria era incapabilă să spună nu dacă ele-şi puneau ceva în cap.

— Dacă don Tomás prinde de veste cu ce ne ocupăm noi aici, ne trimite în California cu primul vas, a şoptit Diego văzând şi el fetele în public.

Atunci Bernardo şi-a amintit de măştile folosite pentru a-i băga în sperieți pe marinarii de pe *Madre de Dios*. A făcut două găuri pentru ochi în nişte şaluri ale Amaliei şi şi-au acoperit fețele, rugându-se ca surorile De Romeu să nu-i recunoască. Diego a renunțat la scamatorii, căci le făcuse de atâtea ori în fața lor. Chiar şi aşa, a avut impresia că-l recunoscuseră, asta până seara, când a surprins-o pe Juliana povestindu-i Agnesei Duchamp spectacolul. În şoaptă, ca să nu audă Nuria, îi povestea despre curajoşii acrobați în negru care-şi riscau viața la trapez şi i-ar fi sărutat pe amândoi doar ca să le vadă chipul.

Diego n-a avut acelaşi noroc cu Isabel. Tocmai se bucura cu Bernardo de păcăleala reuşită, când fetița a intrat în cameră fără să bată, ca de obicei, în ciuda interdicției tatălui.

S-a proțăpit în fața lor cu mâinile în şolduri şi i-a anunțat că ştia cine sunt trapeziştii şi era gata să-i dea în vileag, dacă nu o luau duminica următoare la circ să cunoască trupa. Voia să verifice dacă tatuajele uriaşului erau adevărate, păreau doar pictate şi să vadă dacă şarpele era viu sau îmbălsămat.

În lunile următoare, sângele neastâmpărat al lui Diego, care ardea cu tot avântul celor şaptesprezece am ai săi şi-a găsit uşurarea în brațele Amaliei. Se întâlneau pe ascuns şi riscul era imens; femeia ar fi putut plăti scump faptul că făcea dragoste cu un gadje, încălca astfel un tabu fundamental. Se căsătorise de fată mare cu bărbatul ei, după obiceiul neamului şi îi fusese credincioasă până la moarte. Văduvia o prinsese tânără încă, deşi acum era tratată ca o bunică, până când Pelayo avea să-i găsească un nou soț, după ce se termina doliul. În clanul lor se trăia la vedere,

Amalia n-avea nici timp, nici spațiu pentru a fi singură, reuşea însă uneori să-i dea întâlnire lui Diego într-o fundătură izolată, unde-l lua în brațe grăbită să nu fie descoperiți. Nu era timp de poveşti romantice; uciderea brutală a bărbatului ei o făcuse să se resemneze cu singurătatea. Avea dublul vârstei lui Diego, fusese măritată mai bine de douăzeci de ani, dar nu era deloc expertă în amor. Pentru Ramon avusese o mare tandrețe lipsită de mari pasiuni. Se căsătoriseră conform unui rit simplu: împărțind un codru de pâine udat cu sângele lor. Nu era nevoie de mai mult. Simplul fapt de a hotărî să trăiască împreună consfințea unirea, totuşi ei au făcut o nuntă frumoasă, cu muzică şi dans, care a ținut trei zile. După care îşi găsiseră un colțişor în cortul cel mare şi rămăseseră împreună.

Bătuseră drumurile Europei, făcuseră foamea în perioadele de restrişte, fugiseră din calea agresiunilor şi se bucuraseră de vremurile bune. După cum singură îi spunea lui Diego, avusese o viață frumoasă. Când văzuse trupul sfâşiat de sapele şi târnăcoapele asasinilor, flacăra care o lumina interior se stinsese şi nu se mai gândise de-atunci la bucuria simțurilor, la mângâierea unei îmbrățişări. Pe Diego îl chemase în căruță din pură prietenie; vedea că suferă de lipsa unei femei şi se hotărâse să-l aline, atât. Exista riscul ca spiritul lui Ramon să apară, transformat în *muló* şi s-o pedepsească pentru infidelitatea postumă, însă ea spera ca el să înțeleagă; n-o făcea din dezmăț, ci din generozitate. S-a dovedit a fi o amantă pudică, făcea dragoste pe întuneric şi fără să se dezbrace.

Uneori plângea tăcut. Atunci Diego îi şterge lacrimile cu sărutări blânde, adânc mişcat. Astfel a învățat să descifreze câte ceva din misterele inimii unei femei. În ciuda severelor norme sexuale dictate de tradiție, Amalia i-ar fi făcut aceleaşi favoruri lui Bernardo, dacă acesta i-ar fi dat de înțeles, din aceeaşi simpatie, dar n-a fost cazul; cu el era în permanență amintirea Fulgerului Nopții.

Manuel Escalante a lăsat să treacă mult timp până să-i vorbească lui Diego de la Vega despre subiectul cel mai important. Inițial, firea simpatică şi exuberantă a tânărului îl pusese în gardă. Pentru el, care era de o seriozitate funebră, vioiciunea lui Diego putea fi un semn de superficialitate, dar şi-a schimbat părerea după ce-a asistat la duelul cu Moncada.

Căci scopul duelului nu este să învingi, ci să înfrunți moartea cu noblețe pentru a-ți descoperi înălțimea sufletului. Pentru maestrul de scrimă, arta scrimei şi cu atât mai mult un duel, era o modalitate infailibilă pentru a cunoaşte oamenii.

În febra luptei ieşeau la vedere trăsăturile esențiale ale personalității; degeaba erai expert în mânuirea săbiei dacă nu aveai curajul şi calmul necesar în fața pericolului. Dar iată că în cei douăzeci şi cinci de ani de când îşi preda arta încă nu avusese nici un elev precum Diego. Fuseseră şi alții la fel de talentați, dar nici unul care să aibă inima la fel de tare ca pumnul care strângea mânerul spadei. Admirația sa pentru Diego s-a transformat în dragoste paternă, iar orele de scrimă erau un pretext pentru a-l vedea zilnic. Îl aştepta pregătit cu mult înainte de ora opt, dar din disciplină şi orgoliu nu intra în sală mai devreme. Lecția propriu zisă se desfăşura în tăcere, dar după aceea îi împărtăşea ideile şi aspirațiile sale intime. Lecția odată terminată, se ştergeau cu un prosop ud, îşi schimbau hainele şi urcau la etaj, unde era locuința maestrului. Stăteau într-o odaie modestă şi întunecoasă, pe scaune incomode din lemn cioplit şi înconjurați de rafturi cu cărți şi arme lustruite prinse pe pereți. Acelaşi bătrân servitor, care vorbea singur, de parcă s-ar fi jeluit tot timpul, le aducea cafea neagră în ceşcuțe de porțelan rococo. Treceau repede de la subiectele legate de scrimă la altele. Familia maestrului, spaniolă şi catolică de patru generații, nu se putea lăuda cu un sânge pur, căci era de origine evreiască. Străbunicii lui se convertiseră la catolicism şi-şi schimbaseră numele pentru a scăpa de persecuții. Au reuşit să scape de Inchiziție, e adevărat, dar

au pierdut averea adunată în mai bine de o sută de ani de afaceri profitabile şi trai moderat. Când se născuse Manuel, abia se mai ştia de amintirea unui trecut plin de belşug şi rafinament; nu mai rămăsese nimic din proprietăţi, opere de artă şi bijuterii. Tatăl avea o mică prăvălie în Asturias, doi fraţi erau meşteşugari, al treilea dispăruse undeva în nordul Africii. Se ruşina că rudele sale apropiate se ocupau cu comerţul sau cu meserii manuale. Credea că singurele ocupaţii demne de un senior erau cele neproductive. Nu era singurul. În Spania acelor ani nu munceau decât ţăranii; fiecare ţinea în spate mai bine de treizeci de oameni care nu făceau nimic. Diego a aflat toate astea mult mai târziu; când maestrul i-a vorbit despre societatea „Dreptate" şi i-a arătat medalionul; nu i-a spus nimic de originea sa evreiască. În ziua aceea stăteau, ca de obicei, la cafea. Manuel Escalante şi-a scos de la gât un lănţişor de care atârna o cheiţă, a deschis un sipet din bronz care se afla pe masa de scris şi i-a arătat ce era înăuntru: un medalion de aur şi argint.

— Am mai văzut aşa ceva, maestre, a murmurat Diego, recunoscându-l pe dată.

— Unde?

— Purtat de don Santiago de León, căpitanul vasului care m-a adus în Spania.

— Îl cunosc. Ca şi mine, face parte din „Dreptate".

Aceasta era una dintre numeroasele societăţi secrete care funcţionau pe atunci în Europa. Fusese creată în urmă cu două sute de ani ca reacţie împotriva puterii Inchiziţiei, temutul braţ al Bisericii, care începând cu anul 1478 apăra unitatea spirituală a catolicilor prigonindu-i pe evrei, luterani, eretici, sodomiţi, blasfematori, vrăjitori, ghicitori, astrologi şi alchimişti, cât şi pe cei care citeau cărţi interzise. Averile celor condamnaţi treceau în mâinile acuzatorilor, astfel că mulţi au sfârşit pe rug doar pentru că erau bogaţi, nu din alt motiv. Timp de mai bine de trei secole, fervoarea religioasă a poporului a celebrat aceste ruguri, orgii publice de cruzime în care condamnaţii erau executaţi, dar în secolul al XVIII-lea Inchiziţia a început să decadă. Procesele au mai

continuat o vreme, dar cu uşile închise, până la abolirea Inchiziției. Misiunea „Dreptății” era salvarea acuzaților, scoțându-i din țară şi ajutându-i să înceapă o viață nouă în altă parte. Împărțeau alimente şi haine, procurau documente false, când era posibil plăteau răscumpărarea. În perioada în care Manuel Escalante l-a recrutat pe Diego, orientarea „Dreptății” se modificase; nu mai lupta doar împotriva fanatismului religios, ci şi cu alte forme de opresiune, precum a francezilor în Spania sau sclavia din alte țări. Avea o organizare ierarhică şi se conducea după o disciplină militară; femeile nu erau admise. Gradele de inițiere se marcau cu simboluri şi culori, ceremoniile aveau loc în locuri secrete şi singura modalitate de a fi primit era prin intermediul altui membru, care acționa pe post de naş. Participanții jurau să-şi pună viața în slujba nobilelor cauze ale „Dreptății”, să nu accepte nici o plată pentru ce făceau, să păstreze secretul cu orice preț şi să asculte de ordinele superiorilor. Jurământul era de o simplitate elegantă: „Jur să caut dreptatea, să-i hrănesc pe cei flămânzi, să-i îmbrac pe cei goi, să apăr văduvele şi orfanii, să-i adăpostesc pe străini şi să nu vărs sânge nevinovat”.

Nu i-a fost greu lui Manuel Escalante să-l convingă pe Diego să intre în societatea numită „Dreptate”. Misterul şi aventura reprezentau pentru el tentații irezistibile; singura lui îndoială se lega de ascultarea oarbă, dar odată convins că nimeni nu i-ar fi ordonat ceva împotriva principiilor sale, s-a liniştit. A studiat textele cu cheie pe care i le-a dat maestrul şi a început să se antreneze pentru o formă singulară de luptă, care cerea agilitate mentală şi o dibăcie fizică extraordinară. Consta dintr-o serie exactă de mişcări cu sabia şi pumnalul care se desfăşurau într-un loc marcat pe jos şi numit „Cercul Maestrului”. Acelaşi desen era reprodus pe medalioanele din aur şi argint prin care se identificau membru organizației. Mai întâi Diego a învățat ordinea şi tehnica de luptă, apoi a exersat luni de zile cu Bernardo, până când a ajuns să lupte fără să se gândească. După cum îi spusese Manuel Escalante, avea să fie pregătit în

momentul în care ar fi fost în stare să prindă o muscă din zbor cu o mişcare întâmplătoare. Doar atunci putea învinge un membru vechi al „Dreptății”, condiție pentru a fi primit în ea.

Şi a sosit ziua ceremoniei de inițiere. Maestrul de scrimă l-a condus pe Diego prin locuri ignorate chiar şi de arhitecții şi constructorii care se lăudau că ştiu oraşul ca-n palmă.

Barcelona crescuse peste straturi succesive de ruine; pe aici trecuseră fenicienii şi grecii, fără să lase prea multe urme, veniseră apoi romanii, care-şi impuseseră stilul, urmaseră goții, în sfârşit arabii, care rămăseseră aici timp de mai multe secole. Fiecare contribuise la complexitatea oraşului, Barcelona era ca o prăjitură *mille-feuilles*. Evreii săpaseră locuințe, coridoare şi tuneluri pentru a se ascunde de agenții Inchiziției.

Abandonate de evrei, aceste tuneluri deveniseră ascunzişul bandiților, dar treptat „Dreptatea” şi alte grupări secrete se înstăpâniseră pe măruntaiele oraşului. Diego şi maestrul de scrimă au străbătut un labirint de străduțe întortocheate, au pătruns în cartierul vechi, au trecut prin porți ascunse, au coborât scări mâncate de vreme, au pătruns în subteran, în ruine cavernoase, au traversat canale prin care curgea nu apă, ci un lichid vâscos şi negru care mirosea a fructe putrezite. În cele din urmă, au ajuns în fața unei porți gravate cu semne cabalistice, care s-a deschis după ce maestrul a dat parola, ajungând într-o sală cu pretenții de templu egiptean.

Diego s-a pomenit înconjurat de vreo douăzeci de bărbați înveşmântați în frumoase tunici colorate şi împodobite cu tot felul de semne. Cu toții purtau medalioane la fel ca acelea pe care le aveau Escalante şi Santiago de León. Se găsea în tabernacolul sectei, în chiar inima „Dreptății”.

Ritul a durat toată noaptea, ore în care Diego a trecut pe rând toate probele. Într-o incintă alăturată, poate ruinele unui templu roman, se găsea Cercul Maestrului trasat pe jos. Un bărbat s-a apropiat ca să se lupte cu Diego, ceilalți s-au

aşezat împrejur, ca martori. S-a prezentat ca Iulius Caesar, numele său cifrat. Amândoi şi-au lepădat cămăşile şi încălțările, rămânând doar în pantaloni. Lupta cerea precizie, rapiditate şi sânge rece. Se înfruntau cu nişte pumnale lungi şi ascuțite, de parcă ar fi vrut să se rănească mortal; loviturile erau autentice, numai că, în ultima fracțiune de secundă, trebuiau oprite în aer; cea mai mică zgârietură pe corpul adversarului te elimina imediat. N-aveau voie să iasă din cercul desenat.

Câştiga cel care reuşea să-l pună pe adversar cu amândoi umerii la pământ, chiar în centrul cercului. Diego se antrenase luni în şir şi se ştia agil şi rezistent, însă şi-a dat seama de cum a început lupta că avea un adversar de nădejde. Iulius Caesar avea cam patruzeci de ani, era slab şi mai scund decât Diego, dar foarte puternic. Țintuit cu picioarele şi brațele depărtate, cu toți muşchii torsului şi brațelor la vedere, cu gâtul întins şi pumnalul sclipindu-i în mâna dreaptă, dar cu chipul perfect calm, era un adversar de temut. La un semn, au început să se învârtească în interiorul cercului, căutând cel mai bun unghi de atac. Diego a atacat primul, dar celălalt a făcut un salt înapoi, s-a răsucit în aer şi i-a picat în spate, astfel că Diego abia a avut timp să se întoarcă şi să evite arma celuilalt. După câțiva paşi, Iulius Caesar şi-a trecut pumnalul în stângă. Diego era şi el ambidextru, dar până acum nu luptase cu unul la fel şi a avut o clipă de ezitare, de care adversarul a profitat pentru a-l lovi cu piciorul în piept şi a-l trânti la pământ. Diego s-a ridicat imediat şi, în acelaşi elan, i-a atins gâtul – dacă lupta ar fi fost adevărată, l-ar fi decapitat – dar mâna i s-a oprit la timp. Cei de pe margine n-au spus nimic, aşa că a bănuit că nu-l rănise, dar n-a avut timp să verifice, că adversarul se şi năpustea asupra lui. S-au luptat corp la corp, ferindu-se de mâna înarmată a celuilalt, încercând să-şi doboare adversarul cu brațul liber şi cu picioarele şi să-l întoarcă cu fața în sus. Diego a reuşit să se elibereze şi au început din nou să se rotească unul în jurul celuilalt, pregătindu-se pentru o nouă confruntare. Diego ardea tot, se înroşise şi

transpirase, în timp ce adversarul lui nici măcar nu gâfâia şi era la fel de calm ca la început. Atunci şi-a amintit de sfatul lui Manuel Escalante: „Niciodată nu trebuie să te lupți cu furie". A respirat adânc de două ori ca să se liniştească, nepierzându-l din ochi pe Iulius Caesar. Mintea i s-a limpezit; dacă el nu se aşteptase să înfrunte un luptător ambidextru înseamnă că nici omul „Dreptății" nu se aştepta. Şi-a schimbat deci arma în mâna cealaltă cu iuțeala scamatoriilor învățate de la Galileo Tempesta şi l-a atacat pe neaşteptate. Luat prin surprindere, a făcut un pas înapoi, atunci Diego i-a pus piedică şi l-a făcut să-şi piardă echilibrul. Văzându-l la pământ, s-a dus peste el şi i-a apăsat pieptul cu dreapta, în timp ce cu stânga se ferea de pumnal. Timp de un minut lung s-au luptat din răsputeri, cu muşchii întinşi precum cablurile de oțel, ochi în ochi şi strângând din dinți. Diego nu trebuia doar să-l țină la sol, ci să-l şi ducă în mijlocul cercului, lucru pe care acela n-avea de gând să-l permită. A măsurat cu coada ochiului distanța, care i s-a părut imensă, niciodată un metru nu i se păruse atât de lung. Avea o singură soluție. S-a rostogolit, astfel că Iulius Caesar era acum deasupra lui. Omul a scos un strigăt de triumf, crezând că lupta se terminase. Cu un efort supraomenesc, Diego s-a răsucit încă o dată, iar adversarul să găsea acum exact în locul marcat din centrul cercului. Pe chipul acestuia a trecut abia o umbră, dar a fost de-ajuns pentru ca Diego să ştie că învinsese.

Cu un ultim efort, l-a apăsat cu umerii la pământ.

— Bine lucrat, a spus zâmbind Iulius Caesar şi a aruncat pumnalul.

Pe urmă Diego a trebuit să înfrunte cu spada alți doi luptători. I s-a legat o mână la spate, pentru a da avantaj adversarilor, dar nimeni nu era atât de bun la scrimă ca el. Manuel Escalante îl pregătise foarte bine, astfel că i-a învins în mai puțin de zece minute. Au urmat probele intelectuale. După ce a dovedit că ştia bine istoria „Dreptății", i-au pus întrebări complicate, cărora trebuia să le dea soluții originale, care necesitau viclenie, curaj şi cunoaştere. Iar la urmă,

după ce-a trecut cu succes toate examenele, a fost condus în fața unui altar. Acolo erau expuse simbolurile pe care trebuia să le venereze: o bucată de pâine, o balanță, o sabie, un potir şi o roză. Pâinea însemna datoria de a-i ajuta pe săraci; balanța reprezenta hotărârea de a lupta pentru dreptate; sabia simboliza curajul; potirul conținea elixirul milei, iar trandafirul le amintea membrilor societății secrete că viața nu e doar sacrificiu şi luptă, este şi frumusețe, din acest motiv merită apărată. La încheierea ceremoniei, în calitate de naş, maestrul Manuel Escalante i-a pus medalia la gât.

— Care-ți va fi numele secret? l-a întrebat Sublimul Apărător al Templului.

— Zorro, a răspuns fără ezitare Diego.

Nu se gândise la asta, dar în clipa aceea şi-a amintit extrem de limpede de ochii roşii ai vulpoiului, din alt rit de inițiere, cu ani în urmă, undeva în pădurile Californiei.

— Bun venit, Zorro, a rostit Sublimul Apărător al Templului, iar ceilalți i-au repetat numele în cor.

Diego de la Vega era atât de euforic după încercările pe care le trecuse, atât de zăpăcit de solemnitatea membrilor organizației şi atât de amețit de ceremonia complicată şi de numele răsunătoare ale celor din ierarhie – Cavalerul Soarelui, Templierul Nilului, Maestrul Crucii, Păzitorul Şarpelui – că nu mai putea judeca limpede. Era de acord cu postulatele organizației şi se simțea onorat că fusese primit. De-abia mai târziu, amintindu-şi amănuntele şi relatându-i-le lui Bernardo, ritualul i s-a părut cam infantil. Încerca să râdă de el însuşi că luase totul atât de în serios, numai că fratele său n-a râs deloc, ci l-a făcut să vadă cât de mult se asemănau principiile „Dreptății" cu cele *Okahué* ale tribului său.

La o lună după primirea sa în societatea secretă, Diego şi-a surprins maestrul cu o idee trăsnită: să elibereze un grup de ostatici. Fiecare atac al gherilelor declanşa represalii imediate din partea francezilor; luau un număr de ostatici – de patru ori mai mulți decât victimele – pe care îi spânzurau sau îi

împuşcau într-un loc public. Metoda expeditivă nu-i descuraja pe spanioli, nu făcea decât să le alimenteze ura, însă bietele familii implicate în conflict sufereau teribil.

— De data asta e vorba de cinci femei, doi bărbaţi şi un copil de opt ani, care vor trebui să plătească pentru uciderea a doi soldaţi francezi, maestre. Pe preotul parohiei l-au omorât deja chiar în pragul bisericii. Îi ţin închişi în fort şi-o să-i împuşte duminică la prânz.

— Ştiu, don Diego, am văzut şi eu afişele din oraş.

— Trebuie să-i salvăm, maestre.

— Dar e o nebunie. Ciudadela e inexpugnabilă. Şi să zicem că reuşeşti, fii sigur că francezii vor executa un număr dublu sau triplu de ostatici.

— Ce face „Dreptatea" într-o situaţie ca aceasta, maestre?

— Uneori trebuie să te resemnezi în faţa inevitabilului. În război mor mulţi nevinovaţi.

— Am să ţin minte.

Diego nu era dispus să se resemneze, printre altele pentru că în grup se afla şi Amalia şi nu putea s-o lase în voia sorţii. Dintr-o greşeală a destinului, de care cărţile uitaseră s-o avertizeze, ţiganca se găsea pe stradă în timpul raziei şi a fost luată împreună cu alţi nevinovaţi. Bernardo i-a dat vestea cea rea, iar Diego nu s-a gândit la piedici, ci doar la necesitatea intervenţiei şi la plăcerea irezistibilă a aventurii.

— Păi, dacă e imposibil să pătrund în Ciudadela, o să intru în locuinţa cavalerului Duchamp, Bernardo. Să am cu el o conversaţie privată. Ce zici? Văd că nu-ţi place ideea, dar alta n-am. Ştiu ce gândeşti: că e o bravadă ca aia cu ursul, când eram copii. Nu, acum e ceva serios, e vorba de vieţi omeneşti. Nu putem admite ca Amalia să fie împuşcată, e prietena noastră. Mă rog, în cazul meu e mai mult decât o prietenă, dar nu de asta e vorba. Din păcate, nu mă pot bizui pe cei din „Dreptate", astfel că voi avea nevoie de ajutorul tău, frate. E periculos, dar nu atât de mult pe cât pare. Ascultă...

Bernardo a ridicat mâinile în semn că se predă şi s-a pregătit să i se alăture, ca întotdeauna. Se gândea uneori, în clipele de oboseală şi singurătate, c-ar fi fost cazul să se

întoarcă în California şi să admită faptul irevocabil că pentru amândoi copilăria luase sfârşit, deşi Diego părea să fie un adolescent etern. Era de mirare că, deşi atât de deosebiți, se iubeau atât de mult; în timp ce el simțea în spate greutatea sorții, fratele lui zbura ca o ciocârlie. Amalia, care putea descifra tainele aştrilor, le explicase de ce aveau personalități opuse. Erau din zodii diferite, chiar dacă se născuseră în acelaşi loc şi în aceeaşi săptămână; Diego era Geamăn şi Bernardo era Taur, de aici temperamentele diferite. A ascultat deci planul lui Diego cu răbdarea dintotdeauna, fără să-şi arate îndoielile, căci avea încredere în norocul incredibil al fratelui său. A contribuit şi el cu nişte idei şi s-au pus pe treabă.

Bernardo a reuşit mai întâi să se împrietenească cu un soldat francez, apoi să-l îmbete criță; i-a scos uniforma – cazacă, albastru-închis, cu guler înalt stacojiu, pantalon şi pieptar alb, jambiere negre şi chipiu înalt – şi s-a îmbrăcat cu ea. A intrat astfel în grădina reşedinței ducând de căpăstru doi cai şi nefiind băgat în seamă de gărzile de noapte. Paza nu era foarte strictă la reşedința lui Chevalier, până acum nu-i venise nimănui ideea să-l atace. La lăsarea întunericului, străjile îşi ocupau locul, luminați de felinare, dar pe măsură ce treceau orele se plictiseau şi parcă nu mai aveau tragere de inimă.

Îmbrăcat în costumul negru de acrobat, cu capă şi mască, costumație pe care o numea deghizarea lui de Zorro, Diego a profitat de beznă şi s-a apropiat de clădire. Într-o clipă de inspirație, îşi lipise şi o mustață neagră falsă pescuită de la circ. Masca îi acoperea doar partea de sus a feței şi s-a temut că Chevalier l-ar putea recunoaşte, mustața avea dublul rol de a distrage atenția şi de a crea confuzie. Cu ajutorul harapnicului s-a cățărat pe balconul de la etaj, de unde nu i-a fost greu să ajungă în aripa unde erau odăile familiei, pentru că le însoțise de câteva ori în vizită pe Juliana şi Isabel. Era spre ora trei dimineața, când servitorii dormeau, iar străjile picoteau la locul lor. Conacul n-avea nimic din sobrietatea spaniolă, era mobilat în stil francez şi plin de

draperii, mobilier, plante şi statui, pe lângă care Diego s-a strecurat nevăzut. A trebuit să străbată o mulțime de coridoare şi să deschidă vreo douăzeci de uşi până să ajungă în iatacul lui Chevalier, de o simplitate neobişnuită pentru cineva de rangul şi demnitatea sa.

Reprezentantul lui Napoleon dormea pe un pat soldățesc tare, într-o cameră aproape goală, luminată de un sfeşnic cu trei brațe. Din sporovăielile lui Agnes Duchamp, Diego ştia că tatăl ei avea insomnii şi lua opiu ca să poată dormi. Cu un ceas mai devreme, un valet îl ajutase să se dezbrace, îi adusese un pahar de Xeres şi pipa de opiu, după care se instalase într-un fotoliu pe culoar, în caz că stăpânul ar fi avut nevoie de ceva. Avea somnul uşor, totuşi n-a prins de veste că cineva trecuse pe lângă el, aproape atingându-l. Odată ajuns în odaie, Diego a apelat la autocontrolul mental al membrilor „Dreptății", pentru că inima îi bătea nebuneşte şi fruntea îi şiroia de sudoare. Dacă ar fi fost prins aici, se putea socoti mort. În temnițele din La Ciudadela prizonierii politici dispăreau fără urmă, mai bine să nu se gândească la poveştile de tortură care circulau. Amintirea tatălui l-a izbit ca un pumnal; dacă el murea, Alejandro de la Vega n-ar fi aflat niciodată de ce, doar că fiu-său fusese surprins ca un hoț de duzină într-o casă străină. A stat un minut să se liniştească, iar după ce-a fost sigur că n-avea să-i tremure nici voința, nici vocea, nici mâna, s-a apropiat de patul în care Duchamp dormea răpus de opiu. În ciuda drogului, francezul s-a trezit imediat, dar n-a apucat să strige, pentru că Diego i-a astupat gura cu mână înmănuşată.

— Linişte, excelență, sau veți muri ca un şoarece.

Şi i-a pus vârful spadei în piept. Chevalier s-a ridicat în capul oaselor cât îi permitea arma şi a făcut semn că pricepuse. În şoaptă, Diego i-a spus ce dorea.

— Îmi atribuiți prea multă putere. Dacă cer eliberarea ostaticilor, mâine vor fi luați alții, a spus Chevalier tot în şoaptă.

— Ar fi mare păcat. Fiica voastră Agnes e o copilă adorabilă şi nu dorim să sufere, dar după cum excelența voastră ştie prea bine, la război mor mulți nevinovați.

Şi-a dus mâna la piept, a scos batista brodată cu numele lui Agnes Duchamp, pe care Bernardo o recuperase de la gunoi şi a fluturat-o în fața ochilor lui Chevalier, care a recunoscut-o mai ales din cauza parfumului inconfundabil de violete.

— Vă sugerez să nu chemați gărzile excelență, oamenii mei se află în camera fiicei voastre. Dacă mi se întâmplă ceva, n-o mai vedeți în viață. Vor pleca doar la semnalul meu, a spus Diego pe tonul cel mai amabil din lume, mirosind batista înainte de a o pune la loc în buzunar.

— Chiar dacă scapi cu viață acum, tot o să punem mâna pe tine şi-o să-ți pară rău că te-ai născut. Ştim noi cum să te găsim.

— Nu cred, excelență, nu sunt luptător din gherilă şi nici n-am onoarea să vă fiu duşman personal, a zâmbit Diego.

— Dar cine eşti?

— Şşt, nu ridicați glasul, nu uitați că Agnes e pe mâini bune... Numele meu e Zorro, la ordinele dumneavoastră.

Francezul a fost silit să se ducă la masă şi să scrie un ordin scurt pe hârtiile cu antetul său, prin care cerea eliberarea ostaticilor.

— V-aş fi recunoscător dacă v-ați adăuga sigiliul oficial, excelență.

Fără nici un chef, Chevalier s-a executat, apoi şi-a chemat valetul, care a băgat imediat capul pe uşă. În spatele uşii, Diego stătea cu sabia pregătită.

— Trimite un străjer cu hârtia asta la Ciudadela şi spune-i că trebuie să mi-o aducă imediat înapoi contrasemnată de şeful garnizoanei, ca să fiu sigur că mi-a îndeplinit ordinul, ai priceput?

— Desigur, excelență.

Diego l-a sfătuit pe Chevalier să se întoarcă în pat, ca nu cumva să răcească; noaptea era rece şi aşteptarea putea fi lungă. Regreta că trebuia să se poarte astfel, însă se vedea

obligat să-i țină companie până la întoarcerea scrisorii. N-avea pe-aici un joc de şah sau nişte cărți de joc, ca să treacă timpul mai uşor?

Furios, francezul n-a catadicsit să răspundă şi s-a băgat în pat, păzit îndeaproape de omul mascat, care se aşezase la capul patului, de parcă ar fi fost prieteni buni. Tăcuți, s-au suportat reciproc mai bine de două ore; exact când Diego începea să se teamă că ceva ieşise rău, valetul a bătut la uşă şi a înmânat hârtia contrasemnată de un anume căpitan Furet.

— La revedere, excelență! Vă rog să transmiteți complimente frumoasei Agnes şi-a luat rămas-bun Diego.

Era convins că Chevalier luase de bună amenințarea şi n-avea să facă scandal mai devreme, dar din precauție l-a legat şi i-a pus căluş. A trasat un Z cu vârful spadei pe perete, a făcut o reverență batjocoritoare şi şi-a dat drumul pe balcon. Jos îl aştepta calul, cu copitele învelite în cârpe ca să nu facă zgomot, exact acolo unde-l lăsase Bernardo. S-a făcut nevăzut fără zgomot, încă nu umbla nimeni pe străzile Barcelonei. A doua zi, soldații lipeau afişe pe clădirile publice prin care anunțau că, în semn de bunăvoință din partea autorităților, ostaticii fuseseră puşi în libertate. În acelaşi timp s-a dezlănțuit o vânătoare secretă menită a-l prinde pe îndrăznețul care îşi zicea Zorro. Ultimul lucru la care se aşteptau gherilele era grațierea ostaticilor; nedumerirea a fost atât de mare, că timp de o săptămână n-a mai avut loc nici un atentat împotriva francezilor din Catalonia.

Chevalier n-a putut evita zvonul, care a circulat mai întâi printre servitorii şi paznicii casei, iar mai apoi pretutindeni, că un bandit insolent intrase chiar în odaia sa. Catalanii au râs în hohote de întâmplare, iar numele misteriosului Zorro a mers din gură în gură zile în şir, după care lumea s-a luat cu altele şi povestea a fost dată uitării. Dar până atunci, Diego o auzise la Colegiul de Umamoare, la cârciumi şi acasă la familia De Romeu. Îşi muşca limba ca să nu se laude în public şi să nu-i mărturisească isprava Amaliei. Femeia credea că scăpase grație puterii magice a talismanelor şi

amuletelor pe care le purta mereu, cât şi intervenției oportune a spiritului răposatului ei soț.

PARTEA A TREIA – Barcelona, 1812-1814

Nu vă pot da mai multe amănunte despre relația lui Diego cu Amalia. Amorul carnal este un aspect al legendei lui Zorro pe care el nu m-a autorizat să-l fac public, nu atât din teamă de a fi luat în râs sau dezmințit, cât dintr-un minim de galanterie. Se ştie doar că nici un bărbat cu succes la femei nu se laudă cu cuceririle sale. Iar cei care o fac mint. Pe de altă parte, nu-mi place să mă bag în intimitatea celorlalți.

Aşa că dacă vă aşteptați la oarece scene mai colorate, am să vă dezamăgesc. Pot doar să vă spun că în perioada în care Diego se zbenguia cu Amalia, inima lui era pe de-a-ntregul dăruită Julianei. Cum erau îmbrățişările țigăncii văduve? N-aveți decât să vă imaginați. Poate că ea închidea ochii şi se gândea la bărbatul ei asasinat, în timp ce Diego se abandona unei plăceri fugare şi nu se gândea la nimic. Întâlnirile clandestine nu-i tulburau sentimentul curat pe care i-l inspira casta Juliana; erau compartimente separate, linii paralele care nu se întâlnesc niciodată. Teamă mi-e că aşa au stat lucrurile de-a lungul întregii sale vieți. L-am observat timp de treizeci de am şi-l cunosc aproape la fel de bine ca Bernardo, de aceea spun asta. Grație şarmului său personal – deloc neglijabil – şi norocului său fenomenal, a fost iubit, chiar fără să şi-o fi propus, de zeci de femei. O insinuare vagă, o privire cu coada ochiului, un surâs radios erau de obicei de ajuns pentru ca până şi cele cu faimă de virtuoase să-l invite să se cațere pe balconul lor la orele enigmatice ale nopții. Cu toate astea, Zorro nu se îndrăgosteşte de ele, căci preferă idilele imposibile. Pot să jur că de cum coboară de pe balcon şi ajunge cu picioarele pe pământ, a şi uitat de doamna pe care doar cu câteva clipe mai devreme o strângea în brațe. Nici el nu mai ştie de câte ori s-a bătut în duel cu vreun soț încornorat sau un tată ofensat, însă eu țin socoteala şi nu din invidie sau gelozie, ci din minuțiozitate de

cronicar. Diego ține minte doar femeile care l-au chinuit cu indiferența lor, de exemplu incomparabila Juliana. Multe aventuri din anii aceia au fost încercări frenetice de a-i atrage atenția. De față cu ea nu se purta ca un mușunache sfios, așa cum făcea cu Agnes Duchamp, cu Chevalier şi alte personaje; dimpotrivă, în prezența Julianei își întindea toate penele de păun. Pentru ea s-ar fi luptat cu un balaur, numai că așa ceva nu creştea la Barcelona şi-a trebuit să se mulțumească cu Rafael Moncada. Şi fiindcă veni vorba de el, mi se pare corect să dăm acestui personaj ceea ce merită.

În toate poveştile rolul răului e esențial, căci n-ar exista eroi dacă n-ar avea duşmani pe măsură. Zorro a avut imensul noroc de a se înfrunta cu Rafael Moncada, căci altfel n-aş prea avea ce vă povesti aici.

Juliana şi Diego dormeau sub acelaşi acoperiş, dar duceau o viață separată şi nu se prea vedeau în căsoiul cu atâtea încăperi pustii. Între patru ochi era şi mai greu să se întâlnească: Nuria o veghea pe Juliana, iar Isabel îl spiona pe Diego.

Uneori, el aştepta ore întregi pe câte un culoar, în speranța de a merge câțiva paşi cu ea fără martori. Se vedeau în sufragerie la cină, în salon la concertele de harpă, duminica la biserică şi la teatru, când se dădea vreo piesă de Lope de Vega sau o comedie de Moliere, care îl încântau pe Tomás de Romeu. Dar şi în biserică şi la teatru, femeile şi bărbații stăteau separat, drept care Diego se vedea silit să contemple de departe ceafa iubitei. A locuit în casa aceea mai bine de patru ani, urmărind-o cu o tenacitate de vânător şi fără rezultate notabile, până când nenorocirea s-a abătut asupra acestei familii şi balanța s-a înclinat în favoarea lui. Până atunci, Juliana reacționa atât de placid la atențiile sale, de parcă nici nu l-ar fi văzut, însă lui nu-i trebuia mult pentru a-şi hrăni iluziile. Credea că indiferența ei era doar o stratagemă menită a-i ascunde adevăratele sentimente. Aflase că femeile obişnuiesc să se poarte aşa. Dar suferea, săracul, de ți-era milă să te uiți la el. Ar fi fost mai bine dacă

Juliana l-ar fi urât; inima e un organ capricios care trece dintr-o extremă în alta, orice ar fi fost de preferat acestui sentiment călduț de soră.

Familia De Romeu pleca uneori la Santa Fe, unde avea o proprietate semipărăsită. Casa era o clădire pătrată cocoțată în vârful unei stânci, unde bunicii răposatei soții a lui Tomás trăiseră cu copiii şi vasalii. Vederea era superbă. Înainte vreme, dealurile fuseseră acoperite de vii care produceau un vin la fel de bun precum cele mai bune vinuri din Franța, dar în anii războiului nimeni nu se ocupase de ele, astfel că butucii se uscaseră şi mânaseră. Iar casa fusese năpădită de faimoşii şobolani de Santa Fe, nişte jivine grase şi rele, pe care în vremuri de restriște țăranii le mâncau; cu usturoi şi praz erau chiar delicioşi. Cu două săptămâni înainte de plecare, Tomás trimitea un escadron de servitori care trebuia să facă fumigații în odăi, singura formulă de a goni vremelnic rozătoarele. Excursiile s-au rărit pentru că drumurile erau tot mai nesigure. În plus, ura localnicilor se simțea în aer, ca o răsuflare grea care-ți zbârlea părul în cap.

La fel ca mulți proprietari de pământuri, Tomás n-avea curaj să părăsească oraşul şi cu atât mai puțin să-şi încaseze dările, de frică să nu fie căsăpit. Acolo, Juliana citea, făcea muzică şi încerca să se poarte cu țăranii ca o zână bună, dar fără rezultat. Nuria se lupta cu disconfortul şi se văita întruna, iar Isabel picta peisaje în acuarelă şi portrete. V-am zis că avea talent la desen? Cred că am uitat, o omisiune de neiertat, căci acesta era unicul ei talent. Oricum, cu desenele ei îşi câştiga mai repede simpatia celor nevoiaşi decât toate operele de caritate ale Julianei. Oamenii semănau perfect, dar Isabel îşi îmbunătățea modelele, le adăuga dinții lipsă, le ştergea din riduri şi le conferea o expresie de demnitate pe care n-o prea aveau în realitate.

Dar să ne întoarcem la Barcelona, unde Diego îşi petrecea timpul cu şcoala, cu societatea „Dreptate”, prin tavernele în care se întâlneau studenții şi cu aventurile lui „de capă şi spadă”, cum le numea din spirit romantic. În timpul ăsta, Juliana ducea existența trândavă a domnişoarelor acelor ani.

Nici la spovedanie nu putea să se ducă fără guvernantă, Nuria era pur şi simplu umbra ei. N-avea voie nici să stea de vorbă cu bărbaţi sub şaizeci de ani. La baluri mergea însoţită de tatăl ei şi uneori de Diego, pe care-l prezenta drept verişorul ei din Indii. Juliana nu se grăbea deloc să se mărite, deşi pretendenţii stăteau la coadă. Taică-său trebuia să-i aranjeze o căsătorie bună şi nu ştia cum să aleagă un ginere demn de minunata lui fiică. Peste doi ani ar fi împlinit douăzeci, care era limita de sus pentru a dobândi un logodnic; dacă nu-l avea până atunci, şansele de a se mărita scădeau cu fiecare lună. Cu optimismul lui invincibil, Diego îşi făcea aceleaşi calcule şi-şi spunea că timpul lucra în favoarea sa; când Juliana va vedea că începe să se ofilească, avea să-l aleagă pe el drept soţ ca să nu rămână fată bătrână. Şi cu argumentul ăsta bizar încerca să-l convingă şi pe Bernardo, singurul care avea răbdare să-i asculte divagaţiile pe seama amorului său disperat.

La finele anului 1812, Napoleon Bonaparte a fost înfrânt în Rusia. Împăratul invadase uriaşa ţară cu Marea Armată de aproape două sute de mii de oameni. Oştirile franceze aveau o disciplină de fier şi se deplasau în marş forţat, mult mai repede decât duşmanul, căci aveau mai puţine de cărat şi trăiau de pe urma pământului cucerit. Pe măsură ce pătrundeau în interiorul Rusiei, aşezările se goleau, locuitorii se făceau nevăzuţi, iar ţăranii îşi ardeau recoltele. Napoleon străbătea pământ pârjolit. Invadatorii au intrat triumfători în Moscova, unde-au fost întâmpinaţi de fumăraia unui uriaş incendiu şi de tirurile izolate ale franctirorilor ascunşi printre ruine şi gata să moară omorând. Imitând exemplul bravilor ţărani, moscoviţii îşi arseseră posesiunile înainte de a părăsi oraşul. Nu rămăsese nimeni care să-i înmâneze lui Napoleon cheile oraşului, nici soldaţi ruşi care să fie umiliţi, doar prostituatele rămase fără clienţii obişnuiţi şi resemnate să se mulţumească cu invadatorii. Napoleon s-a pomenit izolat într-un morman de cenuşă. A aşteptat nu se ştie ce şi aşa a trecut vara. Când s-a hotărât să se întoarcă în Franţa, începuseră ploile, iar în curând pământul rusesc a fost

acoperit de o zăpadă tare ca piatra. Nu-şi închipuise nicicând încercările cumplite pe care au trebuit să le suporte soldaţii săi. La hărţuielile cazacilor şi ambuscadele ţăranilor s-au adăugat foamea şi un frig selenar, pe care soldaţii nu-l cunoscuseră încă. De-a lungul drumului de întoarcere au rămas mii de francezi, transformaţi în statui de gheaţă.

Au fost nevoiţi să-şi mănânce caii, cizmele, uneori chiar cadavrele tovarăşilor. S-au întors în patrie doar zece mii de oameni, prăpădiţi de lipsuri şi descurajaţi. Văzându-şi armata distrusă, Napoleon a ştiut că steaua care-i luminase ascensiunea prodigioasă începea să apună. A fost silit să-şi replieze trupele, care ocupau o mare parte din Europa. Două treimi din trupele lăsate în Spania au fost retrase. Spaniolii întrezăreau în sfârşit un final victorios după ani de rezistenţă sălbatică, numai că acesta mai avea să întârzie şaisprezece luni.

În anul în care Napoleon îşi lingea rănile după dezastrul din Rusia, Eulalia de Callis şi-a trimis nepotul, pe Rafael Moncada, în Antile, cu misiunea de a extinde afacerea cu cacao. Îşi propusese să vândă ciocolată, pastă de migdale, conserve de nuci şi zahăr aromatizat cofetarilor şi fabricanţilor de bomboane fine din Europa şi Statele Unite. Auzise ea că americanii se dădeau în vânt după dulciuri. Misiunea nepotului era să pună la punct o reţea de contacte comerciale în oraşele cele mai importante, de la Washington până la Paris.

Moscova a rămas pe lista de aşteptare, fiind în ruine, dar Eulalia avea credinţa că fumăraia războiului avea să se risipească în curând şi capitala rusă reconstruită cu aceeaşi splendoare ca înainte. Rafael a pornit într-o călătorie de unsprezece luni, străbătând mai multe mări şi zdruncinându-şi rinichii în lungi drumuri călare, cu scopul de a pune pe picioare aromatica frăţie a ciocolatei concepută de Eulalia.

Fără a-i sufla un cuvânt mătuşii, Rafael i-a cerut o întrevedere lui Tomás de Romeu înainte de a porni la drum.

Acesta nu l-a primit acasă, ci pe terenul neutru al Societății de Geografie şi Filozofie, al cărui membru era şi care dispunea de un restaurant excelent la etaj. Admirația lui Tomás pentru Franța nu mergea şi până la bucătăria ei rafinată; nici gând de limbi de canar, el prefera sățioasele preparate catalane: *escudella i carn d'olla*, o fiertură care te scula din morți, *estofat* de taur, o adevărată bombă de carne şi incomparabilul salam episcopal, un fel de sângerete mai gros şi mai negru decât toate celelalte. Aşezat în fața unui munte de carne grasă, Rafael Moncada era cam palid. Abia s-a atins de mâncare, căci avea stomacul delicat şi era şi nervos. I-a expus tatălui Julianei situația sa personală, de la titluri până la situația financiară.

— Regret nespus, domnule De Romeu, că ne-am cunoscut în nefericita împrejurare a duelului cu Diego de la Vega. E un tânăr impulsiv şi, recunosc, eu la fel. Ne-am certat şi am ajuns pe câmpul luptei pentru onoare. Din fericire, fără consecințe grave. Sper ca asta să nu influențeze negativ părerea domniei voastre despre mine, a spus aspirantul la titlul de ginere.

— Deloc, cavalere. Scopul unui duel este să curețe pata. După ce se luptă, nu rămâne loc de supărare între doi gentilomi, a răspuns amabil Tomás , care nu uitase însă amănuntele evenimentului.

La desert, un *menjar blanc* care aici se făcea atât de dulce că se lipea de dinți, Moncada a dat glas dorinței sale de a obține mâna Julianei la întoarcerea din călătorie. Tomás observase îndelung şi fără a interveni relația ciudată pe care fiică-sa o avea cu tenacele pretendent. Nu se pricepea să vorbească despre sentimente şi nu încercase să se apropie de fiicele sale, treburile femeieşti îl intimidau şi pentru asta exista Nuria. O văzuse pe Juliana mergând de-a buşilea pe recile coridoare de piatră ale casei, schimbându-şi dinții, înălțându-se şi trecând peste anii nesărați ai pubertății. Într-o bună zi a văzut-o cu codițe de fetiță şi trup de femeie, cu rochia plesnită pe la cusături, iar atunci i-a poruncit Nuriei să-i facă rochii potrivite, să cheme un profesor de dans şi să

n-o scape din ochi. Iar acum venea Rafael Moncada, printre alți cavaleri bine situați, s-o ceară de nevastă, iar el nu ştia ce să spună. O astfel de alianță ar fi fost ideală, orice tată în situația sa ar fi fost mulțumit, dar Moncada nu-i era simpatic, nu atât pentru convingerile lor ideologice diferite, cât din cauza zvonurilor neliniştitoare care circulau pe seama firii acestuia. Părerea generală era că o căsătorie e o afacere socială şi economică, în care sentimentele nu sunt esențiale, ele vin pe parcurs, dar nu era de acord. El se căsătorise din dragoste şi fusese fericit, nu putuse s-o înlocuiască pe nevastă-sa. Juliana gândea la fel, în plus îşi umplea capul cu romane romantice. Îl oprea respectul pentru fiică-sa. Ar fi trebuit s-o silească să se căsătorească fără dragoste, iar el nu era în stare să-i ceară aşa ceva; îi dorea să fie fericită şi se îndoia că Moncada ar fi fost capabil. Trebuia să stea de vorbă cu Juliana, dar nu ştia cum, căci era intimidat de frumusețea şi calitățile ei. Era mai în largul lui cu Isabel, mult mai accesibilă din cauza imperfecțiunilor sale. Dar afacerea nu mai putea fi amânată, aşa că seara i-a comunicat Julianei propunerea lui Moncada. Ea a ridicat din umeri şi, fără a-şi modifica ritmul împunsăturilor de ac, a comentat că multă lume murea de malarie în Antile, aşa că nu era cazul să se grăbească să ia o decizie.

Diego era fericit. Călătoria rivalului periculos devenea o şansă unică pentru a câştiga teren. Dar fata nu s-a arătat afectată de absența lui Moncada şi nici n-a luat în seamă avansurile lui Diego. Îl trata cu aceeaşi afecțiune tolerantă şi distrată ca de obicei şi n-avea nici cea mai mică curiozitate pentru activitățile lui misterioase. N-o impresionau nici poemele lui, în care el vorbea de dinți ca perlele, ochi de smarald şi buze de rubin. Ca să stea mai mult cu ea, Diego a mers până acolo că a participat la lecțiile de dans, ajungând chiar un dansator elegant şi plăcut. O convingea până şi pe Nuria să-şi scuture oasele în sunetele unui fandango, nu însă şi să pună o vorbă bună pe lângă Juliana, aici buna femeie era la fel de insensibilă ca Isabel. Pentru a atrage atenția femeilor, Diego reteza lumânările cu floreta, atât de

precis încât flacăra nici nu se mişca, sau le stingea cu vârful harapnicului. Şi-a perfecționat trucurile învățate de la Galileo Tempesta şi făcea adevărate minuni cu cărțile de joc; făcea acrobații cu torțe aprinse, ieşea fără ajutor dintr-un cufăr închis cu lacătul. Pe urmă a încercat să-şi impresioneze iubita cu aventurile lui, inclusiv cele pe care promisese să nu le pomenească în ruptul capului. Într-un moment de slăbiciune, i-a spus de o societate secretă din care făceau parte doar aleşii. Ea l-a felicitat, crezând că e vorba de un grup studențesc care umbla pe străzi şi cânta romanțe sentimentale. Atitudinea ei nu se explica prin răutate – era incapabilă de aşa ceva – nici prin dispreț – îl aprecia mult – ci pur şi simplu pentru că plutea în romanele ei. Îl aştepta pe eroul din cărți, cutezător şi tragic, care-ar fi salvat-o din plictisul cotidian şi nici nu-i trecea prin minte că acela ar fi putut fi Diego de la Vega. Cu atât mai puțin Rafael Moncada.

În Spania, situația politică începea să se schimbe. Zilnic era tot mai limpede că războiul se apropia de sfârşit. Eulalia de Callis se pregătea febril pentru acest moment, în timp ce nepotul îşi vedea de afaceri în străinătate. Malaria nu i-a venit de hac, astfel că în noiembrie 1813 el s-a întors şi mai bogat, căci mătuşa îi cedase un procent serios din negoțul cu bomboane. Avusese succes în saloanele din Europa şi din Lumea Nouă, îl cunoscuse chiar şi pe Thomas Jefferson, căruia i-a sugerat să planteze cacao în Virginia. Imediat ce s-a scuturat de colbul drumului, Moncada i-a trimis vorbă lui Tomás de Romeu că intenționa s-o curteze din nou pe Juliana. Aştepta de ani întregi şi nu admitea încă un răspuns evaziv. Aşa că Tomás şi-a convocat fiica după două ore în bibliotecă, unde-şi rezolva majoritatea treburilor şi îşi lămurea problemele existențiale în fața unui pahar cu coniac şi i-a transmis mesajul amorezului.

— Ai ajuns la vârsta măritişului, fata mea. Timpul trece pentru toți. Rafael Moncada e un cavaler serios, iar după moartea mătuşii lui va fi unul din oamenii cei mai bogați din Catalonia. Eu nu judec oamenii după situația lor financiară, ştii doar, dar mă gândesc la siguranța ta.

— Căsătoria lipsită de dragoste e mai rea decât moartea pentru o femeie, domnule, căci nu există ieşire. Gândul de a asculta şi de a sluji un bărbat e cumplit dacă nu există încredere şi dragoste.

— Astea apar după căsătorie, Juliana.

— Nu mereu, domnule. În plus trebuie să ne gândim şi la nevoile dumitale şi la datoria mea. Cine o să te îngrijească la bătrâneţe? Că pe Isabel n-o văd.

— Juliana, pentru Dumnezeu! N-am pretins niciodată că fiicele mele trebuie să aibă grijă de mine la bătrâneţe. Eu îmi doresc nepoţi şi să vă văd aranjate. N-o să pot muri liniştit dacă nu vă las la adăpost de griji şi de nevoi.

— Nu ştiu dacă Rafael Moncada e omul potrivit pentru mine, nu-mi imaginez nici un fel de intimitate cu el, a spus ea, înroşindu-se.

— Aşa gândesc toate fetele, copilă. Ce fată cuminte îşi poate imagina aşa ceva? a răspuns el, la fel de jenat.

Era un subiect pe care spera să nu-l discute niciodată cu fetele lui. La momentul potrivit, Nuria avea pesemne să le explice cele necesare, deşi guvernanta era la fel de ignorantă în materie ca şi ele. Habar n-avea că Juliana vorbea despre asta cu Agnes Duchamp şi aflase destule amănunte din romanele ei de amor.

— Mai am nevoie de puţin timp ca să mă hotărăsc, domnule.

Tomás de Romeu şi-a zis că niciodată n-avusese mai multă nevoie ca acum de răposata lui soţie, care ar fi rezolvat lucrurile cu înţelepciune şi fermitate, aşa cum ştiu doar mamele.

Era sătul de confruntările astea. I-a spus lui Rafael Moncada că mai dorea o păsuire, iar acesta a acceptat, neavând încotro. După care i-a spus Julianei să mediteze bine, iar dacă nu-i dădea un răspuns în două săptămâni, îl accepta pe Moncada şi basta. Era ultimul lui cuvânt, a spus, dar glasul îi cam tremura. Între timp, îndelungatul asediu al lui Moncada devenise un fel de pariu; atât în saloanele din lumea bună, cât şi în curţile servitorilor se vorbea că fata

asta fără titluri sau avere umilea cea mai bună partidă din Barcelona. Dacă fiică-sa se mai lăsa mult rugată, Tomás de Romeu ar fi ajuns la o înfruntare serioasă cu Moncada; ar fi amânat însă în continuare lucrurile, în mod sigur, dacă o întâmplare ciudată n-ar fi grăbit deznodământul.

În ziua aceea cele două surori plecaseră cu Nuria să dea de pomană, aşa cum făceau în prima vineri din lună. În oraş erau o mie cinci sute de cerşetori recunoscuți, plus câteva mii de săraci pe care nu se ostenise nimeni să-i contabilizeze. De cinci ani încoace, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, flancată de silueta țeapănă a guvernantei, Juliana făcea turul caselor de caritate. Din bună-cuviință şi pentru a nu jigni prin ostentație, se acopereau din cap până-n picioare cu mantile închise la culoare şi străbăteau cartierul pe jos; Jordi le aştepta cu trăsura într-o piață din apropiere, consolându-se cu sticla de băutură. Expediția le mânca toată seara, căci după ce ajutau săracii se duceau şi la măicuțele care aveau grijă de spitale. Anul acesta începuse să vină şi Isabel cu ele, care la cei cincisprezece ani ai ei era potrivită pentru practicarea milei, în loc să-l spioneze pe Diego şi să se dueleze cu ea însăşi în fața oglinzii, cum zicea Nuria. Erau silite să străbată străduțe înguste din cartiere atât de mizere, încât nici pisicile nu se jucau acolo, de teamă să nu fie vânate şi vândute pe post de iepuri. Juliana răbda cu stoicism şi eroism, însă Isabel mai avea puțin şi i se făcea rău, nu doar de groaza plăgilor şi furunculelor, a zdrențelor şi cârjelor, a gurilor edentate şi a nărilor roase de sifilis ale gloatei nefericite, dar şi pentru că forma asta de caritate i se părea o batjocură. Socotea că banii din punga Julianei erau o picătură într-un ocean pentru mizeria nesfârşită. „Dar e mai mult decât nimic”, replica soră-sa.

Îşi începuseră turul de jumătate de oră şi fuseseră la un singur orfelinat când, ajungând la un colț de stradă, le-au ieşit în cale trei bărbați care arătau numai buni de spânzurat.

Nici ochii nu li se vedeau, căci purtau pălării mari trase până la sprâncene şi fulare legate peste obraz. În ciuda interdicției oficiale de a nu purta mantie, cel mai înalt dintre ei era învăluit într-o capă. Era ceasul letargic al siestei, când pe străzi nu era mai nimeni. Pe de o parte, străduța era flancată de zidurile groase ale unei biserici şi ale unei mănăstiri şi nu aveau nici o ieşire. Nuria a început să țipe speriată, dar un pumn în plină figură a trântit-o la pământ şi a amuțit-o. Juliana încerca să-şi ascundă punga cu bani, în timp de Isabel se uita în toate părțile după ajutor. Unul dintre bandiți i-a smuls punga Julianei, altul se pregătea să-i rupă de la gât colierul de perle, când s-a auzit tropot de cal. Isabel a urlat cât o țineau plămânii după ajutor, iar o clipă mai târziu apărea în mod providențial nimeni altul decât Rafael Moncada. Într-un oraş atât de populat, apariția lui ținea de miracol. I-a fost de ajuns o privire ca să evalueze situația, să-şi scoată sabia din teacă şi să se repeadă la bandiți. Doi dintre ei aveau deja în mână pumnale încovoiate, dar hotărârea lui Moncada şi două lovituri date cu ambele mâini i-au făcut să ezite. Călare pe armăsar, părea uriaş şi nobil, cu cizmele negre cu pinteni de argint, cu pantalonii albi şi strâmți, haina de catifea verde închis tivită cu astrahan şi sabia strălucitoare cu gardă rotundă de aur. Ar fi putut să-i căsăpească el pe mai mulți, dar parcă prefera doar să-i intimideze. Cu un zâmbet crud pe buze şi spada scânteind în aer, parcă era personajul central dintr-un tablou cu subiect războinic. Bandiții gâfâiau, el îi împungea de sus nelăsându-i în pace. Calul, întărâtat de luptă, s-a ridicat în două picioare, gata să-şi dea călărețul jos, dar Moncada s-a ținut bine. Parcă era un dans straniu şi violent.

La mijloc între pumnale, bidiviul se răsucea în loc şi necheza de frică, în timp ce Moncada cu o mână îl strunea, iar cu cealaltă mânuia arma, ținând bandiții la respect. Țipetelor lui Isabel li s-au adăugat cele ale Nunei, iar în curând pe stradă au apărut oameni care, văzând scânteierea armelor, au rămas la distanță. Un băietan a fugit să aducă garda, dar slabă speranță să ajungă la timp. Isabel a profitat

de zăpăceală ca să-i smulgă punga hoțului cu mantie, apoi a înşfăcat-o pe soră-sa de o aripă şi pe Nuria de alta ca să fugă de acolo, dar n-a fost chip, cele două parcă erau stane de piatră. Înfruntarea n-a ținut mai mult de două minute, care au trecut încet ca un coşmar; în cele din urmă, Moncada i-a zburat pumnalul unuia, astfel că cei trei bandiți au ajuns la concluzia că fuga era mai sănătoasă. Cavalerul a schițat gestul de a-i urmări, însă văzând în ce stare erau femeile, a descălecat să le ajute. O pată roşie i se lățea pe albul pantalonului. Juliana a dat fuga să i se refugieze în brațe, tremurând ca un iepuraş.

— Sunteți rănit! a țipat, dând cu ochii de sângele de pe picior.

— A, e doar o zgârietură.

Erau prea multe emoții pentru biata fată. Privirea i s-a împăienjenit, genunchii i s-au muiat, dar brațele atente ale lui Moncada au prins-o înainte să cadă. Nerăbdătoare, Isabel a spus că asta mai lipsea, să leşine soră-sa. Moncada s-a făcut că n-aude şi, şchiopătând uşor, a dus-o pe Juliana în brațe până în piață. În urma lui veneau Nuria şi Isabel, ducând calul de căpăstru şi înconjurate de mulțimea de gură-cască; fiecare avea o versiune personală asupra celor petrecute şi voia să aibă ultimul cuvânt. Văzând procesiunea, Jordi a coborât de pe capră şi l-a ajutat pe Moncada s-o pună pe Juliana în trăsură. Mulțimea adunată a izbucnit în aplauze; rar puteai vedea o scenă atât de donquijotescă şi romantică pe străzile Barcelonei, aveau un subiect de discuție pentru mai multe zile. După douăzeci de minute, Jordi intra în curtea casei De Romeu, urmat de Moncada călare. Juliana plângea de nervi, Nuria îşi număra cu limba dinții rămaşi în gură, iar Isabel arunca scântei ținând punga strâns.

Tomás de Romeu nu era omul care să se lase impresionat de titluri nobiliare, fiind de părere că nobilimea trebuia ştearsă de pe fața pământului şi nici de averea lui Moncada, căci banii nu-l interesau din cale-afară, dar a fost mişcat până la lacrimi aflând că acest cavaler, pe care Juliana îl

tratase cu atâta indiferență, îşi riscase viața ca să apere fetele de un rău ireparabil. Deşi ateu, a fost de acord cu Nuria că doar providența divină îl trimisese pe Moncada la timp ca să le salveze. A insistat ca eroul zilei să se odihnească şi l-a trimis pe Jordi după doctor, dar eroul s-a retras discret. Nu părea să sufere de pe urma rănii, avea doar o respirație mai agitată.

Cu toții au fost de acord că sângele lui rece era la fel de admirabil ca şi curajul de care dăduse dovadă în fața pericolului. Doar Isabel nu s-a arătat recunoscătoare. În loc să se alăture entuziasmului general al celorlalți şi-a permis nişte plescăituri disprețuitoare prost primite; tatăl ei i-a poruncit să se ducă la ea în cameră şi să nu iasă de acolo până nu-şi cerea iertare pentru neruşinarea ei.

Silindu-se să fie răbdător, Diego a trebuit să audă din gura Julianei relatarea amănunțită a atacului, plus speculațiile asupra celor ce s-ar fi putut întâmpla dacă salvatorul n-ar fi apărut la timp. Niciodată nu trecuse ea printr-un asemenea pericol, în ochii ei figura lui Rafael Moncada a crescut, împodobită cu virtuți nevăzute până atunci: era puternic şi chipeş, avea mâini elegante şi păr des şi ondulat. Un bărbat cu păr frumos are multe de câştigat în viață. I s-a părut brusc că semăna cu toreadorul cel mai popular din Spania, un cordobez cu picioare lungi şi ochi de foc. Nu era deloc rău ca pretendent, a conchis ea. Dar evenimentul cel cumplit îi urcase temperatura, aşa că s-a dus la culcare. Doctorul a trebuit s-o sedeze, după ce i-a administrat extract de arnică Nuriei, căreia i se umflase capul precum un bostan.

Neavând prin urmare ocazia s-o vadă pe Juliana la cină, Diego s-a retras şi el în odăile sale, unde-l aştepta Bernardo.

Din decență, fetele n-aveau voie să vină acolo – singura excepție fusese în perioada convalescenței după duel – însă Isabel nu prea lua în seamă interdicția, la fel cum nu asculta întru totul de pedepsele pe care i le impunea tatăl ei. Astfel că în loc să se închidă în camera ei, a apărut în dormitorul băieților, fără să bată la uşă, ca de obicei.

— De ce nu baţi la uşă? Într-o zi, o să mă găseşti în pielea goală, a certat-o Diego.

— Nu cred c-o să rămân cu o amintire de neşters.

S-a aşezat pe marginea patului lui Diego, cu mutra cuiva care ştie ceva şi aşteaptă să fie rugat să spună, însă el n-avea de gând să cedeze, iar Bernardo era ocupat să facă noduri la o sfoară. A trecut un minut lung, după care ea n-a mai rezistat şi a declarat, în limbajul colorat pe care-l folosea când Nuria nu era de faţă, că dacă soră-sa nu-l bănuia pe Moncada, pesemne că era proastă ca un cur. Toată afacerea mirosea a peşte stricat, căci unul dintre cei trei bandiţi era Rodolfo, uriaşul de la circ. Diego a sărit cât colo, Bernardo a lăsat din mână sfoara cu noduri.

— Eşti sigură? Păi n-ai zis că ticăloşii aveau feţele acoperite?

— Ba da. Iar ăsta purta şi o mantie, dar era enorm şi când i-am smuls punga am văzut că avea braţele tatuate.

— Putea fi marinar. Mulţi marinari au tatuaje, Isabel.

— Erau exact tatuajele uriaşului de la circ, Diego, nu încape nici o îndoială, aşa c-ai face bine să mă crezi.

De aici şi până la a deduce că ţiganii de la circ erau implicaţi nu era decât un pas, pe care băieţii l-au făcut imediat.

Ştiau de mult că Pelayo şi amicii lui făceau tot felul de treburi murdare pentru Moncada, dar nu puteau dovedi. Nu deschiseseră niciodată subiectul cu el, Pelayo era oricum un tip secretos şi n-ar fi recunoscut nimic. Nici Amalia nu marşa la întrebările ocolitoare ale lui Diego; chiar şi în clipele de intimitate, secretele familiei erau păstrate. Aşa că, fără nici o dovadă concretă şi fără a-şi mărturisi legăturile ascunse cu tribul ţigănesc, Diego nu-i putea spune nimic lui Tomás de Romeu, totuşi s-a hotărât să intervină. Isabel avea dreptate; nu trebuia ca Juliana să se mărite cu Moncada dintr-o gratitudine neîntemeiată.

A doua zi, au convins-o pe Juliana să părăsească patul, să se potolească şi să meargă cu ei în locul în care Amalia ghicea trecătorilor norocul în palmă. I-a însoţit şi Nuria, era

doar de datoria ei, cu toate că arăta şi mai rău; un obraz era vânăt, iar pleoapele atât de umflate, c-ai fi zis că era o broască. Au găsit-o pe Amalia în mai puțin de jumătate de oră. În timp ce femeile aşteptau în trăsură, Diego a implorat-o, cu o elocință pe care nu şi-o cunoştea nici el, s-o salveze pe Juliana de la o soartă crudă.

— Doar un cuvânt de-al tău poate evita tragedia unei căsnicii fără dragoste între o fată inocentă şi un om lipsit de inimă. Trebuie să-i spui adevărul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii. Atacatorii erau din şatra ta. Unul din ei era Rodolfo. Cred că Moncada a pregătit toată tărăşenia ca să apară în fața fetelor ca un erou. Era totul aranjat, aşa-i?

— Eşti îndrăgostit de ea? a întrebat Amalia fără răutate.

Ofuscat, Diego a recunoscut. Femeia i-a luat mâinile şi le-a cercetat cu un zâmbet enigmatic, după care şi-a udat un deget cu salivă şi i-a trasat semnul crucii pe palme.

— Ce faci? Mă blestemi cumva?

— Fac o prevestire: n-ai să te căsătoreşti nicicând cu ea.

— Vrei să spui c-o să se mărite cu Moncada?

— Asta nu ştiu. Am să fac ce mi-ai cerut, dar să nu-ți faci iluzii; ea trebuie să-şi urmeze soarta, ca şi tine, iar nimic din ce-aş zice eu nu poate să schimbe ceea ce e scris în stele.

Amalia s-a urcat în trăsură, a salutat-o cu un gest pe Isabel, pe care o văzuse pe când venea cu băieții la circ şi s-a aşezat în fața Julianei. Nuria, îngrozită, îşi ținea respirația, convinsă că țiganii erau urmaşii lui Cain şi hoți profesionişti. Juliana le-a rugat pe cele două să coboare şi s-o lase singură. Ele s-au dat jos cam fără chef, apoi cele două femei s-au observat o vreme reciproc. Amalia a cercetat-o atent; trăsături clasice încadrate de bucle negre, ochi verzi de pisică, gât fin, capă şi pălărie de blană, botine elegante din piele de căprioară.

La rândul ei, Juliana o privea la fel de curios, căci n-o văzuse niciodată de aproape. Dacă l-ar fi iubit pe Diego, instinctul i-ar fi spus că era vorba de o rivală, numai că ideea asta nici nu-i trecuse prin minte. I-au plăcut mirosul ei de

fum, chipul cu pomeții marcați, fustele largi şi brățările de argint zăngănitoare. I se părea frumoasă. Într-un impuls şi-a scos mănuşile şi i-a luat mâinile. „Îți mulțumesc că stai de vorbă cu mine", a rostit cu simplitate.

Dezarmată de spontaneitatea ei, Amalia s-a hotărât să încalce legea fundamentală a poporului ei: să nu te încrezi niciodată într-un gadje, cu atât mai mult dacă asta poate pune în pericol viața clanului. Aşa că în cuvinte puține i-a mărturisit că, într-adevăr, atacul fusese pus la cale, că nici ea, nici soră-sa nu fuseseră în pericol nici o clipă, că pata de pe pantalonul lui Moncada nu provenea de la o rană, ci de la un maț umplut cu sânge de găină. Că unii bărbați din trib făceau uneori diverse treburi pentru Moncada, de obicei nu era vorba de lucruri grave, arareori fusese vorba de ceva serios, de exemplu tâlhărirea contelui Orlov. „Nu suntem criminali", a spus Amalia, adăugând că-i părea rău că rusul şi Nuria fuseseră agresați, căci violența era interzisă în şatra ei. Lovitura de grație a fost că a informat-o că Pelayo era cel care cânta serenadele, pentru că Moncada era afon ca o rață. Juliana a ascultat toate astea fără un cuvânt. S-au despărțit cu un gest, Amalia s-a dat jos şi atunci Juliana a izbucnit în plâns.

În aceeaşi seară, Tomás de Romeu îl primea formal pe Rafael Moncada, care-l anunțase printr-un bilet că-şi revenise după sângele pierdut şi dorea s-o salute pe Juliana. De dimineață, un lacheu adusese un buchet de flori pentru ea şi o cutie cu alviță cu migdale pentru Isabel, atenții delicate şi deloc ostentative, după cum a constatat Tomás plăcut impresionat.

Moncada s-a prezentat impecabil de elegant şi sprijinindu-se într-un baston. Tomás l-a primit în salonul principal, desprăfuit în cinstea viitorului ginere şi i-a oferit un pahar de Xeres, după care i-a mulțumit încă o dată. Apoi a trimis după fiicele sale. Juliana a apărut palidă şi îmbrăcată aproape monahal, deloc potrivit pentru o ocazie atât de importantă. Isabel, cu ochi arzători şi un rictus batjocoritor, o ținea atât

de strâns de un braț că ai fi zis că o trage cu forța. Rafael Moncada a pus paloarea Julianei pe seama nervilor.

— E şi normal, după agresiunea îngrozitoare..., a apucat să spună.

Dar ea l-a întrerupt ca să-l anunțe, cu glas tremurător dar voință de fier, că n-avea să se mărite cu el nici moartă.

După refuzul categoric al Julianei, Rafael Moncada s-a retras livid, dar nepierzându-şi bunele maniere. În cei douăzeci şi şapte de ani ai săi se lovise de câteva piedici, dar niciodată de un eşec total. N-avea de gând să se dea bătut, mai avea atuuri în mânecă, doar de-aia avea poziție socială, avere şi relații. N-o întrebase pe Juliana care-i erau motivele, căci intuiția îi spunea că ceva ieşise prost în strategia pusă la cale. Pesemne că ea ştia ceva şi el nu putea risca să fie dat în vileag. Dacă Juliana bănuia că atacul fusese o farsă, exista o singură explicație: Pelayo. Nu credea că omul îl trădase, n-ar fi câştigat nimic cu asta, dar poate făcuse o indiscreție. Secretele n-aveau viață lungă; servitorii constituiau o rețea informativă mult mai eficientă decât cea a spionilor francezi din La Ciudadela. Ar fi fost de ajuns un comentariu nelalocul său al cuiva implicat în afacere pentru a ajunge la urechile Julianei. Se folosise de țigani în mai multe rânduri, tocmai pentru că erau nomazi, veneau şi plecau fără să se lege de nimeni din afara şatrei, n-aveau prieteni şi cunoştințe în Barcelona şi erau discreți. Cât timp fusese plecat, pierduse contactul cu Pelayo şi se simțea chiar uşurat; contactul cu aceşti oameni îl incomoda. La întoarcere, crezuse că putea face tabula rasa, să dea uitării micile păcate ale trecutului şi s-o ia de la început, departe de lumea subterană a răutăților plătite, dar intenția de regenerare n-a durat decât câteva zile. Când Juliana i-a cerut încă o amânare de două săptămâni, Moncada a avut o reacție de panică, lucru rar la el, care se lăuda că poate stăpâni chiar şi monştrii din coşmaruri. Cât fusese plecat, îi scrisese mai multe scrisori, la care nu primise răspuns. Îşi spusese că nu scria din timiditate, căci la o vârstă la care altele sunt de-acum mame, Juliana se

purta ca o novice. În ochii lui, inocența asta era calitatea cea mai mare a tinerei, avea garanția că, atunci când i s-ar fi dăruit, ar fi făcut-o fără rezerve. Însă siguranța asta s-a clătinat la noua amânare cerută de ea, iar atunci şi-a zis că era cazul să facă presiuni. O acțiune romantică, exact ca în cărțile pe care le citea cu atâta plăcere, ar fi fost lucrul cel mai potrivit, dar nu putea aştepta o astfel de ocazie, trebuia s-o grăbească.

Ar fi obținut ce dorea fără să facă nimănui nici un rău; şi nici nu era o păcăleală, căci dacă Juliana – sau orice doamnă – ar fi fost atacată de bandiți, i-ar fi sărit fără ezitare în ajutor. Firește, lui Pelayo nu i-a expus toate argumentele, i-a zis doar ce să facă, iar el i-a îndeplinit ordinele. Scena pusă la cale cu țiganii a durat mai puțin decât plănuise, căci au luat-o la sănătoasa de frică să nu fie răniți. Aşa că n-a avut ocazia să se împăuneze în toată splendoarea dramatică pe care o gândise, fapt pentru care s-a tocmit cu Pelayo la preț. Până la urmă Pelayo a acceptat o plată mai mică, dar Moncada a rămas cu un gust amar; omul ştia prea multe şi poate-ar fi fost tentat să-l şantajeze. Ar fi fost mai bine ca unul de teapa lui, fără lege şi morală, să nu-l poată avea la mână. Trebuia să scape urgent de el şi de tot tribul.

La rândul său, Bernardo cunoştea bine genul de bârfe de care se temeau oamenii din clasa lui Moncada. Cu tăcerea lui de mut, cu aerul de indian demn şi cu disponibilitatea de a-i ajuta pe alții, îşi câştigase multe prietenii: vânzători la piață, hamali din port, meşteşugari din mahalale, vizitii, lachei şi servitori din casele celor bogați. Memoria sa prodigioasă şi compartimentată ca o arhivă uriaşă înmagazina informații, le păstra în ordine, gata pentru a sluji la momentul potrivit. Îl cunoscuse pe Joanet, unul din servitorii lui Moncada, în curtea conacului Eulalia de Callis, în seara în care Moncada îl lovise cu bastonul. Dar în arhiva sa, seara cu pricina nu era păstrată din cauza bătăii, ci din cauză că tot atunci fusese atacat contele Orlov. A rămas în legătură cu Joanet ca să-l țină sub observație pe Moncada. Omul era un nătărău care detesta orice om care nu era catalan, însă îl tolera pe

Bernardo pentru că nu-l întrerupea şi pentru că era botezat. După ce Amalia recunoscuse legăturile lui Moncada cu ţiganii, Bernardo a vrut să afle mai multe despre el. I-a făcut o vizită lui Joanet, ducându-i în dar o sticlă din cel mai bun coniac al lui Tomás de Romeu, şterpelită de Isabel căreia îi spusese că era pentru o cauză bună. Omul n-avea nevoie de alcool ca să-şi dea drumul la limbă, dar s-a arătat recunoscător şi nu după mult timp îi povestea ultimele noutăţi: tocmai dusese o misivă de la stăpânul său şefului militar al Ciudadelei, prin care Moncada acuza tribul romilor că aduseseră arme de contrabandă în oraş şi conspirau împotriva guvernului.

— Ţiganii sunt blestemaţi pe vecie, pentru că au făcut cuiele pentru crucea lui Christos. Merită să fie arşi pe rug fără milă, părerea mea, a grăit Joanet.

Bernardo ştia unde poate fi găsit Diego la ora aceea, drept care s-a îndreptat fără să stea pe gânduri spre periferia Barcelonei, acolo unde ţiganii îşi aveau corturile jerpelite şi căruţele hodorogite. În cei trei ani de când stăteau acolo, tabăra ajunsese să fie un adevărat sat de cârpe. Diego de la Vega nu reînnodase amorul cu Amalia, pentru că ea se temea să nu-i piară norocul. Scăpase de execuţia francezilor, dovadă clară că spiritul lui Ramon veghea de pe lumea cealaltă. N-avea de gând să-l supere culcându-se cu tânărul gadje. În plus, tânărul îi mărturisise că o iubea pe Juliana, aşa că ambii ar fi înşelat pe cineva. Exact cum Bernardo se aştepta, Diego venise să-şi ajute prietenii să pregătească marele cort pentru reprezentaţia de duminică, de data asta nu într-o piaţă, ci chiar acolo. Aveau un răgaz de câteva ceasuri, căci spectacolul începea la patru după-masa. L-a găsit împreună cu alţii, întinzând frânghii şi cântând un cântec învăţat de la marinarii de pe *Madre de Dios*. Îl simţise de departe şi-l aştepta.

Nici n-a fost nevoie să vadă expresia chipului tăcut al fratelui său de lapte ca să ştie că era de rău. Zâmbetul etern i s-a şters aflând noutăţile de la Joanet. Imediat, i-a adunat pe ţigani.

— Dacă informația e sigură, sunteți într-un mare pericol, chiar mă întreb de ce n-au venit încă să vă aresteze.

— Precis c-or să vină la spectacol, când o să fim aici cu toții şi-o să fie şi public. Franțujilor le place să dea pedepse exemplare, asta ține lumea înfricoşată, iar noi suntem tocmai potriviți, a spus Rodolfo.

Au adunat copiii şi animalele în tăcere, apoi, cu iuțeala care venea după secole de persecuții şi viață rătăcitoare şi-au strâns în boccele lucrurile necesare, s-au urcat pe cai şi în mai puțin de jumătate de oră s-au făcut nevăzuți pe drumul care ducea în munți. La plecare, Diego le-a spus să trimită a doua zi pe cineva la catedrala din cartierul vechi. „O să am ceva pentru voi", le-a spus, adăugând că va încerca să-i țină cât mai mult pe soldați pentru ca ei să poată fugi. În urma lor au rămas tabăra pustie, cortul circului, căruțele fără cai, sălaşurile părăsite şi o grămadă de saltele şi zdrențe. Diego şi Bernardo, cu pălării de paiațe pe cap şi bătând toba, au parcurs străzile chemând lumea la circ. Nu după mult timp, se adunase destul public sub cort. Fluierături nerăbdătoare l-au întâmpinat pe Diego, care şi-a făcut apariția în arenă costumat în Zorro, cu mască şi mustăți, aruncând în sus trei torțe aprinse pe care le prindea în zbor şi le trecea printre picioare sau peste umăr şi le arunca iar. Publicul nu părea impresionat. Bernardo a luat torțele, iar Diego a cerut un voluntar pentru un truc senzațional, după cum a declarat. Un marinar zdravăn şi sfidător s-a apropiat şi, urmând instrucțiunile, s-a aşezat la cinci paşi de Diego cu o țigară de foi între buze. S-a auzit plesnitura harapnicului, apoi vârful şi-a atins ținta. Auzindu-l atât de aproape, omul s-a înroşit de furie, dar apoi, când havana a zburat fără ca el să simtă vreo atingere, a izbucnit în râs repede imitat de spectatori.

Cineva şi-a amintit atunci că auzise prin oraş vorbindu-se de un anume Zorro, îmbrăcat în negru şi mascat.

Care Zorro...? Ce Zorro...? Zvonul s-a împrăştiat cât ai zice peşte, cineva a arătat spre Diego, care a salutat cu o reverență, apoi s-a cățărat pe corzile trapezului. Exact când

Bernardo îi făcea semn, s-au auzit tropote de cai. Îi aştepta. S-a răsucit şi a rămas atârnat doar de picioare, legănându-se în aer deasupra capetelor spectatorilor.

După câteva minute, un grup de soldaţi francezi a intrat cu baioneta gata de atac în urma unui ofiţer care urla ameninţări. S-a făcut panică, lumea se înghesuia să iasă. Diego a profitat de momentul acela pentru a aluneca în jos pe frânghie. S-au auzit focuri de armă şi s-a creat o hărmălaie grozavă, oamenii fugeau, împingând soldaţii. Diego s-a strecurat ca o nevăstuică şi s-a apucat să taie împreună cu Bernardo corzile exterioare ale cortului, care s-a prăbuşit peste cei rămaşi înăuntru. Zăpăceala produsă le-a dat timp să încalece şi s-o ia la galop spre casa De Romeu. Pe drum, Diego şi-a scos capa, masca şi mustaţa. Şi-a făcut socoteala că avea să treacă ceva timp până când soldaţii să iasă la lumină, să constate că ţiganii fugiseră şi să organizeze urmărirea. Mai ştia că a doua zi numele lui Zorro avea să fie pe toate buzele.

De pe calul său, Bernardo i-a aruncat o privire încărcată de reproş, lăudăroşenia îl putea costa scump dacă francezii începeau să răstoarne pământul în căutarea misteriosului personaj. Au ajuns cu bine la destinaţie, au intrat pe o uşă de serviciu, iar după câteva minute luau ciocolata împreună cu Juliana şi Isabel. Nu ştiau că exact atunci tabăra ţiganilor dispărea în flăcări. Soldaţii aprinseseră paiele din arenă, care ardeau ca iasca şi focul s-a întins repede la prelata veche.

A doua zi la prânz, Diego s-a postat în catedrală. Zvonul celei de-a doua apariţii a lui Zorro făcuse ocolul oraşului şi ajunsese şi la urechile lui. Într-o singură zi enigmaticul erou captase imaginaţia populară. Litera Z a fost văzută pe mai multe ziduri; era opera entuziaştilor dispuşi să-l imite pe Zorro. „Exact de asta avem nevoie, Bernardo, de mai mulţi Zorro care să-i zăpăcească pe urmăritori”, a fost de părere Diego. Biserica era pustie, numai doi ţârcovnici schimbau florile din altarul principal. Domnea o penumbră rece şi calmă ca de mausoleu, aici nu pătrundea lumina soarelui şi nici zgomotul străzii. Diego aştepta pe o bancă, înconjurat de

sfinți şi inspirând mirosul metalic inconfundabil de tămâie care impregna pereții. Bătrânele vitralii filtrau reflexe colorate, care scăldau locul într-o lumină ireală. Liniştea acelui moment i-a amintit de mama lui. Nu mai ştia nimic de ea, de parcă s-ar fi topit. Se mira că nici taică-său, nici părintele Mendoza n-o pomeneau în scrisorile lor şi nici ea nu-i trimisese măcar câteva rânduri, dar nu era neliniştit. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău, ar fi simțit. După un ceas, când era gata să plece, sigur că n-avea să vină nimeni, Amalia a apărut ca o fantomă lângă el. S-au salutat din priviri, fără să se atingă.

— Ce-o să faceți acum? a întrebat-o în şoaptă.

— O să plecăm până se mai potolesc lucrurile, o să uite repede de noi.

— Au dat foc taberei, ați rămas fără nimic…

— Nu e ceva nou, Diego. Noi romii suntem obişnuiți să pierdem totul, am mai pățit-o şi înainte, se va întâmpla şi mai târziu.

— Am să te mai văd vreodată?

— Nu ştiu, n-am globul de sticlă la mine, a zâmbit femeia, ridicând din umeri.

Diego i-a dat ce reuşise să adune: cea mai mare parte din banii trimişi de acasă, plus ce adunaseră fetele. De la Juliana, i-a dat un pachețel învelit într-o batistă.

— Zice Juliana că e o amintire de la ea.

Amalia a desfăcut batista; conținea o diademă de perle, aceeaşi pe care Diego i-o văzuse de multe ori, era bijuteria ei cea mai valoroasă.

— De ce? a întrebat uimită Amalia.

— Bănuiesc că din cauză că ai scăpat-o de la căsătoria cu Moncada.

— Nu e sigur, poate că soarta ei e să se mărite totuşi cu el…

— Niciodată! Acum Juliana ştie ce canalie e tipul.

— Inima e capricioasă, a răspuns ea. A pus bijuteria într-o pungă ascunsă în fustele largi şi suprapuse, a făcut un gest de adio către Diego şi s-a topit în umbra rece a catedralei.

După câteva clipe alerga pe străduțele care duceau la Ramblas.

Cu puțin timp înainte de fuga țiganilor şi înainte de Crăciun a venit o scrisoare de la părintele Mendoza. Misionarul scria o dată la şase luni, dându-i veşti de acasă şi de la misiune. Spunea, de exemplu, că delfinii se întorseseră pe țărm, că vinul de anul ăsta ieşise acru, că soldații o arestaseră pe Bufnița Albă pentru că se repezise la ei cu bastonul în apărarea unui indian, dar că fusese eliberată la intervenția lui Alejandro de la Vega. De atunci, tămăduitoarea nu mai fusese zărită pe acolo. Cu stilul lui energic şi precis, îl emoționa pe Diego mult mai mult decât misivele lui Alejandro de la Vega, un fel de predici presărate de sfaturi morale, nu foarte diferite de tonul cu care îi vorbea. De data asta însă, scurta scrisoare a părintelui Mendoza nu-i era adresată lui Diego, ci lui Bernardo şi era pecetluită. Bernardo a spart sigiliul cu cuțitul şi s-a dus la geam s-o citească. De la doi paşi mai încolo, Diego l-a văzut schimbându-şi culoarea feții pe măsură ce descifra scrisul ascuțit al misionarului. Bernardo a citit scrisoarea de două ori, apoi i-a întins-o fratelui său.

Ieri, doi august o mie opt sute treisprezece, m-a căutat la misiune o tânără indigenă din tribul Bufniței Albe. Era cu copilul ei, un băiețel de doi ani şi ceva, căruia-i spunea simplu: Nifio[4]*. M-am oferit să-l botez cum se cuvine, explicându-i că altminteri sufletul inocentului e în pericol, căci dacă Dumnezeu îl cheamă la el nu poate ajunge în cer, rămânând să rătăcească în limb. Indianca a refuzat botezul. A spus că aşteaptă întoarcerea tatălui, el va alege numele. A refuzat să asculte cuvântul lui Christos şi să rămână la misiune, unde ea şi copilul ar duce o viață civilizată. Mi-a dat acelaşi argument: când se va întoarce tatăl copilului, va lua o decizie în privința asta.*

[4] Copil (sp.). (N. ed.)

N-am insistat, căci am învățat să aştept răbdător ca indienii să vină din propria lor voință, căci altfel convertirea lor la Credința Adevărată nu e decât o spoială. Numele femeii e Fulgerul Nopții. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să-ți îndrume paşii, fiule.

Te îmbrățişez în numele Domnului Nostru Isus Christos,

PĂRINTELE MENDOZA

Diego i-a restituit lui Bernardo scrisoarea şi au rămas amândoi tăcuți, în timp ce lumina zilei scădea la fereastră.

Chipul atât de expresiv al lui Bernardo era parcă tăiat în piatră. Şi-a luat flautul şi a început să cânte o melodie tristă, ca să nu fie nevoit să dea explicații. Dar Diego nu i le cerea, căci simțea în piept bătăile inimii fratelui său de lapte. Venise clipa să se despartă. Bernardo nu mai putea trăi ca un băietan, îl chemau rădăcinile, trebuia să se întoarcă în California şi să-şi asume noile responsabilități. Nu se simțise niciodată în largul său departe de pământul lui. Petrecuse câțiva ani în oraşul acesta de piatră cu ierni înghețate doar din lealitatea de oțel care-l lega de Diego, însă nu mai putea, golul din inimă crescuse cât o cavernă fără fund. Dragostea absolută pentru Fulgerul Nopții era acum pe primul loc, căci n-avea nici o îndoială că acel copil era fiul lui. Diego a acceptat argumentele tăcute cu o gheară în piept şi a răspuns cu un adevărat discurs ieşit din inimă:

— Trebuie să pleci singur, frate, căci eu mai am câteva luni până să termin Colegiul de Umamoare şi s-o conving pe Juliana să se mărite cu mine, dar înainte de a-mi declara sentimentele şi a-i cere mâna de la don Tomás trebuie să aştept să se refacă după dezamăgirea pe care i-a produs-o Rafael Moncada. Iartă-mă, frate, ştiu că nu e cazul să te bat iarăşi la cap cu visele mele de amor, ci să vorbesc despre tine. În anii ăştia m-am distrat ca un copil răsfățat, în timp ce tu erai bolnav de dor după Fulgerul Nopții, fără să ştii că ți-a dat un fiu. Cum ai reuşit să suporți? Nu vreau să pleci, dar locul tău e în California, asta e sigur. Acum pricep eu ce

şi tata şi tu mi-ați tot zis: că destinele noastre sunt diferite, că eu m-am născut cu o avere şi nişte privilegii pe care tu nu le ai. Nu e corect, pentru că suntem frați. Într-o bună zi voi fi stăpânul domeniului De la Vega şi-atunci jumătate va fi a ta, dar până atunci am să-i scriu lui tata să-ți dea destui bani ca să te instalezi cu Fulgerul Nopții şi cu copilul unde vrei, nu trebuie să stai la misiune. Îți promit că familia ta n-o să ducă lipsă de nimic. Nu ştiu de ce mă smiorcăi ca un plod, pesemne că deja mi-e dor de tine. Ce-am să mă fac fără tine? Nici nu-ți închipui câtă nevoie am de puterea şi înțelepciunea ta, Bernardo.

S-au îmbrățişat, mai întâi emoționați, apoi râzând forțat, căci nu voiau să pară sentimentali. Se terminase o etapă din tinerețea lor.

Bernardo n-a putut pleca imediat, a trebuit să aştepte o fregată din marina comercială care să-l ducă în America. Avea foarte puțini bani, dar i s-a permis să-şi plătească biletul muncind ca marinar. I-a lăsat lui Diego o scrisoare în care-i recomanda să nu se lase încălecat de Zorro, nu doar pentru că risca să fie descoperit, dar şi pentru că personajul ar fi putut pune stăpânire pe el. „Nu uita că tu eşti Diego de la Vega, un om în carne şi oase, pe când Zorro e o creație a imaginației tale." I-a fost greu să se despartă de Isabel, pe care o iubea ca pe o soră mai mică, temându-se că n-o va mai vedea niciodată, deşi ea i-a promis de mii de ori că va veni în California imediat ce tatăl lor îi va da voie.

— Ne vom revedea, Bernardo, chiar dacă Diego n-o să se însoare cu Juliana. Pământul e rotund, dacă îl înconjor, într-o zi o să ajung la tine acasă, l-a asigurat Isabel, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile cu mâinile.

Anul 1814 s-a anunțat plin de speranță pentru spanioli. Napoleon era slăbit de înfrângerile din Europa şi de situația internă din Franța. Tratatul de la Valençay i-a redat coroana lui Ferdinand al VII-lea, care se grăbea să revină în Spania. În ianuarie, Chevalier i-a poruncit majordomului să-i împacheteze lucrurile, sarcină deloc uşoară, căci căra după

el un adevărat avut princiar. Bănuia că Napoleon n-avea să mai stea prea mult la putere şi-atunci soarta avea să-i fie periclitată, căci în calitate de om de încredere al împăratului n-ar fi avut nici un viitor, în orice guvern care ar fi urmat. Ca să nu-şi sperie fiica, i-a prezentat călătoria ca pe o promovare; aveau în sfârşit să se întoarcă la Paris. Agnes i s-a aruncat de gât, încântată. Era sătulă de spaniolii sumbri, de clopotnițele mute, de străzile care se goleau când suna stingerea, dar mai ales de gunoaiele care i se aruncau în trăsură şi de disprețul ce i se arăta. Ura războiul, privațiunile, frugalitatea catalană şi Spania în general. S-a apucat cu frenezie de pregătiri. Acasă la Juliana, sporovăia voios despre viața mondenă şi distracțiile din Franța. „Trebuie să vii în vizită la vară, e perioada cea mai bună la Paris. Până atunci tata şi eu ne vom fi instalat cum se cuvine. O să stăm aproape de palatul Luvru.” În treacăt, i-a oferit ospitalitate şi lui Diego; nu trebuia să se întoarcă în California fără să fi văzut Parisul.

Tot ce era important acolo se petrecea, moda, arta şi ideile, a adăugat ea, chiar şi revoluționarii americani se formaseră în Franța. California nu era oare o colonie a Spaniei? Aha. Atunci trebuia să-şi dobândească independența. Şi poate că la Paris lui Diego o să-i treacă mofturile şi durerile de cap şi-o să ajungă un militar faimos, precum acela căruia în America de Sud i se spunea Eliberatorul, parcă Simón Bolívar, sau cam aşa ceva.

Între timp, în bibliotecă, Duchamp stătea la un ultim coniac cu Tomás de Romeu, omul cel mai apropiat de noțiunea de prieten pe care-l avusese în aceşti ani într-un oraş ostil.

Fără a-i divulga informații strategice, i-a prezentat situația politică şi i-a sugerat să profite de acest moment pentru a călători în străinătate cu fetele. Aveau vârsta potrivită pentru a descoperi Florența şi Veneția, orice iubitor de cultură trebuie să cunoască aceste oraşe. Tomás a spus că o să se gândească; ideea nu era rea, poate la vară.

— Împăratul a autorizat întoarcerea lui Ferdinand al VII-lea în Spania. Asta se poate întâmpla dintr-un moment în altul. Cred că e mai bine să nu vă aflați aici atunci, a insinuat Chevalier.

— De ce, excelență? Ştiți cât mă bucur eu de influența franceză în Spania, dar cred că la întoarcerea Doritului se va termina cu gherila asta care ține de şase ani şi țara se va reorganiza. Ferdinand al VII-lea va trebui să guverneze după Constituția liberală din 1812.

— Sper din toată inima, pentru binele Spaniei şi al dumitale, prietene.

După puțin timp, Chevalier s-a întors în Franța împreună cu fiică-sa Agnes. Convoiul de trăsuri a fost interceptat la poalele Pirineilor de o bandă formată din ultimii luptători aprigi din gherilă. Erau bine informați, cunoşteau identitatea elegantului călător, ştiau că era vorba de eminența cenuşie a Ciudadelei, răspunzător de nenumăratele schingiuiri şi execuții. N-au reuşit să se răzbune cum doreau, căci Chevalier era apărat de un contingent bine înarmat. Prima salvă a lăsat mai mulți spanioli într-o baltă de sânge, restul au fost căsăpiți cu săbiile. Supraviețuitorii au fugit, lăsând în urmă răniții, care au fost lichidați fără milă. Totul durase mai puțin de zece minute. Chevalier, care nu s-a mişcat din trăsură şi părea mai curând plictisit decât speriat, ar fi uitat lesne confruntarea dacă un glonț rătăcit n-ar fi rănit-o pe Agnes. I-a şters fața şi i-a distrus un obraz şi o parte din nas. Cicatricea oribilă i-a schimbat viața. S-a închis cu anii în casa lor de la țară de la Saint-Maurice. La început, adânc deprimată pentru că-şi pierduse frumusețea, dar după o vreme a încetat să plângă şi a început să citească altceva decât romanele sentimentale pe care le împărțea cu Juliana de Romeu. Treptat, a citit toate cărțile din biblioteca tatălui, apoi a cerut altele. În serile solitare ale tinereții ei întrerupte de glonțul fatidic a studiat filozofia, istoria şi politica. Apoi a început să scrie sub un pseudonim masculin, iar astăzi, după mulți ani, opera ei e cunoscută în multe părți ale lumii;

dar asta e altă poveste. Să ne întoarcem în Spania şi la perioada care ne interesează.

În ciuda sfaturilor lui Bernardo, în anul acela Diego de la Vega s-a pomenit amestecat în nişte evenimente care-aveau să-l transforme definitiv în Zorro. Trupele franceze au părăsit Spania pe apă sau în marş forţat, avansând asemenea unui animal greoi sub insultele şi pietrele aruncate de popor.

În luna martie s-a întors Ferdinand al VII-lea din exilul aurit din Franța. Cortegiul regal a trecut granița în aprilie şi a intrat în Catalonia. Lupta îndelungată a poporului pentru a goni invadatorul lua sfârşit. Inițial, entuziasmul național a fost debordant şi necondițional. De la nobil până la ultimul țăran, inclusiv majoritatea iluminiştilor de genul lui Tomás de Romeu, întoarcerea regelui a fost privită cu bucurie şi toți erau gata să treacă cu vederea marile lui defecte care se vădiseră încă la o vârstă fragedă. Presupuneau că anii de exil îl maturizaseră pe acest principe mediocru, că-l vindecaseră de gelozie, meschinărie şi de patima pentru intrigile de curte. Se înşelau. Ferdinand al VII-lea era acelaşi om fricos, care vedea duşmani peste tot şi se înconjura de lingăi.

Un an mai târziu, Napoleon Bonaparte a fost obligat să abdice de pe tronul Franței. Monarhul cel mai puternic din Europa era înfrânt de o puternică conjugare de forțe politice şi militare. La revolta țărilor subjugate, ca Spania, s-a adăugat alianța dintre Prusia, Austria, Anglia şi Rusia. A fost deportat în insula Elba, dar i s-a permis să-şi păstreze titlul, acum ironic, de împărat. A doua zi a încercat, fără succes, să se sinucidă.

În Spania, bucuria generală provocată de întoarcerea Doritului s-a transformat în violență după doar câteva săptămâni.

Sprijinit de clerul catolic şi de forțele cele mai conservatoare ale nobilimii, armatei şi administrației publice, proaspătul rege a revocat Constituția de la 1812 şi reformele liberale, aruncând în doar câteva luni țara înapoi în feudalism. S-au reinstaurat Inchiziția, privilegiile nobilimii, ale clerului şi ale militarilor, s-a dezlănțuit o urmărire

nemiloasă a disidenților şi oponenților, a liberalilor, franțuziților şi foştilor colaboratori ai guvernului lui Joseph Bonaparte. Regenți, miniştri şi deputați au fost arestați, douăsprezece mii de familii au fost nevoite să treacă granița pentru a se refugia în străinătate, opresiunea luase asemenea forme că nimeni nu era la adăpost; era de-ajuns o simplă bănuială sau o acuzație neîntemeiată pentru ca omul să fie arestat şi executat fără proces.

Eulalia de Callis jubila. Aşteptase mult întoarcerea regelui pentru a-şi redobândi poziția de odinioară. Detesta insolența plebei şi dezordinea, prefera absolutismul unui monarh, chiar mediocru. Deviza ei era „fiecare la locul său, un loc pentru fiecare". Iar al ei era în vârf, fireşte. Spre deosebire de alți nobili, care-şi pierduseră averile în anii revoluționari pentru că se cramponaseră de tradiții, ea nu avusese nici un scrupul pentru a apela la metodele burgheze de îmbogățire. Avea fler pentru afaceri. Era mai bogată ca oricând, era puternică, avea prieteni la curtea lui Ferdinand al VII-lea şi era gata să asiste la distrugerea sistematică a ideilor liberale, care fuseseră pe punctul de a periclita o bună parte din ceea ce reprezenta viața ei. Totuşi, ceva din vechea generozitate rămăsese ascuns în cărnurile ei mătăhăloase, căci văzând atâta suferință în jur îşi deschisese băierile pungii ca să ajute săracii, fără să-i întrebe din ce tabără politică făceau parte. Astfel, a ajuns să ascundă în casele ei de la țară sau chiar să trimită în Franța mai multe familii de refugiați.

Fără să fie neapărat nevoie, căci situația sa era oricum înfloritoare, Rafael Moncada a intrat imediat în corpul ofițeresc al armatei, unde titlurile şi relațiile mătuşă-sii îi asigurau o avansare rapidă. În plus, îi sporea prestigiul când putea să se laude în cele patru zări că, în sfârşit, slujea Spania într-o armată monarhică, tradițională şi catolică. Mătuşa a fost de acord, fiind de părere că şi ultimului idiot îi stătea bine în uniformă.

Tomás de Romeu a înțeles atunci câtă dreptate avusese prietenul său, cavalerul Duchamp, când îl sfătuise să plece cu fetele în străinătate. Şi-a convocat contabilii pentru a

vedea cum stă cu veniturile, dar a descoperit că n-avea din ce trăi decent în altă țară. În plus, se temea că, dacă ar fi plecat, guvernarea lui Ferdinand al VII-lea i-ar fi confiscat şi ce-i mai rămânea. După o viață de om în care-şi arătase disprețul pentru aspectele materiale, iată că venise vremea să țină cu dinții de ce mai poseda. Sărăcia îl îngrozea. Nu-şi prea făcuse griji în legătură cu diminuarea sistematică a averii moştenite de la soție, crezând c-o să ajungă să trăiască mai departe aşa cum fusese obişnuit. Nu se gândise niciodată serios la ipoteza de a-şi pierde poziția socială. Nu voia să-şi imagineze ce-ar însemna ca fetele lui să se vadă lipsite de confortul în care crescuseră. Şi-a zis deci că cel mai bine ar fi fost să plece undeva departe şi să aştepte să treacă valul de violență şi persecuție. La vârsta lui văzuse multe şi ştia că, mai devreme sau mai târziu, balanța politică se întoarce în direcția opusă; totul era să rămâi nevăzut până se normalizează situația. Nici nu se punea problema să plece la casa patriarhală de la Santa Fe, unde era prea cunoscut şi urât, dar şi-a amintit de nişte pământuri ale nevesti-sii în drum spre Lérida, unde nu fusese niciodată. Proprietatea asta, care până acum nu-i adusese nici un venit, doar probleme, putea fi salvarea. Era vorba de nişte dealuri plantate cu măslini, unde trăiau câteva familii de țărani săraci şi înapoiați, care nu-şi văzuseră stăpânii de atât amar de vreme, că nici nu mai credeau că aceştia există. Aveau acolo şi o casă mare, urâtă şi pe jumătate ruinată, ridicată pe la 1500, un cub masiv, ferecat precum un mormânt, cu scopul de a-i apăra pe locatari de năvălirile maurilor, soldaților şi bandiților care devastaseră secole în şir regiunea; Tomás a socotit că, oricum, era preferabilă închisorii. Puteau rămâne acolo câteva luni. Aşa că a concediat aproape toți servitorii, a închis casa pe jumătate, restul rămânând în grija majordomului şi au pornit la drum cu mai multe trăsuri, pentru că trebuia dus şi mobilierul strict necesar.

Diego a asistat la exodul familiei cuprins de presentimente rele, însă Tomás de Romeu l-a liniştit cu argumentul că nu

avusese funcții în administrația napoleoneană şi că prea puțini fuseseră la curent cu prietenia care-l legase de Chevalier, drept care n-avea de ce să se teamă. „Uite că o dată mă bucur că nu sunt cineva", a zâmbit în timp ce-şi lua rămas-bun.

Juliana şi Isabel habar n-aveau de situația în care se găseau, aşa că au plecat ca în vacanță. Nu pricepeau de ce tatăl lor le duce aşa departe de civilizație, dar erau ascultătoare şi n-au pus întrebări. Diego a sărutat-o pe Juliana pe amândoi obrajii şi i-a şoptit să nu dispere, căci despărțirea avea să fie scurtă.

S-a uitat la el nedumerită. Ca multe alte fraze pe care i le insinua Diego şi aceasta a rămas de neînțeles.

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Diego decât să însoțească familia la țară, aşa cum îi ceruse Tomás de Romeu.

Ideea de a petrece o perioadă departe de lume şi în compania Julianei era tentantă, numai că nu putea părăsi Barcelona tocmai acum. Membrii „Dreptății" erau extrem de ocupați, trebuind să ajute masa de refugiați care încerca să plece din Spania. Era nevoie să fie ascunşi, să li se facă rost de transport, să fie trecuți în Franța traversând Pirineii sau trimişi în alte țări europene. Anglia, care luptase cu zel împotriva lui Napoleon până la victorie, îl sprijinea acum pe Ferdinand al VII-lea şi, cu rare excepții, nu oferea protecție duşmanilor regimului său. După spusele maestrului Escalante, niciodată „Dreptatea" nu riscase mai mult să fie descoperită.

Inchiziția devenise şi mai puternică decât înainte, avea puteri depline pentru a apăra credința cu orice preț, însă cum linia care-i despărțea pe eretici de opozanți era neclară, oricine putea cădea în ghearele ei. În anii în care Inchiziția fusese abolită, membrii societății secrete neglijaseră măsurile de siguranță, convinşi că într-o lume modernă nu mai era loc pentru fanatismul religios. Credeau că timpurile în care oamenii erau arşi pe rug trecuseră definitiv. Acum plăteau

pentru optimismul exagerat. Diego era atât de absorbit în misiunile „Dreptății” încât nici nu se mai ducea la cursurile Colegiului de Umamoare, unde educația, ca peste tot în țară, era cenzurată. Mulți dintre profesorii şi colegii lui fuseseră arestați pentru că-şi exprimaseră părerea. Erau zilele în care umflatul rector al Universității din Cervera a pronunțat în fața regelui această frază, definitorie pentru viața academică din Spania: „Departe de noi obiceiul funest de a gândi”.

La începutul lunii septembrie a fost arestat un membru al „Dreptății” pe care maestrul Manuel Escalante îl ținuse ascuns acasă la el mai multe săptămâni. Inchiziția, ca braț al Bisericii, evita vărsarea de sânge. Metodele cele mai frecvente de interogatoriu erau instrumentul de tortură care scotea oasele din încheieturi şi arderea cu fierul roşu. Nefericitul a mărturisit numele celor care-l ajutaseră şi la puțin timp după aceea maestrul de scrimă a fost arestat. Înainte de a fi dus în sinistra trăsură a stăpânirii, a apucat să vorbească doar cu bătrânul servitor, care a fugit să-l anunțe pe Diego. După o zi, acesta a aflat că pe Escalante nu-l duseseră la Ciudadela, cum se proceda în cazul deținuților politici, ci la un fort din zona portului, urmând să fie transportat la Toledo, unde era centralizată sinistra birocrație a Inchiziției. Diego l-a căutat imediat pe Iulius Caesar, cel cu care se luptase în tabernaculul societății secrete în ziua inițiem.

— E grav – a spus acesta – pot să ne prindă pe toți.

— N-o să reuşească niciodată să-i smulgă ceva maestrului Escalante.

— Au metode infailibile, pe care le-au pus la punct timp de secole. Au pus mâna pe mai mulți dintr-ai noştri, au deja destule informații. Cercul se strânge, trebuie să dizolvăm societatea o vreme.

— Bine, dar don Manuel Escalante?

— Sper, pentru binele tuturor, să apuce să-şi ia viața înainte de a fi pus la cazne, a suspinat Iulius Caesar.

— Îl țin într-un fort din oraş, nu la Ciudadela, trebuie să-l salvăm…

— Să-l salvăm? Imposibil!

— E greu, dar nu imposibil. Am nevoie de ajutorul organizației. O vom face chiar în noaptea asta, a spus Diego şi s-a apucat să-i expună planul.

— Mi se pare o nebunie, dar merită să încercăm. Te vom ajuta.

— Iar maestrul trebuie scos din oraş fără amânare.

— Fireşte. În port va aştepta o barcă. Vâslaşul e de încredere, cred c-o să treacă de pază şi-o să-l ducă pe maestru la un vapor care ridică mâine ancora pentru Neapole. Acolo va fi la adăpost.

Diego a suspinat la gândul că niciodată n-avusese mai multă nevoie de Bernardo ca acum. Treaba avea să fie mult mai serioasă decât a pătrunde în casa cavalerului Duchamp.

Nu era simplu să ataci o garnizoană, să anihilezi paza – câți or fi fost oare? – să eliberezi prizonierul şi să-l duci nevătămat la barcă fără să fii prins.

S-a dus mai întâi la conacul Eulaliei de Callis, pe care-l studiase atent la fiecare vizită a sa. Şi-a lăsat calul pe stradă şi, nevăzut, s-a strecurat prin grădină până în curtea de serviciu, plină de porci şi păsări care-şi aşteptau rândul la tăiere, albii de spălat, cazane de fiert albiturile şi frânghii pe care se uscau rufele. În fund erau şoproanele trăsurilor şi grajdurile cailor. Locul mişuna de bucătari, servitori şi lachei, ocupați toți cu treburile lor. Nu s-a uitat nimeni la el.

A intrat în şopron, a ales trăsura potrivită şi a aşteptat ghemuit în ea, sperând să nu fie descoperit de vreun rândaş. Ştia de la Eulalia de Callis în persoană că la ora cinci suna un clopoțel care chema servitorimea la bucătărie. Era ceasul la care stăpâna locului oferea o gustare armatei de servitori; câte o cană cu ciocolată spumoasă cu lapte şi pâine. După o jumătate de ceas a sunat clopoțelul şi cât ai zice peşte curtea s-a golit. Vântul i-a adus aroma plăcută de ciocolată şi i-a plouat în gură. De când familia plecase la țară, se mânca tare prost în casa De Romeu. Grăbit, ştiind că nu dispune decât de zece sau cincisprezece minute, Diego a desprins blazonul de pe portiera trăsurii şi a înşfăcat din cuier două tunici din eleganta uniformă a lacheilor. Erau nişte livrele din catifea

albastră cu guler şi căptuşeală stacojie şi nasturi şi epoleți aurii.

Ținuta era completată cu gulere de dantelă, pantaloni albi, pantofi negri de lac cu cataramă de argint şi un brâu roşu de brocart. Cum spunea Tomás de Romeu, nici Napoleon Bonaparte nu se îmbrăca atât de luxos ca servitorii Eulaliei.

După ce s-a asigurat că nu era nimeni în curte, Diego a ieşit cu prada, s-a strecurat printre arbuşti, a încălecat şi a luat-o la trap.

Acasă la Tomás de Romeu rămăsese trăsura cea hodorogită, prea veche şi fragilă pentru a fi luată la țară. În comparație cu oricare dintre cele ale donei Eulalia era o ruină, dar Diego socotea că pe întuneric şi în grabă nimeni n-ar fi băgat de seamă în ce hal era. Trebuia să aştepte asfințitul soarelui şi să-şi măsoare timpul cu multă grijă, de asta depindea succesul acțiunii. După ce a bătut blazonul în cuie pe uşa trăsurii, s-a dus în pivnița cu băuturi, pe care majordomul o ținea sub cheie, o piedică neînsemnată pentru Diego, care învățase să deschidă orice închizătoare. A scos un butoiaş cu vin şi l-a scos fără probleme şi sub ochii servitorilor, care nu s-au mirat, crezând că don Tomás îi lăsase cheia.

Mai bine de patru ani păstrase Diego flaconul cu sirop de adormit, primit de la bunica Bufnița Albă ca dar de plecare şi cu promisiunea de a-l folosi doar pentru a salva o viață. Exact ceea ce-şi propunea să facă acum. Acum mulți ani, cu ajutorul poțiunii părintele Mendoza amputase un picior şi el amorțise un urs. Nu ştia cât de puternic avea să fie drogul dizolvat în tot vinul din butoi şi dacă avea să aibă efectul pe care-l spera, dar trebuia să încerce. A vărsat deci siropul în vin şi l-a amestecat, rostogolind butoiul. Au sosit în curând şi doi membri ai „Dreptății”, care şi-au pus perucile albe de lacheu şi livrelele de uniformă ale casei De Callis.

Diego s-a înveşmântat ca un prinț, cu ce avea mai bun: haină de catifea cafenie cu pasmanterii de aur şi argint, guler de blană, cravată cu plastron prins într-un ac cu perle, pantalon de culoarea untului, încălțări cu catarame aurite şi

pălărie cu boruri largi. Aşa au ajuns cu trăsura în faţa garnizoanei.

Era noapte adâncă în clipa când a bătut în poarta slab luminată de nişte felinare. Cu glasul puternic al cuiva obişnuit să poruncească, Diego le-a spus celor două santinele să cheme un superior. Acesta s-a prezentat în persoana unui june ofiţeraş cu accent andaluz, care a fost impresionat de eleganţa zdrobitoare a lui Diego şi de blazonul de pe trăsură.

— Excelenţa sa dona Eulalia de Callis vă trimite un butoi cu cel mai bun vin din pivniţele sale ca să-l beţi în cinstea ei împreună cu oamenii chiar în noaptea asta. E ziua ei, a anunţat Diego cu un aer superior.

— Mi se pare ciudat... s-a bâlbâit, mirat, omul.

— Ciudat? Pesemne că eşti nou în Barcelona. Excelenţa sa a trimis mereu vin la garnizoană de ziua ei, mai cu seamă acum, când patria a scăpat de despotul ateu.

Intimidat, sublocotenentul le-a ordonat subalternilor săi să ia butoiul, ba chiar l-a invitat pe Diego să bea cu ei, dar el s-a scuzat; trebuia să împartă alte cadouri asemănătoare în toată Ciudadela.

— Ceva mai târziu, excelenţa sa o să vă trimită şi mâncarea ei favorită, picioare de porc cu napi. Câte guri sunteţi?

— Nouăsprezece.

— Bine. Noapte bună.

— Numele dumneavoastră, domnule, vă rog...

— Sunt Rafael Moncada, nepotul excelenţei sale dona Eulalia de Callis, a răspuns Diego şi, bătând cu bastonul în portieră, a ordonat falsului vizitiu s-o ia din loc.

La trei dimineaţa, pe când oraşul dormea dus şi străzile erau pustii, Diego s-a pregătit de cea de-a doua parte a planului său. Îşi făcuse socoteala că de-acum oamenii din garnizoană îşi băuseră vinul şi, chiar dacă nu adormiseră, măcar erau ameţiţi bine. Era singurul său avantaj. Se schimbase, acum purta costumul lui Zorro, plus harapnicul, pistolul şi sabia ascuţită ca briciul. A venit pe jos, copitele

calului ar fi fost prea zgomotoase. Mergând lipit de ziduri, a ajuns în apropierea garnizoanei şi a văzut că sub felinare se aflau aceleaşi santinele, care căscau de zor. Pesemne că nu gustaseră din vin. Sub umbra unui pridvor îl aşteptau Iulius Caesar şi alţi membri ai „Dreptăţii", costumaţi în marinari, conform planului. Diego le-a spus să nu intervină în ajutorul lui, orice s-ar întâmpla. Fiecare trebuia să aibă grijă de sine însuşi. Şi-au urat noroc în numele Domnului şi s-au despărţit.

Marinarii au înscenat o ceartă de beţivi chiar în faţa garnizoanei, timp în care Diego aştepta la adăpostul întunericului. Cearta a scos din amorţeală santinelele, care şi-au părăsit postul şi s-au dus să vadă despre ce era vorba. S-au apropiat de aşa-zişii beţivani şi le-au spus să plece dacă nu voiau să fie arestaţi, însă ei continuau să-şi care pumni de parcă nici n-ar fi auzit. Se mişcau atât de nesigur şi spuneau atâtea măscări, că santinelele au început să râdă, dar când au vrut să-i gonească, beţivanii s-au trezit ca prin minune şi au atacat. Luaţi prin surprindere, nici nu s-au apărat; au primit câte o lovitură în cap, care i-a ameţit, au fost luaţi pe sus şi duşi fără menajamente într-o fundătură, unde se afla o portiţă ascunsă. Au bătut de trei ori, s-a deschis un vizor, au dat parola şi le-a deschis o femeie la vreo şaizeci de ani, îmbrăcată în negru. Aplecaţi, ca să nu se lovească de grinda joasă, au intrat şi i-au închis pe cei doi într-o magazie de cărbuni, unde i-au lăsat legaţi, cu căluş la gură şi dezbrăcaţi. Şi-au pus uniformele lor şi s-au întors la poarta garnizoanei, postându-se sub felinare. În puţinele minute cât durase toată operaţiunea, Diego pătrunsese în clădire, cu sabia şi pistolul pregătite.

Locul părea pustiu, domnea o tăcere mormântală şi nu se vedea mai nimic, căci jumătate din lămpi îşi arseseră uleiul până la capăt. Nevăzut ca o fantomă – doar sclipirea săbiei îi trăda prezenţa – Diego a străbătut vestibulul. A împins cu grijă uşa şi s-a pomenit în pragul sălii mari, unde era limpede că se împărţise vinul; şase oameni, inclusiv sublocotenentul, sforăiau întinşi pe jos. S-a asigurat că nici

unul nu era treaz, apoi a verificat butoiul; fusese golit până la ultima picătură.

— Sănătate, domnilor! a rostit mulțumit şi, într-un impuls jucăuş, a trasat cu sabia un Z pe perete. Avertismentul lui Bernardo că până la urmă Zorro avea să pună stăpânire pe el i-a răsunat în minte, dar era prea târziu.

A adunat iute armele de foc şi săbiile, le-a aruncat în lăzile din vestibul, apoi a mers mai departe, stingând lămpile pe măsură ce înainta. Umbra îi fusese dintotdeauna aliatul cel mai bun. A mai găsit trei oameni făcuți praf de siropul Bufniței Albe; dacă nu fusese mințit, mai rămâneau cam opt.

Spera să găsească celulele deținuților fără să fie nevoie să-i întâlnească, dar a auzit glasuri şi-a trebuit să se ascundă rapid. Se găsea într-o încăpere mare şi aproape goală, n-avea unde să se ascundă şi nici nu ajungea destul de sus ca să stingă cele două torțe care ardeau la vreo cincisprezece paşi mai departe. Se putea folosi doar de bârnele groase din tavan, prea sus pentru a ajunge la ele. Şi-a pus sabia în teacă, a desfăşurat harapnicul şi l-a aruncat spre o bârnă, a tras de el să-l întindă şi s-a cățărat aşa cum făcuse de atâtea ori pe vapor sau la circ. Ajuns sus, l-a strâns la loc şi s-a întins pe bârnă, liniştit, căci lumina nu bătea până acolo. Chiar atunci au intrat doi oameni, conversând destul de animat, semn că nu-şi primiseră rația de vin.

Diego şi-a dat seama că trebuia să-i oprească înainte de a ajunge în sala în care camarazii lor zăceau răscrăcărați dormind adânc. A aşteptat să ajungă sub bârnă, s-a lăsat să cadă ca o mare pasăre neagră, cu capa deschisă în evantai şi harapnicul pregătit. Năuciți, n-au mai avut timp să scoată săbiile, în schimb el i-a pus în genunchi cu două lovituri de bici bine țintite, după care a făcut o reverență batjocoritoare:

— Seara bună, domnilor. Vă rog să lăsați cu multă grijă armele jos.

A plesnit amenințător din bici şi şi-a scos pistolul de la brâu. Cei doi s-au executat fără să crâcnească, iar el a împins cu piciorul săbiile într-un colț.

— Şi-acum, domniile voastre, să vedem dacă mă ajutaţi. Presupun că nu vreţi să muriţi, iar eu n-am nici un chef să vă ucid. Unde vă pot închide ca să n-avem probleme?

Soldaţii l-au privit zăpăciţi şi nepricepând mare lucru.

Erau ţărani simpli recrutaţi în armată, doi flăcăi care în scurta lor viaţă văzuseră multe grozăvii, supravieţuiseră războiului şi făcuseră foamea. Nu le ardea de ghicitori. Zorro a subliniat întrebarea cu plesnituri de bici. Unul din ei, mult prea îngrozit ca să mai aibă şi glas, a arătat spre uşa pe care intraseră. Mascatul le-a sugerat să-şi spună rugăciunea, pentru că dacă-l păcăleau avea să-i omoare. Uşa dădea spre un culoar lung şi pustiu, pe care l-au străbătut în şir indian, el mergând în urma prizonierilor. La capăt, coridorul se bifurca; la dreapta era o uşă destul de şubredă, la stânga, una în stare mai bună şi cu încuietoare. Zorro le-a spus să deschidă uşa din dreapta. În faţa ochilor i s-a arătat o latrină greţoasă, formată din patru gropi săpate în pământ şi pline de excremente, nişte găleţi cu apă şi un felinar plin de muşte.

Singura legătură cu exteriorul era o deschizătură mică prevăzută cu bare de fier.

— Perfect! Regret că parfumul nu e de gardenie. Poate că pe viitor aveţi grijă să faceţi curat şi le-a indicat cu pistolul să intre.

Zorro a tras zăvorul pe dinafară şi s-a dus la cealaltă uşă; Încuietoarea era simplă, a deschis-o în câteva secunde cu acul de oţel pe care-l purta în cusătura unei cizme ca să-i folosească la trucurile de magician. A deschis prudent şi a coborât câteva trepte. Ducea pesemne la subsol, unde precis că erau celulele. Ajuns jos, s-a lipit de zid şi a aruncat o privire. O singură torţă lumina un vestibul lipsit de aerisire şi păzit de un gardian care în mod sigur nu gustase din vinul adormitor, pentru că juca solitaire cu nişte cărţi soioase, stând pe jos cu picioarele încrucişate. Puşca era la îndemână, dar n-a apucat s-o ia, pentru că Zorro a apărut brusc în faţa lui şi l-a trântit pe spate cu un picior în bărbie, după care a împins arma cât colo. Locul puţea îngrozitor, a fost gata să dea îndărăt, dar nu era timp de mofturi. A luat

torța şi s-a apucat să se uite în celule, de fapt nişte văgăuni insalubre, umede şi pline de goange, unde prizonierii stăteau înghesuiți în întuneric. Erau câte trei sau patru în fiecare celulă; stăteau în picioare şi stăteau jos cu rândul. Păreau schelete cu ochi de nebun. Aerul fetid vibra în ritmul respirației gâfâite a acestor nefericiți. Tânărul mascat l-a strigat pe Manuel Escalante şi dintr-o văgăună i-a răspuns un glas. A ridicat torța şi a zărit un om legat de gratii şi atât de bătut, că fața-i devenise o masă diformă şi vânătă pe care trăsăturile nu se mai distingeau.

— Dacă eşti călăul, fii binevenit, a spus prizonierul şi atunci i-a recunoscut glasul ferm şi demn.

— Am venit să vă eliberez, maestre, sunt Zorro.

— Bună idee. Cheile stau atârnate lângă uşă. Şi dacă tot te duci acolo, vezi că temnicerul dă semne de trezie, a rostit calm Manuel Escalante.

Discipolul său a luat legătura de chei şi a deschis grilajul. Cei trei prizonieri cu care Escalante împărțea celula au dat năvală să iasă, împingându-se înnebuniți de frică şi speranță. Zorro i-a ținut la respect cu pistolul:

— Nu chiar aşa repede, domnilor, mai întâi trebuie să-i eliberați şi pe ceilalți.

Pistolul amenințător a avut darul de a le reda ceva din omenia uitată. În timp ce ei se luptau cu cheile şi zăvoarele, Diego a închis gardianul în celula goală, iar Escalante i-a luat puşca. Odată deschise toate celulele, cei doi au condus spre ieşire spectrele jalnice, în zdrențe, ciufulite, acoperite de sânge uscat, murdărie şi vomă. Au urcat scările, au străbătut culoarul, au traversat încăperea goală unde Diego se cățărase pe bârnă şi mai aveau puțin până la sala de arme, când le-a ieşit înainte un grup de gardieni care auziseră zgomotul de la celule. Erau pregătiți, cu sabia în mână. Zorro a tras singurul glonț, nimerindu-l pe unul în plin, însă Escalante a văzut abia atunci că puşca lui era descărcată şi nu mai era timp. A apucat-o de țeava şi s-a repezit înainte, lovind ca o morişcă în toate părțile. Zorro şi-a scos sabia din teacă şi s-a avântat şi el, reuşind să-i

oprească preț de câteva secunde pe atacatori, timp în care Escalante a pus mâna pe una dintre săbiile de care Diego îi uşurase pe cei pe care-i încuiase în latrină. Cei doi erau mai zgomotoşi şi mai eficienți decât un batalion întreg. Diego mânuise floreta zilnic încă din copilărie, dar niciodată nu luptase de-adevăratelea; singurul duel pe viață şi pe moarte se purtase cu pistolul şi fusese mult mai curat. Şi-a dat seama că nu există nimic onorabil într-o luptă adevărată, unde regulile nu mai contează defel. Singura regulă e să învingi, cu orice preț. Armele nu se întâlneau într-o coregrafie elegantă, ca la lecțiile de scrimă, ci se îndreptau direct spre corpul adversarului ca să-l străpungă. Cavalerismul nu avea ce căuta aici, loviturile erau feroce şi fără de milă. Senzația pe care o transmitea oțelul străpungând în carnea duşmanului era de nedescris. Îl cuprinse o stare în care se amestecau exaltarea nemiloasă, repulsia şi triumful, îşi pierdu simțul realității şi deveni o fiară. Urletele de durere şi hainele pătate de sânge ale adversarilor l-au făcut să aprecieze tehnica de luptă a membrilor „Dreptății", infailibilă atât în Cercul Maestrului, cât şi în înfruntarea oarbă corp la corp. Mai târziu, când a fost în stare să gândească, a fost recunoscător lunilor de practică cu Bernardo, când oboseau în aşa hal că nu-i mai țineau picioarele. Dobândise reflexe extrem de rapide şi o vedere circulară, ghicea instinctiv ce se petrecea în spatele lui. Putea să prevină, într-o fracțiune de secundă, mişcările simultane ale mai multor duşmani, să evalueze distanțele, să calculeze viteza şi direcția loviturilor, să pareze şi să atace.

În ciuda vârstei şi a bătăilor primite de la torționari, maestrul Escalante s-a dovedit tot atât de eficient ca discipolul său. N-avea agilitatea şi forța lui Zorro, însă compensa din plin prin experiență şi calm. În focul luptei tânărul transpira şi gâfâia, în timp ce maestrul lupta la fel de hotărât, dar mult mai elegant. În câteva minute, adversarii au fost anihilați, dezarmați sau răniți. De-abia atunci prizonierii eliberați au îndrăznit să se apropie. Nici unul n-avusese curajul de a-şi ajuta salvatorii, dar acum se

întreceau în a târî corpurile gardienilor în celulele pe care le ocupaseră până de curând şi a-i închide acolo, cu lovituri şi insulte. Atunci s-a trezit şi Zorro la realitate şi a aruncat o privire în jur; bălți de sânge pe jos, sânge pe pereți, sânge pe trupurile răniților care erau târâți în celule, sânge pe sabie, sânge peste tot.

— Sfântă Fecioară, Maică Precistă! a strigat, îngrozit.

— Să mergem, nu e timp de comentarii, l-a potolit maestrul Escalante.

Au părăsit garnizoana fără probleme. Ceilalți s-au împrăştiat pe străzile întunecate; o parte aveau să rămână în viață plecând din țară sau stând ascunşi ani de zile, alții aveau să fie prinşi din nou, torturați ca să spună cum au scăpat, apoi executați. Aceia nu vor şti să spună cine a fost curajosul mascat care le dăduse libertatea; nu ştiau. Îi auziseră doar numele, Zorro, ceea ce se potrivea cu litera Z de pe peretele sălii de arme.

Trecuseră în total patruzeci de minute între cearta de beţivani din fața garnizoanei şi clipa în care Zorro îşi salvase maestrul. Pe stradă aşteptau cei din societatea secretă, încă îmbrăcați în uniformele gardienilor, care aveau să-l conducă pe Escalante pe drumul exilului. La despărțire, Diego şi Manuel Escalante s-au îmbrățişat pentru prima şi ultima oară.

Dimineața, când cei din garnizoană s-au trezit din efectele drogului şi-au fost în stare să vadă de răniți, bietul sublocotenent a trebuit să dea seamă în fața superiorilor de cele petrecute. Singurul element în favoarea sa era că nici unul din subalternii săi nu murise în cursul evenimentelor. A declarat că, din câte ştia, Eulalia de Callis şi Rafael Moncada fuseseră implicați, căci de la ei provenea blestematul butoi de vin care intoxicase trupa.

Pe seară, un căpitan escortat de patru gărzi înarmate s-a prezentat acasă la cei suspectați, însă destul de servil şi linguşitor. Eulalia şi Rafael l-au primit ca pe un servitor, obligându-l să-şi ceară scuze pentru că-i deranja cu asemenea prostii. Stăpâna casei l-a trimis la grajduri ca să

constate cu ochii lui că blazonul fusese smuls de pe o trăsură, ceea ce căpitanului nu i s-a părut a fi o dovadă suficientă, dar s-a abținut să facă vreun comentariu. Rafael Moncada, în uniforma de ofițer al regelui, era o prezență mult prea intimidantă.

Moncada n-avea alibi, dar nici n-avea nevoie la poziția lui socială. Cât ai zice peşte, cele două înalte persoane s-au văzut libere de orice bănuială.

— Ofițerul care s-a lăsat păcălit astfel e un imbecil sadea şi merită o pedeapsă exemplară. Vreau să aflu ce înseamnă litera Z gravată pe perete şi cine e banditul care îndrăzneşte să se folosească de numele meu şi de al nepotului meu pentru a comite astfel de ticăloşii. Ai înțeles?

— Fiți sigură că vom face tot posibilul ca să lămurim acest incident nefericit, excelență, a asigurat-o căpitanul, ieşind cu spatele şi înclinându-se adânc.

În octombrie, Rafael Moncada şi-a zis că venise timpul să-şi demonstreze autoritatea față de Juliana, din moment ce nici diplomația, nici răbdarea n-avuseseră nici un rezultat. Poate că ea bănuia că atacul acela de pe stradă fusese opera lui, dar n-avea nici o dovadă, iar cei care i le-ar fi putut da, adică țiganii, erau departe şi n-ar fi îndrăznit să se întoarcă la Barcelona. Între timp, se interesase şi de situația economică a lui Tomás de Romeu – catastrofală. Vremurile se schimbaseră, familia nu mai era în situația de a se lăsa rugată. Or el avea o situație splendidă, doar Juliana mai lipsea pentru a se simți stăpân pe soartă. Sigur, Eulalia de Callis nu era de acord ca el s-o curteze pe fată, dar şi-a zis că nu mai era la vârsta la care să se lase dominat de tiranica mătuşă. Numai că scrisoarea prin care-şi anunța vizita la casa De Romeu s-a întors nedesfăcută; acesta lipsea din oraş împreună cu fetele. N-au ştiut să-i spună unde plecase, el avea însă mijloacele de a afla. Printr-o coincidență, în aceeaşi zi Eulalia l-a convocat ca să stabilească o zi în care să-l prezinte fiicei ducilor de Medinaceli.

— Îmi pare rău, mătuşă, oricât de convenabilă ar fi această uniune, nu mă simt în stare s-o duc la capăt. După cum ştii, o iubesc pe Juliana de Romeu, i-a spus Rafael cu toată hotărârea de care a fost în stare.

— Scoate-ți-o din cap pe fata asta, Rafael. N-a fost niciodată o partidă bună, iar acum ar fi de-a dreptul o sinucidere socială. Crezi că o să fie primită la curte dacă se află că taică-său s-a dat cu francezii?

— Sunt gata să-mi asum riscul. E singura femeie care m-a interesat vreodată.

— Viața ta abia începe. O doreşti pentru că te-a refuzat, nu de altceva. Dacă te-ar fi acceptat, de-acum ai fi sătul şi prea sătul de ea. Tu ai nevoie de o soție de nivelul tău, de cineva care să te ajute în carieră. Fata lui Romeu abia dacă e bună de amantă.

— Nu vorbi aşa de Juliana!

— Vorbesc cum am chef, mai ales dacă am dreptate, a răspuns matroana pe un ton tranşant. Cu titlul lui Medinaceli şi cu averea mea poți ajunge departe. De când s-a prăpădit sărmanul meu fiu, tu eşti singura mea familie, de aceea mă port ca o mamă cu tine, dar răbdarea mea are şi ea o limită, Rafael.

— Din câte ştiu, răposatul dumitale soț, Pedro Fages, Dumnezeu să-l odihnească, n-avea nici el titluri sau avere când v-ați cunoscut.

— Deosebirea este că Pedro era viteaz, avea o situație impecabilă în armată şi era gata să mănânce chiar şi şopârle în Lumea Nouă ca să facă avere. Pe când Juliana e o mucoasă răsfățată şi tat-su e un nimeni. Iar dacă vrei să-ți distrugi viața cu ea, pe mine să nu contezi, pricepi?

— Pricep, mătuşă. Noapte bună.

Şi, pocnindu-şi călcâiele, Moncada s-a înclinat şi a ieşit.

Era superb în uniforma de ofițer, cu cizmele lustruite şi spada cu canaf la brâu. Dona Eulalia nu ți-a făcut probleme: cunoştea natura umană şi avea încredere în victoria ambiției nemăsurate asupra amorului oricât de nebun. Cazul nepotului n-avea de ce să fie altfel.

După câteva zile, Juliana, Isabel şi Nuria se întorceau la Barcelona în galopul trăsurii, însoţite doar de Jordi şi de doi lachei. Zgomotul copitelor din curte l-a întors din drum pe Diego, care se pregătea să plece. Cele trei femei erau slăbite, pline de praf şi aduceau vestea că Tomás de Romeu fusese arestat. Un detaşament de soldaţi venise la casa de la ţară, năvălise peste ei şi-l luase fără să-l lase nici măcar să-şi pună o haină pe el. Fetele ştiau doar că era acuzat de trădare şi că-l duceau la temuta Ciudadela.

După arestarea lui Tomás de Romeu, Isabel a preluat frâiele casei, căci Juliana, deşi cu patru ani mai mare, îşi pierduse capul cu totul. Cu o maturitate pe care până atunci n-o arătase niciodată, Isabel a dat ordin să fie luate bagajele indispensabile şi să se închidă casa. În mai puţin de trei ore se îndreptau spre Barcelona. Pe drum, a avut timp să-şi dea seama că n-aveau nici un aliat. Tatăl lor, despre care era convinsă că nu făcuse rău nimănui, n-avea acum decât duşmani.

Nimeni n-ar fi fost dispus să se compromită întinzând o mână de ajutor victimelor persecuţiei statului. Singura persoană la care puteau apela nu era un prieten, ci un duşman, dar n-a ezitat nici o clipă. Juliana trebuia să se prosterneze la picioarele lui Rafael Moncada; nici o umilinţă nu era de prisos când era vorba să-şi salveze tatăl. Avea dreptate, oricât de melodramatic părea. Juliana a fost de acord, chiar şi Diego a fost silit să admită, căci nici măcar o duzină de Zorro n-ar fi fost în stare să scoată pe cineva din Ciudadela; fortul era inexpugnabil. Una era să intri într-o garnizoană de cartier condusă de un sublocotenent imberb ca să-l eliberezi pe Escalante, cu totul altceva era să te înfrunţi cu grosul trupelor regelui la Barcelona. Totuşi, gândul că Juliana se ducea să-l implore pe Moncada îi era insuportabil. Voia să se ducă el.

— Nu fi naiv, Diego, singura persoană care poate obţine ceva de la omul ăsta e Juliana. Tu n-ai ce să-i oferi, a rostit Isabel pe un ton categoric.

A scris chiar ea misiva în care anunța vizita soră-sii, a trimis-o printr-un servitor acasă la tenacele amorez, după care a trimis-o pe Juliana să se spele şi să se îmbrace în hainele cele mai bune. Juliana a insistat să fie însoțită doar de Nuria pentru că Isabel îşi ieşea repede din țâțâni, iar Diego nu făcea parte din familie. În plus, el şi Moncada se urau. Câteva ore mai târziu, încă încercănată de pe drum, Juliana bătea la poarta casei bărbatului pe care-l detesta, sfidând norma de discreție stabilită de secole. Numai o femeie cu o reputație mai mult decât îndoielnică ar fi cutezat să se ducă la un bărbat neînsurat, chiar însoțită de o guvernantă severă. Sub haina neagră era îmbrăcată ca de vară, deşi vântul de toamnă începuse să bată; o rochie vaporoasă de culoarea porumbului, cu jachețică tivită cu mărgeluşe şi o mantilă în ton cu rochia, legată cu o panglică de mătase verde şi pene albe de struț.

De departe părea o pasăre exotică, de aproape era mai frumoasă ca niciodată. Nuria a rămas în vestibul, iar un servitor a condus-o pe Juliana în salon, unde o aştepta amorezul.

Rafael a văzut-o intrând ca o naiadă care plutea în aerul calm al după-amiezii şi şi-a dat seama că aştepta această clipă de patru ani. Dorința de a o face să plătească umilințele trecutului a fost gata să pună stăpânire pe el, dar şi-a zis că nu trebuia să întindă coarda; porumbița fragilă era pesemne la limita rezistenței. Nu şi-a imaginat că porumbița fragilă putea să se tocmească precum un turc din piață. Nimeni n-a aflat exact cum a decurs negocierea, mai târziu Juliana le-a spus doar esențialul târgului: el să obțină eliberarea lui Tomás de Romeu, în schimb ea se va mărita cu el. Nici un gest, nici un cuvânt în plus din care să răzbată sentimentele ei. După o jumătate de ceas, părăsea salonul perfect calmă, alături de Moncada, care o ținea delicat de braț. A chemat-o pe Nuria cu un gest poruncitor şi s-a urcat în trăsură, unde Jordi adormise pe capră. A plecat fără măcar să-l privească pe bărbatul căruia îi promisese mâna.

Trei săptămâni întregi au aşteptat fetele De Romeu rezultatul acțiunii lui Moncada. Nu ieşeau decât la biserică, unde se rugau Eulaliei, sfânta oraşului, pentru ajutor. „Câtă nevoie am avea acum de Bernardo!”, se plângea Isabel, convinsă că el ar fi fost în stare să afle cum o ducea tatăl lor, sau chiar să facă să-i parvină un mesaj; adesea, ceea ce nu se putea rezolva de sus reuşea el, grație relațiilor pe care şi le făcuse.

— Da, tare bine ar fi să fie aici, dar mă bucur c-a plecat, că e în sfârşit alături de Fulgerul Nopții, aşa cum a dorit mereu, a spus Diego.

— Ai primit veşti de la el? O scrisoare?

— Nu, încă nu.

— Şi-atunci, de unde ştii?

Diego a ridicat din umeri. Nu putea să le explice în ce consta ceea ce albii din California numeau poşta indiană. Între ei doi funcționa perfect, încă de când erau copii erau în stare să comunice fără cuvinte şi n-avea de ce da greş tocmai acum. Între ei nu era decât oceanul, dar continuau să fie permanent în legătură, ca de obicei.

Nuria a cumpărat o țesătură grosolană de lână cafenie şi a transformat-o în straie de pelerin. Influența Sfintei Eulalia la curtea cerească trebuia întărită, drept care apelase şi la Santiago din Compostela, promițându-i că dacă stăpânul scăpa va merge pe jos împreună cu fetele până la sanctuarul său.

N-avea idee câte leghe făcea drumul, dar dacă venea lume până şi din Franța, nu puteau fi multe.

O duceau rău. Majordomul o ştersese fără explicații imediat ce aflase de arestarea stăpânului. Puținii servitori rămaşi făceau mutre şi deveniseră obraznici, pentru că nu mai sperau să primească salariul din urmă. Nu plecau pentru că n-aveau unde se duce. Contabilii şi avocații care se ocupaseră de averea lui don Tomás nici nu le-au primit pe fetele care veniseră să ceară ceva bani pentru traiul de zi cu zi.

Diego n-avea cum să le ajute pentru că-şi dăduse aproape toți banii țiganilor; iar următorul mandat de acasă întârzia.

Până una-alta, recurgea la contacte mai pământeşti decât cele ale Nuriei pentru a afla cum o ducea prizonierul. „Dreptatea" nu-l mai putea ajuta, membrii ei se răspândiseră care încotro. Era prima dată de două secole încoace când societatea secretă, care funcționase chiar şi în perioadele potrivnice, îşi suspenda activitatea. Unii fugiseră în străinătate, alții stăteau ascunşi, cei mai puțin norocoşi căzuseră în ghearele Inchiziției, care nu mai ardea oamenii pe rug, preferând să-i facă să dispară în mod discret.

La finele lunii octombrie, Moncada a venit la Juliana. Avea un aer distrus: în aceste trei săptămâni, a spus, constatase că puterile lui erau foarte limitate. Nu reuşise mai nimic cu birocrația greoaie a statului. Se dusese valvârtej la Madrid ca să intervină chiar pe lângă rege, dar acesta îl dăduse pe mâna secretarului, unul dintre cei mai puternici oameni de la curte, sfătuindu-l să nu-l mai deranjeze cu prostii. Cu secretarul nu i-a mers cu vorba bună şi n-a îndrăznit să-l mituiască; dacă nu ținea figura, asta putea să-l coste scump. I s-a spus că Tomás de Romeu, împreună cu alți trădători, avea să fie împuşcat. Secretarul adăugase că n-avea de gând să rişte apărând un trădător. Amenințarea era cât se poate de limpede. Întors la Barcelona, se oprise doar ca să se spele şi venise imediat să le spună toate astea fetelor, care l-au primit palide, dar demne.

A adăugat că n-avea de gând să se dea bătut, că o să încerce prin toate mijloacele ca pedeapsa să fie comutată.

— Oricum, domniile voastre să ştie că nu sunteți singure pe lume; contați pe respectul şi protecția mea, a mai spus el pe un ton întristat.

— Vom vedea, a răspuns Juliana, fără o lacrimă.

Aflând vestea tragică, Diego a hotărât că dacă Sfânta Eulalia nu fusese în stare de nimic, era cazul să apeleze la omonima ei.

— Cucoana asta e foarte puternică. Cunoaşte o jumătate de lume şi e temută. Ca să nu mai spun că în oraşul ăsta

banul contează mai mult ca orice altceva. Să mergem tustrei să vorbim cu ea.

— Eulalia de Callis nu-l cunoaşte pe tata şi, din câte ştiu, n-o poate suferi pe soră-mea, l-a avertizat Isabel, dar el nu s-a lăsat convins, trebuia să încerce.

Contrastul dintre pălăţelul supraîmpodobit, aidoma celor mai luxoase reşedinţe din perioada aurită a Mexicului şi sobrietatea Barcelonei în general şi a casei De Romeu în special, era năucitor. Diego, Juliana şi Isabel au străbătut saloane uriaşe cu pereţi pictaţi alfresco sau acoperiţi cu tapiserii de Flandra, portrete în ulei ale strămoşilor nobili şi tablouri care înfăţişau bătălii epice. În faţa fiecărei uşi erau postaţi lachei în livrea, iar slujnice gătite cu dantele din Olanda aveau grijă de oribilii căţei chihuahua şi-şi plecau privirile la trecerea oricărei persoane de rang superior. Dona Eulalia şi-a primit vizitatorii pe tronul ei cu baldachin din salonul principal, gătită ca de bal, deşi în doliu riguros. Semăna cu un uriaş leu de mare plin de straturi suprapuse de grăsime, cu un cap mic şi ochi frumoşi cu gene lungi, strălucitori ca măslinele. Dacă bătrâna doamnă a vrut să-i intimideze, a reuşit din plin. Tinerii se topeau de ruşine în reşedinţa luxoasă, niciodată nu se aflaseră într-o situaţie asemănătoare; se născuseră pentru a dărui, nu pentru a cere.

Eulalia n-o văzuse pe Juliana decât de departe şi a fost curioasă s-o cerceteze îndeaproape. Nu putea nega că fata era frumoasă, ceea ce nu justifica prostiile pe care nepotu-său voia să le facă pentru ea. Şi-a amintit de anii tinereţii şi a ajuns la concluzia că şi ea fusese la fel de frumoasă ca fata asta. În afară de pletele de foc, avusese şi un corp de amazoană. Sub osânza care o împiedica la mers, păstra neschimbată amintirea femeii care fusese, senzuală, imaginativă şi plină de energie. Nu degeaba Pedro Fages o iubise cu o patimă inepuizabilă şi fusese invidiat de atâţia bărbaţi. În schimb, Juliana părea o gazelă rănită. Ce-o fi văzut Rafael la duduia asta palidă şi delicată, care în pat

precis că s-ar fi purtat ca o călugăriță? Ce tâmpiți sunt bărbații şi-a zis. Cealaltă fată De Romeu, cum o cheamă oare, i s-a părut mai interesantă pentru că nu părea să fie timidă, dar înfățişarea ei lăsa mult de dorit, mai ales prin comparație cu Juliana. Ce ghinion pe fata asta, să aibă o soră atât de frumoasă. În condiții normale, le-ar fi oferit măcar un Xeres şi nişte gustări, nimeni nu putea s-o acuze c-ar fi fost zgârcită, casa ei era celebră pentru bucătăria bună; dar nu voia ca ei să se simtă în largul lor, trebuia să-şi păstreze avantajul pentru târguiala ce avea să urmeze.

Diego a luat cuvântul şi i-a expus situația tatălui fetelor, fără să omită faptul că Rafael Moncada fusese la Madrid cu scopul de a interveni în favoarea lui. Eulalia asculta atent, observându-i pe toți cu privirea ei pătrunzătoare şi ajungând la propriile concluzii. A ghicit târgul pe care Juliana îl făcuse cu nepotul, căci altminteri acesta nu şi-ar fi riscat reputația pentru a ajuta un liberal acuzat de trădare. Mişcarea asta stângace putea să-l coste favoarea regală. Pentru o clipă, s-a bucurat că Rafael nu făcuse nimic, dar apoi a văzut lacrimile din ochii fetelor şi inima a trădat-o din nou. I se întâmpla des ca mintea ei deschisă pentru afaceri şi spiritul practic să se lovească de sentimentele ei. Ceea ce avea un preț, dar ea cheltuia cu plăcere, căci aceste crize spontane de compasiune erau ultimele vestigii ale trecutei tinereți. A urmat o lungă tăcere. Apoi matroana, înduioşată fără să vrea, le-a spus că aveau o părere exagerată despre puterea ei. Nu-l putea salva pe Tomás de Romeu. Nu putea face nimic peste ce făcuse nepotul ei, poate doar să-i mituiască pe temniceri ca să fie tratat mai bine până la execuție. Trebuia să fie limpede că Juliana şi Isabel de Romeu n-aveau nici un viitor în Spania. Erau fiicele unui trădător, iar după moartea tatălui aveau să fie fiicele unui criminal şi numele lor va fi dezonorat. Coroana le va confisca averea, vor rămâne în stradă, neavând din ce trăi, aici sau în altă țară din Europa.

Ce se va alege de ele? Să-şi câştige pâinea brodând trusouri pentru mirese sau făcând pe institutoarele pentru copiii altora. Sigur, Juliana putea să facă efortul de a găsi un

naiv cu care să se mărite, poate chiar cu Rafael, însă era convinsă că la ceasul unei hotărâri atât de serioase nepotul ei, care nu era totuşi ultimul cretin, avea să pună în balanță cariera şi poziția socială. Juliana nu era de nivelul lui. În plus, nu există belea mai mare decât o femeie exagerat de frumoasă; bărbaților nu le convenea aşa ceva, atrăgea tot felul de probleme. A mai spus că în Spania frumoasele fără avere ajungeau la teatru sau întreținute de un binefăcător, cum bine se ştie. Dorea din tot sufletul ca Juliana să scape de aşa ceva. Pe măsură ce Eulalia vorbea, Juliana – şi pierdea controlul pe care-l păstrase cu mari eforturi de-a lungul teribilei întrevederi şi un râu de lacrimi i se înnoda sub bărbie şi în decolteu. Diego a socotit că auziseră destul; îi părea rău că dona Eulalia nu era bărbat, s-ar fi bătut în duel pe loc. A luat fetele de braț şi le-a împins spre uşă, dar n-au ajuns acolo, căci glasul Eulaliei i-a oprit:

— Cum vă spuneam, nu pot face nimic pentru don Tomás de Romeu, dar pot face ceva pentru voi două.

Şi s-a oferit să cumpere proprietățile familiei, de la conacul dărăpănat din Barcelona până la fermele părăsite din provincie, cu un preț bun şi plătit imediat, astfel ca ele să dispună de capitalul necesar pentru a începe o viață nouă undeva departe, unde nu le cunoştea nimeni. Chiar a doua zi şi-ar fi trimis notarul ca să verifice titlurile de proprietate şi să întocmească actele necesare. În plus, o să-l convingă pe comandantul militar din Barcelona să le lase să-şi vadă tatăl, ca să-şi ia rămas-bun şi să semneze actele de vânzare, operațiune care trebuia făcută repede, până să vină autoritățile să-i confişte averea.

— De fapt, excelența voastră vrea să scape de soră-mea ca să nu se căsătorească cu Rafael Moncada! a izbucnit Isabel, tremurând de furie.

Eulalia a primit insulta ca pe o palmă. Nu era obişnuită să fie contrazisă pe un ton ridicat, de la moartea bărbatului ei nimeni nu mai făcuse asta. I s-a tăiat respirația, dar învățase să-şi stăpânească temperamentul exploziv şi să aprecieze un

adevăr. A numărat în gând până la treizeci, înainte de a răspunde:

— Nu sunteți în situația de a-mi refuza oferta. Târgul e simplu şi limpede: cum primiți banii, cum plecați.

— Nepotul dumneavoastră a silit-o pe soră-mea să se căsătorească cu el, iar acum o siliți să n-o facă!

— Gata, Isabel, ajunge, a şoptit Juliana ştergându-şi lacrimile. M-am hotărât. Vă accept oferta şi vă mulțumesc pentru generozitate, excelență. Când putem să-l vedem pe tata?

— În curând, fetelor. Vă anunț eu, i-a răspuns Eulalia, mulțumită.

— Mâine la ora unsprezece îl primim pe contabilul dumneavoastră. Adio, doamnă.

Eulalia s-a ținut de cuvânt. A doua zi, la unsprezece fix, trei avocați se prezentau la casa De Romeu. Au căutat documente, au golit biroul, au revizuit contabilitatea care lăsa de dorit, au evaluat bunurile. Nu numai că avea mai puțin decât credeau, dar era şi copleşit de datorii; în situația asta, renta fetelor ar fi fost total insuficientă. Dar notarul avea instrucțiuni precise. Când făcuse oferta, Eulalia nu se gândise la ce-ar fi putut dobândi, ci la cât aveau nevoie fetele ca să trăiască. Ceea ce le-a şi dat. Lor nu li s-a părut nici mult, nici puțin, căci nu ştiau nici cât costă o pâine. Nici Diego nu se pricepea la finanțe şi pe moment nici n-avea cu ce să le ajute. Fetele au primit suma, neştiind că era dublul valorii reale a bunurilor tatălui lor. De cum s-au întocmit actele, Eulalia le-a aranjat vizita la închisoare.

Fortul La Ciudadela era un pentagon monstruos din piatră, lemn şi ciment, proiectat la 1715 de un inginer olandez. Fusese inima puterii militare a regilor Bourboni în Catalonia. Ziduri late, prevăzute cu bastioane în cele cinci colțuri, închideau o suprafață vastă. De acolo se vedea tot oraşul. Pentru a ridica fortăreața inexpugnabilă, trupele regelui Filip al V-lea demolaseră cartiere întregi, spitale,

mănăstiri, o mie două sute de case şi tăiaseră pădurile din zonă.

Construcția masivă şi legenda sa lugubră apăsau Barcelona ca un nor negru. Era echivalentul Bastiliei din Franța; un simbol al opresiunii. Între zidurile ei trăiseră mai multe armate de ocupație, în celulele ei muriseră mii şi mii de prizonieri.

Trupurile celor spânzurați erau atârnate de bastioane, în chip de luare-aminte pentru populație. Se zicea că e mai lesne să scapi din iad decât din Ciudadela.

Jordi i-a condus pe Diego, pe Juliana şi pe Isabel până la poartă, unde au prezentat permisul de liberă trecere de care făcuse rost Eulalia de Callis. Vizitiul a rămas afară, tinerii au intrat, însoțiți de patru soldați înarmați şi cu baionetele pregătite. Traseul s-a dovedit lugubru. Afară era o zi rece, dar frumoasă, cu cer limpede şi aer curat, apa mării era ca o oglindă argintie, iar soarele arunca pete de lumină pe zidurile albe ale oraşului. În fortăreață timpul încremenise parcă acum un secol şi domnea un soi de asfințit de iarnă eternă. Au străbătut tăcuți drumul destul de lung până la clădirea centrală.

Au pătruns printr-o uşă laterală din stejar cu întăriturі de fier, apoi au fost conduşi pe nişte culoare lungi care le întorceau ecoul paşilor. Era curent şi se simțea mirosul tipic al garnizoanelor militare. Umezeala se strecura prin tavan, formând hărți verzui pe pereți. Au trecut multe praguri, de fiecare dată o poartă grea se zăvorea în urma lor. Parcă fiecare din ele îi depărta şi mai mult de lumea celor liberi şi de realitatea pe care o cunoşteau, silindu-i să se adâncească în măruntaiele unei fiare gigantice. Fetele tremurau, Diego se întreba dacă aveau să scape cu bine din locul ăsta nefast. Au ajuns într-un vestibul unde au aşteptat îndelung, în picioare şi înconjurați de soldați. În cele din urmă i-a primit un ofițer într-o sălită în care se găseau doar o masă grosolană şi câteva scaune. Militarul a aruncat o privire asupra hârtiei, ca să verifice sigiliul şi semnătura, dar precis că nu ştia să citească, aşa că a restituit-o fără nici un comentariu. Era un

om la vreo patruzeci de ani, cu chip curat, păr ca oțelul şi nişte ochi de o nuanță de albastru aproape violet. Le-a spus în catalană că dispuneau de cincisprezece minute pentru a vorbi cu prizonierul la o distanță de trei paşi. Diego i-a explicat că domnul De Romeu trebuia să semneze nişte acte şi-ar fi avut nevoie de mai mult timp pentru a le citi.

— Vă rog, domnule ofițer! E ultima dată când ne vedem tatăl, lăsați-ne măcar să-l îmbrățişăm! a implorat Juliana, căzând în genunchi.

Omul s-a tras înapoi, jenat şi fascinat în acelaşi timp, în vreme ce Diego şi Isabel trăgeau de Juliana s-o ridice.

— Pentru Dumnezeu! Ridicați-vă, domnişoară, a zis el pe un ton poruncitor, dar s-a muiat repede şi a ridicat-o, trăgând-o de mâini cu delicatețe. Nu sunt lipsit de inimă, fata mea. Sunt şi eu tată, am mai mulți copii şi înțeleg situația dureroasă. De acord, vă dau o jumătate de oră să stați cu tatăl vostru şi să-i arătați actele.

Apoi a trimis un gardian să aducă prizonierul, timp în care Juliana a încercat să-şi stăpânească emoțiile. După puțin timp a apărut Tomás de Romeu escortat de doi gardieni.

Era bărbos, murdar, slab, dar fără cătuşe. Nu se bărbierise şi nu se spălase de săptămâni întregi, duhnea ca un cerşetor şi avea privirile rătăcite ale unui nebun. Mâncarea pe sponci îi topise burdihanul de om iubitor de viață, îi ascuțise trăsăturile, nasul acvilin părea enorm pe chipul verzui, iar obrajii altădată rubiconzi îi atârnau ca nişte piei acoperite de barba rară şi cenuşie. Fetele l-au recunoscut cu greu, apoi i s-au aruncat plângând în brațe. Ofițerul şi gardienii s-au retras. Durerea acestei familii era atât de insuportabilă, încât Diego ar fi vrut să fie invizibil. S-a lipit de perete, cu privirile în pământ, copleşit.

— Gata, fetelor, nu mai plângeți, vă rog. Avem foarte puțin timp şi multe de făcut. Mi s-a spus că am de semnat nişte hârtii, a spus Tomás de Romeu, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii.

Diego i-a relatat pe scurt oferta Eulaliei şi i-a dat actele de vânzare, rugându-l să le semneze pentru ca fetele să-şi salveze modesta moştenire.

— Asta-mi confirmă ceea ce ştiam. N-am să scap viu de aici, a murmurat prizonierul.

Diego i-a spus că, chiar dacă ar fi venit între timp o grațiere de la rege, fetele trebuiau oricum să părăsească țara, iar asta era posibil doar cu bani peşin. Tomás a luat pana şi călimara aduse de Diego şi a semnat trecerea tuturor posesiunilor sale pe numele Eulaliei de Callis. Apoi, liniştit, l-a rugat pe Diego să aibă grijă de fiicele lui, să le ducă departe, acolo unde nimeni nu ştia că tatăl lor fusese executat ca un criminal.

— În toți anii ăştia am învățat să am încredere în tine, Diego, ca în fiul meu pe care nu l-am avut. Dacă fetele rămân în grija ta, pot să mor în pace. Du-le la casa ta din California şi roagă-l pe prietenul meu Alejandro de la Vega să le considere ca pe fetele lui.

— Nu dispera, tată. Rafael Moncada ne-a asigurat că-şi va pune în joc toată influența ca să-ți obțină eliberarea, a gemut Juliana.

— Execuția e fixată peste două zile, Juliana. Iar Moncada n-o să mişte un deget în ajutorul meu pentru că el este cel care m-a denunțat.

— Tată! Eşti sigur?

— Nu am dovezi, dar aşa am auzit de la cei care m-au arestat.

— Dar Rafael s-a dus să ceară îndurare de la rege!

— Nu cred, fata mea. S-o fi dus la Madrid, dar nu pentru asta.

— Atunci e doar vina mea...

— Nu eşti vinovată pentru răutatea altora. Nu eşti răspunzătoare pentru moartea mea. Curaj! Nu mai vreau să văd lacrimi.

De Romeu credea că Moncada îl denunțase nu atât din motive politice sau ca să se răzbune pe refuzul Julianei, ci din calcul. După moartea sa fetele ar fi rămas pe drumuri şi-

ar fi trebuit să accepte protecția primului venit. Iar el era acolo, aşteptând ca Juliana să-i pice în braţe ca o turturică; de aceea era atât de important rolul lui Diego, a mai adăugat. Tânărul a fost gata să-i spună că fata n-avea să fie nicicând a lui Moncada, că el o adora şi o cerea de nevastă în genunchi, dar şi-a înghițit cuvintele. Juliana nu-i dăduse nici un motiv pentru a crede că îl iubea, nu era cazul să deschidă subiectul. În plus, se simțea ca ultimul milog, căci nu le putea oferi fetelor nici un pic de siguranță. Curajul, spada şi amorul nu prea ajutau cu nimic. Fără susținerea averii tatălui nu putea face nimic pentru ele.

— Fiți liniştit, don Tomás. Mi-aş da viața pentru fetele dumneavoastră. Voi veghea mereu asupra lor, a rostit cu simplitate.

Două zile mai târziu, în zori, în timp ce ceața de pe mare acoperea oraşul cu o pătură de mister şi intimitate, unsprezece deținuți politici acuzați de colaborare cu francezii erau executați într-o curte a Ciudadelei. Cu o jumătate de ceas mai devreme, un preot le făcuse maslul, ca să plece pe lumea cealaltă curățați de păcate, precum nou-născuții, ca să-l citãm exact. Tomás de Romeu, care timp de cincizeci de ani tunase şi fulgerase împotriva clerului şi a dogmelor Bisericii, a primit sacramentul împreună cu ceilalți, ba chiar s-a împărtăşit.

„Pentru orice eventualitate, părinte, nu se ştie niciodată”, a spus în glumă. Fusese bolnav de frică încă de când auzise soldații năvălind în casa de la țară, dar acum era liniştit. Toată frica pierise în clipa când îşi luase rămas-bun de la fiicele sale. Dormise bine în nopțile care au urmat, iar ziua era bine dispus. S-a abandonat morții iminente cu o placiditate pe care n-o avusese toată viața. Începea să-i placă ideea de a-şi sfârşi zilele cu un glonț, în loc de a muri încetul cu încetul, tot mai decrepit. S-a gândit şi la fetele lui, care aveau o soartă nouă, dorindu-şi ca Diego de la Vega să se țină de cuvânt. În săptămânile de captivitate se eliberase de

toate amintirile şi sentimentele, dobândind o libertate nouă; nu mai avea ce pierde.

Dacă se gândea la fiicele sale nu mai reuşea să le vadă chipurile sau să-şi amintească de sunetul glasurilor lor, erau două copile fără mamă care se jucau cu păpuşile în saloanele întunecoase ale casei. Iar când veniseră să-l vadă cu două zile în urmă, se mirase să vadă două femei în locul fetiţelor cu botoşei, şorţuleţ şi moaţe. Uite cum trece timpul, şoptise atunci. Se despărţise de ele fără durere, mirat de propria sa indiferenţă. Juliana şi Isabel îşi vor face viaţa fără el, nu le mai putea proteja. După care şi-a savurat ultimele ore de viaţă şi a observat curios ritualul propriei execuţii.

În ziua morţii, Tomás de Romeu a primit în celulă ultimul cadou de la Eulalia de Callis: un coş cu o gustare îmbelşugată, o sticlă din cel mai bun vin al ei şi un platou cu cele mai fine bomboane de ciocolată din colecţia ei. I s-a dat voie să se spele şi să se bărbierească, a primit un pachet cu schimburi curate trimise de fetele lui. A mers vioi şi neînfricat spre locul execuţiei, s-a aşezat în faţa stâlpului însângerat ca să fie legat, n-a permis să fie legat la ochi. Plutonul de execuţie era condus de acelaşi ofiţer cu ochi albaştri care le primise pe Juliana şi pe Isabel. Lui i-a revenit misiunea de a-l lichida cu un glonţ în tâmplă după ce constatase că era ciuruit de împuşcăturile primite, dar încă în viaţă. Ultimul lucru pe care l-a văzut condamnatul înainte de tirul de graţie a fost lumina aurie a răsăritului care învingea ceaţa.

Militarul, care nu era uşor impresionabil pentru că făcuse războiul şi era obişnuit cu brutalitatea garnizoanei, nu putea uita chipul scăldat în lacrimi al feciorelnicei Juliana, îngenuncheată în faţa lui. Încălcându-şi principiul de a nu amesteca datoria cu emoţia, a mers chiar el să le ducă vestea. Nu voia ca ele să afle pe alte căi.

— N-a suferit, domnişoarelor, le-a mințit.

Rafael Moncada a aflat în acelaşi timp de moartea lui Tomás de Romeu şi de stratagema Eulaliei de a o scoate pe

Juliana din Spania. Dacă prima făcea parte din planurile lui, a doua i-a produs o criză de furie. A avut însă grijă să nu se confrunte cu mătuşă-sa, căci nu renunțase încă la gândul de a pune mâna pe Juliana fără să-şi piardă moştenirea. Păcat că mătuşa era atât de sănătoasă; mai provenea şi dintr-o familie longevivă, aşa că nu era nici o speranță să moară repede şi să-l lase bogat şi stăpân pe soarta lui. Singura soluție era s-o convingă s-o accepte pe Juliana cu vorba bună. Nu se punea problema să-i anunțe căsătoria ca pe un fapt consumat, asta nu i-ar fi iertat-o niciodată, dar a urzit un plan, întemeiat pe legenda după care, în California, pe când era nevastă de guvernator, Eulalia transformase un periculos războinic indian într-o civilizată domnişoară creştină şi spaniolă. Nu bănuia că era vorba de mama lui Diego de la Vega, dar auzise povestea chiar din gura Eulaliei, care avea viciul de a voi să controleze viețile altora şi pe deasupra se şi lăuda cu asta. Se gândise deci s-o roage să le primească pe fetele De Romeu la curtea ei, în calitate de protejate, pentru că-şi pierduseră tatăl şi rămăseseră singure pe lume. A le salva de la dezonoare şi a le readuce în societate ar fi fost un pariu interesant pentru Eulalia, exact ca în cazul indiencei din California, de acum douăzeci şi ceva de ani. Iar când matroana şi-ar fi deschis inima către Juliana şi Isabel, aşa cum făcea cam cu toți până la urmă, i-ar fi pus şi problema mariajului. Iar dacă planul cel complicat nu dădea roade, exista oricum alternativa pe care i-o sugerase tot mătuşă-sa. Cuvintele ei îi lăsaseră o impresie de neşters: Juliana de Romeu putea să-i fie amantă. Fără un tată care să vegheze asupra ei, fata ar fi ajuns întreținuta unui protector. Nimeni mai nimerit decât el însuşi. Ideea nu era rea. Asta i-ar permite să dobândească o soție de rangul său, poate chiar pe tânăra Medinaceli, fără să renunțe la Juliana. Totul se poate rezolva cu discreție şi-a zis. Cu acest gând în minte s-a dus la casa De Romeu.

Clădirea, care era oricum dărăpănată, i s-a părut acum de-a dreptul o ruină. În doar câteva luni, de când se schimbase situația politică în Spania iar pe Tomás îl copleşiseră grijile şi

datoriile, casa începuse să semene cu stăpânul ei, la fel de învinsă şi de jalnică. Grădina fusese năpădită de buruieni, palmierii pitici şi ferigile se uscau în hârdaie, curtea principală era plină de balegă de cal, gunoaie, găini şi câini. Înăuntru se înstăpâniseră praful şi întunericul, de luni de zile draperiile nu fuseseră trase şi nici focul aprins în cămin. Fiorul rece al toamnei intrase în saloanele neospitaliere. Nici un majordom n-a ieşit să-l întâmpine, a venit Nuria, posacă şi uscată ca de obicei şi l-a condus în bibliotecă.

Guvernanta încercase să înlocuiască majordomul şi să țină pe linia de plutire corabia gata să naufragieze, dar n-avea nici un pic de autoritate în fața servitorilor. Stăteau rău şi cu banii, căci păstrau ultimul bănuț pentru viitor, era singura zestre de care aveau să aibă parte fetele. Diego dusese chitanțele Eulaliei de Callis la un bancher recomandat tot de ea, un om cinstit şi scrupulos, care i-a înmânat echivalentul sumei în pietre prețioase şi dubloni de aur, cu sfatul de a coase comoara în brâu şi purtată tot timpul. Aşa-şi salvaseră bunurile evreii în secolele de persecuție, i-a explicat el, căci erau uşor de transportat şi aveau aceeaşi valoare peste tot. Juliana şi Isabel nu puteau crede că mâna asta de cristale colorate reprezenta tot ce posedase familia lor.

În timp ce Rafael Moncada aştepta în bibliotecă, între cărțile legate în piele care fuseseră lumea lui Tomás de Romeu, Nuria s-a dus s-o anunțe pe Juliana. Fata era în camera ei, epuizată de plâns şi rugăciuni pentru sufletul tatălui.

— Nu eşti obligată să vorbeşti cu ticălosul ăsta lipsit de inimă, fata mea. Dacă vrei, mă duc să-i spun să se ducă dracului.

— Dă-mi rochia de culoarea cireşei, Nuria şi ajută-mă să mă pieptăn. Nu vreau să mă vadă în doliu şi nici înfrântă.

După puțin timp, îşi făcea apariția în bibliotecă, la fel de strălucitoare ca în vremurile cele mai bune. La lumina tremurătoare a lumânărilor, Rafael nu i-a văzut ochii roşu de plâns şi nici paloarea doliului. A sărit în picioare, cu inima bătându-i nebuneşte, constatând încă o dată efectul

incredibil pe care fata îl avea asupra lui. Se aşteptase s-o găsească distrusă de durere, dar iată că stătea în faţa lui la fel de frumoasă, de mândră şi tulburătoare ca întotdeauna. Când i-a revenit glasul i-a spus cât de rău îi părea pentru tragedia care se abătuse asupra familiei şi i-a repetat că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l ajuta pe don Tomás , dar fără nici un rezultat. Ştia, a mai spus, că mătuşa Eulalia o sfătuise să plece din Spania împreună cu sora ei, însă el nu credea că era nevoie. Era sigur că peste puţin timp pumnul de fier cu care Ferdinand al VII-lea îşi strangula oponenţii avea să se înmoaie. Ţara era ruinată, poporul îndurase prea mulţi ani de violenţă şi-acum cerea pâine, muncă şi pace. A sugerat ca de-acum înainte Juliana şi Isabel să folosească doar numele mamei, căci cel al tatălui era pătat irevocabil şi să nu iasă o vreme, până se vor potoli vorbele rele pe seama lui Tomás de Romeu. După aceea, îşi vor putea face apariţia în societate. Iar până atunci erau sub protecţia sa.

— Ce vreţi să spuneţi mai exact, domnule? a întrebat Juliana, în defensivă.

Moncada i-a repetat că nimic nu l-ar face mai fericit decât s-o ia de nevastă şi că oferta rămânea în picioare, dar că în situaţia dată era nevoie să păstreze aparenţele câteva luni.

Mai trebuia şi să evite opoziţia Eulaliei de Callis, dar asta nu era o problemă de nerezolvat. În momentul în care mătuşa o va cunoaşte mai bine, precis c-o să-şi schimbe părerea.

Acum, după evenimentele grave, Juliana probabil că reflectase la viitorul ei, a mai spus. Deşi n-o merita – nu se născuse bărbatul care s-o merite pe de-a-ntregul – el îi punea la picioare viaţa şi averea. Alături de el n-avea să ducă lipsă de nimic. Chiar dacă se amâna căsătoria, el putea să-i ofere ei şi surorii ei toată bunăstarea şi siguranţa. Era o ofertă serioasă şi o ruga să se gândească bine.

— Nu vreau un răspuns pe loc. Înţeleg că eşti în doliu şi că nu e cazul să vorbim despre dragoste...

— Nu vom vorbi niciodată despre dragoste, domnule Moncada, dar putem vorbi despre afaceri. Mi-am pierdut tatăl în urma unui denunț al dumneavoastră.

Moncada a simțit tot sângele în cap şi i s-a tăiat respirația.

— Nu mă poți acuza de o asemenea ticăloşie! Tatăl dumitale şi-a săpat singur groapa, fără nici un ajutor. Te iert pentru jignire doar pentru că eşti orbită de durere şi nu mai ştii ce spui.

— Cum considerați că ne puteți răsplăti pe sora mea şi pe mine pentru moartea tatălui nostru? a insistat Juliana cu o furie rece.

Tonul era atât de disprețuitor, că Moncada şi-a ieşit din pepeni şi a hotărât că nu mai avea sens să mimeze un cavalerism inutil. Pesemne că ea făcea parte din femeile care răspund mai bine în fața autorității virile. A apucat-o de umeri şi, scuturând-o cu putere, i-a şuierat că nu era în situația de a negocia, ci de a se arăta recunoscătoare; oare nu-şi dădea seama că putea ajunge pe stradă sau în închisoare împreună cu soră-sa, aşa cum păţise şi trădătorul de tat-su; poliția era alertată şi doar intervenția sa oportună făcuse să nu fie arestate, dar asta se putea întâmpla oricând, doar el putea să le scape de mizerie şi de gherlă. Juliana a încercat să scape din strânsoare, în efortul de a se elibera i s-a sfâşiat o mânecă, lăsând vederii umărul, iar agrafele care-i țineau părul au căzut. Pletele negre au acoperit mâinile lui Moncada. Incapabil să se controleze, omul şi-a înfipt mâinile în masa de păr parfumată, i-a împins capul înapoi şi a sărutat-o apăsat.

Diego pândise din uşa întredeschisă, asistând la toată scena, în timp ce-şi repeta ca pe o litanie sfatul pe care Escalante i-l dese la prima lecție de scrimă: nu trebuie să lupți cu furie.

Dar când Moncada s-a repezit s-o sărute cu forța pe Juliana, n-a mai rezistat şi a năvălit cu sabia ridicată, spumegând de indignare.

Moncada i-a dat drumul fetei, împingând-o spre perete şi şi-a scos spada. Cei doi s-au înfruntat, cu genunchii flexaţi, săbiile în mâna dreaptă la nouăzeci de grade faţă de corp şi celălalt braţ ridicat deasupra umărului, pentru echilibru. De cum a adoptat poziţia clasică, lui Diego i-a trecut furia ca prin farmec. Absolut calm, a respirat adânc şi a zâmbit mulţumit. Îşi controlase furia, exact cum dorise de la bun început maestrul Escalante. Nu trebuie să-ţi pierzi suflul; spirit calm, gândire limpede, braţ puternic. Senzaţia rece care-i cuprindea spinarea precum vântul iernii trebuia să preceadă euforia luptei. Atunci mintea înceta să gândească şi corpul răspundea din reflex. Scopul severului antrenament de luptă al „Dreptăţii" era ca instinctul şi dibăcia să-i conducă mişcările. Şi-au încrucişat săbiile de vreo două ori, cercetându-se, apoi Moncada a încercat o lovitură din plin, pe care Diego a parat-o scurt. Încă de la primele fente Diego şi-a dat seama de valoarea adversarului. Moncada era un spadasin bun, însă el era mai agil şi avea mai multă practică; nu degeaba scrima fusese principala sa ocupaţie. În loc să întoarcă lovitura, a mimat o ezitare şi s-a tras îndărăt, cu spatele la perete. Para loviturile cu efort aparent şi disperare, dar de fapt nu se lăsa atins deloc.

Mult mai târziu, recapitulând cele petrecute, Diego şi-a dat seama că, fără să şi-o fi propus, reprezenta două personaje diferite, în funcţie de împrejurări şi de costumaţie. Astfel reuşea el să anihileze inamicul. Ştia că Rafael Moncada îl detesta, de asta avusese el însuşi grijă atunci când făcuse pe caraghiosul manierat şi răsfăţat în prezenţa lui. O făcuse din acelaşi motiv ca şi în cazul lui Chevalier şi a lui Agnes: din precauţie. Când se duelase cu pistolul cu Moncada, acesta îşi dăduse seama de vitejia sa, însă orgoliul rănit îl făcuse să dea totul uitării. După aceea se mai văzuseră de câteva ori, iar Diego a făcut tot posibilul să confirme proasta părere pe care rivalul lui şi-o formase în ceea ce-l privea, intuind că avea de-a face cu un adversar lipsit de scrupule.

Se hotărâse să-l înfrunte cu viclenie, nu cu bravură. Pe domeniul tatălui său, vulpile dansau ca să atragă mieii, care

se apropiau curioşi şi, la primul semn de neatenție, erau devorați. Cu tactica asta de a face pe bufonul reuşea să-l dezorienteze şi pe Moncada. Până atunci nu fusese pe deplin conştient de dubla sa personalitate, pe de o parte Diego de la Vega, elegant, mofturos şi ipohondru, iar pe de alta Zorro, îndrăzneț, cutezător, jucăuş. Bănuia că undeva la mijloc era şi personalitatea lui adevărată, dar nu ştia cum era aceea, nici una din cele două sau ambele la un loc. Se întreba cum îl vedeau oare Juliana şi Isabel; habar n-avea, poate că exagerase cu teatrul şi le făcuse să-l creadă un farsor. Dar n-avea timp de astfel de cugetări, căci viața devenise complicată şi era nevoie de o acțiune imediată. A admis că în el existau doi oameni şi s-a hotărât să transforme asta într-un avantaj.

Diego alerga printre mobile, prefăcându-se că fuge de atacurile lui Moncada, dar în acelaşi timp provocându-l cu comentarii ironice. A reuşit să-l înfurie. Moncada şi-a pierdut sângele rece de care era atât de mândru şi a început să gâfâie. Sudoarea îi curgea pe frunte şi-l orbea. Diego şi-a zis că al lui era. Ca pe taurii din arenă, mai întâi trebuia să-l obosească.

— Atenție, excelență, să nu răniți pe careva cu spada aia!

Juliana îşi mai revenise şi striga în gura mare să se potolească, pentru Dumnezeu, să lase armele jos din respect pentru memoria tatălui ei. Diego a mai făcut câteva fandări, apoi a aruncat spada şi a ridicat mâinile deasupra capului, cerând îndurare. Era un risc, dar credea că Moncada n-ar fi ucis un om neînarmat în fața Julianei. Ei bine, adversarul s-a repezit la el cu un strigăt de victorie şi cu toată forța. Diego abia a evitat tăişul care i-a trecut pe lângă şold şi din două sărituri a ajuns la fereastră, refugiindu-se după draperia grea care atârna până la pământ. Spada lui Moncada a sfâşiat pluşul, ridicând un nor de praf, dar a rămas încurcată şi stăpânul ei s-a chinuit s-o scoată. Asta i-a dat timp lui Diego să-i arunce draperia în cap şi să sară pe masa de mahon. A apucat un ceaslov legat în piele şi i l-a aruncat în piept. Moncada a fost gata să cadă, dar s-a reechilibrat repede şi s-

a repezit la el. Diego a eschivat mai multe lovituri, i-a mai azvârlit nişte cărți în cap, după care a sărit jos şi s-a ascuns sub masă.

— Îndurare, îndurare! Nu vreau să mor ca un pui de găină, se văita batjocoritor, ghemuit sub masă şi apărându-se de loviturile date orbeşte de adversar cu o carte pe post de scut.

Sprijinit de fotoliu era bastonul cu mâner de fildeş pe care-l folosea Tomás de Romeu când îl apucau crizele de gută. Diego l-a folosit ca să-i agațe glezna lui Moncada, apoi a tras cu forță, făcându-l să cadă, dar condiția lui fizică bună l-a ajutat să se ridice imediat. Între timp, alertate de strigătele Julianei, veniseră şi Isabel şi Nuria. Isabel a măsurat situația dintr-o ochire şi, crezând că Diego era pe ducă, a pus mâna pe spada lui, care zburase într-un colț şi l-a înfruntat fără ezitare pe Moncada. Avea în fine ocazia să pună în practică dibăcia dobândită în patru ani de scrimă în fața oglinzii.

— *En garde*! l-a provocat, euforică.

Instinctiv, Moncada a îndreptat spada spre ea, convins c-o s-o dezarmeze rapid, dar s-a lovit de o rezistență plină de hotărâre. În ciuda furiei care îl stăpânea şi-a dat seama ce nebunie însemna să te lupți cu o puştancă şi-n plus chiar sora femeii pe care voia s-o cucerească. A aruncat arma pe covor.

— Şi vrei să mă ucizi cu sânge rece, Isabel? o întrebă, ironic.

— Ridică spada, laşule!

Dar el şi-a încrucişat mâinile pe piept, surâzând disprețuitor.

— Isabel, ce faci? a țipat speriată Juliana.

Soră-sa a ignorat întrebarea. A sprijinit vârful oțelului de gâtul lui Rafael Moncada, dar mai departe n-a ştiut ce să facă. Ridicolul scenei i s-a arătat în toată splendoarea.

— Dacă-i străpungi gâtlejul acestui cavaler, aşa cum neîndoielnic merită, ar apărea oarece probleme legale, Isabel. Nu se face să omori oameni. Însă ceva tot trebuie să facem cu el, a intervenit Diego, scoțând o batistă din mânecă şi fluturând-o cu un gest afectat înainte de a-şi şterge fruntea.

Puținele secunde de neatenție i-au fost de ajuns lui Moncada pentru a apuca brațul lui Isabel şi a-l răsuci, silind-o să dea drumul spadei, după care a împins-o cât colo cu asemenea forță, că fata a căzut şi s-a lovit cu capul de masă.

Moncada şi-a ridicat spada, gata să se bată cu Diego, care a trebuit să dea repede îndărăt, să evite loviturile şi să caute modalitatea de a-l dezarma pentru a se lupta cu el corp la corp.

Isabel s-a dezmeticit repede, a apucat spada lui Moncada şi cu un strigăt victorios i-a aruncat-o lui Diego, care a prins-o din zbor. Înarmat din nou şi-a recăpătat aerul ironic cu care îl descumpănise mai devreme pe adversarul său. Cu o mişcare rapidă, l-a rănit uşor la brațul stâng, doar o zgârietură, În acelaşi loc în care fusese rănit el de glonțul din ziua duelului. Moncada a scos un țipăt de uimire şi durere.

— Acum suntem chit, a spus Diego şi l-a dezarmat cu un rever.

Duşmanul era la cheremul lui. Cu dreapta se ținea de brațul rănit, peste haina ruptă şi pătată de sânge; amuțise mai mult de furie decât de teamă. Diego i-a pus sabia în piept, de parc-ar fi vrut să-l înjunghie şi i-a zâmbit amabil.

— Pentru a doua oară am plăcerea să vă las în viață, domnule Moncada. Prima a fost cu ocazia memorabilului nostru duel. Sper să nu devină o obişnuință.

Apoi a coborât arma.

Nu era cazul să stea prea mult pe gânduri. Şi Diego şi fetele ştiau că amenințarea lui Moncada era adevărată şi că zbirii regelui puteau veni dintr-o clipă în alta. Sosise ora plecării. Se pregătiseră pentru această eventualitate de când Eulalia cumpărase proprietățile familiei şi Tomás de Romeu fusese executat, dar credeau că vor putea pleca pe uşa din față, nu să fugă ca nişte răufăcători. Le-a luat o jumătate de oră să se pregătească; plecau cu hainele de pe ei şi cu aurul şi pietrele prețioase pe care, la sfatul bancherului, le cususeră în brâuri purtate pe sub haine. Nuria a propus ca Moncada să fie închis în odăița ascunsă în spatele bibliotecii.

A scos o carte, a tras de o pârghie şi raftul s-a răsucit încet, lăsând vederii intrarea spre o încăpere de care fetele habar n-aveau.

— Tatăl vostru avea secretele lui, dar nici unul pe care să nu-l ştiu, a sunat explicaţia ei.

Era vorba de o odaie mică, fără ferestre şi fără altă intrare decât uşiţa ascunsă. Aprinzând lampa, au descoperit lăzi cu coniac şi havanele preferate ale stăpânului casei, alte rafturi cu cărţi şi câteva tablouri bizare atârnate pe pereţi. Apropiindu-se, au constatat că era vorba de o serie de şase desene în tuş care înfăţişau episoadele cele mai crude ale războiului, căsăpiri, violuri, până şi canibalism, pe care Tomás de Romeu le ţinuse ascunse de fiicele sale.

— Ce înfiorător! a exclamat Juliana.

— Sunt ale maestrului Goya! Valorează mult, putem să le vindem, a spus Isabel.

— Nu ne aparţin. Tot ce se găseşte în casa asta e de-acum al Eulaliei de Callis, i-a reamintit sora ei.

Cărţile, în mai multe limbi, erau toate interzise, se aflau pe lista neagră a Bisericii sau a guvernului. Diego a luat una la întâmplare; era o istorie ilustrată a Inchiziţiei, cu desene foarte realiste despre metodele de tortură. A închis-o iute, ca să nu vadă Isabel, care-şi iţise nasul pe după umărul lui. Exista şi o serie dedicată erotismului, dar nu era timp să cerceteze.

Odaia ermetică era tocmai locul potrivit pentru a-l închide acolo pe Rafael Moncada.

— V-aţi pierdut minţile? O să mor de inaniţie sau sufocat din lipsă de aer! a strigat acesta dându-şi seama de planul lor.

— Excelenţa sa are perfectă dreptate, Nuria. Un cavaler atât de distins nu poate subzista doar cu băutură şi tutun. Adu-i, te rog, un jambon din bucătărie, ca să nu sufere de foame şi un prosop ca să-şi lege braţul, a hotărât Diego, împingându-l înăuntru.

— Cum am să ies de aici? a gemut Moncada, înspăimântat.

— Precis că există un mecanism secret care deschide uşa pe dinăuntru. Veți avea destul timp să-l descoperiți. Cu dibăcie şi noroc o să ieşiți cât ai zice peşte.

— O să vă lăsăm şi o lampă, dar nu vă sfătuiesc s-o aprindeți pentru c-o să înghită tot aerul. Ia spune, Diego, cam cât timp poate trăi un om aici? a spus Isabel, entuziasmată de planul lor.

— Câteva zile. Suficient ca să reflecteze asupra înțeleptului proverb care zice că scopul nu scuză mijloacele.

După ce Nuria i-a spălat şi i-a bandajat rana, l-au lăsat aprovizionat cu apă, pâine şi jambon. Din păcate, n-o să se golească de sânge de la zgârietura asta uşoară, a fost de părere Isabel. I-au recomandat să nu-şi irosească puterile şi aerul strigând după ajutor, că n-o să-l audă nimeni; puținii servitori rămaşi nu veneau aici. Ultimele cuvinte pe care le-au auzit înainte de a închide odaia la loc, scufundând-o în tăcere şi întuneric, au fost că vor vedea ei cine e Rafael Moncada, c-o să le pară rău că nu l-au omorât, c-o să iasă el din gaura asta şi-o s-o găsească el pe Juliana odată şi odată, chiar de-ar fi să-i urmeze în fundul iadului.

— N-o să fie nevoie să mergeți aşa departe; plecăm în California, a spus Diego în chip de rămas-bun.

Îmi pare rău că trebuie să vă spun că nu mai pot continua, căci mi s-au terminat penele de gâscă pe care le folosesc la scris; dar am comandat altele, aşa că povestea va merge mai departe. Nu-mi plac penele de păsări obişnuite, pentru că pătează hârtia şi eleganța textului are de suferit. Am auzit că nişte inventatori visează să născocească un aparat mecanic de scris, dar sunt sigură că o astfel de invenție fantezistă nu va avea succes niciodată. Anumite procese nu se pot mecaniza, căci au nevoie de dragoste, iar scrisul este unul din ele.

Mă tem că povestea s-a cam lungit, deşi am omis mult.

În viața lui Zorro, ca şi în viața oricui, există momente strălucitoare şi altele întunecate, iar între cele două extreme sunt multe zone în tonuri neutre. De exemplu, veți fi

observat poate că în anul 1813 protagonistului nostru nu i s-a întâmplat mai nimic demn de menționat. Şi-a văzut de-ale lui târâş-grăpiş şi n-a avansat defel în cucerirea Julianei. A fost nevoie de întoarcerea lui Rafael Moncada din odiseea lui de ciocolată pentru ca istoria asta să redobândească oarece vioiciune.

Cum spuneam mai devreme, răii, atât de antipatici în viața reală, sunt indispensabili într-un roman, iar paginile astea sunt un roman. La început, mi-am propus să scriu o cronică sau o biografie, dar nu reuşesc să relatez legenda lui Zorro fără a cădea în depreciatul gen al romanului. Între fiecare dintre aventurile lui au fost lungi perioade lipsite de interes, pe care le-am suprimat pentru ca posibilii mei cititori să nu moară de plictiseală. Din acelaşi motiv, am împodobit episoadele memorabile, am folosit din plin adjectivele şi am adăugat suspans isprăvilor sale, dar fără să-i exagerez prea mult lăudabilele lui virtuți. Chestia asta se cheamă licență literară şi, din câte ştiu, e mai corectă decât o minciună gogonată.

Oricum, dragi prieteni, mai am destulă cerneală în călimară. În paginile următoare, pe care le calculez a fi în jur de o sută, am să vă povestesc călătoria lui Zorro cu fetele De Romeu şi cu Nuria prin lume şi pericolele cu care s-au luptat. Pot să vă spun de pe-acum, fără să stric finalul, că au scăpat cu viață şi că, măcar o parte din ei, ajung în Alta California, unde, din păcate, nu toate merg ca unse. De fapt, de-abia acolo începe adevărata epopee a lui Zorro, cea care l-a făcut celebru în lumea întreagă. Aşa că vă rog: puțintică răbdare.

PARTEA A PATRA – Spania, sfârşitul lui 1814 – începutul lui 1815

Am făcut rost de penele de gâscă pentru a continua cu tinerețea lui Zorro. Au făcut pe drum o lună întreagă ca să vină din Mexic şi între timp mi-am ieşit din ritm. Să vedem dacă-l pot regăsi. Am rămas la momentul în care Diego de la Vega fugea de Rafael Moncada, împreună cu fetele De Romeu şi cu Nuria, printr-o Spanie convulsionată de represiune politică, mizerie şi violență. Personajele noastre se găseau la o răscruce, însă galantul Zorro nu suferea din cauza pericolelor exterioare, ci a inimii lui zbuciumate. Îndrăgostirea e o stare care tulbură rațiunea bărbaților, dar nu e grav, de obicei e de ajuns ca obiectul dorinței lor să le împărtăşească sentimentele şi îşi revin, începând să adulmece în căutarea altor victime.

În calitate de cronicar al acestei istorii, voi avea ceva probleme cu finalul clasic „s-au căsătorit şi-au trăit fericiți". În fine, mai bine să mă apuc de scris înainte să mă apuce deprimarea.

Rafael Moncada a rămas deci ferecat în odaia secretă din spatele bibliotecii. Strigătele nu i se auzeau afară, pentru că zidurile groase, cărțile, draperiile şi covoarele înăbuşeau zgomotul.

— Plecăm de cum se întunecă. Luăm cu noi doar strictul necesar, aşa cum am vorbit, le-a spus Diego femeilor.

— Eşti sigur că există un mecanism care deschide uşa din interior? a întrebat Juliana.

— Nu.

— Gluma a mers prea departe, Diego. Nu ne putem asuma moartea lui Rafael Moncada, cu atât mai puțin una lentă şi cumplită în mormântul ăsta etanş.

— Dar nu uita ce ne-a făcut! a strigat Isabel.

— Nu putem să-i plătim cu aceeaşi monedă, pentru că noi suntem mai buni la inimă decât el.

— Nu-ți face griji, Juliana, amorezul tău n-o să piară asfixiat, a râs Diego.

— De ce nu? a sărit Isabel, dezamăgită.

Diego i-a tras un cot şi a lămurit-o că înainte de plecare o să-i dea lui Jordi o misivă pentru Eulalia de Callis personal, pe care s-o primească după două zile. În plic vor fi cheile casei şi instrucțiuni precise pentru a găsi şi a deschide odaia secretă. Aşa că dacă Rafael nu reuşeşte să deschidă singur uşa, mătuşă-sa sigur o să-l salveze. Conacul şi restul bunurilor familiei De Romeu aparțineau acum acestei doamne, care va avea grijă să-şi salveze nepotul preferat înainte ca acesta să bea tot coniacul. Pentru a fi sigur că Jordi o să ducă misiva, o să-i dea câțiva bănuți, cu speranța că dona Eulalia o să-i dea mai mult când va primi biletul.

Au plecat pe înnoptat într-una din trăsurile familiei, mânată de Diego. Femeile au aruncat o ultimă privire casei mari în care-şi petrecuseră viața. În urmă rămâneau amintirile unei perioade sigure şi fericite, ca şi obiectele care dădeau seamă de trecerea lui Tomás de Romeu pe această lume.

Fiicele lui nu putuseră să-l înmormânteze creştineşte, ajunsese într-o groapă comună, alături de alți prizonieri împuşcați în Ciudadela. Tot ce păstrau era un portret în miniatură, pictat de un artist catalan, în care se vedea tânăr, slab, de nerecunoscut. Cele trei femei presimțeau că trec un prag definitiv dincolo de care începea o nouă etapă în viața lor. Erau tăcute, speriate şi triste. Nuria s-a apucat să se roage încet; cadența dulce a rugăciunilor le-a acompaniat pe fete, până au adormit. Pe capră, Diego mâna caii şi se gândea la Bernardo, aşa cum făcea zilnic. Îi era atât de dor de el, că se pomenea vorbind singur, ca atunci când era cu el. Avea nevoie acum de prezența tăcută a fratelui său de lapte, de hotărârea de fier cu care îi ținea spatele şi-l apăra de pericole. S-a întrebat dacă va fi în stare să le apere pe fetele

De Romeu sau dacă nu cumva le duce la pieire. Planul său de a traversa Spania era poate o nebunie, îndoiala asta îl chinuia. Era la fel de speriat ca şi ele. Nu mai era vorba de frica delicioasă care precede pericolul unei lupte, nodul acela în stomac, frigul glacial în ceafă, ci de greutatea apăsătoare a unei responsabilități pentru care nu era pregătit. Dacă păţeau ceva fetele, mai ales Juliana... Nu, mai bine să nu se gândească la aşa ceva. A strigat după Bernardo şi după bunica Bufnița Albă, să vină să-l ajute, iar glasul lui a fost înghițit de vânt şi de zgomotul copitelor. Ştia că Rafael Moncada avea să-i caute la Madrid şi în alte oraşe importante, avea să pună sub observație granița cu Franța şi să controleze toate corăbiile care plecau din Barcelona sau din alte porturi la Mediterana, dar presupunea că n-o să-i treacă prin gând să-i urmărească până la celălalt țărm; avea să-l păcălească îmbarcându-se pentru America în portul de la Atlantic La Coruna, căci nimeni normal la cap n-ar fi plecat din Barcelona tocmai acolo. O să fie greu să convingă un căpitan de vas să rişte cu nişte oameni care fugeau de justiție, după cum remarcase Juliana, dar altă soluție nu vedea. Dar până să traverseze oceanul, aveau de înfruntat obstacolele de pe uscat.

Trebuia să meargă cât de mult puteau, apoi să scape de trăsură, în ipoteza că i-ar fi văzut cineva părăsind Barcelona.

După miezul nopții caii au dat semne de epuizare, iar Diego a socotit că erau destul de departe de oraş ca să se odihnească puțin. La lumina lunii, a părăsit drumul şi a dus trăsura într-o pădure, unde a deshămat cai şi i-a lăsat să pască. Noaptea era limpede şi rece. Au dormit toți patru în trăsură, înveliți cu păturile, dar după două ore, când nici nu se luminase, Diego le-a trezit şi au mâncat pâine cu cârnați.

Apoi Nuria le-a împărțit hainele pe care-aveau să le poarte mai departe, straiele de pelerin pe care le cususe pentru cazul în care Santiago din Compostela l-ar fi salvat pe Tomás de Romeu; tunici lungi, pălării largi, la care se adăugau nişte prăjini de lemn cu vârful curbat de care atârnau tigve pentru apă. De frig se apărau purtând brâuri, ciorapi şi mănuşi de

lână groasă. Nuria mai avea şi două sticle cu o băutură tare, tocmai bună pentru a uita de necazuri. Guvernanta nu-şi imaginase niciodată că straiele grosolane aveau să le folosească ca să scape, cu atât mai puțin că avea să-şi țină promisiunea făcută sfântului fără ca el să-şi respecte partea de înțelegere, figură nedemnă de un apostol atât de serios ca Santiago; bănuia totuşi că exista un scop ascuns care i se va arăta la momentul potrivit. Inițial, planul lui Diego i s-a părut isteț, dar aruncând o privire pe hartă a înțeles că era vorba să traverseze Spania pe unde e mai lată. Nu era o plimbare, ci o epopee. Îi aşteptau cel puțin trei luni de marş sub cerul liber, mâncând ce-ar fi primit de pomană şi dormind sub stele. Şi erau în noiembrie, ploua întruna şi curând se vor trezi cu zăpada. Nici unul nu era obişnuit să meargă mult şi încă încălțat cu sandale de plugar. Nuria şi-a permis să-l bombăne printre dinți pe Santiago şi, în treacăt, să-i comunice lui Diego părerea ei despre expediția asta descreierată.

Odată îmbrăcați în pelerini, după ce au mâncat, Diego a decis să abandoneze trăsura. Fiecare şi-a luat lucrurile, le-a învelit într-o pătură legată în spate, iar restul l-au cărat cei doi cai. Isabel avea ascuns în haine pistolul tatălui. Diego îşi împachetase şi ținuta de Zorro, de care nu se îndurase să se despartă, iar sub straie avea două pumnale de Vizcaya cu dublu tăiş, lungi de o palmă. Ca de obicei, harapnicul îl purta înfăşurat în jurul taliei. Fusese nevoit să lase spada pe care i-o dăruise tatăl său în California şi de care nu se despărțise până atunci, pentru că nu putea fi ascunsă. Pelerinii nu umblau înarmați. Bandiții mişunau pe drumuri, dar îi lăsau în pace pe călătorii care mergeau la Compostela, căci aceştia făceau legământ de sărăcie pe timpul drumului. Nimeni nu putea bănui că drumeții aceştia modeşti purtau cu ei o mică avere în pietre prețioase cusută în haine. Nu se deosebeau cu nimic de penitenții obişnuiți, care veneau să se prosterneze în fața celebrului Santiago, căruia i se atribuia miracolul de a fi salvat Spania de invaziile musulmane. Secole la rând arabii ieşeau victorioşi în bătălii grație brațului

invincibil al lui Mahomed, care îi îndruma, până când un păstor a dat din întâmplare peste osemintele lui Santiago părăsite pe un câmp din Galitia. Cum ajunseseră aici din Țara Sfântă făcea parte din miracol. Relicva a reuşit să unifice micile regate creştine din regiune şi s-a dovedit atât de eficientă în luptă, că eroii Spaniei i-au expulzat pe mauri şi au redobândit pământul pentru creştinism.

Santiago de Compostela a devenit locul de pelerinaj cel mai important din Europa. Cel puțin aşa suna povestea Nuriei, doar că ceva mai înflorită. Capul apostolului rămăsese intact, credea guvernanta şi în fiecare Vinere Mare vărsa lacrimi adevărate. Presupusele oseminte au stat într-o raclă de argint sub altarul catedralei, dar din dorința de a le păzi de incursiunile piratului Francis Drake, un episcop le ascunsese atât de bine, că mult timp n-au mai fost găsite. De aceea, cât şi din cauza războiului şi a lipsei de credință, numărul pelerinilor scăzuse, nu mai era vorba de sute de mii. Cei care veneau la sanctuar din Franța mergeau pe drumul nordului, tăind Țara Bascilor şi pe aici au luat-o şi prietenii noştri. De-a lungul secolelor, bisericile, mănăstirile, spitalele şi chiar plugarii cei mai săraci le ofereau călătorilor mâncare şi un acoperiş deasupra capului. Tradiție foarte potrivită pentru micul grup condus de Diego, căci astfel puteau călători fără să care provizii după ei. Deşi pelerinii erau rari în acest anotimp – erau preferate primăvara şi vara – sperau să nu atragă atenția, căci fervoarea religioasă era în creştere după plecarea francezilor din țară şi mulți spanioli promiseseră să plece în pelerinaj după câştigarea războiului.

Se lumina de ziuă când au pornit-o la drum. În prima zi au făcut mai bine de cinci leghe, până când Juliana şi Nuria s-au dat bătute; le sângerau picioarele şi leşinau de foame.

Pe la patru după-amiaza, s-au oprit la o colibă, unde stătea o biată femeie care-şi pierduse bărbatul în război. Le-a spus că nu murise de mâna francezilor, ci de a spaniolilor, care l-au acuzat că ascunde mâncarea în loc s-o dea celor din gherilă. Ştia cine sunt asasinii, le văzuse bine fețele; erau țărani ca şi ei, dar profitau de vremurile tulburi pentru a

comite ticăloşii. Nu erau luptători, ci delincvenți, care o violaseră pe biata ei fată, nebună din născare şi care nu făcea nici un rău şi îi luaseră animalele. Rămăsese doar o capră, care era tot timpul pe dealuri. Unul din ei avea nasul mâncat de sifilis, celălalt avea o cicatrice lungă pe obraz, îi ținea bine minte şi nu trecea o zi fără să-i blesteme şi să se roage pentru răzbunare. Era singură, doar cu fata, pe care o ținea legată de scaun ca să nu se rănească. În colibă, un cub de piatră şi chirpici, scundă, puturoasă şi fără ferestre, mama şi fiica conviețuiau cu o haită de câini. Femeia n-avea multe de dat şi era sătulă să tot primească cerşetori, dar nu i-a lăsat afară.

Pentru că Sfântul Iosif şi Fecioara Maria n-au primit ospitalitate, Pruncul Isus s-a născut într-o iesle, a zis ea; era convinsă că dacă refuzi să primeşti un pelerin, plăteşti cu secole de suferință în purgatoriu. Pelerinii s-au aşezat să se odihnească pe podeaua de pământ bătut, în mijlocul câinilor plini de purici, în timp ce femeia cocea nişte cartofi pe jar şi scotea câteva cepe din grădină.

— E tot ce am. De luni de zile, asta e tot ce mâncăm, dar poate că mâine reuşesc să mulg capra.

— Dumnezeu să te răsplătească, doamnă, a murmurat Diego.

Singura lumină venea de la deschizătura uşii, care noaptea se acoperea cu o piele de cal şi de la mica vatră pe care se coceau cartofii. În timp ce mâncau, țăranca îi cerceta cu ochii ei urduroşi. A văzut mâini albe şi moi, chipuri nobile, siluete zvelte şi-a amintit că veniseră cu doi cai şi a ajuns la nişte concluzii. N-a vrut să ştie mai multe; cu cât ştii mai puține, cu atât ai mai puține probleme şi-a zis. După ce oaspeții au terminat de mâncat, le-a dat nişte blănițe de miel prost argăsite şi i-a condus în magazia în care ținea lemne de foc şi coceni uscați. Nuria a constatat că acolo era mult mai plăcut decât în colibă, unde puțeau câinii şi urla nebuna. Şi-au împărțit locul şi blănițele şi s-au pregătit pentru noapte. Tocmai atunci a reapărut femeia. Le aducea un borcan cu grăsime pentru băşicile de la picioare. A stat uitându-se la

micul lor grup cu o privire în care se amestecau neîncrederea şi curiozitatea:

— Numai pelerini nu sunteți voi, se vede că sunteți persoane fine. Nu vreau să ştiu de ce fugiți, dar vă dau un sfat gratis. Umblă mulți nemernici pe-aici. Să n-aveți încredere. Iar fetele, mai bine să nu fie văzute. Măcar să-şi acopere fața.

Diego nu mai ştia cum să facă situația suportabilă pentru femei, mai ales pentru Juliana, care-l interesa cel mai mult.

Tomás de Romeu îi încredințase fetele, dar trebuia să vezi în ce hal erau. Obişnuite cu saltele de puf şi cearşafuri brodate, îşi întinseseră oasele pe o grămadă de coceni şi se scărpinau de purici cu ambele mâini. Juliana era de admirat, nu se văitase deloc în toată ziua, ba chiar mâncase o ceapă crudă fără să facă mofturi. Ca să fie drept, trebuia să admită că nici Nuria, cât despre Isabel, părea de-a dreptul încântată de aventura asta. Diego le iubea şi mai mult acum, văzându-le atât de vulnerabile şi de curajoase. L-a cuprins o milă infinită pentru trupurile lor suferinde şi o dorință uriaşă de a le uşura oboseala, de a le apăra de frig şi de pericole. Nu era neliniştit pentru Isabel, care avea o rezistență de mânz, nici pentru Nuria, care se consola trăgând din sticlă, ci pentru Juliana. Încălțările țărăneşti îi umpluseră picioarele de băşici, în ciuda ciorapilor groşi de lână, haina aspră îi zgâriase pielea. Iar Juliana, la ce s-o fi gândind? Nu ştiu, dar îmi imaginez că în lumina slabă a asfințitului Diego i s-o fi părut drăguț. Nu se bărbierise de câteva zile şi umbra întunecată a bărbii îi dădea un aer aspru şi viril. Nu mai era băietanul stângaci, slab, numai zâmbet şi urechi, care apăruse în casa lor în urmă cu patru ani. Era bărbat. Peste câteva luni împlinea douăzeci de ani, era puternic şi sigur pe el. Nu era rău deloc, în plus o iubea cu o lealitate de cățel.

Ar fi trebuit să fie de piatră ca să nu se înmoaie. Sub pretextul grăsimii vindecătoare, Diego a mângâiat picioarele iubitei şi i-au mai trecut gândurile negre. Natura lui optimistă a învins şi era gata să urce cu masajul către pulpe. „Nu fi depravat, Diego”, l-a întrerupt Isabel, rupând vraja.

Surorile au adormit, el s-a întors la grijile lui. A conchis că singurul noroc în călătoria asta era Juliana, restul era doar efort şi epuizare. Rafael Moncada şi ceilalți posibili pretendenți ieşiseră din scenă, avea în sfârşit şansa s-o cucerească; săptămâni întregi de convieţuire apropiată. Era aici, la nici jumătate de metru de el, ruptă de oboseală, murdară, îndurerată şi fragilă. Putea întinde mâna şi atinge obrazul îmbujorat de somn, dar nu îndrăznea. Va dormi în fiecare noapte lângă ea, ca un soț cast, va fi alături de ea în fiecare clipă din zi. Era singurul ei protector pe lume, situație care-l favoriza enorm. N-ar fi profitat niciodată – doar era un cavaler – dar nu putea să nu observe că, într-o singură zi, ceva se schimbase la ea. Juliana îl privea cu alți ochi. Se culcase ghemuită, tremurând sub blănițele de miel, într-un colț al magaziei, dar s-a încălzit repede şi a scos capul afară, căutându-şi o poziție mai bună pe cocenii de porumb. Prin crăpăturile scândurilor pătrundea lumina albăstrie a lunii şi-i lumina chipul desăvârşit şi adormit. Diego şi-a dorit ca pelerinajul lor să nu se mai termine. S-a tras cât mai aproape de ea, cât să-i ghicească răsuflarea şi buclele negre şi înmiresmate.

Țăranca avea dreptate, trebuia să-şi ascundă frumusețea ca să nu aducă ghinion. Dacă erau atacați de o bandă, n-ar fi putut s-o apere, n-avea nici măcar sabia. Motive de îngrijorare erau din belşug; dar nu era nici un păcat să dea frâu liber fanteziei, drept care şi-a imaginat-o în tot felul de pericole şi salvată iar şi iar de invincibilul Zorro. Dacă nici acum n-o fac să se îndrăgostească de mine înseamnă că sunt un dobitoc fără scăpare, a murmurat el.

Juliana şi Isabel s-au trezit la cântatul cocoşului, scuturate de Nuria, care le adusese lapte de capră proaspăt muls.

Ea şi Diego nu dormiseră la fel de bine ca fetele. Nuria se rugase ore în şir, înfricoşată de viitor, iar Diego dormise iepureşte şi cu pumnalul pregătit, gata s-o apere pe Juliana.

În dimineața timidă şi iernatică, s-au pregătit apoi de drum, dar Juliana şi Nuria abia se târau, picioarele nu le ascultau şi trebuiau să se sprijine după câțiva paşi ca să nu se prăbuşească. În schimb, Isabel era în formă după orele interminabile petrecute duelându-se în fața oglinzii, ba chiar a făcut o serie de genuflexiuni. Diego le-a zis că muşchii se vor încălzi mergând, dar n-a fost aşa; durerea sporea şi până la urmă cele două au fost nevoite să se urce pe cai, în timp ce Diego şi Isabel cărau bagajele. Mai avea să treacă o săptămână până să-şi poată face norma de şase leghe pe zi, aşa cum îşi propuseseră. I-au mulțumit țărăncii pentru ospitalitate şi i-au lăsat câțiva bănuți, pe care i-a privit mirată, de parcă n-ar mai fi văzut monede niciodată.

Pe alocuri, drumul era o cărare pentru catâri, în alte părți doar o cărăruie care şerpuia prin natură. Cei patru falşi pelerini se purtau altfel acum; tăcerea şi pacea din jur îi făcea să asculte, să privească munții şi copacii cu alți ochi, să-şi deschidă inima experienței inedite de a merge pe drumul pe care păşiseră mii de călători de-a lungul a nouă secole. Nişte călugări i-au învățat să se orienteze după stele, cum făceau călătorii din Evul Mediu, ca şi după pietrele de hotar marcate cu sigiliul în formă de scoică al lui Santiago, lăsate de drumeții de dinaintea lor. Au dat peste cuvinte gravate pe bucăți de lemn sau scrise pe pergamente decolorate, mesaje de speranță şi urări de noroc. Drumul spre mormântul apostolului s-a transformat într-o călătorie spre propriul lor suflet. Păşeau încet, obosiți, cu picioarele îndurerate, dar erau mulțumiți. Le trecuse frica, în curând au uitat că de fapt erau fugari. Au auzit lupii urlând pe timp de noapte, se aşteptau să dea peste bandiți la orice cotitură de drum, dar înaintau încrezători, ca şi cum i-ar fi apărat o forță superioară. Nuria parcă începuse să se împace cu Santiago, pe care-l insultase când murise Tomás de Romeu. Au străbătut păduri, câmpii şi munți, un peisaj schimbător şi frumos. N-au dus lipsă de ospitalitate. Dormeau în case de plugari, în mănăstiri şi schituri. N-au suferit de foame, oameni necunoscuți împărțeau cu ei pâine şi supă. Într-o

noapte au dormit într-o biserică şi s-au trezit în sunetul cântului gregorian, învăluiți într-o ceață deasă şi albastră, ca de pe altă lume. Altă dată s-au odihnit în ruinele unei mici capele în care-şi făcuseră cuib mii de porumbei albi, trimişi, spunea Nuria, de Sfântul Duh. Urmând sfatul femeii care-i găzduise prima dată, fetele îşi acopereau chipul când se apropiau de locuri populate. În cătune şi hanuri rămâneau în urmă, în timp ce Diego şi Nuria intrau să ceară ospeție, dându-se mamă şi fiu. Despre Juliana şi Isabel ziceau că sunt băieți şi explicau că-şi acopereau fețele pentru că erau deformate de ciumă; astfel, nu trezeau suspiciunea bandiților, derbedeilor şi dezertorilor din armată care bântuiau pe aici de când se terminase războiul.

Diego calcula distanța şi timpul care îi despărțea de La Coruna, ca şi progresele cu Juliana, deloc spectaculoase, dar cel puțin fata părea să fie mai sigură în prezența lui şi se purta parcă mai cochet cu el; se sprijinea de brațul lui, îi dădea voie să-i mângâie picioarele, să-i facă patul şi să-i dea supa cu lingura când era prea obosită. Noaptea, Diego aştepta ca toți să adoarmă, apoi se apropia de ea cât îi permitea decența. O visa şi se trezea fericit şi cu o mână pe talia ei.

Ea se prefăcea că nu vede intimitatea crescândă, iar pe timp de zi se purta ca şi cum nici nu se atinseseră, dar în bezna nopții facilita apropierea, făcându-l să se întrebe dacă din cauza frigului sau din aceleaşi motive care-l mânau pe el. Aştepta aceste clipe cu o nelinişte nebună şi profita de ele cât putea.

Isabel era la curent cu atingerile nocturne şi nu ezita să glumească pe tema asta. Era o mare enigmă cum reuşea fata asta să ştie, căci adormea prima şi se trezea ultima.

În ziua aceea merseseră ore întregi şi la oboseala obişnuită se adăugase şchiopătatul unui cal care se rănise la un picior. Asfințise şi mai aveau destul până la mănăstirea la care aveau de gând să petreacă noaptea. Au văzut fum ieşind de la o casă din apropiere şi-au hotărât să se ducă acolo. Diego a luat-o înainte, convins că vor fi bine primiți; locul părea

prosper în comparație cu altele. Le-a spus fetelor să se acopere şi a bătut la uşă. Fetele şi-au pus pe față cârpele prevăzute cu două găuri pentru ochi, de-acum bine prăfuite, făcându-le să pară leproase. A deschis un bărbat pătrățos şi masiv, ca un urangutan. Nu-i distingeau trăsăturile, dar din purtarea şi tonul nepoliticos se vedea că nu se bucura de oaspeți. I-a refuzat din start; nu era obligat să ajute pelerini, asta era treaba călugărilor şi a măicuțelor, de-aia erau bogați; în plus, călătoreau cu doi cai, asta însemna că nu făcuseră legământ de sărăcie şi-şi puteau plăti găzduirea.

Diego s-a tocmit puțin şi omul a fost de acord să le dea casă şi masă în schimbul unor bănuți care trebuiau plătiți pe loc.

I-a condus la grajd, unde mai erau o vacă şi doi cai mari de povară, le-a arătat o grămadă de paie şi le-a spus că se întoarce să le aducă ceva de mâncare. După vreo jumătate de oră, când nu mai sperau să-şi potolească foamea, s-a întors împreună cu un alt bărbat şi cu un felinar. Le-au pus pe jos blidele cu o supă țărănească sățioasă, un codru de pâine neagră şi şase ouă. Abia atunci, la lumină, au observat ei că unul avea o cicatrice pe obraz, care mergea de la ochi la falcă, iar celuilalt îi lipsea nasul. Erau scunzi, îndesați, cu gâtul scurt, brațele ca buştenii, puternici şi atât de respingători că Diego şi-a pipăit pumnalele, iar Isabel pistolul. Sinistrele personaje nu s-au mişcat cât timp oaspeții mâncau, observându-le cu o curiozitate răuvoitoare pe Juliana şi pe Isabel, care îşi vârau mâncarea în gură pe sub cârpele rămase pe față.

— Ce e cu astea? a întrebat unul, arătând spre fete.

— Au febră galbenă, a răspuns Nuria, care-l auzise pe Diego pomenind de boala asta, dar nebănuind ce era.

— E o febră tropicală care mănâncă pielea, ca un acid, face să putrezească limba şi ochii. Trebuiau să fie moarte de mult, dar le-a salvat apostolul. De aceea mergem în pelerinaj la sanctuarul său, ca să-i mulțumim, a inventat Diego pe loc.

— Se ia?

— Numai prin atingere, nu şi dacă nu le atingi.

Cei doi nu păreau foarte convinşi, căci văzuseră că fetele aveau mâinile curate şi corpurile în putere, straiele lăsau să se vadă asta. Au mai bănuit că pelerinii aveau bani destui la ei şi-au pus ochii şi pe cai. Chiar dacă unul şchiopăta, erau animale de rasă, precis că aveau preţ bun. În cele din urmă au plecat, luând şi felinarul şi lăsându-i în beznă.

— Trebuie să plecăm, tipii ăştia sunt înfiorători, a şoptit Isabel.

— Nu putem călători noaptea, trebuie să ne odihnim, am să stau de strajă, a răspuns Diego, tot în şoaptă.

— Dorm două ore şi te schimb, a propus Isabel.

Mai aveau ouăle crude; Nuria a găurit coaja a patru din ele, le-au băut şi a pus bine cele două rămase.

— Ce păcat că mi-e frică de vaci, ce bun ar fi puţin lapte, a suspinat. Apoi i-a cerut lui Diego să iasă afară, pentru ca fetele să se poată spăla cu o cârpă udă.

În fine şi-au întins păturile peste paie şi au adormit. Să fi trecut trei sau patru ore, Diego picotea, mort de somn, cu mâna pe pumnal, chinuindu-se să ţină ochii deschişi. Şi-a dat seama că adormise auzind lătratul unui câine. Cât o fi dormit oare? Nu ştia, dar somnul era o plăcere interzisă în asemenea împrejurări. Ca să se dezmeticească, a ieşit din grajd şi a inspirat adânc aerul rece al nopţii. Din casă tot mai ieşea fum pe coş şi se vedea lumină pe ferestruica din zidul gros de piatră, ceea ce l-a făcut să spere că nu dormise prea mult. Apoi s-a dus mai încolo să-şi facă nevoile.

Când s-a întors, a zărit siluete în mişcare; a ghicit că erau cei doi, care se duceau spre grajd. Aveau ceva în mână, arme sau bâte. Pumnalele lui nu prea aveau să fie de folos şi-a zis.

A desfăşurat harapnicul de la brâu şi a simţit imediat fiorul rece în ceafă care îl pregătea de luptă. Ştia că Isabel avea pistolul la îndemână, dar o lăsase dormind; în plus, nu trăsese niciodată. Conta pe avantajul surprizei, dar nu putea face nimic pe bezna asta. Rugându-se să nu fie dat de gol de câini, i-a urmărit până la grajd. Au urmat câteva minute de tăcere, răufăcătorii se asigurau că oaspeţii dormeau. Liniştiţi, au aprins felinarul şi s-au uitat la siluetele întinse pe paie.

Nu ştiau că unul lipseşte, pătura lui Diego părea să ascundă un corp. Chiar atunci a nechezat un cal, iar Isabel s-a trezit brusc.

Mai întâi nu şi-a dat seama unde se află, dar i-a recunoscut pe cei doi şi a încercat să ia pistolul de sub pătură. N-a apucat, pentru că cei doi au mârâit amenințător şi au ridicat bâtele. Se treziseră şi Juliana şi Nuria.

— Ce vreți? a țipat Juliana.

— Pe voi, târfelor şi banii pe care-i aveți, a răspuns unul, înaintând cu bâta pregătită.

Atunci, la lumina tremurătoare a felinarului, ticăloşii şi-au văzut victimele la față. Au scos un strigăt de groază şi s-au tras repede înapoi, unde au dat de Diego. Până să se dezmeticească, harapnicul îl lovise pe cel mai apropiat, smulgându-i bâta şi făcându-l să țipe de durere. Celălalt s-a repezit la Diego, care l-a evitat şi i-a tras un picior în burtă, îndoindu-l. Dar primul îşi revenise şi a sărit pe Diego ca un sac cu pietre şi cu o agilitate neaşteptată. Biciul era inutil în lupta corp la corp şi omul îl apucase de mâna cu pumnalul. L-a strivit de pământ, cu o mână îi căuta gâtul, cu cealaltă îi imobiliza brațul înarmat. Avea o răsuflare fetidă, l-a stropit cu saliva lui puturoasă, în timp ce Diego se apăra disperat, neputând să priceapă cum de reuşise bestia asta să facă într-o clipă ceea ce nici expertul luptător Iulius Caesar nu reuşise la examenul de intrare în societatea secretă „Dreptatea”. Cu coada ochiului a văzut că cel de-al doilea se ridicase şi punea mâna pe bâtă.

Era mai multă lumină, căci felinarul se răsturnase şi aprinsese paiele. S-a auzit un foc de armă şi omul s-a prăbuşit urlând ca un leu. Asta l-a făcut pe cel care-l strivea pe Diego să fie doar o clipă neatent, destul însă ca acesta să-i tragă un genunchi în vintre şi să-l dea jos de pe el.

Reculul o făcuse pe Isabel să cadă în fund. Trăsese orbeşte, ținând arma cu ambele mâini şi norocul făcuse să-l nimerească în genunchi. Nici nu-i venea să creadă, nu putea pricepe că o simplă mişcare cu degetul pe trăgaci avea un

asemenea efect. A scos-o din visare un ordin scurt al lui Diego, care-l ținea la respect pe celălalt:

— Afară! Arde grajdul, trebuie să scoatem animalele!

Femeile au salvat vaca şi caii, care nechezau îngroziți, în timp ce Diego îi târa afară pe cei doi ticăloşi, dintre care unul urla de durere, cu piciorul de cârpă şi plin de sânge.

Grajdul ardea ca o torță, luminând noaptea. Atunci a văzut şi Diego chipurile fetelor şi a țipat şi el înspăimântat: pielea, gălbuie şi scorojită, ca pielea de crocodil, strălucea purulent pe alocuri, iar în altele se uscase ca o coajă, întinzând trăsăturile. Ochii erau altfel, buzele parcă dispăruseră, fetele erau doi monştri.

— Ce-i asta?

— Febră galbenă, a râs Isabel.

Fusese ideea Nunei. Bănuise că perfidele lor gazde le-ar fi putut ataca în timpul nopții; ştia cât erau de răi de la femeia căreia-i omorâseră soțul. Şi-a amintit o veche rețetă de înfrumusețare şi curățare a tenului, pe bază de gălbenuş de ou, pe care spanioloaicele o învățaseră de la femeile musulmane şi a folosit cele două ouă rămase de la cină pentru a unge fetele pe față. Uscându-se, se tranformaseră în măştile scorojite şi respingătoare.

— Iese cu apă şi face bine la ten, a explicat mândră.

Au bandajat rana omului cu cicatrice, care urla ca sub cuțit, ca să nu se golească de sânge, deşi erau slabe speranțe să-şi poată salva piciorul distrus de glonț. Pe celălalt l-au lăsat legat de un scaun, fără căluş la gură, ca să strige după ajutor.

Casa nu era departe de drum, un trecător l-ar fi auzit lesne.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, totul se plăteşte pe lumea asta sau în iad, a zis Nuria la plecare.

Au luat cu ei un jambon care atârna de o bârnă şi cei doi cai, greoi şi înceți, nepotriviți pentru călărie, dar tot era mai bine decât mersul pe jos; în plus, îi lăsau pe bandiți fără mijloc de transport ca să nu poată veni după ei.

Incidentul cu omul fără nas şi cu tovarăşul său cu cicatrice pe obraz le-a slujit călătorilor noştri ca să fie mai precauți. De-acum n-au mai cerut găzduire decât în locurile stabilite din vremuri imemoriale pentru primirea pelerinilor. După săptămâni de mers pe drumurile din nord, cei patru slăbiseră, dar îşi căliseră trupul şi sufletul. Soarele le bronzase pielea, aerul uscat şi gerurile o crăpaseră. Chipul Nunei devenise o hartă de riduri şi anii îi căzuseră parcă dintr-odată în spate. Femeia asta care părea fără vârstă şi zdravănă îşi târa acum paşii şi se cocoşase, dar asta n-o urâțea, dimpotrivă. Expresia posacă i se muiase, dovedea un umor ghiduş de bunică excentrică pe care până atunci nu-l manifestase. Îi stătea mai bine în straiele de pelerin decât în uniforma neagră şi toca pe care le purtase o viață întreagă.

Rotunjimile Julianei se topiseră, părea mai mică şi mai tânără, cu ochii ei mari şi obrajii crăpați şi roşu. Avea grijă să se ungă cu lanolină, ca să se apere de soare, dar degeaba. Isabel, subțire şi puternică, a suferit cel mai puțin; trăsăturile i s-au definitivat, a căpătat un pas mare şi sigur, ca de băiat. Nu fusese niciodată mai fericită, era făcută pentru libertate.

„Ce păcat că nu m-am născut băiat!", a exclamat într-o zi.

Nuria a ciupit-o şi a avertizat-o că o astfel de blasfemie putea s-o ducă direct în cazanele satanei, dar apoi a râs cu poftă şi a comentat că, dacă ar fi fost băiat, Isabel ar fi semănat cu Napoleon, după cât era de războinică. Intraseră în rutina călătoriei. Diego îşi asumase firesc rolul conducător, lua deciziile şi vorbea cu străinii. Încerca să lase femeile singure în anumite momente, dar nu le pierdea din ochi mai mult de câteva minute. Se spălau şi beau apă din râuri, de aceea aveau tigvele cu ei, simbolul pelerinilor. Cu fiecare leghe parcursă uitau tot mai mult confortul trecut, o bucată de pâine era o fericire, o sorbitură de vin, o binecuvântare. La o mănăstire au primit căni cu ciocolată dulce şi groasă, pe care au băut-o încet, pe o bancă în aer liber. Câteva zile numai la asta s-au gândit, nu-şi aminteau să fi avut parte de o plăcere mai mare decât băutura aromată

şi fierbinte savurată sub stele. În timpul zilei se țineau cu ce le rămânea din mâncarea primită; pâine, brânză tare, o ceapă, o bucată de cârnat. Diego ținea la îndemână ceva bani pentru urgențe, dar încerca să nu-i cheltuiască, pelerinii trăiau din caritate. Iar dacă n-avea încotro, se tocmea îndelung, ca să nu işte bănuieli, ieşind aproape gratis.

Iarna s-a abătut fără milă asupra lor când străbătuseră aproape jumătate din Țara Bascilor. Ploi reci în averse îi udau până la oase, tremurau sub ger înveliți în pături umede. Caii mergeau încet, vremea rea îi afecta şi pe ei. Nopțile erau mai lungi, ceața mai deasă, marşul mai lent, bruma mai groasă şi călătoria mai grea, însă peisajul era de o frumusețe copleşitoare. Numai nuanțe de verde; dealuri de catifea verde, păduri nesfârşite în toate tonurile de verde, râuri şi pâraie cu apă cristalină ca smaraldul. Cărarea dispărea sub apă şi reapărea mai departe printre copaci sau sub formă de lespezi vechi rămase de la un drum roman. Nuria l-a convins pe Diego să cumpere ceva băutură, doar aşa reuşeau să se încălzească noaptea. Se întâmpla să rămână mai multe zile în acelaşi loc, căci ploua prea tare şi trebuiau să-şi refacă forțele şi-atunci ascultau poveştile altor pelerini şi ale călugărilor care văzuseră trecând mulți păcătoşi pe drumul spre Santiago.

Într-o zi, pe la jumătatea lui decembrie, se găseau departe de sat şi nu se vedea nici o casă. La un moment dat, au zărit luminile tremurătoare ale unor focuri. S-au apropiat precaut, poate că erau dezertori din armată, mai periculoşi decât banditii. Aceştia rătăceau în cete, zdrențăroşi, înarmați până-n dinți şi gata de orice. În cel mai bun caz, aceşti veterani şomeri se vindeau ca mercenari ca să lupte pe bani; rezolvau certuri, răzbunări şi alte lucruri nu prea cinstite, dar tot era mai bine decât să fie banditi. Viața lor era lupta, nici nu le trecea prin gând să muncească. În Spania nu munceau decât țăranii; cu sudoarea frunții, aceştia țineau în spate tot imperiul, de la rege până la ultimul zbir, avocatei, călugăr, cartofor, paj, cerşetor sau potlogar.

Diego a lăsat femeile sub nişte copaci, apărate de pistolul pe care Isabel învățase în fine să-l folosească, iar el s-a dus să vadă ce e cu focurile alea. S-a apropiat şi a fost sigur că nu erau nici bandiți, nici dezertori, căci la urechi i-a ajuns sunetul unei chitare. Inima i-a sărit în piept recunoscând melodia: un cântec pasionat de dor şi jale pe care Amalia dansa, învârtindu-şi fustele şi pocnind castanietele, în timp ce restul şatrei ținea ritmul bătând din palme şi dairele. Toți țiganii cântau aşa, nu era ceva original. A înaintat şi a zărit corturi şi focuri de tabără. „Slavă Domnului" şi-a zis, gata să strige de bucurie, căci acolo erau prietenii săi. Nu era nici o îndoială, era familia Amaliei şi a lui Pelayo. Câțiva bărbați au venit să vadă cine era intrusul; la lumina slabă a înserării au dat cu ochii de un fel de călugăr jerpelit şi bărbos, călare pe un cal greoi de muncă. Nu l-au recunoscut până n-a sărit jos şi a fugit spre ei; ultimul lucru la care se aşteptau era să-l vadă pe Diego de la Vega în straie de pelerin.

— Ce naiba ai pățit, omule? a întrebat Pelayo, bătându-l prieteneşte pe umăr, iar Diego n-a ştiut dacă pe obraz îi curgeau lacrimi sau era ploaia.

A mers cu el să aducă femeile. Aşezați în jurul focului, călătorii şi-au povestit în linii mari peripețiile, de la execuția lui Tomás de Romeu până la întâmplarea cu Rafael Moncada, trecând peste alte lucruri neimportante.

— Cum vedeți, suntem fugari, nu pelerini. Trebuie să ajungem la „La Coruna" şi să încercăm să ne îmbarcăm pentru America, dar suntem abia la jumătatea drumului şi iarna e grea. Putem să mergem cu voi? a întrebat Diego.

Şatra romilor nu primise niciodată o astfel de cerere de la un *gadje*. Prin tradiție, n-aveau încredere în străini, mai ales dacă păreau să aibă intenții bune, căci precis purtau o viperă ascunsă în mânecă, dar pe Diego apucaseră să-l cunoască bine şi îl stimau. S-au dus să se sfătuiască, lăsându-i pe călătorii noştri să se usuce la foc, într-unul din corturile făcute din bucăți de pânză, zdrențuit şi găurit, dar care-i apăra destul de bine de intemperii. Adunarea, numită *kris*, a ținut o bună parte din noapte. O conducea Rodolfo, care era

Rom baro, adică cel mai în vârstă, patriarhul, consilierul şi judecătorul şi cunoştea legile romilor. Aceste legi nu erau scrise sau codificate, treceau de la o generație la alta prin memoria acestor *Rom baro*, care le interpretau în funcție de condițiile epocii şi ale locului. Numai bărbații luau parte la sfat, însă obiceiurile se relaxaseră în anii de restrişte şi femeile aveau şi ele cuvânt, mai ales Amalia, care le-a reamintit că la Barcelona scăpaseră cu viață grație lui Diego, care le mai dăduse şi bani cu care să fugă şi să trăiască. Unii bărbați au votat împotrivă, considerând că interdicția de a convieți cu *gadjiii* era mai importantă decât orice formă de recunoştință; orice asociere necomercială cu ei n-aducea decât *marimé*, adică ghinion. În cele din urmă, Rodolfo a tranşat chestiunea cu un verdict fără drept de apel; văzuseră multă trădare şi răutate în viața lor, dar trebuiau să aprecieze faptul că cineva le întinsese o mână de ajutor, ca să nu se spună că romii erau nerecunoscători.

Pelayo s-a dus să-i comunice rezultatul sfatului lui Diego.

L-a găsit dormind lipit de femei, cu toții încovrigați de frig în jurul focului stins. Parcă erau nişte cățeluşi.

— Adunarea a fost de acord să veniți cu noi până la mare, dacă sunteți în stare să trăiți ca romii şi nu ne încălcați legile.

Țiganii erau mai săraci ca oricând. Nu mai aveau căruțe, fuseseră arse de soldații francezi cu un an în urmă, iar corturile de acum erau şi mai zdrențăroase, în schimb făcuseră rost de cai, de forje, de vase şi de două şarete în care-şi duceau lucrurile. O duseseră greu, dar rămăseseră sănătoşi şi nu lipsea nici măcar un plod. Doar Rodolfo nu arăta prea bine, uriaşul care ridica un cal în brațe era acum atins de tuberculoză. Amalia era neschimbată, dar Petrina devenise o adolescentă superbă, care nu mai încăpea în chiupul de ulei, oricât s-ar fi contorsionat. Era logodită cu un văr de departe din altă şatră, pe care nu-l văzuse niciodată. Nunta avea să fie la vară, după ce familia băiatului avea să

plătească *darro*, adică banii care să compenseze pierderea Petrinei.

Juliana, Isabel şi Nuria au fost instalate în cortul femeilor. La început, guvernanta era terorizată, credea că ţigăncile voiau să fure fetele şi să le vândă ca ţiitoare maurilor din nordul Africii. A trecut o săptămână până să se poată uita şi în altă parte decât la ele, apoi încă una până să îndrăznească să vorbească cu Amalia, care avea misiunea de a le învăţa obiceiurile tribului ca să nu facă vreo gafă. Le-a dat fuste largi, bluze decoltate şi şaluri cu franjuri, adică portul tipic al femeilor, totul vechi şi murdar, dar foarte colorat şi, oricum, mai comod decât ţinuta aspră de pelerin. Romii considerau că femeile erau impure de la brâu în jos, aşa că a-ţi arăta picioarele era o ofensă gravă; trebuiau să se spele în josul râului, departe de bărbaţi, mai ales în zilele când erau la ciclu. Erau socotite inferioare bărbaţilor, cărora le datorau supunere. Argumentele furibunde ale lui Isabel n-au folosit la nimic, trebuia şi ea să treacă prin spatele bărbaţilor, niciodată pe dinainte, n-avea voie să-i atingă, ca să nu-i contamineze. Amalia i-a mai spus că erau înconjurate de spirite, care trebuiau îmblânzite cu vrăji. Moartea era un eveniment nefiresc, care supăra victima, drept care trebuia să te fereşti de răzbunarea defuncţilor. Rodolfo părea bolnav şi clanul era îngrijorat, mai ales că tocmai auziseră cucuveaua, care prevesteşte moartea. Trimiseseră veste rudelor de departe să vină şi să-şi ia rămas-bun cu respectul cuvenit înainte de plecarea lui în lumea spiritelor. Dacă Rodolfo pleca supărat sau prost dispus, avea să se întoarcă transformat în *muló*.

Pentru orice eventualitate, se pregătiseră de ceremonia funerară, deşi Rodolfo râdea, convins c-o să mai trăiască nişte ani buni. Amalia le-a învăţat să ghicească în palmă, în frunze de ceai şi în globul de sticlă, dar nici una din cele trei creştine n-a dovedit calităţi de *drabardi*. În schimb, au învăţat să folosească ierburile medicinale şi să gătească în stilul romilor. Reţetelor de bază ale tribului – fiertură de legume, iepure, cerb, mistreţ, porc-spinos – Nuria le-a

adăugat cunoştinţele ei de bucătărie catalană, cu rezultate excelente. Romii nu tratau animalele cu cruzime, le omorau doar dacă era nevoie. Erau şi câini în tabără, dar nici o pisică; erau impure.

Diego s-a văzut obligat s-o privească pe Juliana de departe, căci era semn de proastă educaţie să te apropii de o femeie fără un scop anume. În timpul rămas liber, a profitat să înveţe să călărească precum un rom adevărat. Crescuse galopând pe câmpiile întinse din Alta California şi se lăuda că e un călăreţ bun, asta până a văzut acrobaţiile pe care le făceau Pelayo şi ceilalţi bărbaţi ai clanului. Atunci şi-a dat seama că era un biet începător. Nimeni pe lume nu ştia mai multe despre cai decât ei. Nu numai că-i creşteau, îi antrenau şi îi îngrijeau dacă se îmbolnăveau, dar puteau şi să comunice cu ei, exact ca Bernardo. Nu foloseau biciul, a lovi un animal era socotit un act de laşitate. După o săptămână, Diego era în stare să se lase în jos în plin galop, să facă un salt în aer şi să se aşeze invers pe spinarea calului; sau, tot în galop, să sară de pe un cal pe altul, să galopeze în picioare, cu un picior pe fiecare cal şi ţinându-se doar de dârlogi. Încerca să facă aceste acrobaţii în faţa femeilor, mai bine zis, în faţa Julianei, ca o compensaţie pentru faptul că erau despărţiţi. Era îmbrăcat în haine de-ale lui Pelayo, pantalon până la genunchi, cizme înalte, cămaşă cu mâneci largi, vestă de piele şi un fel de basma pe cap – care, din nefericire, lăsa vederii urechile lui clăpăuge plus o muschetă pe umăr. Avea un aspect foarte bărbătesc cu perciunii care-i crescuseră şi ochii de culoarea caramelului, până şi Juliana îl admira de departe.

Tribul aşeza tabăra pentru câteva zile la marginea unui sat; bărbaţii îşi ofereau serviciile pentru domesticirea cailor sau fierărie, femeile ghiceau viitorul şi îşi vindeau alifiile şi ierburile de leac. Când nu mai aveau de lucru, plecau în satul următor. Seara mâncau în jurul focului, după care spuneau poveşti, cântau şi dansau. În timpul liber, Pelayo încingea focul sub mica forjă şi lucra la sabia pe care i-o promisese lui Diego, o armă deosebită, mai bună decât o

spadă de Toledo, făcută dintr-un amestec de metale ținut secret de cinci sute de ani şi originar din India.

— Pe vremuri, săbiile eroilor erau călite înfigând oțelul încins la roşu în trupul unui prizonier sau al unui sclav, i-a spus Pelayo.

— Pe asta o s-o călim în apa râului. E darul cel mai frumos pe care l-am primit. Am s-o numesc Justina, pentru că va sluji numai cauzele juste.

Aşa au trăit şi au călătorit prietenii noştri împreună cu țiganii până în luna februarie. Între timp, au avut două scurte întâlniri cu gărzile, care s-au cam luat de ei, dar nu au băgat se seamă că printre romi erau şi străini. Diego a ajuns la concluzia că nimeni nu-i căuta atât de departe de Barcelona şi că ideea de a fugi pe coasta Atlanticului nu fusese deloc absurdă. Greul iernii l-au trecut apărați de frig şi pericole de căldura şatrei, care-i primise aşa cum nu primise niciodată vreun *gadje*. Diego nu trebuia să păzească fetele de bărbații tribului, căci ideea de a lua o străină nu le trecea acestora prin minte. Nu păreau defel impresionați de frumusețea Julianei; erau mai atenți la Isabel, care practica scrima şi se străduia să încalece bărbăteşte. Au străbătut ce mai rămăsese din Țara Bascilor, apoi Cantabria şi Galitia, ajungând în cele din urmă la porțile oraşului La Coruna. Din motive sentimentale, Nuria a cerut permisiunea să meargă la Compostela, să vadă catedrala şi să se închine la mormântul lui Santiago; se împăcase definitiv cu sfântul după ce pricepuse că avea un simț al umorului mai sucit. A însoțit-o toată şatra.

Oraşul, cu străduțele lui înguste, cu pasaje, case vechi, prăvălii meşteşugăreşti, hanuri, birturi, taverne, piețe şi parohii, se întindea în straturi concentrice în jurul mormântului şi reprezenta unul din centrele spirituale ale creştinătății. Au ajuns într-o zi senină şi rece. Catedrala li s-a arătat în fața ochilor în toată splendoarea ei milenară, strălucitoare şi superbă, cu arcurile şi turlele înalte.

Romii au spart tăcerea strigându-şi în gura mare marfa de vânzare, ghicitul în toate cele şi leacurile pentru boli şi

pentru sculat morții. Între timp, eroii noştri, la fel ca toți călătorii veniți la Compostela, îngenuncheau în centrul bazilicii şi-şi puneau mâinile pe soclul pietrei tombale. Ajunseseră la capătul pelerinajului, la capătul unui drum lung şi greu. Au mulțumit apostolului pentru protecție şi l-au rugat să nu-i lase şi să-i ajute să treacă oceanul cu bine. Diego nu terminase bine rugăciunea, când a zărit la doi paşi un om îngenuncheat care se ruga cu o fervoare deosebită. Îl vedea din profil, abia luminat de reflexele multicolore ale vitraliilor, dar l-a recunoscut pe dată, deşi nu-l mai văzuse de cinci ani. Era Galileo Tempesta. A aşteptat ca marinarul să se lovească în piept şi să se închine, apoi s-a dus la el. Tempesta n-a înțeles ce căuta țiganul ăsta cu perciuni şi mustăți.

— Sunt eu, domnule Tempesta, Diego de la Vega...

— *Porca miseria*, Diego! a exclamat bucătarul şi l-a ridicat ca pe un fulg în brațele musculoase.

— Şşşt! Mai mult respect, vă rog, sunteți într-o catedrală, i-a făcut observație un călugăr.

Au ieşit afară, cărându-şi pumni prieteneşti în spate, nevenindu-le să creadă, deşi explicația era simplă: Galileo Tempesta era tot bucătar pe *Madre de Dios*, iar vasul era ancorat în port, încărcând arme ce aveau să fie duse în Mexic. Tempesta profitase de zilele de permisie pentru a veni să-l roage pe sfânt să-l vindece de un necaz mare. I-a mărturisit în şoaptă că se căptuşise cu o boală ruşinoasă în Caraibe, pedeapsă divină pentru păcatele sale, mai ales pentru lovitura de topor aplicată cu ani în urmă nefericitei sale soții, într-un regretabil acces de furie, e drept, dar şi ea o merita. Acum, doar o minune îl putea vindeca.

— Mă îndoiesc că apostolul ar face asemenea minuni, domnule Tempesta, dar cred că Amalia v-ar putea ajuta.

— Cine e Amalia?

— O *drabardi*. S-a născut cu darul de a ghici soarta şi a vindeca bolile. Leacurile ei sunt foarte eficiente.

— Binecuvântat fie Santiago că mi te-a scos în cale! Vezi cum funcționează minunile?

— Apropo de Santiago, ce mai face căpitanul Santiago de León?

— Conduce mai departe *Madre de Dios* şi e mai ciudat ca oricând, dar o să se bucure tare mult auzind de dumneata.

— Nu sunt sigur, acum sunt un fugar, mă ascund de lege...

— Cu atât mai mult. La ce folosesc prietenii dacă nu pentru a întinde o mână de ajutor la necaz?

Diego l-a dus pe bucătar în piața în care ghiceau țigăncile şi i-a prezentat-o pe Amalia, care l-a ascultat şi i-a vândut un leac pentru boala lui la un preț destul de piperat. Două zile mai târziu, Tempesta stabilea o întâlnire între Diego şi căpitanul Santiago de León într-o cârciumă din port. După ce-a fost sigur că țiganul acela era chiar puştiul pe care-l transportase în Spania pe nava sa, în 1810, i-a ascultat povestea.

Diego i-a făcut un rezumat al anilor petrecuți la Barcelona şi i-a spus de fetele De Romeu.

— S-a emis un ordin de arest pentru bietele fete; dacă sunt prinse, o să ajungă la închisoare sau o să fie deportate în colonii.

— Dar ce rău au făcut?

— Nici unul. Sunt victimele unui ticălos care a vrut să se răzbune. Cu limbă de moarte, don Tomás de Romeu, tatăl fetelor, m-a rugat să le duc în California şi să le pun sub protecția tatălui meu, don Alejandro de la Vega. Ne puteți ajuta să ajungem în America?

— Lucrez pentru guvernul Spaniei, tinere De la Vega, nu pot transporta oameni certați cu legea.

— Ştiu că ați mai făcut-o şi altădată, căpitane...

— Ce vrei să spui?

În loc de răspuns, Diego şi-a desfăcut cămaşa şi i-a arătat medalionul „Dreptății" pe care-l purta tot timpul la gât.

Santiago de León s-a uitat atent, apoi Diego l-a văzut pentru prima dată zâmbind. Chipul lui de pasăre de pradă s-a îndulcit recunoscându-şi un camarad. Deşi societatea secretă îşi suspendase vremelnic activitatea, cei doi erau la

fel de legați de jurământul de a-i apăra pe cei urmăriți. De León i-a spus că ridicau ancora peste câteva zile. Iarna nu era anotimpul cel mai potrivit pentru a traversa oceanul, dar tot era mai bine decât vara, când se dezlănțuiau uraganele. Trebuia să transporte urgent o încărcătură de arme – trei tunuri dezmembrate, o mie de muschete şi un milion de încărcături de plumb şi praf de puşcă – pentru a fi folosite împotriva insurecției din Mexic. Căpitanul regreta că meseria şi nevoile economice îl obligau să facă aşa ceva, căci i se părea legitimă lupta popoarelor pentru independență. Hotărâtă să-şi recupereze coloniile, Spania trimisese zece mii de soldați în America. Forțele regaliste recuceriseră Venezuela şi Chile după lupte crâncene, soldate cu multe victime şi atrocități. Fusese înăbuşită şi insurecția mexicană. „Dacă n-ar exista credinciosul meu echipaj, care a fost alături de mine atâția ani şi are nevoie să muncească, aş părăsi marea şi m-aş ocupa doar de hărțile mele", a mai spus căpitanul. Au stabilit ca Diego şi femeile să urce la bord la adăpostul întunericului şi să rămână ascunşi până vor ieşi în larg. În afară de el şi de Galileo Tempesta, nimeni n-avea să fie la curent cu identitatea pasagerilor. Diego i-a mulțumit adânc mişcat, dar căpitanul a spus că nu-şi făcea decât datoria; orice membru al „Dreptății" ar fi procedat la fel.

Zilele rămase au fost ocupate cu pregătirile de drum. Au descusut brâurile ca să scoată dublonii de aur, căci voiau să lase ceva romilor care se purtaseră atât de bine cu ei, apoi aveau nevoie de haine potrivite şi de alte lucruri necesare călătoriei. Din nou au ascuns pietrele prețioase în căptuşeala lenjeriei. După cum spusese bancherul, aceasta era metoda cea mai bună pentru a transporta valori în timpuri grele. Fetele şi-au cumpărat rochii simple şi practice, de culoare neagră, pentru că acum puteau în sfârşit să țină doliu după tatăl lor. Nu prea aveai ce alege din modestele prăvălii, dar au găsit haine şi accesorii pe un vas englez ancorat în port. Nuria prinsese gustul cârpelor colorate țigăneşti, dar mai avea de purtat cel puțin un an doliu după stăpânul ei, aşa că s-a îmbrăcat tot în negru.

Prietenii noştri şi-au luat rămas-bun de la tribul romilor cu multă tristeţe, dar fără efuziuni sentimentale, care n-ar fi fost bine primite de aceşti oameni călîţi în suferinţă.

Pelayo i-a înmânat lui Diego spada pe care i-o făcuse, o armă perfectă, puternică, flexibilă şi uşoară, atât de bine echilibrată, că puteai s-o arunci în sus şi s-o prinzi de gardă fără efort.

În ultima clipă, Amalia a vrut să-i înapoieze Julianei diadema de perle, dar aceasta a refuzat, spunându-i s-o păstreze ca amintire. „N-am nevoie de asta ca să-mi aduc aminte de voi", a răspuns femeia aproape supărată, dar a păstrat-o.

S-au îmbarcat într-o noapte de la începutul lunii martie, la puţin timp după ce căpitănia portului verificase încărcătura, permiţând ridicarea ancorei. Galileo Tempesta şi căpitanul i-au condus la cabinele lor. Nava fusese refăcută în ultimii ani, devenind mai comodă decât pe vremea călătoriei lui Diego; acum existau patru cabine individuale pentru pasageri lângă sala ofiţerilor, la pupa. Fiecare avea un pat de lemn atârnat cu cabluri, o masă, un scaun, un cufăr şi un dulăpior pentru haine. N-or fi fost ele comode, dar măcar ofereau intimitate, luxul cel mai mare pe un vapor. Femeile s-au închis în cabinele lor în primele douăzeci şi patru de ore de navigaţie, fără să pună nimic în gură, verzi de rău de mare şi convinse că n-aveau să reziste atâta timp legănate pe apă. Odată coastele Spaniei rămase în urmă, căpitanul le-a dat voie pasagerilor să iasă, dar le spuse fetelor să stea departe de marinari. N-a dat explicaţii echipajului, nici marinarii n-au pus întrebări, dar bombăneau pe la spate că aducerea femeilor la bord nu era o idee bună.

După încă o zi, fetele De Romeu şi Nuria s-au trezit limpezite şi fără greţuri în zgomotul surd al picioarelor desculţe ale marinarilor care schimbau cartul şi în aroma cafelei.

Apucaseră de-acum să se obişnuiască cu clopotul care bătea la fiecare jumătate de oră. S-au spălat cu apă de mare

şi s-au şters de sare cu o cârpă muiată în apă dulce, s-au îmbrăcat şi au ieşit din cabine cu mers împleticit. În sala ofițerilor era o masă cu opt scaune, pe care Galileo Tempesta pusese micul dejun. Cafeaua, îndulcită cu melasă şi întărită cu un strop de rom, a făcut să le vină sufletul la loc. Terciul de ovăz, aromat cu scorțişoară, a fost servit cu o exotică miere americană, o atenție din partea căpitanului. Prin uşa întredeschisă l-au văzut pe Santiago de León şi pe cei doi tineri ofițeri care verificau listele de cart şi registrele cu starea proviziilor, lemnelor şi apei, care trebuiau repartizate atent până la prima escală de aprovizionare. Pe perete erau compasul care indica direcția în care mergea nava şi un barometru cu mercur.

Pe masă, într-o frumoasă cutie din mahon, era cronometrul, la care căpitanul ținea ca la sfintele moaşte. I-a salutat cu un „bună ziua" scurt şi nu s-a mirat de paloarea mortală a pasagerelor. Isabel a întrebat de Diego, iar căpitanul a făcut un gest vag către covertă.

— Dacă tânărul De la Vega nu s-a schimbat în anii ăştia, pesemne că e cățărat pe catargul cel mare sau călare pe mascaronul de provă. Nu cred c-o să se plictisească; în schimb, pentru domniile voastre călătoria o să fie tare lungă.

Dar n-a fost aşa, căci fiecare şi-a găsit repede o ocupație. Juliana s-a apucat să citească pe rând cărțile căpitanului.

I s-au părut cam plicticoase, dar după ce a adăugat în ele eroi şi eroine, războaiele, revoluțiile şi tratatele filozofice au dobândit romantism. Inventa amoruri arzătoare şi complicate, hotăra singură finalul. Prefera finalurile tragice, la astea se plânge mai mult. Isabel s-a apucat să-l ajute pe căpitan la desenarea hărților, demonstrându-şi talentul la desen. Apoi i-a cerut voie să facă portretele marinarilor; căpitanul a fost de acord, iar ea şi-a câştigat respectul echipajului. A învățat şi tainele navigației, de la folosirea sextantului până la modul de a ghici curenții submarini după schimbarea culorii apei sau comportamentul peştilor. A desenat şi multiplele activități ce aveau loc pe vas; repararea crăpăturilor din lemn cu fibră de stejar şi catran, pomparea

apei din cală, cârpirea velelor, îmbinarea capetelor rupte, unsul catargelor cu grăsime râncedă de la bucătărie, vopsitul, raşchetatul şi spălatul punții. Marinarii munceau întruna, doar duminica rutina se mai relaxa şi-atunci pescuiau, sculptau figurine din bucăți de lemn, îşi tăiau părul, îşi cârpeau hainele, se tatuau sau se căutau reciproc de păduchi. Duhneau a fiară, căci se schimbau rar de haine şi socoteau că spălatul e ceva periculos. Nu-l înțelegeau pe căpitan, care făcea baie o dată pe săptămână, cu atât mai puțin pe cei patru pasageri care se spălau zilnic. Pe *Madre de Dios* nu domnea disciplina severă de pe vasele de război; Santiago de León se făcea ascultat fără a recurge la pedepse drastice. Permitea jocul de cărți şi zarurile, interzise pe alte nave, cu condiția să nu se joace pe bani, le dubla rația de rom duminica, nu întârzia niciodată cu plata, iar când ajungeau într-un port organiza ture pentru ca toți să poată coborî pe uscat să se distreze. Deşi la loc vizibil atârna un bici cu nouă cozi, într-un toc roşu, nu-l folosise niciodată. Cel mult îi pedepsea pe infractori tăindu-le rația de rom timp de câteva zile.

Nuria şi-a impus prezența în bucătărie, căci după părerea ei mâncărurile lui Galileo Tempesta lăsau mult de dorit.

Inovațiile ei culinare, pregătite cu ingredientele limitate care se găseau la bord, au fost celebrate unanim, de la căpitan până la ultimul mus. Guvernanta s-a obişnuit repede cu duhoarea grețoasă a proviziilor, mai ales brânza şi carnea sărată, cu apa tulbure pentru gătit şi mai ales cu peştii pe care Tempesta îi punea peste sacii cu pesmet, ca să nu facă gărgărițe. Schimba peştii după ce aceştia se umpleau de viermi, astfel pesmeții rămâneau aproape intacți. A învățat şi să mulgă caprele. Mai erau la bord cotețe cu găini, rațe şi gâşte, chiar şi o scroafă cu purcei, plus mascotele marinarilor – maimuțe şi papagali – şi inevitabilele pisici, fără de care şoarecii ar fi fost stăpâni absoluți pe vapor. Nuria a multiplicat metodele de folosire a laptelui şi a ouălor, astfel că acum aveau desert în fiecare zi. Galileo Tempesta n-a văzut cu ochi buni invadarea teritoriului său, însă femeia a

rezolvat problema extrem de simplu; când a ridicat glasul la ea, i-a tras una cu linguroiul de lemn drept în frunte, după care a continuat să amestece în stufat fără să se sinchisească. Şase ore mai târziu, genovezul o cerea în căsătorie; i-a spus că leacul Amaliei începea să dea rezultate şi că economisise nouă sute de dolari americani, suficient ca să deschidă un restaurant în Cuba şi să trăiască regeşte. Aştepta de unsprezece ani femeia potrivită, i-a spus şi n-avea importanță că ea era ceva mai în vârstă de cât el. Nuria n-a catadicsit să-i răspundă.

Marinarii care fuseseră pe vas la prima călătorie a lui Diego nu l-au recunoscut decât după ce le-a câştigat un pumn de boabe la jocul de cărți. Pe mare, timpul are legile lui, anii trec fără să lase urme pe cer sau pe apă, aşa că tare s-au mirat că băieţandrul de ieri care-i speria cu poveştile sale cu morți-vii devenise bărbat. Când au trecut cinci ani?

Îi bucura faptul că, deşi crescuse şi se schimbase, se simțea la fel de bine în compania lor. O bună parte din zi, Diego lucra cot la cot cu ei, mai ales la vele, asta îl fascina. Doar pe seară se ducea la el în cabină să se spele şi să se îmbrace ca un domn înainte de a apărea în fața Julianei. Marinarii s-au prins imediat că era îndrăgostit de ea; mai râdeau de el pe tema asta, deşi îl priveau cu un amestec de nostalgie pentru ceva de care ei n-aveau să aibă niciodată parte şi de curiozitate pentru deznodământ. Juliana li se părea la fel de ireală ca sirenele mitologice. Pielea ei imaculată, ochii translucizi, grația eterică nu făceau parte din lumea asta.

Împinsă de curenții oceanici şi de vânt, *Madre de Dios* a coborât spre sud, ocolind coasta Africii, a trecut prin fața Insulelor Canare şi s-a oprit în Insulele Capului Verde pentru a face provizii de apă şi alimente proaspete, înainte de a începe traversarea Atlanticului, care putea dura mai bine de trei săptămâni, după cum erau vânturile. Au aflat acolo că Napoleon Bonaparte scăpase din exilul de pe insula Elba şi intrase triumfător în Franța, unde trupele trimise pentru a-i împiedica drumul spre Paris trecuseră de partea sa. Îşi

reluase puterea fără a trage un singur glonț, în timp ce curtea regelui Ludovic al XVIII-lea se refugia la Gant şi se pregătea să recucerească Europa. Autoritățile din Capul Verde au oferit un bal în onoarea fiicelor căpitanului, cum fuseseră prezentate fetele De Romeu. Santiago de León socotise că astfel erau în afara oricărei bănuieli, în ipoteza că ordinul de arestare ajunsese până aici. Mulți funcționari din administrație erau căsătoriți cu frumoase femei africane, înalte şi mândre, care au venit la bal îmbrăcate într-un lux spectaculos. În comparație cu ele, Isabel semăna cu un cățel flocos, chiar şi Juliana părea neînsemnată. Impresie care s-a schimbat rapid în momentul în care, la îndemnul lui Diego, Juliana a acceptat să cânte la harpă. Exista o orchestră întreagă, dar de cum a atins corzile s-a făcut linişte în marele salon. Câteva balade vechi au cucerit toată asistența. Apoi Diego a stat la coadă ca să danseze cu ea.

Puțin mai târziu, *Madre de Dios* a întins velele şi a părăsit insula; atunci marinarii au adus în sala ofițerilor un colet voluminos învelit în pânză de cort, cadou din partea căpitanului pentru Juliana. „Ca să îmblânzeşti furtunile şi valurile", a rostit acesta, desfăcând pachetul cu un gest elegant.

Era o harpă italienească în formă de lebădă. De-atunci, în fiecare seară scoteau instrumentul pe punte şi marinarii plângeau ascultându-i melodiile. Avea ureche bună şi putea să cânte orice melodie pe care i-o fredonau. Au apărut şi chitare, un flaut şi tobe improvizate pentru acompaniament.

Căpitanul avea în cabină o vioară cu care se consola în nopțile când laudanumul nu reuşea să-i amorțească durerea de la piciorul beteag; s-a alăturat grupului şi corabia s-a umplut de muzică.

Erau în toiul unui concert când briza le-a adus o duhoare sinistră. După câteva clipe au zărit în depărtare silueta unui velier. Căpitanul s-a uitat cu luneta ca să-şi confirme ceea ce bănuise; era o corabie cu sclavi. Negustorii de sclavi aveau două metode; încărcătura înghesuită şi cea lejeră. Prima consta în transportul oamenilor unu peste alții, ca lemnele

de foc, într-o promiscuitate fioroasă, legați cu lanțuri, zăcând în mizerie şi vomă, sănătoşi cu bolnavi, muribunzi şi cadavre. Jumătate murea pe drum, supraviețuitorii erau „puşi la îngrăşat" în portul de sosire şi vânzarea lor scotea paguba; ajungeau la destinație doar cei mai rezistenți şi erau vânduți la un preț bun. Cei care preferau încărcătura lejeră transportau mai puțini sclavi şi în condiții ceva mai suportabile, ca să nu piardă prea mulți pe drum.

— Acolo e o încărcătură înghesuită, miroase de la câteva leghe, a spus căpitanul.

— Trebuie să-i ajutăm pe nefericiții ăştia, căpitane! a sărit Diego, îngrozit.

— Mă tem că aici „Dreptatea" n-are ce face, prietene.

— Dar suntem înarmați, avem patruzeci de oameni la bord, putem să abordăm corabia şi să-i eliberăm.

— Traficul de sclavi e ilegal, încărcătura e de contrabandă. Dacă ne apropiem, o să arunce sclavii în mare, unde-o să se ducă imediat la fund. Şi chiar dacă-i eliberăm; unde să se ducă? Au fost prinşi în propria lor țară de traficanți africani. Negrii vând negri; nu ştiai?

În săptămânile petrecute pe mare, Diego s-a apucat să recupereze terenul pierdut în cucerirea Julianei în perioada în care fuseseră cu țiganii, când stătuseră despărțiți, fără un moment de intimitate. Tot aşa era şi pe vapor, dar aici mai era câte un apus de soare şi alte lucruri noi la care te uitai privind peste bord, aşa cum făceau îndrăgostiții din timpuri imemoriale. Atunci Diego îndrăznea s-o cuprindă pe Juliana pe după umeri sau pe după mijloc, cu multă delicatețe, ca să n-o sperie. Îi citea cu glas tare poezii de dragoste scrise de alți autori, căci ale lui erau atât de mediocre că-i era şi ruşine. Înainte de îmbarcare, avusese grijă să cumpere din La Coruna două cărți, care s-au dovedit foarte utile. Metaforele dulci o înmuiau pe Juliana, pregătind-o pentru clipa când el îi lua mâna într-ale sale. Dar nimic mai mult, din păcate. De sărutări, nici vorbă şi nu atât pentru că eroului nostru i-ar fi lipsit inițiativa, ci din cauză că Isabel,

Nuria, căpitanul şi patruzeci de marinari nu-i scăpau din ochi. Iar ea nu era adepta întâlnirilor în spatele uşilor închise, pe de-o parte pentru că nu prea erau uşi pe corabie, iar pe de alta pentru că nu era sigură de sentimentele ei, cu toate că era alături de Diego de luni de zile şi nu era alt pretendent la orizont.

Îi spusese toate astea lui Isabel, în discuţiile şoptite pe care le aveau noaptea. Soră-sa nu spusese nimic; orice-ar fi spus ar fi putut înclina balanța în favoarea lui Diego, iar asta nu-i convenea. În felul ei, Isabel îl iubea pe Diego de când avea unsprezece ani, dar asta n-avea importanță, el nu bănuise niciodată. Continua s-o considere o mucoasă numai coate şi păr, deşi arăta mai bine acum, avea cincisprezece am şi se schimbase în bine.

Au zărit în câteva rânduri alte nave, pe care căpitanul avea prudența să le evite, căci marea era plină de duşmani, de la corsari până la bergantinele iuți americane, care i-ar fi înhățat încărcătura de arme. Americanii aveau nevoie de orice armă pentru războiul lor împotriva Angliei. Santiago de León nu prea era atent la drapelul de pe catarg, căci obişnuiau să-l schimbe ca să păcălească naivii, dar le cunoştea după alte semne; se lăuda că putea recunoaşte orice navă care naviga pe această rută.

Madre de Dios a fost zguduită de mai multe furtuni, dar niciodată n-a fost luată prin surprindere; căpitanul le simțea înainte de a le anunța barometrul. Atunci ordona să se strângă velele, să se asigure cu frânghii cele necesare şi să fie închise animalele. După câteva minute, totul era pregătit, iar când începea să bată vântul şi să se încrețească marea, totul era bine asigurat. Femeile trebuiau să stea în cabinele lor ca să nu se ude şi să nu pățească ceva, pentru că valurile treceau peste bord şi măturau totul; era uşor să fii luat pe sus şi să ajungi în fundul Atlanticului. După furtună, corabia rămânea curată, proaspătă şi mirosind a lemn, cerul şi marea se înseninau, orizontul era ca de argint strecurat. La suprafață urcau peşti de toate formele, dintre care unii ajungeau în tigăile lui Galileo şi ale Nuriei. Căpitanul făcea

măsurătorile pentru a corecta direcția, echipajul dregea stricăciunile şi rutina era reluată. Apa de ploaie strânsă în prelate era vărsată în butoaie, ceea ce le permitea luxul de a se spăla cu săpun, care nu făcea spumă în apa sărată.

Au ajuns în fine în apele caraibiene. Au văzut broaşte țestoase uriaşe, peşti-spadă, meduze transparente cu tentacule lungi şi caracatițe gigantice. Clima părea blândă, dar căpitanul era nervos; simțea în picior schimbarea de presiune. Scurtele furtuni de până atunci nu-i pregătiseră pe prietenii noştri pentru una adevărată. Tocmai se pregăteau s-o ia spre Puerto Rico, iar de acolo spre Jamaica. Atunci căpitanul i-a anunțat că venea ceva grav. Cerul era limpede, marea nemişcată, dar în mai puțin de jumătate de oră nori negri au întunecat orizontul, aerul a devenit lipicios şi s-a dezlănțuit o ploaie torențială.

Imediat a început să fulgere, iar valurile s-au ridicat, înspumate. Lemnul şi catargele scârțâiau, gata să fie smulse din locaşurile lor. Abia au avut timp să strângă pânzele. Căpitanul şi timonierii se luptau din răsputeri să controleze nava. Printre aceştia era şi un negru zdravăn din Santo Domingo, tăbăcit de douăzeci de ani de mare, care se încleştase de timonă fără să se oprească din mestecatul tutunului, indiferent la apa care-l orbea. Corabia se legăna pe culmea valurilor uriaşe, după care se prăbuşea într-un abis lichid. S-a deschis una din cuştile animalelor, o capră a zburat prin aer ca o cometă şi s-a făcut nevăzută. Marinarii încercau să se țină cum puteau, dacă alunecau, erau ca şi morți. Cele trei femei tremurau în cabinele lor, bolnave de frică şi rău de mare. Până şi Diego, care se lăuda cu stomacul lui de fier, a vomitat; nu era singurul. Şi-a zis că doar aroganța omenească are curajul de a înfrunta natura; *Madre de Dios* era o nucă ce se putea despica oricând.

Căpitanul a ordonat să fie asigurată încărcătura; dacă o pierdeau, asta însemna ruina lor economică. Au îndurat furtuna două zile întregi, iar când a dat semne că s-ar potoli, un trăsnet a lovit catargul principal. Impactul a fost resimțit ca o lovitură de bici. Catargul înalt şi greu, lovit chiar la

mijloc, a oscilat preț de câteva minute, eterne pentru echipajul îngrozit, apoi a crăpat, a căzut cu velatură cu tot, târând după el doi marinari ce nu reuşiseră să fugă. Corabia s-a înclinat într-o parte, gata să se scufunde. Căpitanul a dat repede un ordin. Câțiva marinari s-au repezit imediat cu topoarele să desprindă cablurile care legau catargul rupt de corpul navei, sarcină dificilă, căci puntea era înclinată şi lunecoasă, vântul era puternic, ploaia îi orbea şi valurile măturau puntea. Au reuşit într-un târziu să desprindă catargul, care a rămas plutind în urmă, în timp ce corabia se îndrepta, legănându-se. Nu aveau cum salva marinarii, oceanul îi înghițise de mult.

Vântul şi valurile s-au mai potolit, dar a plouat şi a fulgerat toată noaptea. Dimineața, pe lumină, au făcut inventarul pagubelor. În afară de marinarii înecați, erau şi unii care se loviseră sau se tăiaseră; Galileo Tempesta îşi rupsese un braț alunecând, dar osul nu ieşise afară, aşa că De León n-a socotit necesar să i-l amputeze. I-a dat o rație dublă de rom şi, ajutat de Nuria, i-a pus oasele la loc şi a legat brațul în atele. Echipajul s-a apucat să pompeze apa din cală şi să reaşeze încărcătura. Căpitanul a cercetat ambarcațiunea atent pentru a evalua situația; era atât de avariată, că reparația nu putea fi făcută pe mare. Furtuna îi deviase, îndepărtându-i de Puerto Rico spre nord, prin urmare, căpitanul a hotărât că era posibil să ajungă în Cuba cu cele două catarge şi velele rămase.

S-au târât încet, lipsiți de catargul principal şi luând apă.

Bravii marinari mai trecuseră prin situații asemănătoare fără să-şi piardă curajul, dar cineva a împrăştiat zvonul că nenorocirea îi lovise din cauza femeilor şi oamenii au început să cârtească. De León le-a ținut un discurs şi a împiedicat să se ajungă la revoltă, dar nemulțumirea persista. Nimeni nu mai voia concerte de harpă, refuzau să mănânce felurile gătite de Nuria şi se uitau în altă parte dacă pasagerii ieşeau pe punte să ia aer. Noaptea abia se mişcau prin apele periculoase; curând au văzut rechini, delfini albaştri şi broaşte țestoase mari, apoi pescăruşi, pelicani şi peşti

zburători, care cădeau pe punte precum pietrele, gata să fie puşi în tigaie de Tempesta. Briza călduță şi o aromă de fructe coapte i-au anunțat că pământul era aproape.

În zori, Diego a ieşit să ia aer. Cerul începea să se lumineze în nuanțe portocalii, o ceață fină ca un voal îndulcea conturul obiectelor. Felinarele aprinse aruncau o lumină estompată.

Navigau printre două insulițe pline de mangrove. Corabia se legăna uşor şi se auzea doar scârțâitul lemnului. Diego s-a întins, a inspirat adânc ca să se trezească, l-a salutat pe timonierul care se ducea să-şi ocupe postul, apoi a început să alerge, aşa cum făcea zilnic, pentru a-şi pune muşchii în funcțiune.

Patul era prea scurt pentru el şi dormea încovrigat, aşa că o alergare pe punte era tocmai bună. Ajuns la mascaronul de provă, s-a oprit să-l bată amical pe cap, scurt ritual zilnic de care se ținea cu o consecvență superstițioasă. Atunci a zărit o mogâldeață ascunsă în ceață. Putea fi un velier, nu era sigur. Dar era destul de aproape, aşa că s-a dus să-l anunțe pe căpitan. După câteva clipe, Santiago de León ieşea cu luneta în mână. O privire a fost de ajuns ca să dea alarma şi să bată clopotul, era însă prea târziu, pirații se cățărau deja pe ambele laturi ale corăbiei.

Diego a văzut cârligele de abordaj, dar nu era timp de ripostă; a fugit la cabinele de la pupa, strigându-le femeilor să rămână închise în cabinele lor, a înşfăcat sabia de la Pelayo şi s-a pregătit să le apere. Primii atacatori, cu pumnalele în dinți, ajungeau pe punte. Marinarii ieşeau ca şoarecii de peste tot, înarmați cu ce apucaseră, în timp ce căpitanul lătra ordine inutile, căci se crease o învălmăşeală grozavă şi nu-l auzea nimeni. Diego şi căpitanul se luptau unul lângă altul împotriva a şase atacatori cu mutre patibulare, plini de cicatrici oribile, pletoşi, cu pumnale până şi în cizme, două-trei pistoale la brâu şi săbii scurte. Urlau precum tigrii, dar luptau mai ales cu zgomot şi curaj decât cu tehnică. Nici unul nu-i putea ține singur piept lui Diego,

dar au venit mai mulți şi l-au înconjurat. Diego a rupt cercul, a rănit vreo doi, apoi a sărit şi s-a prins de vela catargului de mizenă, s-a cățărat pe scara de frânghie, a apucat un odgon şi a traversat coverta în zbor, nepierzând din ochi cabinele femeilor. Uşile erau subțiri, le puteai deschide cu o lovitură de picior. Măcar să stea acolo şi să nu scoată nasul afară. Legănându-se pe odgon şi-a făcut vânt şi a sărit exact în fața unui bărbat care-l aştepta liniştit, cu sabia pregătită. Spre deosebire de ceilalți, care erau o gloată de zdrențăroşi, acesta era îmbrăcat ca un prinț, în negru de sus până jos, cu o eşarfă de mătase galbenă la brâu, guler şi manşete de dantelă, cizme elegante, înalte şi cu pinteni de aur, un lanț din acelaşi metal la gât şi inele pe degete. Avea o ținută perfectă, păr lung şi strălucitor, chipul bărbierit, ochi negri expresivi şi un surâs batjocoritor pe buzele fine sub care se vedeau dinții albi. Toate astea Diego le-a văzut dintr-o privire şi n-a stat să-l întrebe de nume, căci bănuia că era şeful piraților. Dichisitul personaj l-a salutat în franceză şi a dat prima lovitură, pe care Diego a eschivat-o la mustață. Şi-au încrucişat săbiile şi după trei minute amândoi ştiau că erau din acelaşi aluat, făcuți unul pentru altul. Erau spadasini excelenți. În ciuda situației, simțeau plăcerea secretă de a se lupta cu un rival de nivelul lor; fără a se pune de acord, au hotărât că adversarul merita o luptă cinstită, chiar dacă pe viață şi pe moarte. Duelul lor era ca o demonstrație artistică; l-ar fi umplut de mândrie pe maestrul Manuel Escalante.

Pe punte, fiecare lupta pentru viața lui. Santiago de León a cântărit rapid situația; pirații erau de două sau de trei ori mai numeroşi, bine înarmați, buni la luptă şi îi luaseră şi prin surprindere. Oamenii lui erau marinari paşnici, mulți dintre ei nu mai erau tineri şi visau să se retragă şi să-şi întemeieze o familie; nu era corect să-i lase să-şi dea viața pentru a apăra o încărcătură care nu era a lor. Cu un efort, s-a desprins din bătălie şi s-a repezit la clopotul pe care l-a tras în semn de predare. Echipajul l-a ascultat şi a depus armele, în timp ce atacatorii urlau victorioşi. Numai Diego şi elegantul său adversar n-au luat în seamă clopotul şi-au

continuat să se bată mai departe, până când primul a reuşit să-l dezarmeze pe al doilea cu un rever. Victoria lui Diego a fost scurtă, căci imediat s-a pomenit într-un cerc de săbii puse în gât.

— Lăsaţi-l în pace, dar nu-l scăpaţi din ochi. Îl vreau viu, a poruncit adversarul său, după care l-a salutat pe Santiago de León într-o castiliană perfectă: Jean Laffite, la ordinele dumneavoastră, căpitane.

— Exact de ce mă temeam, domnule. Nu putea fi altul decât piratul Laffite, a răspuns De Léon, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Nu pirat, căpitane. Am certificat de corsar de la Cartagena, din Columbia.

— În condiţiile date, e acelaşi lucru. La ce ne putem aştepta?

— La un tratament corect. Noi nu ucidem decât dacă e inevitabil, pentru că tuturor ne convine mai mult o înţelegere comercială. Propun să cădem la o înţelegere în mod elegant. Numele dumneavoastră, vă rog.

— Santiago de León, din marina comercială.

— Mă interesează doar încărcătura, căpitane De León, iar din câte ştiu eu este vorba de arme şi muniţie.

— Şi cu echipajul meu, cum rămâne?

— Vă las bărcile; dacă aveţi vânt bun, în două zile sunteţi în Bahamas sau în Cuba, e chestie de noroc. Mai e ceva la bord, în afară de arme, care m-ar putea interesa?

— Cărţi şi hărţi...

Tocmai atunci şi-a găsit să iasă din cabină Isabel, în cămaşă de noapte, desculţă şi cu pistolul tatălui ei în mână.

Stătuse închisă, ascultându-l pe Diego, cât rezistase, iar acum venea să vadă cum se terminase bătălia.

— *Pardieu*! O frumoasă doamnă! exclamă Laffite văzând-o.

Isabel a tresărit uimită şi a lăsat arma jos; era prima dată când se folosea un asemenea calificativ în legătură cu persoana ei. Laffite s-a oprit la un pas de ea, a făcut o reverenţă, a întins mâna şi fata i-a dat pistolul fără să crâcnească.

— Ei, asta complică un pic lucrurile... Câți pasageri sunt la bord?

— Două domnişoare şi guvernanta lor, care călătoresc împreună cu don Diego de la Vega.

— Foarte interesant.

Cei doi căpitani s-au închis să negocieze predarea, în timp ce, pe punte, doi piraţi îl ţineau pe Diego în cătarea armei, iar ceilalţi puneau stăpânire pe vas. Le-au poruncit celor învinşi să se întindă cu faţa în jos şi mâinile la ceafă, au căutat prada de război, i-au alinat pe răniţi cu rom şi au aruncat morţii în mare. Nu luau prizonieri, era prea complicat. Pe răniţii lor i-au dus cu multă grijă la navă, transportându-i cu bărcile de abordaj. Diego se frământa, întrebându-se cum putea să le salveze pe fete; duşmanii erau o hoardă barbară, doar ideea că ar fi pus mâna pe ele îl înnebunea. Trebuia să se gândească la rece, era o situaţie în care era nevoie de iscusinţă şi noroc, nu de cunoştinţe de scrimă.

Santiago de León, cei doi ofiţeri şi echipajul supravieţuitor şi-au cumpărat libertatea cu un sfert din salariul pe un an, conform uzanţei. Marinarilor li s-a propus să intre în banda lui Laffite, unii au făcut-o. Corsarul ştia că datoria avea să fie plătită, era o chestie de onoare; cine n-o făcea ajungea să fie disprețuit chiar şi de prietenii săi cei mai buni. Tranzacţia era simplă şi limpede; Santiago de León trebuia să-i predea pe cei patru pasageri lui Jean Laffite, care voia să ceară răscumpărarea lor. I-a spus că fetele erau orfane şi fără avere, dar asta nu părea să fie un impediment pentru corsar; era cerere mare de femei albe în stabilimentele vesele din New Orleans. Santiago de León l-a implorat să le respecte onoarea, suferiseră mult şi nu meritau o astfel de soartă, dar asta nu era treaba lui Laffite; în plus, a mai zis el, să fii curtezană e o ocupaţie agreabilă pentru majoritatea femeilor. Căpitanul a părăsit cabina distrus. Nu-l deranja pierderea armelor, dimpotrivă, unul din motivele pentru care se predase atât de repede era că voia să scape de încărcătura cu pricina, însă îl îngrozea gândul că fetele De Romeu, de care prinsese drag, aveau să sfârşească într-un bordel. Şi-a

informat pasagerii de soarta care-i aştepta, adăugând că singurul care putea spera să scape nevătămat era Diego, căci tatăl lui precis că ar fi făcut cele necesare pentru a-l salva.

— Tata va plăti răscumpărarea şi pentru Juliana, Isabel şi Nuria, pe care nimeni nu trebuie să le atingă nici cu un deget. O să-i trimit imediat o scrisoare în California – i-a spus lui Laffite, dar n-a terminat de rostit aceste cuvinte că a simțit o apăsare în piept, ca o prevestire rea.

— Poşta întârzie, aşa că veți fi oaspeții mei câteva săptămâni sau chiar luni, până soseşte răscumpărarea. Între timp, fetele vor fi respectate. Pentru binele tuturor, sper ca tatăl dumitale să nu se lase rugat, a răspuns corsarul, care nu-şi putea dezlipi ochii de la Juliana.

Femeile, care abia avuseseră timp să se îmbrace, au fost gata să leşine dând cu ochii de banda nemiloasă, de sânge şi răniți.

Totuşi, Juliana nu tremura doar de groază, cum ar fi fost normal, ci şi de efectul pe care-l aveau asupra ei privirile lui Jean Laffite.

Pirații au făcut o punte de scânduri între cele două vase şi-au format un lanț uman care a transportat încărcătura uşoară, inclusiv animalele, butoaiele cu bere şi jamboanele.

Căpitanul De León asista impasibil, dar i se rupea inima, căci îşi iubea corabia ca pe o amantă. Pe catargul inamic flutura, alături de drapelul columbian, unul roşu, aşa numitul *jolie rouge*, care voia să spună că cei învinşi erau lăsați liberi în schimbul unui preț. Lucru menit să-l mai liniştească; echipajul va fi salvat. Un steag negru, uneori cu hârca şi oasele încrucişate pe el, ar fi însemnat o luptă pe viață şi pe moarte şi hotărârea de a-i masacra până la ultimul. Treaba odată terminată, corsarul s-a ținut de cuvânt şi i-a dat voie căpitanului să pună în bărci apă dulce şi provizii, să-şi ia instrumentele de navigație, fără de care nu s-ar fi orientat şi să se îmbarce împreună cu oamenii lui. De-abia atunci a apărut şi Galileo Tempesta, care stătuse ascuns cât durase lupta, că doar avea mâna ruptă şi s-a urcat în barcă printre primii. Căpitanul şi-a luat rămas-bun

de la pasagerii săi cu o strângere de mână şi cu promisiunea că se vor revedea. Le-a urat noroc şi a coborât în barcă fără să se uite înapoi. Nu voia să-şi vadă vasul, care-i fusese singura casă mai bine de trei decenii, în mâna piraților.

Pe corabia piraților, supraîncărcată, nu puteai să te mişti.

Laffite nu stătea niciodată în larg mai mult de două zile, iar acum se înghesuiau o sută cincizeci de suflete într-un spațiu care adăpostea de obicei doar treizeci. Cartierul lui general era în Grande Isle, aproape de New Orleans, o insuliță din zona mlăştinoasă Barataria. De acolo aştepta ca iscoadele să-l anunțe de apropierea unei prăzi. Pornea la atac profitând de ceață sau de noapte, când corăbiile îşi încetineau mersul sau se opreau şi ataca rapid şi discret. Surpriza era cel mai mare avantaj. Trăgea cu tunul mai mult ca să intimideze decât ca să scufunde nava; de regulă, aceasta ajungea să facă parte din flota sa, compusă din treisprezece bergantine, goelete, veliere mici şi feluci.

Jean şi fratele său Pierre erau corsarii cei mai temuți din perioada aceea, asta pe mare, căci pe uscat treceau drept oameni de afaceri. Guvernatorul din New Orleans, sătul de contrabanda, negoțul de sclavi şi alte activități ilegale ale fraților Laffite, pusese un preț de cinci sute de dolari pe capetele lor.

Jean ripostase oferind unul de o mie cinci sute pe cel al guvernatorului. Ostilitățile au continuat. Jean a reuşit să scape, dar Pierre a stat închis câteva luni, Grande Isle a fost atacată şi li s-a rechiziționat toată marfa. Situația s-a schimbat când frații Laffite au devenit aliații trupelor americane. Generalul Jackson a sosit la New Orleans în fruntea unui contingent de sărăntoci bolnavi de malarie, cu misiunea de a apăra uriaşul teritoriu al Louisianei în fața englezilor. Nu-şi putea permite luxul de a refuza ajutorul piraților; banditii aceştia, un amestec de negri, metişi şi albi, s-au dovedit esențiali în luptă. Jackson s-a înfruntat cu duşmanul pe 8 ianuarie 1815, adică la trei luni după ce prietenii noştri ajungeau aici împotriva voinței lor. Războiul

dintre Anglia şi fosta ei colonie se sfârşise de două săptămâni, dar asta n-o ştia nici o tabără, nici alta. Cu o mână de oameni de toate rasele, care nici măcar nu vorbeau aceeaşi limbă, Jackson bătuse o armată organizată şi bine înarmată de douăzeci de mii de englezi. În vreme ce bărbaţii se căsăpeau reciproc la Chalmette, la doar câteva leghe de New Orleans, femeile şi copiii se rugau în Mănăstirea Ursulinelor. După bătălie, pe când s-au apucat să numere morţii, s-a constatat că Anglia pierduse două mii de oameni, iar Jackson doar treisprezece. Cei mai viteji şi mai feroce erau creolii – oameni de culoare, dar liberi – şi piraţii. După câteva zile, se serba victoria cu arcuri de flori şi fete îmbrăcate în alb, reprezentând fiecare stat al Uniunii, care l-au încununat pe generalul Jackson cu frunze de laur. Erau de faţă şi fraţii Laffite cu piraţii lor; din proscrişi deveniseră eroi.

În cele patruzeci de ore cât a făcut corabia lui Laffite până la Grande Isle, Diego de la Vega a fost ţinut legat pe covertă, iar cele trei femei au stat închise într-o cabină mică situată lângă cea a căpitanului. Pierre Laffite, care nu luase parte la atac, rămânând la cârma navei pirat, s-a dovedit a fi un om foarte deosebit de fratele său; era mai grosolan, robust, brutal, cu părul deschis la culoare şi jumătate de faţă paralizată în urma unui atac de apoplexie. Îi plăcea să mănânce şi să bea în exces şi nu rezista în faţa femeilor, dar de Juliana şi de Isabel nu s-a atins, pentru că Jean îi spusese că afacerile erau mai importante decât plăcerea; fetele astea aveau să le aducă nişte bani frumoşi.

Jean păstra mister în jurul originii sale, nimeni nu ştia de unde vine, doar că avea treizeci şi cinci de ani. Avea purtări rafinate şi delicate, vorbea mai multe limbi, între care franceza, spaniola şi engleza, îi plăcea muzica şi lăsa mulţi bani la opera din New Orleans. Deşi avea succes la femei, nu se repezea la ele precum frate-său, preferând să le curteze răbdător; era galant, jovial, mare dansator şi îi plăcea să spună glume, majoritatea inventate pe loc. Simpatia lui pentru cauza americană a devenit legendară, căpitanii săi

ştiau că „cine atacă un vas american, moare”. Cei trei mii de oameni care erau sub comanda sa îi spuneau *boss*. Manipula marfă de milioane care era transportată în bărci şi pirogi pe canalele întortocheate din delta fluviului Mississippi. Nimeni nu cunoştea zona aşa bine ca el şi oamenii lui, autoritățile n-aveau cum să-i controleze sau hăituiască. Prada pirateriei era vândută la doi paşi de New Orleans, într-un fost loc sacru al indienilor, numit Templul. Proprietari de plantații, creoli bogați sau mai puțin bogați, chiar şi rudele guvernatorului cumpărau acolo tot ce voiau, fără să plătească impozite, la prețuri rezonabile şi într-o ambianță veselă de sărbătoare. Tot acolo se făcea licitația de sclavi, pe care-i cumpăra ieftin în Cuba şi-i vindea scump în statele americane, unde traficul de negri era interzis, nu şi sclavia. Laffite punea afişe peste tot: VENIȚI CU TOȚII LA BAZARUL ŞI LA LICITAȚIA DE SCLAVI A LUI JEAN LAFFITE DE LA TEMPLU! ÎMBRĂCĂMIN-TE, BIJUTERII, MOBILĂ ŞI ALTE ARTICOLE DE PE ŞAPTE MĂRI!

Jean le-a invitat pe cele trei femei la o gustare, dar ele au refuzat să iasă din cabină. Le-a trimis atunci o tavă cu brânzeturi, răcituri şi o sticlă cu vin spaniol, luată de pe *Madre de Dios*, împreună cu salutările lui respectuoase. Juliana nu şi-l putea scoate din cap şi murea de curiozitate să-l cunoască, dar a socotit mai înțelept să nu apară.

Diego a rămas deci patruzeci de ore sub cerul liber, legat ca un caltaboş, fără să primească mâncare. I s-a luat de la gât medalionul „Dreptății”, a fost uşurat de puținii bani din buzunar, iar când se agita prea tare primea puțină apă şi lovituri de picior. Jean Laffite a venit de vreo două ori să-i spună că pe insulă o s-o ducă mai bine şi să-i scuze pe oamenii lui; n-aveau educație şi nu ştiau să se poarte cu persoanele fine.

Diego a înghițit ironia, dar în sinea lui şi-a spus că, mai devreme sau mai târziu, avea să-i arate el lui. Deocamdată trebuia să rămână în viață, fără el, fetele De Romeu ar fi fost pierdute. Auzise el de orgiile cu băutură, sex şi sânge la care se dedau pirații în sălaşul lor după ce reveneau victorioşi

dintr-o expediție, auzise de chinurile la care erau supuse femeile, de trupurile violate, mutilate şi îngropate în nisip. Încerca să nu se gândească la asta, ci doar la modalitatea de a scăpa, dar imaginile îl torturau. Şi nici presimțirea cea rea nu-l părăsea; precis că era legată de tatăl său, nu era nici o îndoială. De câteva săptămâni nu mai reuşise să comunice cu Bernardo, aşa că încerca s-o facă acum. S-a concentrat, dar telepatia nu funcționa prin efort de voință, mesajele nu mai erau sub controlul lor. Tăcerea asta lungă, atât de rară între ei, era şi ea de rău augur. Se întreba ce-o fi în Alta California, ce-or fi făcând Bernardo şi părinții lui.

Grande Isle, în Barataria, unde frații Laffite îşi aveau imperiul, era întinsă, umedă, netedă şi avea, la fel ca toată regiunea, o aură de mister şi decadență. Natura capricioasă şi caldă, care trecea de la un calm bucolic la uraganele devastatoare, îndemna la mari pasiuni. Totul se strica repede, de la vegetație şi până la sufletul omenesc. În perioada cu vreme bună, ca atunci când au ajuns ei, o briză caldă aducea parfumul dulceag al florilor de portocal, dar cum înceta să bată vântul, cum se instaura o zăpuşeală de plumb. Piraților au debarcat prizonierii şi i-au escortat la locuința lui Jean Laffite, aflată pe un promontoriu şi înconjurată de o pădure de palmieri şi stejari răsuciți, cu frunzele arse de roua marină. Aşezarea piraților, apărată de vânt de o perdea deasă de arboret, abia se vedea prin frunziş. Florile de leandru puneau pete de culoare. Casa lui Laffite avea două etaje, era în stil spaniol, cu storuri la ferestre şi o mare terasă care dădea spre mare, făcută din cărămizi acoperite cu un amestec de ipsos şi scoici mărunțite. Nici gând să semene cu o peşteră, aşa cum îşi închipuisem prietenii noştri; era curată, bine organizată, ba chiar luxoasă. Odăile erau mari şi răcoroase, vederea de pe balcon era spectaculoasă, duşumelele de lemn ca lămâia străluceau, pereții erau proaspăt zugrăviți, pe mese erau vaze cu flori, tăvi cu fructe şi carafe cu vin. Două sclave negre au condus femeile la camerele lor. Diego a primit apă să se spele şi cafea, apoi a fost condus la terasa unde Jean Laffite se

odihnea într-un hamac roşu, zdrăngănind la un instrument de coarde, cu ochii pierduți în depărtare şi însoțit de doi papagali viu colorați. Diego a fost uimit de contrastul dintre reputația proastă a omului şi aspectul său rafinat.

— Domnule De la Vega, puteți alege între a fi prizonierul sau oaspetele meu. Ca prizonier, aveți dreptul de a încerca să evadați, iar eu am dreptul să vă împiedic prin orice mijloc.

Ca oaspete, veți fi bine tratat până soseşte răscumpărarea, însă legile ospitalității vă obligă să-mi respectați casa şi să ascultați de mine. Ne-am înțeles?

— Înainte de a vă răspunde, domnule, trebuie să ştiu ce aveți de gând cu surorile De Romeu, care sunt în grija mea.

— Erau, domnule, nu mai sunt. Acum sunt în grija mea. Iar soarta lor depinde de răspunsul tatălui vostru.

— Dacă accept să vă fiu oaspete, de unde ştiți că n-o să încerc să fug?

— Pentru că n-o să vreți să plecați fără fetele De Romeu şi pentru c-o să-mi dați cuvântul de onoare că n-o să încercați.

— Îl aveți, căpitane Laffite, a rostit Diego, resemnat.

— Perfect. Peste o oră, vă rog să veniți să cinăm împreună cu prietenele dumneavoastră. Cred că bucătarul meu n-o să vă dezamăgească.

În timpul ăsta, femeile treceau prin nişte clipe cam ciudate. Mai întâi, nişte bărbați le aduseseră în cameră nişte căzi pe care le-au umplut cu apă, apoi trei sclave tinere au venit cu săpun şi perii, sub ordinele unei femei înalte şi frumoase, cu trăsături cizelate, gât lung şi un turban mare pe cap, care o făcea să fie şi mai înaltă. S-a prezentat în franceză ca madame Odilia şi le-a dat de înțeles că ea conducea în casa Laffite. Le-a sugerat prizonierelor să lepede hainele şi să facă o baie. Nici una din ele nu se dezbrăcase în viața ei, obişnuiau să se spele pudic pe sub o cămaşă uşoară de bumbac.

Nazurile Nuriei le-au făcut pe sclave să pufnească în râs, iar pe doamna cea înaltă să spună că nu se moare dintr-o baie.

Lui Isabel i s-a părut logic şi s-a despuiat pe dată, imitată de Juliana, care-şi acoperea părţile ruşinoase cu mâinile. Ceea ce le-a făcut din nou să râdă pe africane, care comparau acum pielea lor ca lemnul de abanos cu albeaţa de faianţă a fetelor.

Pe Nuria, care urla de tremurau pereţii, au dezbrăcat-o cu forţa.

Au fost băgate în albii şi săpunite din cap până-n picioare.

După primul şoc, experienţa s-a dovedit chiar plăcută. Sclavele le-au luat hainele şi le-au adus în schimb rochii somptuoase de brocart, nepotrivite pentru clima asta caldă. Erau în stare bună, deşi se vedea că mai fuseseră purtate; una era pătată de sânge la poale. Ce soartă avusese oare cea care o purtase? Tot prizonieră să fi fost? Mai bine să nu se gândească la asta şi nici la ce le aştepta pe ele. Isabel a dedus că graba cu care fuseseră despuiate se datora lui Laffite, care voia să fie sigur că n-ascund nimic în haine. Dar se pregătiseră pentru această eventualitate.

Până la cină, Diego şi-a zis să profite de libertatea condiţionată pe care i-o oferea corsarul şi a ieşit să se plimbe.

Satul piraţilor era format din oameni veniţi din toată lumea.

Unii locuiau împreună cu nevestele şi copiii în colibe acoperite cu ramuri de palmier, cei care n-aveau familie rătăceau de colo-colo. Existau locuri unde puteai mânca bunătăţi franţuzeşti sau creole, erau baruri şi bordeluri, dar şi prăvălii şi ateliere. Oamenii ăştia de diverse rase, limbi, religii şi obiceiuri aveau în comun simţul feroce al libertăţii, dar se supuneau legilor din Barataria pentru că li se păreau potrivite, iar sistemul era democratic. Totul se decidea prin vot, aveau până şi dreptul să-şi aleagă şi să-şi destituie căpitanii. Regulile erau clare; cine molesta o femeie străină era dus pe o insuliţă pustie doar cu un ulcior cu apă şi un pistol încărcat; furtul se pedepsea cu biciul; asasinatul, cu spânzurătoarea.

Nu exista supunere oarbă în fața unui şef, decât în larg, în timpul unei acțiuni războinice, dar trebuia să te supui legilor sau să plăteşti consecințele. Dacă pe vremuri fuseseră criminali, aventurieri sau dezertori de pe vasele de război şi marginalizați, acum se mândreau că aparțin unei comunități. Se îmbarcau doar cei mai apți pentru mare, ceilalți făceau fierărie, erau bucătari, creşteau animale, reparau ambarcațiunile, construiau case şi pescuiau. Diego a văzut femei şi copii, a văzut bolnavi sau bărbați cu câte un picior amputat, a aflat că veteranii, orfanii şi văduvele primeau protecție. Dacă un marinar îşi pierdea un picior sau o mână pe mare, era recompensat cu aur. Prada se împărțea cu dreptate între bărbați, se dădea ceva văduvelor, celelalte femei nu prea contau. Erau prostituate, sclave răpite în urma atacurilor; existau şi femei libere, puține însă, care veniseră aici prin propria lor decizie.

Pe plajă, Diego a dat de vreo douăzeci de bețivani care, la lumina focurilor aprinse, se luptau din plăcere şi alergau după femei. A recunoscut pe unu care asaltaseră *Madre de Dios* şi şi-a zis că era momentul să-şi recupereze medalionul pe care unul dintre aceştia i-l smulsese de la gât.

— Domnilor, vă rog să mă ascultați!

Cei mai treji l-au auzit şi au venit în jurul lui, în timp ce femeile profitau pentru a-şi aduna țoalele şi a pleca. Diego s-a văzut înconjurat de mutre de bețivi, de ochi injectați şi guri fără dinți, care începeau să-l insulte, de gheare care se îndreptau spre cuțit. Nu le-a dat timp să se organizeze.

— Am chef să mă distrez puțin. Vrea careva să se bată cu mine?

I-a răspuns un cor entuziast şi cercul s-a strâns şi mai mult, acum simțea mirosul lor de sudoare, alcool, tutun şi usturoi.

— Unul câte unul, vă rog. Am să-ncep cu viteazul care mi-a luat medalionul, apoi am să vă bat pe toți, pe rând. Ce părere aveți?

Câțiva s-au trântit pe nisip, tăvălindu-se de râs. Ceilalți s-au sfătuit, în fine unul şi-a deschis cămaşa jegoasă sub care

era medalionul, gata să se bată cu acest muțunache cu mâini de muiere şi care mai mirosea încă a lapte. Diego a vrut să se asigure că de medalionul lui era vorba, aşa că acela şi l-a scos şi l-a fluturat în fața lui.

— Ai grijă de el, amice, că ți-l zbor când nici nu prinzi de veste, l-a provocat Diego.

Piratul a desprins de la brâu un pumnal încovoiat şi s-a scuturat imediat de aburii băuturii, în timp ce oamenii le făceau loc. S-a repezit la Diego, care-l aştepta bine proțăpit în nisip. Nu degeaba învățase metoda secretă de luptă a „Dreptății". L-a primit cu trei mişcări simultane; i-a deviat mâna în care ținea pumnalul, s-a tras într-o parte şi s-a ghemuit, profitând de elanul piratului. Acesta s-a dezechilibrat, iar Diego l-a ridicat cu ajutorul umărului, aruncându-l în sus şi răsucindu-l. De cum l-a văzut căzut pe spate, i-a pus piciorul pe mână şi l-a dezarmat. Apoi s-a întors către spectatori şi a făcut o mică reverență.

— Unde mi-e medalionul? a întrebat, privindu-i pe rând.

S-a dus la cel mai corpolent şi i-a spus că ştia că-l ținea ascuns. Omul a vrut să scoată pumnalul, dar l-a oprit cu un gest şi i-a cerut să-şi scoată tichia. Dezorientat, piratul s-a supus, atunci Diego a vârât mâna şi a scos medalionul. Ceilalți au rămas mască, nu ştiau dacă să râdă sau să-l atace, hotărând în cele din urmă că obrăznicătura asta merita o lecție.

— Ce, toți contra unul? Nu vi se pare o laşitate? a zis Diego, care se învârtea cu pumnalul pregătit, gata să sară.

— Domnul are dreptate, ar fi o laşitate nedemnă de voi, s-a auzit un glas.

Era Jean Laffite, amabil şi surâzător, dar cu mâna pe pistol. L-a luat pe Diego de braț şi-au plecat calmi, nederanjați de nimeni.

— Medalionul ăsta trebuie că e tare valoros, dacă ți-ai riscat viața pentru el.

— Mi l-a dat bunicuța pe patul de moarte. Cu el pot să-mi răscumpăr libertatea şi pe cea a prietenelor mele, căpitane.

— Mă tem că nu valorează chiar atât.

— Poate că răscumpărarea noastră nici n-o să ajungă; California e departe, se poate întâmpla o nenorocire pe drum. Dacă-mi permiteți, am să mă duc la New Orleans să joc cărți. Pun medalionul în gaj şi-am să câştig suficient ca să plătesc răscumpărarea.

— Şi dacă pierzi?

— Atunci aşteptăm răscumpărarea de la tata, dar să ştiți că eu nu pierd niciodată.

— Eşti un tânăr original, cred că avem multe lucruri în comun, a râs piratul.

În aceeaşi seară Diego a primit înapoi sabia Justina şi cufărul cu haine, salvat de la naufragiu de lăcomia unui pirat, care n-a putut să-l deschidă şi a crezut că ascunde ceva de valoare. Cei trei ostatici au cinat în sufrageria lui Laffite, care venise extrem de elegant, în negru, proaspăt ras şi cu părul numai inele. Diego şi-a zis că, prin comparație, costumul lui de Zorro era cam jalnic; trebuia să copieze câteva idei ale corsarului, de pildă eşarfa de la brâu şi mânecile largi ale cămăşii. Cina a constat într-o defilare de feluri de influență africană, caribeană şi cajună, cum li se spunea imigranților veniți din Canada; *gumbo* de raci, fasole roşie cu orez, scoici prăjite, curcan fript cu nuci şi stafide, peşte cu mirodenii şi cele mai bune vinuri furate de pe galioanele franceze, din care amfitrionul abia a gustat. Un ventilator de pânză atârna de tavan şi era pus în acțiune, ca să facă aer şi să gonească muştele, de un negrişor care trăgea de o sfoară; pe balcon, trei muzicanți produceau un amestec irezistibil de ritmuri din Caraibe şi cântece de sclavie. Tăcută ca o umbră, madame Odilia conducea din pragul uşii şi doar din priviri sclavele care serveau.

Pentru prima oară, Juliana îl vedea pe Jean Laffite de aproape. Când acesta s-a aplecat să-i sărute mâna, ea a ştiut că periplul interminabil care o adusese aici ajunsese la capăt. A descoperit de ce nu voise să se mărite cu nici unul din pretendenți, de ce-l respinsese pe Rafael Moncada, care aproape înnebunise şi nu răspunsese avansurilor lui Diego timp de cinci ani. Se pregătise toată viața pentru ceva care în

romanele ei romantice se chema „săgeata lui Cupidon”. Căci cum altfel putea descrie amorul acela subit? Era o săgeată în piept, o durere ascuțită, o rană. (Iertați-mă, iubiți cititori, pentru limbajul ăsta ridicol, dar să ştiți că în spatele clişeelor sunt mari adevăruri.) Privirea întunecată a lui Laffite s-a adâncit în apa verde a ochilor ei, mâna lui cu degete lungi i-a atins mâna. Juliana s-a clătinat, gata să cadă; nici o noutate, aşa făcea când era pradă emoțiilor. Isabel şi Nuria au crezut că era o reacție de teamă în fața corsarului, era plauzibil, dar Diego şi-a dat seama că ceva iremediabil îi răsturna soarta.

În comparație cu Jean Laffite, Moncada şi toți ceilalți erau neînsemnați. Madame Odilia a constatat şi ea efectul pe care îl avea corsarul asupra fetei, ca şi Diego şi a intuit că era ceva grav.

Laffite i-a condus la masă şi s-a aşezat în capul mesei, începând o conversație amabilă. Juliana îl privea ca hipnotizată, însă el îi evita privirea dinadins, astfel că Isabel şi-a pus întrebarea dacă nu cumva îi lipsea ceva corsarului. Poate că-şi pierduse bărbăția într-o bătălie, se mai întâmplă, ajunge un glonț rătăcit sau o lovitură întâmplătoare şi partea cea mai interesantă a unui bărbat rămâne un fel de smochină uscată. Nu altfel se explica indiferența cu care se purta cu soră-sa.

— Vă mulțumim pentru ospitalitate, domnule Laffite, chiar dacă e cu forța, totuşi nu cred că această comunitate de pirați ar fi locul cel mai potrivit pentru domnişoarele De Romeu, a spus Diego, calculând că Juliana trebuia scoasă rapid de acolo.

— Şi ce propui, domnule De la Vega?

— Am auzit de Mănăstirea Ursulinelor din New Orleans; domnişoarele ar putea aştepta acolo până sosesc veştile de la tata...

— Mai bine moartă decât cu călugărițele! De aici nu mă mişc! l-a întrerupt Juliana cu o vehemență neobişnuită.

Toți ochii s-au întors spre ea. Se înroşise, era înfierbântată şi transpirată în rochia grea. Expresia de pe chip era neîndoielnică; era gata să-l ucidă pe cel care ar fi dus-o de

lângă piratul ei. Diego a deschis gura să spună ceva, n-a ştiut ce, a închis-o la loc. Jean Laffite a primit replica Julianei ca pe un mesaj dorit şi temut, ca pe o mângâiere. Încercase s-o evite, repetându-şi exact ce-i spunea dintotdeauna fratelui său Pierre, că afacerile sunt mai importante decât plăcerea, dar era limpede că fata era la fel de subjugată ca şi el. Atracția devastatoare îl zăpăcea, căci se lăuda că ştie să-şi păstreze mintea limpede. Nu era impulsiv şi era obişnuit cu compania femeilor frumoase. Prefera metisele, mulatrele faimoase pentru grația şi frumusețea lor, antrenate pentru a satisface capriciile cele mai secrete ale unui bărbat. Albele i se păreau arogante şi complicate, se îmbolnăveau des, nu ştiau să danseze şi nu erau grozave la pat, pentru că nu voiau să-şi strice coafura. Însă spanioloaica asta cu ochi de pisică era altfel. Putea rivaliza în frumusețe cu celebrele creole din New Orleans şi, după cum se părea, nevinovăția ei curată nu era o piedică pentru inima ei pasională. A suspinat pe ascuns, încercând să nu se abandoneze capcanelor imaginației.

Restul serii s-a scurs de parcă ar fi stat cu toții pe ace. Conversația trena. Diego se uita la Juliana, aceasta la Laffite, iar ceilalți priveau în farfurie cu mare atenție. Căldura era sufocantă în casă, astfel că după masă corsarul i-a poftit pe terasă să bea ceva răcoritor. Acolo atârna un evantai din frunze de palmier, acționat de un sclav. Laffite şi-a luat chitara şi-a început să cânte cu glas plăcut, până când Diego a spus că erau obosiți şi se duceau la culcare. Juliana l-a fulgerat cu o privire mortală, dar n-a avut curaj să refuze.

Nimeni n-a dormit. Noaptea, cu concertul ei de broaşte şi zgomotul îndepărtat al tobelor, trecea îngrozitor de încet.

Fără să se mai poată stăpâni, Juliana le-a mărturisit celorlalte secretul ei, în catalană, ca să nu priceapă sclava care avea grijă de ele.

— Acum ştiu ce e dragostea. Vreau să mă mărit cu Jean Laffite.

— Sfântă Fecioară, îndură-te de noi, s-a închinat Nuria.

— Deocamdată eşti prizoniera, nu logodnica lui. Cum vei rezolva această mică dilemă? a vrut să ştie Isabel, destul de geloasă, căci şi pe ea o impresionase corsarul.

— Sunt gata de orice, nu pot trăi fără el, a răspuns sora ei, cu ochi de nebună.

— Asta n-o să-i placă lui Diego.

— Diego nici nu contează! Tata s-o fi răsucind în mormânt, dar nu-mi pasă!

Neputincios, Diego asista la transformarea iubitei sale. În cea de-a două zi de captivitate în Barataria, Juliana şi-a făcut apariția mirosind a săpun, cu părul lăsat liber pe spate şi într-o rochie uşoară pe care i-o dăduse o sclavă şi care-i punea nuni în valoare. Aşa a venit la masa de prânz, pe care madame Odilia aşezase o mâncare copioasă. Jean Laffite o aştepta şi, după strălucirea din ochii lui, era limpede că prefera stilul informal modei europene, insuportabilă în această climă. A salutat-o din nou cu o sărutare de mână, de data asta mult mai apăsată decât cu o zi în urmă. Servitoarele au adus sucuri de fructe cu gheață transportată pe râu în lăzi cu rumeguş de pe munții din depărtare, un lux pe care doar cei bogați şi-l puteau permite. Juliana, de obicei mofturoasă, a băut două pahare şi a devorat lacom din tot ce era pe masă, însuflețită şi vorbăreață. Lui Diego şi lui Isabel li se frângea inima, în timp ce cei doi vorbeau aproape în şoaptă. Din ce-au reuşit să audă şi-au dat seama că Juliana tatona terenul şi uza de armele seducției pe care nu le folosise niciodată până atunci. Îi explica, chicotind şi clipind din gene, că ei şi soră-sii nu le-ar fi prins rău anumite lucruri. Pentru început, o harpă, un pian şi partituri muzicale, de asemenea cărți, de preferință romane şi poezii, cât şi haine uşoare. Pierduse tot ce avea – „şi din a cui vină, oare?" – a întrebat făcând o mică strâmbătură. Mai voiau şi libertate ca să se plimbe prin împrejurimi şi o anumită intimitate, erau deranjate de supravegherea permanentă a sclavelor. „Şi, apropo, domnule Laffite, țin să vă spun că urăsc sclavia, e ceva inuman." El i-a răspuns că dacă se

plimbau singure pe insulă ar fi întâlnit lume vulgară, care nu ştia să se poarte cu nişte domnişoare atât de fine ca ea şi sora ei. Iar rolul sclavelor nu era să le supravegheze, ci să aibă grijă de ele şi să le ferească de țânțarii, şoarecii şi viperele care se vârau prin colțuri.

— Dați-mi o mătură şi rezolv eu problema asta, a replicat cu un zâmbet irezistibil, pe care Diego nu i-l văzuse niciodată.

— Cât despre celelalte lucruri pe care le cereți, domnişoară, toate se găsesc în bazarul meu. După siestă, când se mai răcoreşte un pic, o să mergem cu toții la Templu.

— Noi n-avem bani, dar bănuiesc c-o să plătiți dumneavoastră, că doar ne-ați adus aici cu forța, a mai spus ea cu cochetărie.

— Ar fi o onoare, domnişoară.

— Spuneți-mi Juliana.

Dintr-un colț, madame Odilia urmărea schimbul de galanterii la fel de atentă ca Diego şi Isabel. Prezența ei i-a reamintit lui Jean că nu mai putea continua pe drumul ăsta, avea nişte obligații. Cu un efort supraomenesc, a hotărât să pună cărțile pe masă cu Juliana. A chemat-o cu un gest pe frumoasa cu turban şi i-a şoptit ceva la ureche. Aceasta a plecat şi s-a reîntors după câteva minute, purtând ceva în brațe.

— Madame Odilia e soacra mea, iar acesta e fiul meu Pierre, a rostit Jean Laffite, palid.

Diego a slobozit un strigăt de bucurie, Juliana unul de groază. Isabel s-a ridicat şi madame Odilia i-a arătat ce ținea în brațe. Spre deosebire de femeile normale, care se topesc la vederea plozilor, Isabel nu era încântată de copii, prefera câinii, dar ăsta mic era simpatic, a trebuit să recunoască. Avea nasul cârn şi ochii tatălui său.

— Nu ştiam că sunteți căsătorit, domnule pirat, a spus Isabel.

— Corsar, nu pirat, a corectat-o Laffite.

— Bine, corsar. Putem s-o cunoaştem pe doamna?

— Mă tem că nu. Nici măcar eu n-am văzut-o de câteva săptămâni, e tare slăbită şi nu vede pe nimeni.

— Cum se numeşte?

— Catherine Villars.

— Pe mine mă scuzați, nu mă simt bine, a bâiguit Juliana, gata să leşine.

Diego i-a tras scaunul şi a însoțit-o cu un aer compătimitor, deşi era încântat de întorsătura pe care o luau lucrurile. Ce noroc! Julianei nu-i mai rămânea decât să-şi reevalueze sentimentele. Şi-acum nu era vorba doar că Laffite era un moş de treizeci şi cinci de ani, afemeiat, criminal, contrabandist şi traficant de sclavi, ceea ce o copilă ca Juliana putea trece cu vederea, dar mai avea şi nevastă şi copil. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! Ce mai putea cere?

Pe seară, Nuria a rămas să-i pună comprese reci Julianei pe frunte, iar Diego şi Isabel au mers cu Laffite la Templu.

Au mers cu o barcă cu patru vâslaşi, străbătând un labirint de canale puturoase, cu caimani pe maluri şi şerpi în apă. Din cauza umezelii, părul creț al lui Isabel s-a umflat ca o pernă îndesată. Canalele păreau absolut identice, peisajul era plat, nu vedeai nici un loc mai înalt care să fie un punct de reper în vegetația crescută. Copacii stăteau cu rădăcinile în apă, pe crengi li se formaseră un fel de peruci de muşchi.

Pirații cunoşteau fiecare cotitură, fiecare arbore, fiecare stâncă din decorul coşmaresc şi înaintau fără ezitare. La locul numit Templul, au văzut ambarcațiunile joase cu care pirații îşi transportau marfa şi pirogile şi bărcile unor clienți, deşi majoritatea venea pe uscat, călare sau în trăsuri dichisite. Toată crema societății îşi dăduse întâlnire aici, de la aristocrați până la curtezanele de culoare. Sclavii întinseseră prelate sub care se odihneau stăpânii lor şi îi serveau cu mâncare şi vin, în timp ce doamnele umblau prin bazar, cercetând produsele. Pirații îşi strigau marfa, țesături din China, căni de argint din Peru, mobilă de la Viena, bijuterii de peste tot, dulciuri, articole de cosmetică – nimic nu lipsea din iarmarocul acela, iar tocmeala făcea parte din distracție.

Pierre Laffite era deja acolo, cu o lampă cu ciucuri de cristal în mână şi anunțând în gura mare că tot stocul era în lichidare, prețurile erau mici, cumpărați, *messieurs et mesdames*, că n-o să mai găsiți o ocazie ca asta. Sosirea lui Jean şi a însoțitorilor săi a trezit murmure de curiozitate. Câteva femei s-au apropiat de chipeşul corsar, ascunse pe jumătate sub umbreluțele vesele de soare, printre ele era şi soția guvernatorului. Bărbații şi-au ațintit ochii la Isabel, amuzați de părul ei rebel, asemănător muşchiului de pe copaci. În comunitatea albilor, bărbații erau de două ori mai numeroşi decât femeile, astfel că orice chip nou era binevenit, chiar şi unul mai neobişnuit precum cel al lui Isabel. Jean a făcut prezentările, fără nici un fel de amănunte asupra modului în care făcuse rost de noii săi „prieteni", după care s-a apucat să caute obiectele cerute de Juliana, deşi ştia că nici un cadou nu putea s-o împace după lovitura primită atât de brutal când aflase de Catherine.

Dar n-avea încotro, atracția reciprocă trebuia retezată din rădăcină, înainte de a-i distruge pe amândoi.

În Barataria, Juliana zăcea în pat, topită de umilință şi amor nebun. Laffite aprinsese în ea o flacără diabolică, iar acum lupta din răsputeri împotriva tentației de a i-l sufla lui Catherinei Villars. Singura soluție care-i trecea prin minte era să intre ca novice la Mănăstirea Ursulinelor şi să-şi sfârşească zilele îngrijind bolnavii de variolă din New Orleans, aşa cel puțin respira acelaşi aer ca Jean. Nu voia să vadă pe nimeni, era neliniştită şi cuprinsă de ruşine, avea senzația că pe sub piele i se plimbă un milion de furnici, se scula, se plimba, se culca iar, se zvârcolea între cearşafuri. Se gândea la copil, la micuțul Pierre şi plângea şi mai abitir. „Nici o supărare nu ține o sută de ani, fetițo, o să treacă şi nebunia asta, nici o femeie normală la cap nu se amorezează de un pirat", încerca s-o consoleze Nuria. Tocmai atunci a intrat madame Odilia. Venea să vadă cum se mai simte; aducea pe o tavă un pahar cu vin şi nişte biscuiți. Juliana şi-a zis că avea ocazia să afle mai multe detalii, aşa că şi-a înghițit lacrimile şi mândria şi a început o conversație.

— Puteți să-mi spuneți, *madame*, vă rog, Catherine e sclavă?

— Fiica mea e la fel de liberă ca şi mine. Mama mea e regină în Senegal, la fel cum aş fi şi eu acolo. Tatăl meu şi tatăl fiicelor mele erau albi, proprietari de plantații de zahăr din Santo Domingo. A trebuit să fugim în timpul răscoalei sclavilor, a răspuns madame Odilia plină de mândrie.

— Dar am înțeles că albii nu se pot căsători cu persoane de culoare...

— Albii se căsătoresc cu albe, dar adevăratele lor femei noi suntem. N-avem nevoie de binecuvântarea unui preot, ne ajunge dragostea. Jean şi Catherine se iubesc.

Juliana a început să plângă din nou; Nuria a ciupit-o ca să se stăpânească, dar fără efect. A rugat-o pe madame Odilia să-i permită s-o vadă pe Catherine, poate că astfel ar fi putut rezista împunsăturilor dragostei.

— Asta nu se poate. Beți-vă vinul, domnişoară, o să vă facă bine.

După care a plecat. Însetată, Juliana a băut paharul din patru înghițituri; la scurt timp, a adormit buştean. Treizeci şi şase de ore în şir. Vinul drogat n-a vindecat-o de patimă, dar i-a dat curaj să înfrunte viitorul. Madame Odilia intuise bine. S-a trezit cu dureri în oase, dar cu mintea limpede, hotărâtă să renunțe la Jean Laffite.

Corsarul se hotărâse şi el să şi-o scoată pe Juliana din inimă şi să caute un loc în care s-o instaleze, cât mai departe de casa lui, ca să nu-l mai chinuiască. Fata îl evita, nu venea la masă, dar o ghicea în spatele pereților. I se părea că-i vede silueta pe un culoar, că-i aude glasul pe terasă, că-i simte parfumul, dar era doar o umbră, sau o pasăre, sau aroma mării adusă de vânt. O căuta instinctiv, ca un animal de pradă, cu toate simțurile în alertă. Mănăstirea Ursulinelor era o idee proastă, echivala cu a o condamna la închisoare. Dar el cunoştea câteva creole din New Orleans care-ar fi putut s-o găzduiască, însă exista riscul ca astfel să fie dată în vileag situația ei de ostatică, iar dacă prindeau de veste

autoritățile americane, ar fi avut probleme serioase. Sigur, putea mitui judecătorul, nu însă şi guvernatorul; ar fi fost de ajuns o vorbă de-a lui şi pe capul său iar s-ar fi pus un preț. I-a trecut prin minte să renunțe la răscumpărare şi să-i trimită pe captivi în California; scăpa de necazuri, dar pentru asta avea nevoie de acordul fratelui său, al celorlalți căpitani şi al piraților; iată inconvenientele unei democrații. Se gândea la Juliana şi o compara cu dulcea şi supusa lui Catherine, care-i fusese soție de la paisprezece ani şi acum era mama micuțului Pierre.

Catherine merita iubirea lui necondiționată. Îi era dor de ea.

Numai despărțirea lor îndelungată era de vină pentru că se îndrăgostise de Juliana, dacă ar fi dormit cu ea în pat, asta nu s-ar fi întâmplat. Dar după ce născuse băiatul, Catherine se topea pe picioare. Ca ultimă soluție, madame Odilia o dăduse în grija unor vindecătoare africane din New Orleans.

Laffite nu se opusese, căci doctorii nu-i mai dădeau nici o şansă. La o săptămână după naştere, când Catherine nu mai scăpa de febră, maică-sa spusese că fusese deocheată de o rivală geloasă şi că singurul leac era magia. Au dus-o la Mane Laveau, mare preoteasă voodoo. Au ajuns într-o pădure deasă, departe de plantațiile de trestie de zahăr ale albilor, un loc ascuns între grinduri şi mlaştini, unde spiritele erau chemate în sunetul tobelor. La lumina focurilor şi a torțelor, oficianții dansau cu măşti de animale şi demoni, cu trupurile vopsite cu sânge de cocoş. Tobele mari vibrau, făcând să freamăte frunzişul şi înfierbântând sângele sclavilor. O energie prodigioasă punea în legătură oamenii, zeii şi natura, participanții se topeau într-o singură ființă, nimeni nu scăpa de vrajă. În mijlocul cercului, pe o cutie în care se afla un şarpe sacru, dansa Mane Laveau, superbă, frumoasă, strălucind de sudoare, aproape goală şi însărcinată în nouă luni, gata să nască. Era în transă, se agita lipsită de orice control, se răsucea, îşi legăna pântecul dintr-o parte în alta şi bolborosea într-o limbă uitată. Cântecul se auzea când mai tare, când mai încet, precum

valurile, recipientul cu sânge de sacrificiu trecea din mână în mână, ca să bea toți. Tobele îşi accelerau bătaia, bărbații şi femeile se prăbuşeau în convulsii, se transformau în animale, păşteau, muşcau şi zgâriau, unii leşinau, alții se pierdeau perechi-perechi în pădure. Madame Odilia i-a explicat lui Jean că în religia voodoo, ajunsă în Lumea Nouă în inima sclavilor aduşi din Dahomey şi Yoruba, erau trei zone legate între ele: a celor vii, a celor morți şi a celor încă nenăscuți. Ceremoniile lor cinsteau pe strămoşi, chemau zeii şi cereau libertate. Preotesele făceau farmece, înfigeau ace cu gămălie în păpuşi ca să provoace bolile şi foloseau *gris-gris* şi prafuri magice ca să vindece relele, dar nimic din toate astea nu i-a fost de ajutor lui Catherine.

Cu toate că era prizonierul şi rivalul în amor al lui Laffite, Diego nu putea să nu-l admire. Corsarul era lipsit de scrupule şi de milă, însă cavalerul era neîntrecut în purtări, cultură şi farmec. Această dublă personalitate îl fascina pe Diego, căci şi el dorea ceva asemănător cu Zorro. În plus, Laffite era unul dintre cei mai buni spadasini pe care-i cunoscuse, doar Manuel Escalante se putea compara cu el. Diego era onorat să exerseze cu Jean. În săptămânile petrecute acolo, tânărul nostru a văzut cum funcționează o democrație, un concept care până atunci fusese o noțiune abstractă pentru el. În noua națiune americană, bărbații albi controlau democrația, în Grande Isle o exercitau cu toții, în afară de femei, firește.

Ideile lui Laffite i se păreau demne de considerație. Susținea, de pildă, că cei puternici inventau legi care să le păstreze privilegiile şi prin care să exercite controlul asupra celor săraci şi nemulțumiți, drept care ar fi fost de-a dreptul stupid din partea lui să le respecte. Impozitele, de exemplu, pe care în cele din urmă tot săracii le plăteau, în timp ce bogații se descurcau şi le evitau. Susținea că nimeni, cu atât mai puțin guvernul, nu putea să-i ia ceva din al său. Diego i-a atras atenția că existau oarece contradicții; Laffite pedepsea furtul cu biciul, însă imperiul său economic se baza pe piraterie, o formă de furt superioară. Corsarul i-a

replicat că nu lua niciodată de la săraci, doar de la bogați. Nu era un păcat, ci o virtute să uşurezi corăbiile imperiale de ceea ce furaseră cu prețul sângelui şi al biciului din colonii. Pusese mâna pe armele pe care căpitanul Santiago de León le ducea trupelor regaliste din Mexic şi-avea să le vândă la un preț rezonabil insurgenților din aceeaşi țară, operațiune care i se părea de o corectitudine ireproşabilă.

Laffite l-a luat pe Diego la New Orleans, un oraş croit pe măsura corsarului, mândru de decadența lui, aventuros, iubitor de viață, schimbător şi furtunos. Peste el treceau războaiele cu englezii şi indienii, uragane, inundații, incendii şi epidemii, dar nimic nu-i clintea splendoarea. Era unul dintre principalele porturi ale Americii, de unde plecau tutun, cerneală şi zahăr şi veneau tot soiul de mărfuri. Populația cosmopolită convietuia fără să ia în seamă zăpuşeala, țânțarii, mlaştinile şi mai ales legile. Muzică, băutură, bordeluri, tripouri şi case de joc, de toate găseai pe străzile unde viața începea la apusul soarelui. Diego se instala în Piața Armelor ca să observe mulțimea; negri cu coşuri cu portocale şi banane, femei care ghiceau norocul şi vindeau fetişuri voodoo, păpuşari, dansatori, muzicanți. Vânzătoarele de dulciuri, cu turban şi şorț albastru, purtau tăvi cu prăjituri cu ghimbir, miere şi nuci. La tarabe puteau cumpăra bere, scoici proaspete, creveți. Nu lipseau beţivanii care făceau scandal, alături de cavaleri eleganți, stăpâni de plantații, comercianți şi funcționari. Măicuțele şi preoții se amestecau cu prostituatele, soldații, banditii şi sclavii. Faimoasele metise se lăsau admirate defilând în pas lent, provocând complimentele bărbaților şi privirile ostile ale rivalelor. Nu purtau bijuterii şi nici pălării, interzise prin lege ca să dea satisfacție albelor, care însă nu puteau rivaliza cu ele. Nici n-aveau nevoie de aşa ceva, se spunea că sunt cele mai frumoase din lume, cu pielea lor aurie, trăsăturile fine, ochii mari şi părul ondulat. Erau însoțite în permanență de mamele sau guvernantele lor, care nu le scăpau din ochi. Catherine Villars fusese una dintre aceste splendori creole. Laffite o cunoscuse la unul din balurile pe care le organizau

mamele pentru a-şi prezenta fiicele bărbaților bogați, încă o modalitate de a-şi bate joc de legile absurde, după cum i-a explicat corsarul lui Diego.

Femeile albe lipseau, cele de culoare prisoseau, nu trebuia să fii matematician ca să descoperi rezolvarea dilemei, cu toate astea, căsătoriile mixte erau interzise. Aşa se păstra ordinea socială, se garanta puterea albilor şi populația de culoare era ținută supusă, ceea ce nu-i împiedica pe albi să aibă concubine creole. Metisele găsiseră o soluție convenabilă pentru toți. Îşi creşteau fiicele experte în treburile casnice şi în artele seducției, lucru nebănuit de femeile albe, reuşind să le transforme într-o combinație rară de curtezană şi femeie de casă. Le îmbrăcau luxos, dar le învățau să-şi coasă singure rochiile. Erau elegante şi harnice. La baluri, la care nu veneau decât bărbați albi, mamele le găseau acestor fiice pe cineva în stare să le țină aşa cum trebuie. Să întreții o astfel de frumusețe era o mândrie pentru un domn; celibatul şi abstinența nu erau considerate virtuți decât printre puritani, dar din aceştia nu prea găseai la New Orleans. Metisele trăiau în case lipsite de ostentație, însă confortabile şi cu stil, aveau sclavi, îşi educau copiii în cele mai bune şcoli, iar acasă se îmbrăcau ca nişte regine, deşi în lume se purtau cu discreție. Aceste aranjamente se făceau după norme tacite, cu bună-cuviință şi respectând o anume etichetă.

— Cu alte cuvinte, mamele îşi oferă fiicele bogaților, a rezumat Diego, scandalizat.

— Păi nu aşa stau lucrurile mereu? Căsătoria e un aranjament prin care o femeie prestează servicii şi face copii bărbatului care o ține. Aici, o albă are mai puțină libertate de a alege decât o creolă.

— Dar creola rămâne fără protecție în momentul când iubitul ei se căsătoreşte sau îşi alege altă concubină.

— Bărbatul îi lasă o casă şi o pensie şi se ocupă şi de cheltuielile pentru copii. Uneori, ea îşi întemeiază o familie cu un alt creol. Mulți creoli, fii de metise, sunt profesionişti educați în Franța.

— Dar dumneata, căpitane Laffite, ai două familii? a întrebat Diego, cu gândul la Juliana şi la Catherine.

— Viața e complicată, orice se poate întâmpla.

L-a dus pe Diego la cele mai bune restaurante, la teatru, la operă, prezentându-l prietenilor drept „amicul meu din California". Majoritatea erau oameni de culoare, artizani, negustori, artişti sau de alte profesii. A cunoscut şi americani, care trăiau separați de populația creolă şi franceză printr-o linie imaginară care despărțea oraşul.

Prefera să n-o încalce, căci dincolo era o atmosferă moralistă care nu-i convenea. L-a dus pe Diego la mai multe localuri de joc, aşa cum fusese rugat. I s-a părut suspect că băiatul era atât de sigur că va câştiga şi l-a avertizat să nu trişeze, căci asta se pedepsea cu un cuțit între coaste la New Orleans.

Diego nu l-a luat în seamă pentru că presimțirea cea rea nu-i dădea pace. Avea nevoie de bani. Nu-l auzea pe Bernardo atât de limpede ca altădată, însă ştia că îl cheamă. Trebuia să se întoarcă în California, nu doar ca s-o salveze pe Juliana de Laffite, ci şi pentru că era sigur că acolo se întâmplase ceva şi era nevoie de el. Cu medalionul drept capital de pornire, juca în diverse locuri, ca să nu işte bănuieli cu câştigul său neobişnuit. Era uşor pentru el, antrenat în trucuri de iluzionist, să înlocuiască o carte cu alta sau s-o facă dispărută. În plus, avea memorie bună şi talent la numărat; în doar câteva minute ghicea jocul adversarilor. Aşa că nu a pierdut medalionul şi şi-a umplut buzunarele cu bani; în ritmul ăsta, avea să adune repede cei opt mii de dolari americani pentru răscumpărare. Avea şi metodă. La început pierdea, pentru ca ceilalți să prindă curaj, apoi fixa o oră când termina Jocul şi se apuca să câştige. Nu exagera niciodată; în clipa în care cineva devenea cârcotaş, schimba localul. Totuşi, într-o zi n-a vrut să se retragă, căci avusese prea mare noroc.

Ceilalți jucători băuseră mult şi abia distingeau cărțile, dar au avut atâta minte ca să priceapă că Diego trişa. S-a ajuns

la scandal, l-au scos în stradă, gata să-l ia la bătaie. Dar Diego le-a propus ceva ieşit din comun:

— Un moment, domnilor! Sunt gata să restitui banii, pe care l-am câştigat cinstit, celui care e în stare să spargă cu lovituri de cap uşa aia, a spus, arătând poarta groasă cu întăriturii metalice ale prezbiteriului, o clădire colonială de lângă catedrală.

Beţivanii au fost de acord. Tocmai discutau condiţiile competiţiei, când şi-a făcut apariţia un sergent, care în loc să facă ordine s-a oprit să privească scena. L-au rugat să facă pe arbitrul, ceea ce omul a acceptat voios. Din localuri au ieşit muzicanţi care au început să cânte melodii vesele; imediat, piaţa era plină de gură-cască. Se întuneca, sergentul a cerut nişte felinare. Cartoforilor li s-au alăturat şi alţi trecători, cărora sportul cel nou li se părea ceva deosebit de amuzant. Diego a decis că fiecare trebuia să plătească cinci dolari, taxă de participare. Cât ai zice peşte, sergentul a adunat patruzeci şi cinci de dolari, apoi a stabilit ordinea. Muzicanţii au bătut tobele şi primul individ s-a repezit spre uşa prezbiteriului, cu capul înfăşurat într-un tulpan. Impactul l-a lăsat lat. O salvă de aplauze, fluierături şi râsete a salutat isprava. Două creole frumoase au venit să-l aline pe cel prăbuşit la pământ cu un suc, în timp ce al doilea din şir se pregătea să-şi spargă capul, cu acelaşi rezultat ca şi primul. Unii s-au răzgândit în ultima clipă, dar n-au primit înapoi cei cinci dolari. Până la urmă, nimeni n-a reuşit să spargă uşa, iar Diego a rămas cu banii câştigaţi la joc, plus treizeci şi cinci de dolari. Sergentul a primit zece pentru osteneală şi toată lumea a fost fericită.

Sclavii au fost aduşi la proprietatea lui Laffite pe timp de noapte. Fuseseră debarcaţi pe furiş pe plajă şi închişi într-un şopron de lemn; erau cinci bărbaţi tineri, doi mai în vârstă, două fete şi o femeie cu un copil de şase ani care i se lipise de fuste şi altul de câteva luni în braţe. Isabel ieşise pe terasă să se răcorească şi a zărit siluetele care se mişcau în noapte, luminate de câteva torţe. Curioasă, s-a apropiat şi a văzut

mai bine ceata jalnică de oameni în zdrențe. Fetele plângeau, mama păşea tăcută, cu privirile fixe, ca un zombi; cu toții îşi târau picioarele, extenuați şi flămânzi. Erau păziți de trei piraţi înarmaţi din subordinea lui Pierre Laffite, care lăsase „marfa" în şopron şi dăduse fuga să-l anunțe pe Jean, în timp ce Isabel fugea să-i anunțe pe Diego, Juliana şi Nuria. Diego văzuse afişele în oraş, ştia că peste două zile avea loc o licitație de sclavi la Templu.

În decursul şederii lor în Barataria, prietenii noştri avuseseră timp din belşug să se informeze în legătură cu sclavia. Nu puteau fi aduşi din Africa, dar tot se vindeau şi „erau crescuți" în America. Primul impuls al lui Diego a fost să-i elibereze, dar femeile l-au făcut atent că şi dac-ar fi reuşit să pătrundă în şopron, să spargă lanțurile şi să-i convingă să fugă, tot n-ar fi avut unde să se ducă; ar fi fost repede prinşi cu câinii. Singura speranță era să ajungă în Canada, dar asta n-o puteau face singuri. Diego a vrut măcar să vadă în ce condiții stăteau prizonierii. Fără să le spună ce avea de gând, s-a dus şi şi-a pus costumul de Zorro, apoi s-a strecurat afară la adăpostul întunericului. Pe terasă erau frații Laffite, Pierre cu un pahar în mână, Jean fumând, dar dacă voia să audă ce vorbeau, risca să fie descoperit, aşa că şi-a continuat drumul. În fața şopronului ardea o singură torță şi stătea de pază un singur om, cu puşca la umăr. Credea că-l va surprinde, dar cel surprins a fost chiar el, în clipa în care încă unul a apărut brusc în spatele lui.

— Bună seara, *boss*, l-a salutat acela.

Diego s-a întors, gata să se bată, dar omul era relaxat şi amabil. Atunci şi-a dat seama că, în întuneric, îl luase drept Jean Laffite, care se îmbrăca mereu în negru. S-a apropiat şi celălalt pirat.

— Le-am dat să mănânce şi-acum se odihnesc, *boss*. Mâine îi spălăm şi le dăm haine. Sunt sănătoşi, doar bebeluşul are febră. Nu cred s-o mai ducă mult.

— Deschideți uşa, vreau să-i văd, a poruncit Diego în franceză, imitând glasul corsarului.

A rămas în umbră, precauție inutilă, pentru că piraţii nu bănuiau nimic. Le-a spus să rămână afară şi a intrat. Înăuntru ardea un felinar atârnat într-un colț, luminând slab, dar destul pentru a distinge chipurile care-l priveau în tăcere, înspăimântați. Toți, cu excepția copilului şi a bebeluşului, aveau la gât nişte cercuri de fier şi lanțuri la picioare prinse de nişte stâlpi. Diego s-a apropiat făcând gesturi liniştitoare, dar sclavii i-au văzut masca şi au crezut că e un demon, drept care s-au tras cât de departe le permiteau lanțurile. N-a putut vorbi cu ei, nu-l înțelegeau. A dedus că fuseseră aduşi de curând din Africa, era „marfă proaspătă", cum ziceau negustorii de sclavi, nu apucaseră să învețe limba; pesemne că fuseseră aduşi în Cuba, unde fraţii Laffite îi cumpăraseră ca să-i revândă la New Orleans. Suportaseră călătoria pe mare în condiţii sinistre şi fuseseră maltratați pe uscat. Or fi fost din acelaşi sat, din aceeaşi familie? La licitație aveau să fie despărțiți şi n-aveau să se mai vadă nicicând. Suferința îi terminase, păreau nebuni. Diego a ieşit cu o piatră pe inimă. Exact sentimentul pe care-l avusese de mult, în California, când văzuse împreună cu Bernardo cum soldații atacau satul indienilor. Aceeaşi senzație de neputință.

S-a întors şi-a schimbat hainele şi le-a relatat femeilor ceea ce văzuse. Era disperat.

— Cât costă sclavii ăştia, Diego? a întrebat Juliana.

— Nu ştiu exact, dar am văzut listele de licitație la New Orleans şi la un calcul aproximativ cred că fraţii Laffite pot lua cam o mie de dolari pe fiecare bărbat tânăr, opt sute pe ceilalți doi, şase sute pentru fiecare fată şi în jur de o mie pentru mamă şi copii. Nu ştiu dacă copiii se vând separat, au sub şapte ani.

— Cât ar fi în total?

— Cam opt mii opt sute de dolari.

— Ceva mai mult decât răscumpărarea noastră.

— Nu văd legătura.

— Avem bani. Isabel, Nuria şi eu am decis să-i folosim pentru a cumpăra sclavii.

— Cum aveți bani? s-a mirat Diego.

— Avem pietrele prețioase, ai uitat?

— Credeam că vi le-au luat piraţii!

Atunci fetele i-au povestit cum salvaseră modesta lor avere. În timp ce navigau pe corabia corsarilor, Nuria avusese ideea strălucită de a ascunde pietrele înainte ca piraţii să prindă de veste. Le-au înghiţit pe rând cu câte o gură de vin. Nu foarte târziu, diamantele, rubinele şi smaraldele au ieşit intacte pe partea cealaltă a tubului digestiv, au trebuit doar să fie atente la conţinutul oalelor de noapte ca să le recupereze.

Sigur, n-a fost tocmai plăcut, dar funcţionase, iar acum pietrele, bine spălate, erau cusute din nou în brâuri.

— Dar cu asta puteți să vă răscumpărați libertatea!

— Desigur, dar preferăm să eliberăm sclavii, căci chiar dacă banii de la taică-tău nu ajung niciodată, ştim că eşti în stare să-i câştigi trişând la cărți, a replicat Isabel.

Jean Laffite stătea pe terasă, cu o cafea şi o farfurie cu savuroasele *beignets* franţuzeşti în faţă şi trecea cifre într-un registru de socoteli, când Juliana a venit la el cu o batistă înnodată în cele patru colţuri, pe care a pus-o pe masă. Corsarul a ridicat privirile şi i-a sărit inima din piept văzând-o pe cea care îi tulbura nopţile. A deznodat batista şi a scos un strigăt.

— Cât credeți că valorează astea? l-a întrebat ea, îmbujorată, după care i-a spus ce întrebuinţare voia să le dea.

Prima surpriză a lui Laffite a fost să constate că surorile reuşiseră să ascundă pietrele; a doua, că voiau să răscumpere sclavii în loc să se salveze pe ele. Ce-ar zice Pierre şi căpitanii? Dar tot ce dorea acum era să şteargă impresia proastă pe care i-o făcuseră Julianei pirateria şi treaba cu sclavii. Pentru prima dată îi era ruşine de faptele sale. Nu pretindea să-i câştige inima, nu era liber, dar măcar respectul. Banii nu-l interesau nici cât negru sub unghie în

cazul de față, putea să-i recupereze şi avea destui ca să le închidă gura asociaților săi.

— Valorează mult, Juliana. E destul ca să cumperi sclavii, să plăteşti răscumpărarea voastră şi să ajungeți în California. Ajunge şi pentru zestrea amândurora.

Juliana nu-şi imaginase că mâna de pietricele colorate avea să le folosească la atâtea lucruri. A făcut două grămăjoare, una mai mare şi alta mai mică, pe prima a legat-o la loc în batistă şi şi-a băgat-o în decolteu, a doua a lăsat-o pe masă. A dat să plece, dar el s-a ridicat cuprins de tulburare şi a apucat-o de braț.

— Ce ai de gând cu sclavii?

— În primul rând, să le scot lanțurile, pe urmă am să văd cum pot să-i ajut.

— Bine, Juliana, eşti liberă. Am să mă ocup de plecarea voastră cât mai repede. Te rog să mă ierți pentru necazurile prin care ai trecut, nici nu ştii cât îmi doresc să ne fi cunoscut în alte împrejurări. Te rog să primeşti astea ca un cadou din partea mea şi i-a dat înapoi pietrele de pe masă.

Juliana avusese nevoie de toată puterea ei ca să vină să vorbească cu el, iar acum acest gest o dezarma total. Nu era sigură de semnificația lui, dar instinctul îi spunea că sentimentele ei erau împărtăşite; darul era o declarație de dragoste. Corsarul i-a văzut ezitarea, a luat-o în brațe şi a sărutat-o pe gură.

Era primul sărut de dragoste al Julianei şi, cu siguranță, cel mai lung şi mai intens din viața ei. Oricum, cel mai memorabil, aşa cum se întâmplă mereu cu primul. Apropierea piratului, brațele care o strângeau, căldura lui, mirosul bărbătesc, limba pe care i-o simțea în gură au înfiorat-o până în măduva oaselor. Se pregătise pentru clipa asta cu sute de romane de amor, de ani de zile îşi imagina bărbatul predestinat.

Îl dorea pe Laffite cu o patimă nouă, dar cu o certitudine străveche şi absolută. Niciodată nu va iubi un altul, dragostea aceasta interzisă era singura pe care o va avea vreodată.

S-a agățat de el cu ambele mâini, i-a întors sărutul cu aceeaşi pasiune, în timp ce i se frângea inima, căci ştia că era un sărut de adio. Apoi şi-a sprijinit capul de pieptul său, ameţită şi încercând să-şi recapete respiraţia, în timp ce el îi repeta numele într-o şoaptă interminabilă.

— Trebuie să plec.

— Te iubesc din tot sufletul, Juliana, dar o iubesc şi pe Catherine. N-am s-o părăsesc niciodată. Poţi să înţelegi?

— Da, Jean. Ghinionul meu e că m-am îndrăgostit de dumneata şi că n-o să fim niciodată împreună. Dar te iubesc şi mai mult pentru că-i eşti credincios lui Catherine. Deie Domnul să se facă bine şi să fiţi fericiţi...

Jean Laffite a vrut s-o sărute din nou, dar ea a plecat în fugă. Nici unul, în tulburarea lor, n-o văzuse pe madame Odilia, care se uita la ei de la câţiva paşi mai departe.

Juliana era convinsă că viaţa ei se terminase. N-avea rost să mai trăiască fără Jean. Prefera să moară, precum eroinele tragice din literatură, dar nu ştia cum te puteai îmbolnăvi de tuberculoză sau de altă boală elegantă, căci un tifos i se părea nedemn; şi nici să-şi ia singură viaţa, căci ar fi însemnat să se condamne la infern şi nici chiar Laffite nu merita acest sacrificiu. În plus, dacă se sinucidea, Isabel şi Nuria aveau să fie tare mâhnite. Călugăria era singura opţiune, dar ideea de a purta rasă pe căldura din New Orleans nu prea era tentantă. Se întreba ce-ar fi zis răposatul ei tată, care din mila lui Dumnezeu fusese ateu toată viaţa, dacă i-ar fi aflat intenţiile. Tomás de Romeu ar fi preferat s-o vadă măritată cu un pirat decât călugăriţă. Cel mai bine ar fi să plece de aici cât mai repede şi să-şi sfârşească zilele îngrijind de indieni sub ordinele părintelui Mendoza, care părea să fie un om de treabă, din spusele lui Diego. Avea să păstreze ca pe o comoară amintirea sărutării, imaginea lui Jean Laffite, chipul său pătimaş, ochii lui negri ca jadul, pletele date pe spate, gâtul şi pieptul care i se vedeau din cămaşa de mătase neagră, lanţul de aur, mâinile lui puternice pe trupul ei. Nu mai avea nici măcar

mângâierea plânsului. I se uscaseră lacrimile, credea că n-o să mai plângă niciodată.

Şi în timp ce privea plaja prin fereastră şi îndura în tăcere durerea inimii ei sfâşiate, a simţit o prezenţă. Era madame Odilia, mai spectaculoasă ca niciodată, toată în alb, cu un turban de aceeaşi culoare, împodobită cu coliere de ambră, brăţări şi cercei de aur. O regină din Senegal, la fel ca mama ei.

— Te-ai îndrăgostit de Jean, i-a spus pe un ton neutru şi tutuind-o.

— Nu vă faceţi griji, madame, n-am să intervin între fiica şi ginerele dumneavoastră. Am să plec de aici şi mă va uita.

— De ce-ai cumpărat sclavii?

— Ca să le redau libertatea. Puteţi să-i ajutaţi? Am auzit că quakerii protejează sclavii şi îi duc în Canada, dar nu ştiu cum să iau legătura cu aceştia.

— La New Orleans trăiesc mulţi negri liberi; o să-şi găsească de lucru acolo, am eu grijă de asta, a spus regina.

Apoi a cercetat-o o vreme cu ochii ei de culoarea alunei, jucându-se cu boabele de chihlimbar, judecând, calculând. În cele din urmă, privirile i s-au îmblânzit.

— Vrei s-o vezi pe Catherine?

— Da, madame. Şi pe copil, ca să plec cu imaginea amândurora, aşa o să-mi fie mai uşor să văd din California fericirea lui Jean.

Madame Odilia a condus-o în altă aripă a casei, la fel de curată şi dichisită ca şi restul, unde stătea nepoţelul. Parcă era odaia unui prinţ european, minus fetişurile voodoo care-l apărau de deochi. Pierre dormea într-un leagăn de bronz acoperit cu dantele, vegheat de dădacă, o negresă cu sâni mari şi ochi languroşi şi de o fetiţă care punea în mişcare ventilatorul. Bunica a dat dantelele la o parte şi Juliana s-a aplecat să se uite la fiul bărbatului pe care-l adora. I s-a părut delicios. Nu văzuse ea mulţi plozi ca să aibă termen de comparaţie, dar putea să jure că nu era altul mai frumos pe lume.

Avea pe el doar un scutec şi dormea pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute. Cu un semn, madame Odilia i-a dat de înţeles că poate să-l ia din leagăn. Când l-a ţinut în braţe şi i-a mirosit căpşorul aproape chel, i-a văzut zâmbetul ştirb şi i-a atins degeţelele, pietroiul negru din inimă s-a micşorat, s-a fărâmiţat, s-a topit. A început să-l sărute peste tot, pe picioruşele goale, pe burta cu buricul ieşit în afară, pe gâtul umed de transpiraţie şi un râu cald de lacrimi i-a scăldat chipul şi s-a scurs pe trupul micuţului. Nu mai plângea de gelozie pentru ceva ce n-avea să aibă nicicând, ci din pură duioşie. Bunica a aşezat copilul la loc în leagăn şi i-a făcut semn s-o urmeze.

Au trecut prin grădina cu portocali şi oleandri, au lăsat în urmă casa şi-au ajuns pe plajă, unde aştepta un vâslaş să le ducă la New Orleans. Acolo, au trecut repede prin centru şi au traversat cimitirul. Din cauza inundaţiilor, morţii nu puteau fi îngropaţi sub pământ, astfel că cimitirul era un fel de orăşel de mausolee, unele împodobite cu statui de marmură, altele cu grilaje de fier forjat, cupole şi clopotniţe.

Ceva mai încolo era o stradă cu case înalte şi înguste, identice, cu o uşă în mijloc şi câte o fereastră de fiecare parte, supranumite „case de tir”, căci un glonţ tras în uşă traversa toată casa şi ieşea prin uşa din spate fără să se lovească de nici un zid. Madame Odilia a intrat fără să bată. Înăuntru erau mulţi copilaşi de diferite vârste, supravegheaţi de două femei cu şorţuri de americă. Casa era ticsită de fetişuri, borcane cu poţiuni, ierburi care se uscau atârnate de grinzile tavanului, statuete de lemn în care era înfiptă o pădure de ace, măşti şi o mulţime de alte obiecte tipice religiei voodoo. Plutea o aromă dulceagă şi lipicioasă, ca de melasă. Madame Odilia le-a salutat pe femei şi a intrat într-o cameră mică. Juliana a dat cu ochii de o mulatră negricioasă şi înaltă, cu ochi galbeni ca de panteră, lucind de sudoare, cu părul împletit în vreo cincizeci de codiţe pline de panglici şi mărgele colorate, care tocmai alăpta un nou-născut. Era celebra Mane Laveau, preoteasa care dansa duminica

împreună cu sclavii în Piața Congo şi care intra în transă şi personifica zeii în ritualurile sacre din pădure.

— Ți-am adus-o ca să-mi spui dacă e ea, a spus madame Odilia.

Mărie Laveau s-a ridicat şi s-a apropiat de Juliana, cu pruncul la sân. Îşi propusese să facă un copil în fiecare an, cât timp era tânără şi-avea deja cinci. I-a atins fruntea cu trei degete, a privit-o îndelung în ochi. Juliana a simțit o energie formidabilă, ca o lovitură de bici care a scuturat-o din cap până-n picioare. A trecut un minut foarte lung.

— Ea e, a grăit Mărie Laveau.

— Dar e albă, a obiectat madame Odilia.

— Dacă-ți spun că e ea, a repetat preoteasa şi cu asta întrevederea s-a terminat.

Regina din Senegal a dus-o pe Juliana înapoi, au trecut din nou prin cimitir şi prin Piața Armelor, l-au găsit pe vâslaşul care le aşteptase răbdător, fumându-şi pipa. Omul le-a dus pe alt drum în zona mlaştinilor, au intrat în labirintul de canale, grinduri, lacuri, lagune şi insulițe. Pustietatea absolută, miasmele mlaştinii, bruştele lovituri de coadă ale caimanilor, țipetele păsărilor, totul crea o atmosferă de mister şi pericol. Juliana şi-a amintit că nu anunțase pe nimeni de plecarea ei, probabil că Isabel şi Nuria o căutau. Poate că femeia asta avea intenții rele, în definitiv era mama lui Catherine, dar a lepădat repede acest gând. Drumul i se părea prea lung, zăduful o adormea, îi era sete, se însera şi aerul se umplea de țânțari. Dar n-a îndrăznit să întrebe încotro se duceau. Într-un târziu, când se întunecase de-acum, au tras la mal. Vâslaşul a rămas acolo, madame Odilia a aprins un felinar, a luat-o pe Juliana de mână şi a dus-o prin iarba înaltă în care nu se vedea nici o cărare. „Ai grijă să nu calci pe o viperă", a fost tot ce i-a spus. Au mers o vreme, în fine regina a găsit locul.

O poiană înconjurată de copaci înalți, plină de muşchi şi străjuită de două cruci. Nu erau cruci creştine, ci de tip voodoo, care simbolizau intersecția între două lumi, a viilor şi a morților. Se mai găseau acolo măşti şi figurine de zei

africani, sculptate în lemn. La lumina lumi şi a felinarului, scena era de-a dreptul înfricoşătoare.

— Acolo e fiica mea, a spus madame Odilia, arătând spre pământ.

Catherine Villars murise de febră puerperală cu cinci săptămâni în urmă. Nu reuşiseră s-o salveze nici ştiinţa medicală, nici rugăciunile creştine, nici vrăjile şi ierburile magiei africane. Mama ei împreună cu câteva femei îi înveliseră trupul mistuit de infecţie şi hemoragie şi-l aduseseră în acest loc sacru din mlaştină, unde primise un mormânt temporar, până când tânăra moartă ar fi indicat persoana care trebuia s-o înlocuiască. Catherine nu putea permite ca fiul ei să ajungă pe mâinile oricărei femei pe care ar fi ales-o Jean Laffite, a lămurit-o regina din Senegal. Sarcina ei de mamă era să o ajute, de aceea îi ascunsese moartea. Catherine se găsea într-o regiune intermediară, se mişca între două lumi. Juliana nu-i auzise oare paşii în casa lui Laffite? Nu o zărise stând lângă patul ei noaptea? Mirosul de portocală de care era îmbibată insula era parfumul lui Catherine, care în noua ei condiţie îl veghea pe micuţul Pierre şi îi căuta o mamă vitregă potrivită.

Madame Odilia era mirată că fiică-sa străbătuse o jumătate de lume ca să dea de Juliana şi nu-i plăcea că alesese o albă, dar cine era ea ca să se opună? Din regiunea spiritelor, Catherine era capabilă să hotărască mai bine ca oricine ce era mai potrivit, cum îi spusese şi Mane Laveau. „Când va apărea femeia potrivită, am s-o recunosc”, îi promisese preoteasa. Prima intuiţie că de Juliana putea fi vorba a avut-o madame Odilia când văzuse cât de mult îl iubea pe Jean Laffite şi că era gata să renunţe la iubire din respect pentru Catherine, a doua, când fusese mişcată de soarta sclavilor. Acum era mulţumită, i-a spus, pentru că fiică-sa se va odihni împăcată în cer şi va fi înmormântată în cimitir, unde creşterea apelor nu risca să-i târască trupul spre mare.

A fost nevoie să repete unele amănunte, căci Julianei nu-i venea să creadă. Nu pricepea cum fusese în stare să-i

ascundă lui Jean atâtea săptămâni adevărul; cum o să-i explice acum?

Madame Odilia i-a spus că nu era nevoie ca ginerele ei să afle toată povestea, n-avea importanță data exactă; avea să-i spună că murise ieri.

— Dar Jean va dori s-o vadă!

— Asta nu se poate. Doar femeile au voie să vadă cadavrele. Misiunea noastră pe pământ e să aducem copiii pe lume şi să conducem morții. Jean va trebui să se supună. După funeraliile lui Catherine, îți aparține.

— Îmi aparține...?

— Tot ce contează aici e nepotul meu Pierre. Laffite nu e decât mijlocul de care s-a folosit Catherine pentru a-ți încredința copilul ei. Ea şi cu mine vom avea grijă să-ți îndeplineşti sarcina cum trebuie. Nu trebuie decât să rămâi lângă tatăl copilului şi să-l păstrezi mulțumit şi liniştit.

— Jean nu e genul de bărbat care să fie mulțumit şi liniştit, e corsar, e un aventurier...

— Am să-ți dau poțiuni magice şi am să-ți dezvălui secretele prin care să-l bucuri în pat, exact cum le-a primit Catherine când a împlinit doisprezece ani.

— Eu nu sunt o femeie dintr-alea, s-a înroşit Juliana.

— Nici o grijă, ai să fii, deşi poate nu la fel de dibace ca fiică-mea, că eşti cam bătrână ca să înveți şi ai în cap tot felul de idei tâmpite, dar Jean n-o să bage de seamă. Bărbații sunt cam încuiați, îi orbeşte dorința, ştiu prea puține lucruri despre plăcere.

— Nu pot recurge la trucuri de curtezană şi la poțiuni magice, madame!

— Îl iubeşti au ba pe Jean?

— Îl iubesc.

— Atunci trebuie să te pui pe treabă. Lasă asta în seama mea. Ai să-l faci fericit, e posibil să fii şi tu, dar te previn că trebuie să-l consideri pe Pierre ca pe copilul tău, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine. Ai priceput?

Iubiți cititori, nu știu cum să vă zugrăvesc în dimensiunile ei reale reacția nefericitului Diego de la Vega la aflarea veștii. O corabie pleca din New Orleans spre Cuba peste două zile, cumpărase deja bilete și era gata să plece cât mai repede din rezervația de vânătoare a lui Jean Laffite luând-o pe Juliana pe sus. Până la urmă, tot avea să-și salveze iubita. Dar aflând că situația se răsturnase, că rivalul său era văduv, îi căzuse cerul în cap. S-a aruncat la picioarele ei – mă rog, asta-i o figură de stil – implorând-o să nu facă tâmpenia asta. De fapt, a rămas în picioare, umblând ca un leu în cușcă, gesticulând, trăgându-se de păr, strigând, timp în care ea-l privea netulburată și cu un zâmbet prostesc pe chipul de sirenă. Pas de convinge o muiere înamorată! Diego credea că în California, departe de corsarul ăsta, avea să-și bage mințile în cap, iar el va recupera terenul pierdut. Cum să iubească un tip care făcea trafic de sclavi? Până la urmă trebuia să aprecieze un bărbat ca el, la fel de drăguț și de viteaz ca Laffite, dar mult mai tânăr, cinstit, drept la inimă și plin de intenții frumoase, care putea să-i ofere o viață foarte comodă și fără să asasineze oameni nevinovați și să fure. El era aproape perfect și o adora. Ce mai cerea? Nimic n-o mulțumea! Era ca un sac fără fund! Fuseseră de-ajuns câteva săptămâni de căldură în Barataria ca să șteargă dintr-un foc tot ce reușise el în cinci ani de când îi făcea curte. Un altul în locul lui ar fi tras concluzia că Juliana avea o inimă ușuratică, nu și Diego. Vanitatea îl împiedica să vadă limpede.

Isabel asista la scenă uluită. În ultimele patruzeci și opt de ore se petrecuseră o grămadă de lucruri și nu era în stare să le pună în ordine. Să spunem că s-a întâmplat cam așa: după ce-au scos lanțurile sclavilor, i-au hrănit, i-au îmbrăcat și le-au explicat că erau liberi, au asistat la episodul sfâșietor al morții bebelușului, care intrase în agonie. A fost nevoie de trei bărbați ca să-l smulgă din brațele mamei, care nu s-a liniștit, se mai auzeau și acum urletele ei, la care se adăugau cele ale tuturor câinilor de pe insulă. Bieții sclavi nu pricepeau deosebirea între a fi sau a nu fi liberi, dacă tot

rămâneau în locul acela detestabil. Singura lor dorință era să se întoarcă în Africa. Cum să supraviețuiască în acest loc ostil şi barbar? Negrul care făcea pe interpretul încerca să-i calmeze spunându-le că nu le vor lipsi mijloacele de trai, oricând va fi nevoie de piraţi în plus pe insulă, cu un pic de noroc femeile îşi vor găsi soți, iar biata mamă ar putea lucra la o familie, o să învețe să gătească şi va sta cu copilul. Degeaba, oamenii repetau întruna că voiau să fie trimişi înapoi în Africa.

Juliana s-a întors din lunga excursie cu madame Odilia transfigurată de o fericire imensă şi cu o poveste de ridicat părul în cap. I-a pus pe Diego, Isabel şi Nuria să jure că n-o să sufle o vorbă, apoi le-a trântit noutatea: Catherine Villars nu era bolnavă, ci un fel de zombi, în plus o alesese pe ea să fie mama micuțului Pierre. Avea să se mărite cu Jean Laffite, dar el nu ştia încă, avea să afle după funeraliile lui Catherinei.

Avea de gând să-i ceară drept cadou de nuntă să renunțe definitiv la traficul de sclavi, era singurul lucru pe care nu-l suporta, celelalte potlogării o lăsau rece. Le-a mai mărturisit, cam ruşinată, că madame Odilia avea s-o învețe să facă amor aşa cum îi plăcea piratului. Atunci şi-a ieşit Diego din țâțâni: Juliana o luase razna, nu încăpea nici o îndoială, probabil că o pişcase o muscă ce transmitea boala asta. Chiar credea că o s-o lase în mâinile acestui criminal? Oare nu-i promisese lui don Tomás de Romeu, odihnească-se în pace, că o s-o ducă cu bine în California? Avea să se țină de cuvânt, chiar dacă trebuia s-o ia pe sus.

La rândul său, Jean Laffite a trecut şi el prin emoții mari.

Sărutul îl zăpăcise. Să renunțe la Juliana era încercarea cea mai grea prin care trecuse, avea nevoie de tot curajul lui, care nu era chiar neînsemnat, ca să depăşească frustrarea asta.

S-a întâlnit apoi cu fratele său şi cu căpitanii şi le-a dat partea lor din vânzarea sclavilor şi răscumpărarea ostaticilor, pe care ei aveau s-o împartă corect cu ceilalți. Banii îi scosese din buzunarul propriu. Uluiți, căpitanii au observat

că asta n-avea nici un sens din punct de vedere comercial; la ce dracu' mai aducea sclavi şi ostatici, cu tot ce implica asta ca greutăți şi cheltuieli, dacă îi elibera gratis? Pierre Laffite a aşteptat plecarea celorlalți, apoi i-a spus părerea sa; Jean îşi pierduse capacitatea de a conduce afacerile, se ramolise, poate că venise momentul să fie schimbat.

— De acord, Pierre. O să supunem la vot între bărbați, aşa cum se face. Vrei să mă înlocuieşti tu?

De parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, după câteva ore a venit soacră-sa să-i anunțe moartea lui Catherine. Nu, nu putea s-o vadă. Funeraliile vor fi peste două zile, la New Orleans, va asista toată comunitatea creolă. Va fi o scurtă slujbă creştină, ca să nu se supere preotul, apoi o ceremonie africană, cu masă, muzică şi dans, cum se cuvine. Femeia era tristă, dar senină şi l-a consolat când a izbucnit în plâns ca un copil. O adora pe Catherine, fusese alături de el, marea lui iubire, suspina Laffite. Madame Odilia i-a dat un rom şi l-a bătut pe spate. Nu-l compătimea din cale-afară, ştia că foarte curând avea s-o uite pe Catherine în alte brațe. Din bună cuviință, Jean nu putea s-o ceară acum de nevastă pe Juliana, trebuia să treacă un interval decent, dar gândul i se contura deja în minte şi în inimă, deşi încă nu-l formula în cuvinte. Moartea soției era năpraznică, dar îi dădea o libertate nesperată. Chiar şi din mormânt, dulcea lui Catherine îi satisfăcea dorințele cele mai ascunse. Da, de dragul Julianei era dispus să-şi schimbe soarta. Anii treceau repede, se săturase să trăiască cu pistolul la brâu, ca un proscris şi cu pericolul ca în orice clipă pe capul lui să se pună un preț. În decursul anilor adunase o avere, Juliana şi el şi micuțul Pierre puteau pleca în Texas, acolo unde ajung de regulă bandiții şi să se ocupe cu alte treburi mai puțin periculoase, dar tot ilegale. Nici gând de trafic de sclavi, desigur, doar văzuse cât o enerva asta pe Juliana. Nu tolerase niciodată ca o femeie să se bage în afacerile lui, nu era ea prima, dar nici n-avea de gând să-şi pericliteze căsnicia contrazicându-se pe subiectul ăsta. Da, vor merge în Texas, hotărât lucru. Locul acela oferea multe posibilități

unui bărbat cu morala flexibilă şi spirit aventuros. Era gata să renunțe la piraterie, dar asta nu însemna că avea să devină un cetățean respectabil, să nu exagerăm.

PARTEA A CINCEA – Alta California, 1815

Diego, Isabel şi Nuria s-au îmbarcat pe o goeletă în portul New Orleans în primăvara lui 1815. Juliana a rămas. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, pentru că orice cititor de bună credinţă se aşteaptă la un deznodământ fericit în favoarea eroului. Înţeleg că hotărârea Julianei dezamăgeşte, dar nu putea fi altfel, în locul ei majoritatea femeilor ar fi procedat la fel. Să readuci un păcătos pe drumul cel bun reprezintă un proiect irezistibil, iar Juliana a purces la el cu o fervoare religioasă. Isabel a întrebat-o de ce nu încercase acelaşi lucru cu Rafael Moncada, la care soră-sa i-a spus că nu merita osteneala, căci Moncada nu avea vicii remarcabile, precum Laffite, ci doar meschinării. „Iar astea, o ştie toată lumea, n-au leac", a adăugat frumoasa Juliana. Pe atunci Zorro mai avea mult până să merite ca o femeie să-şi dea osteneala să-l schimbe.

Am ajuns la cea de a cincea şi ultima parte a cărţii. În curând ne vom lua rămas-bun, dragi cititori, pentru că povestea se termină atunci când eroul se întoarce de unde a plecat, transformat de aventurile şi obstacolele prin care a trecut şi pe care le-a învins. Asta e tipicul naraţiunilor clasice, de la Odiseea până la poveştile cu zâne şi n-o să mă apuc eu să fac inovaţii.

Teatrul pe care l-a făcut Diego aflând de hotărârea Julianei de a rămâne cu Laffite la New Orleans n-a avut nici un efect, căci ea s-a scuturat ca de o muscă; cine era Diego ca să-i dea ei ordine? Nici măcar nu erau rude de sânge. În plus, era destul de mare ca să ştie ce era bun pentru ea. Diego mai avea o ultimă posibilitate; l-a provocat pe pirat la duel, „ca să apere onoarea domnişoarei De Romeu", însă acela l-a informat că se căsătoriseră în aceeaşi dimineaţă într-o

parohie creolă, în cea mai strictă intimitate, martori fiindu-le doar fratele său Pierre şi madame Odilia. Procedaseră astfel tocmai pentru a evita scenele pe care le-ar fi făcut cei care nu înțelegeau urgența amorului. Nu mai avea ce face, unirea lor era legală. Şi astfel şi-a pierdut Diego iubita şi, pradă unei adânci deprimări, a jurat să rămână holtei tot restul vieții.

Nu l-a crezut nimeni. Isabel i-a sugerat că Laffite n-o să trăiască mult, având în vedere stilul lui de viață şi că Juliana, odată rămasă văduvă, n-avea decât să încerce s-o recucerească până s-o plictisi, dar asta nu l-a consolat pe Diego.

Nuria şi Isabel şi-au luat rămas-bun de la Juliana plângând, în ciuda promisiunilor lui Jean că vor veni în curând să le vadă în California. Nuria, care le considera pe fetele De Romeu ca pe propriile sale fiice, ezita dacă să rămână cu Juliana ca s-o apere de voodoo şi alte ciudățenii, sau să plece cu Isabel, care, deşi mai mică, avea mai puțină nevoie de ea. Juliana a tranşat dilema spunându-i să plece, căci altminteri reputația lui Isabel călătorind singură cu Diego de la Vega ar fi avut de suferit. Ca dar de despărțire, Laffite i-a dat guvernantei un lanț de aur şi o bucată de mătase din cea mai fină. Nuria a ales să fie neagră, din motive de doliu.

Goeleta a părăsit portul pe o ploaie torențială şi caldă, era sezonul lor, iar Juliana a rămas privind în urma ei cu chipul ud de lacrimi şi ploaie, cu micuțul Pierre în brațe, alături de inefabilul ei corsar şi de regina din Senegal, care-i devenise instructor şi paznic. Îmbrăcată simplu, pe gustul soțului ei, Juliana radia de o fericire atât de mare, că Diego a izbucnit în plâns. Niciodată n-o văzuse mai frumoasă ca acum, când o pierdea definitiv. Formau o pereche superbă, el tot în negru şi cu un papagal pe umăr, ea în muselină albă, apărați de umbrelele ținute de două fete africane, foste sclave, acum libere. Nuria s-a închis în cabină ca să nu fie văzută plângând în hohote, în timp ce Diego şi Isabel, dezolați, le-au făcut cu mâna până i-au pierdut din vedere. Diego se smiorcăia din motivele ştiute, iar Isabel pentru că se

despărțea de sora ei. Dar şi pentru că, s-o spunem pe-a dreaptă îşi făcuse oarece iluzii în legătură cu Laffite, primul bărbat care spusese că era frumoasă. Aşa e viața, ironie pură. Dar hai să ne întoarcem la povestea noastră.

Eroii noştri au ajuns în Cuba. Oraşul istoric Havana, cu casele lui coloniale şi faleza lungă, scăldat de o mare cristalină şi de lumina imposibilă a Caraibelor, oferea o seamă de plăceri decadente de care n-a profitat nici unul, Diego din supărare, Nuria pentru că se simțea prea bătrână, iar Isabel pentru că nu şi le putea permite. Flancată de cei doi, fata n-a intrat nici în cazinouri şi nici n-a luat parte la petrecerile stradale. Săraci şi bogați, albi şi negri, lumea mânca în tavernele şi cârciumile de pe stradă, bea rom cu nemiluita şi dansa până-n zori. Dacă ar fi avut ocazia, Isabel ar fi renunțat la virtutea spaniolă care nu-i folosise până acum la mare lucru şi s-ar fi scufundat în dezmățul caribeean, care i se părea mult mai interesant, dar a rămas doar cu pofta. Prin patronul hotelului au aflat veşti de la Santiago de León. Căpitanul ajunsese cu bine în Cuba împreună cu cei care supraviețuiseră atacului corsarilor, iar după ce-i trecuseră insolația şi spaima se îmbarcase pentru Anglia. Avea de gând să-şi scoată asigurarea şi să se retragă la țară, continuând să deseneze hărți fantastice pentru colecționarii de ciudățenii.

Cei trei prieteni au rămas la Havana câteva zile, răgaz pe care Diego l-a folosit pentru a-şi comanda câteva ținute complete de Zorro, copiate de la Jean Laffite. Admirându-se în oglinda croitoriei, a admis că rivalul său era de o eleganță incontestabilă. S-a privit din față şi din profil şi-a pus o mână în şold şi cealaltă pe mânerul spadei, a ridicat bărbia şi a zâmbit extrem de mulțumit, avea dinți perfecți şi îi plăcea să şi-i arate. A fost de părere că arăta senzațional. Pentru prima dată i-a părut rău de chestia cu dubla personalitate, i-ar fi plăcut să rămână mereu îmbrăcat aşa. „Eh, nu le poți avea pe toate în viața asta", a suspinat. Nu-i mai lipsea decât masca menită a-i ascunde urechile clăpăuge şi mustața falsă

pentru deghizare şi Zorro era gata să apară acolo unde-ar fi fost nevoie de spada sa. „Apropo, frumuşelule, ai nevoie de încă o spadă", i-a spus imaginea din oglindă. Nu s-ar fi despărțit niciodată de adorata sa Justina, dar una singură nu era de-ajuns. Şi-a trimis costumele la hotel şi s-a dus la armurierii din port să caute o spadă asemănătoare celei dăruite de Pelayo.

A găsit ce căuta, a mai cumpărat şi o pereche de pumnale maure, subțiri şi flexibile, dar foarte eficiente. Banii câştigați la jocul de cărți din New Orleans s-au topit repede, astfel că după câteva zile, când s-au îmbarcat pentru a ajunge la Portobelo, era la fel de lefter ca atunci când îl sechestrase Laffite.

Lui Diego, care mai traversase o dată istmul Panama, această parte a drumului nu i s-a părut la fel de interesantă ca lui Isabel şi Nuriei, care vedeau pentru prima dată broaşte veninoase şi mai ales indieni despuiați. Îngrozită, Nuria a stat cu ochii pironiți la râul Chagres, convinsă că i se confirmau temerile cele mai rele în legătură cu sălbăticia din America. În schimb, Isabel a profitat de defilarea de nudişti pentru a-şi satisface o veche curiozitate. De ani de zile se tot întreba care e deosebirea între bărbați şi femei. A fost cam dezamăgită, căci deosebirea intra lesne într-o poşetuță, după cum i-a declarat guvernantei. Oricum, grație rugăciunilor Nunei au scăpat de malarie sau de muşcăturile de şarpe şi au ajuns fără probleme în portul Panama. Acolo au găsit un vas care să-i ducă în Alta California.

Corabia a lăsat ancora în micul port San Pedro, aproape de Los Angeles, iar călătorii noştri au ajuns la mal cu o barcă. N-a fost uşor pentru Nuria să coboare pe scara de frânghie; un marinar binevoitor şi musculos a luat-o de mijloc fără să-i ceară voie şi a luat-o în spinare ca pe un sac cu făină. Pe mal au zărit silueta unui indian care le făcea semne.

După câteva clipe, Diego şi Isabel țipau de bucurie, recunoscându-l pe Bernardo.

— De unde ştia că venim astăzi? a întrebat mirată Isabel.

— L-am anunțat eu, a zis Diego, fără alte explicații.

Bernardo aşteptase de mai bine de o săptămână, căci presimțise că fratele său de lapte avea să vină curând. Nu se îndoise de mesajul telepatic şi scrutase marea răbdător, convins că mai devreme sau mai târziu avea să vadă o corabie la orizont. Nu ştia că Diego venea însoțit, credea însă că avea bagaj mult, aşa că adusese mai mulți cai. Era atât de schimbat, că Nunei i-a fost greu să recunoască servitorul discret de la Barcelona în indianul cel zdravăn. Bernardo avea pe el doar un pantalon de pânză strâns la mijloc cu o centură de piele. Era ars de soare, avea părul lung şi împletit în cozi. Purta un pumnal la brâu şi o puşcă pe umăr.

— Ce fac ai mei? Dar Fulgerul Nopții şi copilul? a întrebat imediat Diego.

Prin semne, Bernardo i-a dat de înțeles că avea veşti rele şi trebuiau să meargă direct la misiunea San Gabriel, unde părintele Mendoza avea să-i spună mai multe. El stătuse luni de zile cu indienii şi nu era la curent cu amănuntele. Au pus o parte din bagaje pe un cal, restul l-au îngropat în nisip, marcând locul cu pietre, au încălecat şi au plecat spre misiune. Diego a remarcat că Bernardo îi ducea pe o cale ocolită, evitând Drumul Regal şi ferma De la Vega. Au mers în galop preț de mai multe leghe şi, în sfârşit, au zărit terenurile misiunii. Diego nu şi-a putut opri o exclamație de mirare constatând că grădinile de care părintele Mendoza se ocupase cu atâta tragere de inimă erau năpădite de bălării, că acoperişurile erau sparte, iar cabana neofiților părea părăsită. Acolo unde înainte vreme fusese o proprietate prosperă, domnea acum o atmosferă de mizerie. Auzind copitele cailor, au ieşit câteva indience cu plozii după ei, ceva mai târziu a ieşit în curte părintele Mendoza. Misionarul se schimbase mult în aceşti cinci ani, acum părea un moş plăpând, cu câteva smocuri rare pe cap, care nu-i mai ascundeau cicatricea de la urechea tăiată. Ştia că Bernardo îşi aştepta fratele, nu punea la îndoială că presimțirea era corectă, dar tot a fost surprins de apariția lui Diego. A deschis larg brațele şi tânărul s-a repezit să-l îmbrățişeze.

Diego era acum mai înalt cu un cap şi i s-a strâns inima când a simțit mâna de oase care ajunsese preotul.

— Tânăra e Isabel, fiica lui don Tomás de Romeu, ținã-l Domnul la dreapta sa, iar doamna e Nuria, guvernanta ei, le-a prezentat el.

— Bun venit la misiune, fiicele mele. Cred că drumul a fost greu. Puteți să vă spălați şi să vă odihniți, în timp ce stau de vorbă cu Diego. Am să vă anunț când mergem la cină.

Veştile erau mai rele decât îşi imagina. Părinții lui se despărțiseră acum cinci ani; chiar în ziua plecării lui spre Spania, Regina părăsise casa doar cu hainele de pe ea. De atunci trăia în tribul Bufniței Albe şi nimeni n-o mai văzuse în sat sau la misiune, se spunea că renunțase la purtările de doamnă spaniolă şi redevenise aceeaşi indiancă bravă care fusese în tinerețe. Bernardo, care trăia în acelaşi trib, a confirmat.

Mama lui Diego îşi reluase numele indigen, Toypurnia şi se pregătea s-o înlocuiască la un moment dat pe Bufnița Albă în calitate de şaman şi tămăduitoare. Faima de vizionare a celor două se răspândise dincolo de munți, indieni din alte triburi veneau de departe să le ceară sfatul. Între timp, Alejandro de la Vega interzisese chiar şi pronunțarea numelui nevesti-sii, dar nu se obişnuise cu absența ei şi îmbătrânise de tristețe. Ca să nu fie obligat să dea explicații meschinei comunități albe din colonie, a renunțat la postul de primar şi s-a dedicat exclusiv proprietății şi afacerilor, mărindu-şi şi mai mult avutul. Dar toată osteneala a fost în zadar, pentru că în urmă cu câteva luni, în timp ce Diego era cu țiganii în Spania, sosise Rafael Moncada, în calitate de trimis plenipotențiar al regelui Ferdinand al VII-lea, cu misiunea oficială de a-l informa despre starea politică şi economică a coloniei. Puterea sa o întrecea pe cea a guvernatorului şi al comandantului militar. Diego nu s-a îndoit că Moncada dobândise rangul grație influenței mătuşii Eulalia de Callis şi că singurul scop de a părăsi curtea spaniolă era speranța de a pune mâna pe Juliana. I-a împărtăşit această părere părintelui Mendoza.

— Pesemne că a fost tare dezamăgit constatând că domnişoara De Romeu nu era aici.

— Dar a presupus că eraţi pe drum, drept care a rămas.

Între timp n-a pierdut timpul, se zvoneşte că se îmbogăţeşte enorm, a spus misionarul.

— Omul ăsta mă urăşte din mai multe motive, mai ales pentru c-am ajutat-o pe Juliana să scape de insistenţele lui.

— Acum înţeleg mai bine, Diego. Lăcomia nu e singura motivaţie a lui Moncada, a vrut şi să se răzbune pe tine...

Moncada şi-a început mandatul în California confiscând domeniul De la Vega, arestându-l apoi pe stăpân, acuzat că fusese în fruntea unei insurecţii menite a scoate California de sub stăpânirea regatului Spaniei. Nu exista o asemenea mişcare, l-a asigurat părintele Mendoza pe Diego, ideea asta nu le venise colonilor, deşi germenele rebeliunii încolţise în unele ţări din America de Sud şi se răspândea ca praful de puşcă pe continent. Cu verdictul nedovedit de trădare, Alejandro de la Vega fusese aruncat în temuta închisoare El Diablo.

Moncada se instalase cu suita sa în casa lui, transformată în locuinţa şi cartierul său general. I-a mai spus că în scurt timp făcuse multe rele. Era şi el în vizorul lui Moncada, pentru că-i apăra pe indieni şi nu avea gura legată, dar a plătit scump; misiunea era ruinată. Moncada îi tăiase fondurile şi îi luase oamenii, acum nu mai trăiau la misiune decât femeile, copiii şi bătrânii, nu mai era mână de lucru. Familiile indiene erau dezmembrate, oamenii erau demoralizaţi. Umbla zvonul că Rafael Moncada pusese la cale o afacere cu perle, la care folosea munca forţată a indienilor. Perlele din California, mai valoroase ca aurul şi argintul din alte colonii, contribuiseră la vistieria Spaniei secole la rând, dar la un moment dat exploatarea lor nesăţioasă le epuizase. Nimeni nu şi-a mai amintit de ele timp de cincizeci de ani, exact perioada de care aveau nevoie scoicile ca să producă alte perle. Autorităţile, ocupate cu alte treburi şi paralizate de birocraţie, n-aveau iniţiativă să reînceapă căutarea. Se credea că noile bancuri de scoici erau acum mai la nord,

aproape de Los Angeles, dar nimeni nu se ostenise să cerceteze până la venirea lui Moncada, care aducea cu el nişte hărți maritime. Părintele Mendoza bănuia că îşi propusese să pună mâna pe perle fără să informeze Spania, deşi, în principiu, ele aparțineau Coroanei. Ca să le exploateze, avea nevoie de Carlos Alcazar, şeful închisorii El Diablo, care-i furniza sclavi pentru scufundări.

Ambii se îmbogățeau rapid şi discret. Pe vremuri, culegătorii de perle erau indienii yaquis din Mexic, oameni foarte puternici, care se ocupau de generații cu asta şi erau în stare să stea sub apă două minute întregi, dar a-i aduce în Alta California ar fi atras atenția. Ca alternativă, cei doi asociați au hotărât să folosească indienii din zonă, care nu erau înotători de mare clasă şi nu făcuseră de bună voie această treabă. Dar asta nu era un impediment; îi arestau sub orice pretext şi îi puneau la muncă până le plesneau plămânii. Îi îmbătau sau îi snopeau în bătaie, îi stropeau cu alcool, apoi îi arestau în fața judecătorului, care se făcea că nu vede. Astfel, nefericiții aceia ajungeau la El Diablo, în ciuda intervențiilor disperate ale misionarului. Diego l-a întrebat dacă tatăl lui era acolo, părintele Mendoza i-a confirmat. Don Alejandro era bolnav şi slăbit şi n-avea s-o mai ducă mult în condițiile acelea. Era cel mai bătrân şi singurul alb, ceilalți prizonieri erau indieni sau metişi. Cine intra în infernul acela nu mai scăpa viu, deja muriseră destui în ultimele luni. Nimeni nu vorbea despre cele petrecute între zidurile închisorii, nici gardienii, nici deținuții, El Diablo era învăluit într-o tăcere de mormânt.

— Nu mai am voie nici măcar să le duc alinarea spirituală acestor nefericiți. Înainte mă duceam des să le țin slujba, dar am avut un schimb de cuvinte cu Carlos Alcazar şi nu-mi mai dă voie să intru. În locul meu va veni în curând un preot din Baja California.

— Este vorba de acelaşi Carlos Alcazar care era marele bătăuş din copilăria noastră? a întrebat Diego.

— Acelaşi, fiule. Anii trecând, s-a înrăit şi mai mult, a devenit un despot şi un laş. În schimb, vară-sa Lolita e o

sfântă. Venea cu mine la închisoare şi aducea medicamente, mâncare şi pături pentru deținuți, dar, din păcate, n-are nici o influență asupra lui Carlos.

— O țin minte pe Lolita. Familia Pulido e nobilă şi plină de virtuți. Francisco, fratele Lolitei, a studiat la Madrid. Am fost în corespondență cât timp eram la Barcelona.

— Aşadar, fiule, situația lui don Alejandro e foarte gravă, tu eşti singura lui speranță, trebuie să faci repede ceva, a conchis părintele Mendoza.

De o bună bucată de timp, Diego se plimba prin încăpere fierbând de indignare. Din scaunul lui, Bernardo urmărea conversația cu ochii țintă la fratele lui, căruia îi trimitea mesaje mentale. Primul impuls al lui Diego a fost să-l caute pe Moncada şi să se lupte cu el, însă privirea lui Bernardo i-a dat de înțeles că, în aceste împrejurări, care cereau mai curând viclenie decât curaj, misiunea asta era pentru Zorro şi era nevoie s-o pună la cale cu mult sânge rece. Şi-a scos batista de dantelă şi şi-a şters fruntea cu un gest afectat, apoi a suspinat:

— Am să mă duc la Monterrey să vorbesc cu guvernatorul, e prieten cu tata.

— Am fost deja, Diego. Am vorbit personal cu guvernatorul când a fost arestat don Alejandro, dar mi-a spus că nu are nici o autoritate asupra lui Moncada. Nu m-a ascultat nici când i-am sugerat să cerceteze de ce mor atâți prizonieri de la El Diablo.

— Atunci va trebui să plec în Mexic, să vorbesc cu viceregele.

— Dar asta ar dura luni de zile!

Nu-i venea să creadă că băiatul curajos, pe care-l adusese pe lume şi-l văzuse crescând, ajunsese un *dandy*. Spania îi muiase creierii şi muşchii, era o adevărată ruşine. Se rugase ca Diego să vină la timp ca să-şi salveze tatăl, iar răspunsul era acest muțunache cu batistuță de dantelă. Îi era greu să-şi ascundă disprețul.

Misionarul le-a anunțat pe Isabel şi pe Nuria că masa era gata şi s-au aşezat tuspatru să mănânce. O indiancă a adus

o cratiță de gresie cu o fiertură de porumb cu bucăți de carne fiartă, tare şi ațoasă ca o talpă. Nu exista pâine, nici vin sau legume, lipsea chiar şi cafeaua, singurul viciu pe care şi-l permitea părintele Mendoza. Mâncau în tăcere când au auzit zgomot de copite şi glasuri în curte, iar după câteva clipe a dat buzna un grup de bărbați în uniformă în fruntea cărora era Rafael Moncada.

— Excelență! Ce surpriză! a exclamat Diego fără să se ridice.

— Am aflat de sosirea voastră, a răspuns Moncada, căutând-o din priviri pe Juliana.

— Păi, aici suntem, aşa cum v-am promis la Barcelona, domnule Moncada. Pot afla cum ați ieşit din odaia secretă? a întrebat Isabel pe un ton ironic.

— Unde e sora dumitale?

— A, soră-mea? E la New Orleans. Am plăcerea să vă anunț că e măritată şi fericită.

— Măritată? Imposibil! Cu cine? a urlat pretendentul dezamăgit.

— Cu un om de afaceri plin de bani de care s-a îndrăgostit la prima vedere l-a lămurit Isabel cu cea mai nevinovată expresie din lume.

Rafael Moncada a dat cu pumnul în masă şi şi-a muşcat buzele ca să nu sloboadă un puhoi de înjurături. Nu-i venea să creadă că Juliana îi scăpase încă o dată din mâini. Traversase lumea, îşi lăsase poziția de la Curte şi-şi amânase cariera pentru ea. Era atât de furios, că ar fi gâtuit-o cu mâinile lui.

Diego a profitat de pauză ca să se apropie de sergentul dolofan şi transpirat care se uita la el cu o privire de câine blând.

— García?

— Don Diego de la Vega, câtă onoare, m-ați recunoscut! s-a bâlbâit fericit grasul.

— Cum să nu! Inconfundabilul García! l-a îmbrățişat Diego.

Demonstrația de afecțiune total nepotrivită între Diego şi propriul său sergent l-a cam descumpănit pe Moncada.

— Profit de ocazie, excelență, ca să vă întreb de tata, a spus Diego.

— E un trădător şi va plăti pentru asta, a scuipat cuvintele Moncada.

— Trădător? Nu puteți spune aşa ceva despre domnul De la Vega, excelență. Sunteți nou pe aici şi nu cunoaşteți lumea. Dar eu m-am născut aici şi vă pot spune că familia De la Vega e cea mai onorabilă şi distinsă din toată California... – a intervenit sergentul García, speriat.

— Să taci, García! Nu ți-a cerut nimeni părerea! l-a pus la punct Moncada, fulgerându-l cu privirile.

Apoi a lătrat un ordin şi sergentul cel transpirat n-a avut încotro şi a salutat, lovindu-şi călcâiele, după care a ieşit să retragă oamenii. În prag, a ezitat, s-a întors către Diego cu un gest neputincios, la care a primit ca răspuns o clipire din ochi.

— Îmi permit să vă reamintesc că tata, don Alejandro de la Vega, este un hidalgo spaniol şi un erou din multe bătălii în serviciul regelui. Doar un tribunal spaniol calificat poate să-l judece.

— Cazul lui va fi cercetat de autoritățile competente din Mexic. Între timp, tatăl dumitale e sub pază bună, unde nu mai poate conspira împotriva Spaniei.

— Procesul se va târăgăna ani de zile, iar don Alejandro e bătrân, nu poate rămâne la El Diablo, a intervenit părintele Mendoza.

— Înainte de a încălca legea, De la Vega ar fi trebuit să se gândească că risca să-şi piardă libertatea şi averea. Imprudența lui a condamnat familia la mizerie, a replicat Mendoza, disprețuitor.

Dreapta lui Diego apucase mânerul spadei, dar Bernardo l-a apucat de braț şi l-a ținut; trebuia să aibă răbdare.

Moncada i-a recomandat să-şi găsească de lucru, căci acum nu mai dispunea de averea tatălui său, s-a răsucit şi a plecat. Părintele Mendoza l-a bătut pe Diego pe umăr şi a

repetat oferta de a le da găzduire. La misiune viața era austeră şi anevoioasă, a spus, lipsea confortul cu care erau obişnuiți, dar cel puțin aveau un acoperiş deasupra capului.

— Mulțumesc, părinte. Într-o zi am să vă povestesc prin ce-am trecut după moartea bietului nostru tată, o să aflați cum am străbătut Spania pe jos, cum am trăit cu țiganii şi am fost răpiți de pirați. Nu o dată am scăpat cu viață ca prin minune. Cât despre confort, vă asigur că suntem călițI, a zâmbit Isabel.

— Iar de mâine, părinte, am să mă ocup de bucătărie, pentru că văd că se mănâncă mai rău ca în timp de război, s-a strâmbat Nuria.

— Misiunea e foarte săracă, s-a scuzat părintele Mendoza.

— Cu aceleaşi ingrediente şi ceva mai multă imaginație, o să mâncăm ca oamenii, nu s-a lăsat Nuria.

În noaptea aceea, în timp ce toți ceilalți dormeau, Diego şi Bernardo s-au strecurat afară, au luat doi cai şi, fără să se mai ostenească să le pună şeile, au pornit în galop spre peşterile indienilor unde se jucau în copilărie. Hotărâseră că prima acțiune era să-l scoată pe Alejandro de la Vega din închisoare şi să-l ducă într-un loc sigur, unde Moncada şi Alcazar nu puteau da de el, abia apoi ar fi urmat sarcina mai grea de a-i curăța numele de acuzația de trădare. În săptămâna asta era şi ziua lor de naştere, se născuseră exact acum douăzeci de ani.

Lui Diego i s-a părut că era un moment important din viața lor, voia să-l marcheze cu ceva special, de aceea îl rugase pe Bernardo să meargă la peşteri. Iar dacă trecerea care le lega de casa De la Vega nu fusese distrusă de cutremure, poate că-l puteau spiona pe Rafael Moncada.

Diego abia mai recunoştea locurile, dar Bernardo l-a dus direct la intrarea ascunsă de nişte arbuşti deşi. Înăuntru au aprins o lămpiță ca să se orienteze prin labirintul de coridoare şi să ajungă în grota principală. Au tras în piept mirosul subteran greu de descris, care le plăcea atât de mult când erau copii. Diego şi-a amintit ziua fatidică când casa le

fusese atacată de piraţi şi se ascunsese aici cu mama sa rănită.

I s-a părut că simte mirosul de atunci, un amestec de sânge, sudoare, frică şi întuneric subpământean. Totul era cum îl lăsaseră, de la arcurile cu săgeţi, lumânările şi borcanele cu miere depozitate acolo în urmă cu cinci ani, până la Roata Magică făcută din pietre pe vremea când îşi doreau să ajungă la *Okahué*. Diego a luminat altarul circular cu două torţe şi a pus în centru ce adusese, un pachet înfăşurat în pânză neagră şi legat cu o sfoară.

— Frate, aştept clipa asta de mult. Avem acum douăzeci de ani şi suntem pregătiţi pentru ce-am să-ţi propun acum.

Îţi aminteşti de virtuţile *Okahué*? Onoare, dreptate, respect, demnitate şi curaj. M-am străduit ca ele să-mi îndrume viaţa şi ştiu că şi tu, a rostit el pe un ton neaşteptat de solemn.

La lumina roşiatică a torţelor, Diego a desfăcut pachetul, în care era un costum complet de Zorro – pantaloni, capă, bluză, cizme, pălărie şi mască – şi i l-a dat lui Bernardo.

— Îmi doresc ca Zorro să fie scopul vieţii mele, Bernardo.

Am să mă dedic luptei pentru dreptate şi te invit să fii alături de mine. Împreună o să fim de o mie de ori mai puternici şi-o să-i zăpăcim pe duşmani. Vor fi doi Zorro, tu şi eu, care nu vor apărea niciodată împreună.

Vorbea atât de serios, că Bernardo n-a mai fost tentat să-l ia peste picior. Şi-a dat seama că fratele lui de lapte se gândise serios la asta, nu era doar un impuls provocat de aflarea nenorocirii prin care trecea tatăl său, asta o dovedea costumul negru cu care venise din călătorie. Tânărul indian şi-a lepădat pantalonii şi, la fel de solemn ca Diego şi-a pus pe rând celelalte haine, tansformându-se într-o replică a lui Zorro. Atunci Diego şi-a desprins de la şold spada cumpărată în Cuba şi i-a dat-o, ţinând-o cu ambele mâini.

— Jur să-i apăr pe cei slabi şi să lupt pentru dreptate! a exclamat apoi.

Bernardo a luat arma şi a repetat aceste cuvinte într-o şoaptă mută.

Tinerii au deschis cu multă precauție ușița secretă din spatele șemineului din salon, constatând că în ciuda trecerii anilor nu scârțâia defel. E drept, atunci avuseseră grijă să ungă balamalele şi iată că efectul rezistase cinci ani. Trunchiurile groase din cămin erau aceleaşi de atunci, acum acoperite de un strat gros de praf. Nimeni nu făcuse focul în tot acest timp. Salonul era intact, aceleaşi mobile cumpărate de Alejandro de la Vega în Mexic, acelaşi candelabru cu o sută cincizeci de lumânări atârnată de tavan, aceeaşi masă de lemn cu scaune tapițate, aceleaşi tablouri pretențioase. Totul era neschimbat, dar casa li se părea mai mică şi mai tristă față de cum şi-o aminteau. O patină de uitare o urâțea, o tăcere de cimitir plutea în aer, un miros de închis şi de mucegai impregna pereții. S-au strecurat ca pisicile pe coridoarele prost luminate de câteva felinare. Pe vremuri exista un bătrân servitor a cărui unică sarcină era să aibă grijă de lumină; omul dormea ziua, iar noaptea vedea de lumânări şi de lămpile cu seu. S-au întrebat dacă el şi ceilalți foşti servitori mai trăiau acolo sau dacă fuseseră înlocuiți de oamenii aduşi de Moncada.

La ora târzie, dormeau până şi câinii; în curtea principală stătea de pază un singur om, cu arma la umăr şi luptându-se să-şi țină ochii deschişi. Au descoperit dormitorul soldaților, unde au numărat douăsprezece hamacuri suprapuse şi atârnate la înălțimi diferite, din care doar opt ocupate. În altă cameră au dat de un arsenal de arme de foc, praf de puşcă şi săbii. N-au cercetat mai departe, de frică să nu fie descoperiți, dar printr-o uşă întredeschisă l-au zărit pe Rafael Moncada care scria sau făcea socoteli în bibliotecă.

Diego şi-a înăbuşit un strigăt de revoltă văzându-şi duşmanul instalat în fotoliul tatălui său şi folosindu-i hârtia şi cerneala. Bernardo i-a tras un cot; era cazul s-o şteargă, expediția devenea periculoasă. S-au retras în liniște pe acelaşi drum, după ce-au suflat peste praful gros din cămin ca să-şi şteargă urmele.

Au ajuns la misiune pe când se crăpa de ziuă, oră la care pe Diego l-a lovit ca o măciucă oboseala acumulată din ziua precedentă, de când debarcase pe plajă. S-a prăbuşit în pat şi a dormit până a doua zi, când a venit Bernardo să-l trezească şi să-i spună că avea caii pregătiți. Se gândise să meargă la Toypurnia şi a-i cere ajutor pentru salvarea lui Alejandro de la Vega. Nu au dat ochii cu părintele Mendoza, care plecase devreme la Los Angeles, dar Nuria le-a servit un mic dejun copios, compus din fasole, orez şi ouă prăjite. Isabel a venit la masă cu părul împletit într-o coadă, fustă de călătorie şi bluză de neofit, anunțându-i că venea cu ei, căci voia s-o cunoască pe mama lui Diego şi să vadă cum arată un sat de indieni.

— În cazul ăsta, trebuie să merg şi eu, a bombănit Nuria, căreia perspectiva unui drum călare prin aceste ținuturi barbare nu-i surâdea defel.

— Nu. Părintele Mendoza are nevoie de dumneata aici. Ne întoarcem curând, a spus Isabel, împăcând-o cu un pupic.

Cei trei au plecat pe cei mai bum cai albi de la misiune, plus unul pentru bagaje. Era de mers toată ziua, noaptea aveau s-o petreacă sub cerul liber, iar a doua zi de dimineață vor începe să urce munții. De frica soldaților, tribul se dusese departe şi îşi tot schimba locul, dar Bernardo ştia să-i găsească. Isabel, care învățase să încalece bărbăteşte, dar nu era obişnuită cu drumuri lungi şi-a urmat prietenii fără să se plângă. La primul popas, când s-au oprit să se răcorească la un izvor şi să se înfrupte din merindele pregătite de Nuria şi-a dat seama că era toată o vânătaie. Diego a râs de ea pentru că mergea ca o rață, dar Bernardo i-a dat o alifie făcută de Bufnița Albă pe bază de ierburi, ca să se ungă.

A doua zi la prânz, Bernardo le-a arătat nişte semne pe copaci, care indicau apropierea tribului; erau semnele prin care dădeau de ştire altor indieni că se mutaseră. După doar câteva clipe le-au venit în întâmpinare doi indieni aproape goi, cu trupurile vopsite şi arcurile întinse, dar l-au recunoscut pe Bernardo şi-au coborât arcurile şi s-au apropiat.

Aflând despre ce era vorba, l-au condus printre copaci până în sat, o adunătură mizeră de colibe din paie printre care se învârteau câțiva câini. Indienii au scos un şuierat, iar după puține minute au apărut ca din pământ locuitorii fantomaticei aşezări, un grup jalnic de indieni goi sau acoperiți cu zdrențe. Oripilat, Diego şi-a recunoscut bunica şi mama; a trebuit să lupte cu şocul de a le vedea în halul ăsta, înainte de a descăleca şi a merge să le îmbrățişeze. Uitase cât de săraci erau indienii, dar nu şi aroma de fum şi ierburi a bunicii, care i-a mers direct la inimă. Şi maică-sa mirosea altfel; dacă Regina mirosea a săpun cu lapte şi apă de flori, Toypurnia mirosea a salvie şi a sudoare.

— Diego, ce-ai mai crescut...! – a murmurat mama lui.

Toypurnia îi vorbea în limba indigenă, prima pe care o cunoscuse Diego pe când era copil şi pe care n-o uitase. În limba asta se mângâiau, în spaniolă se tratau formal şi rezervat. Prima era pentru sentimente, a doua pentru idei. Mâinile bătătorite ale Toypurniei l-au pipăit, i s-au plimbat pe brațe, pe piept şi pe gât, măsurându-l, constatând schimbările. A fost rândul bunicii să-i ureze bun venit. Bufnița Albă i-a ridicat părul ca să-i cerceteze urechile, de parcă asta ar fi fost singura modalitate de a-l recunoaşte fără greşeală. Diego a prins a râde şi a luat-o de mijloc, ridicând-o în aer. Cântărea foarte puțin, ca un copil, dar pe sub zdrențe şi blănițele de iepure Diego a simțit un corp fibros şi tare, ca de lemn. Nu era atât de bătrână şi nici atât de fragilă cum i se păruse.

Bernardo n-avea ochi decât pentru Fulgerul Nopții şi pentru copilul lor, micuțul Diego, un băiețel de cinci ani, de culoarea şi tăria cărămizilor, cu ochi negri şi râsul maică-sii, gol puşcă şi înarmat cu un arc şi săgeți în miniatură.

Diego, care o cunoscuse în copilărie, când venea în satul bunicii, din puținele referințe telepatice de la Bernardo şi dintr-o scrisoare a părintelui Mendoza, a rămas impresionat de frumusețea ei. Alături de ea şi de copil, Bernardo era alt om, părea mai mare şi chipul său avea o altă lumină.

După primele clipe de euforie, Diego şi-a adus aminte de Isabel, care urmărea scena de la câțiva paşi mai încolo. Din povestirile lui Diego şi le imaginase pe mama şi pe bunica lui ca pe nişte personaje scoase din tablourile epopeice în care conquistadorii apar în armuri strălucitoare, iar indigenii americani seamănă cu nişte semizei plini de pene. Femeile astea numai piele şi os, nețesălate şi murdare nu semănau nici pe departe cu picturile din muzee, dar aveau aceeaşi demnitate. Cu bunica nu putea comunica, însă cu Toypurnia stabilise imediat o apropiere. Şi-a propus s-o viziteze cât mai des, căci credea că are multe de învățat de la această femeie ciudată şi înțeleaptă. „La fel de neîmblânzită aş vrea să fiu şi eu" şi-a spus în sinea ei. Simpatia a fost reciprocă şi Toypurniei i-a plăcut tânăra spaniolă cu ochi saşii. Credea că asta înseamnă că poate vedea ceea ce nu văd alții.

Din trib rămăseseră mulți copii, femei şi bătrâni, însă doar cinci vânători, care erau siliți să meargă departe după pradă, pentru că albii îşi împărțiseră pământul şi-l apărau cu puşca. Uneori, foamea îi silea să fure vite, dar dacă erau prinşi erau biciuiți sau trimişi la spânzurătoare. Majoritatea bărbaților munceau la ferme, dar clanul Bufniței Albe şi al Toypurniei preferase libertatea, cu toate riscurile. Nu aveau probleme cu triburile războinice grație reputației de şamane şi vindecătoare ale celor două femei. Necunoscuții veneau să ceară sfaturi şi leacuri, pe care le plăteau cu alimente şi blănuri. Supraviețuiseră, dar de când Rafael Moncada şi Carlos Alcazar se apucaseră să aresteze bărbați tineri, nu puteau rămâne prea mult în acelaşi loc. Din cauza vieții nomade nu mai puteau cultiva porumb sau alte cereale, se mulțumeau cu ciuperci şi fructe de pădure, peşte şi carne, când făceau rost.

Bernardo şi Fulgerul Nopții au adus cadoul pregătit pentru Diego, un armăsar negru cu ochi mari şi inteligenți. Era Tornado, mânzul fără mamă pe care Bernardo îl cunoscuse în timpul ritului de inițiere de-acum şapte ani şi pe care Fulgerul Nopții îl domesticise şi-l învățase să vină când era

fluierat. Era un animal cu aspect nobil şi un camarad minunat.

Diego l-a mângâiat pe bot şi şi-a scufundat fața în coama lui, repetându-i numele.

— Va trebui să te ținem ascuns, Tornado. Te va încăleca doar Zorro, i-a spus, iar calul a răspuns nechezând vesel şi dând din coadă.

În continuare, au fript nişte urşi-spălători şi nişte păsări pe care indienii reuşiseră să le vâneze şi s-au pus la curent cu veştile rele. Când s-a înserat, Isabel s-a învelit într-o pătură şi a adormit lângă foc, sfârşită. În acest timp, Toypurnia asculta povestea tragediei lui Alejandro de la Vega. I-a mărturisit lui Diego că-i era dor de el, era singurul bărbat pe care-l iubise, dar nu mai rezistase să stea cu el. Prefera mizera existență nomadă a tribului ei luxului de la conac, unde se simțea prizonieră. Îşi petrecuse copilăria şi tinerețea sub cerul liber, nu suporta apăsarea zidurilor şi acoperişul deasupra capului, obiceiurile fudule, rochiile spanioleşti incomode, povara creştinismului. Iar cu anii, Alejandro îi judeca pe ceilalți tot mai sever. Ajunseseră să aibă prea puține în comun, iar când băiatul plecase în Spania, i se răcise şi pasiunea din tinerețe, nu mai rămăseseră cu nimic. Totuşi, a fost mişcată auzind ce pățise bărbatul ei şi a fost gata să-l ajute să evadeze din carceră şi să-l ascundă în sânul naturii. California era întinsă, Toypurnia îi cunoştea aproape toate cărările. I-a mai confirmat că bănuielile părintelui Mendoza erau corecte:

— De vreo două luni au postat un barcaz mare la ancoră, în apropierea bancurilor de scoici, iar deținuții sunt transportați cu bărcile.

Luaseră şi câțiva tineri din trib, pe care îi obligau să se scufunde din zori şi până la asfințit. Îi coborau în fundul mării legați cu o frânghie de mijloc, cu un pietroi pe post de contragreutate şi un coş în care adunau scoicile. Erau ridicați când trăgeau de frânghie. Recolta zilei se depozita pe barcaz, unde alți deținuți desfăceau scoicile şi căutau perlele,

treabă care le distrugea mâinile. Toypurnia bănuia că printre aceştia era şi Alejandro, prea bătrân ca să se scufunde.

I-a mai spus că deținuții dormeau pe plajă, pe nisip, înlănțuiți şi flămânzi, căci nimeni nu poate trăi doar cu scoici.

— Nu prea văd cum ai putea să-ți salvezi tatăl din iadul ăla.

Ar fi fost imposibil cât timp erau pe vas, însă Diego ştia de la părintele Mendoza că un preot urma să vină la închisoare. Moncada şi Alcazar, care erau obligați să țină în secret afacerea cu perlele, suspendaseră pentru câteva zile toată operațiunea, pentru ca deținuții să fie la El Diablo când avea să vină preotul. Era singura şansă, i-a spus. Şi-a dat seama că nu-i putea ascunde maică-sii şi bunică-sii identitatea lui Zorro şi planul pe care-l imaginase, avea nevoie de ajutorul lor. În timp ce vorbea, i s-a părut că vorbele lui sunau absolut nebuneşte, aşa că a fost mirat să vadă că ele nu păreau defel impresionate, de parcă ideea de a-şi pune o mască pe chip şi a ataca El Diablo era ceva normal. Au promis să păstreze secretul. A rămas stabilit ca peste câteva zile Bernardo şi încă trei bărbați din trib, cei mai puternici şi îndrăzneți, să vină cu câțiva cai la Crucea cu Hârci, la câteva leghe de El Diablo, o încrucişare de drumuri unde fuseseră spânzurați doi bandiți. Hârcile lor, albite de ploi şi soare, rămăseseră expuse pe o cruce de lemn. Indienii nu trebuia să ştie toate amănuntele, cu cât ştiau mai puțin, cu atât mai bine, în cazul că ar fi fost prinşi.

Diego şi-a prezentat în linii generale planul de a-şi elibera tatăl şi, dacă era posibil şi pe ceilalți. Majoritatea erau indigeni, cunoşteau perfect locurile şi, dacă ar fi avut ceva timp, s-ar fi făcut nevăzuți în natură. Bufnița Albă i-a spus că mulți indieni munciseră la ridicarea închisorii El Diablo, între aceştia şi fratele ei, pe care albii îl numeau Arsenio, deşi numele lui adevărat era Ochii-care-văd-pe-întuneric. Era orb, iar indienii credeau că cei care se nasc fără să vadă lumina soarelui văd în schimb pe întuneric, precum liliecii, iar

Arsenio era un exemplu perfect. Era deosebit de îndemânatic, făcea tot felul de unelte şi putea să repare orice mecanism.

Cunoştea închisoarea ca nimeni altul, se mişca în ea fără să se împiedice, căci fusese lumea lui de patruzeci de ani încoace. Lucra acolo cu mult înainte de venirea lui Carlos Alcazar şi memoria lui prodigioasă stocase toți prizonierii care se perindaseră pe la El Diablo. Bunica i-a dat câteva pene de bufniță.

— Poate că fratele meu te ajută. Dacă-l vezi, spune-i că eşti nepotul meu şi dă-i penele, ca să ştie că nu minți.

A doua zi, în zori, Diego a pornit pe drumul de întoarcere, după ce a stabilit cu Bernardo locul şi ora la care urmau să se întâlnească. Bernardo a rămas cu tribul pentru a se pregăti cu ajutorul câtorva lucruri pe care le sustrăseseră de la misiune fără ştiința părintelui Mendoza. „Acesta e unul din rarele cazuri când scopul scuză mijloacele", îl asigurase Diego, în timp ce şterpeleau din magazie o frânghie lungă, salpetru, pulbere de zinc şi fitile.

Înainte de a pleca, a întrebat-o pe mama lui de ce-i dăduse numele Diego.

— Aşa se numea tata, bunicul tău spaniol: Diego Salazar. Era un om viteaz şi bun, care înțelegea sufletul indienilor. A dezertat de pe vas pentru că voia să fie liber, nu s-a împăcat niciodată cu ascultarea oarbă care se cere la bord. O respecta pe mama şi s-a adaptat la obiceiurile tribului. M-a învățat multe, printre care şi spaniola. Dar de ce întrebi?

— Pentru că am fost tot timpul curios. Ştiai că Diego vrea să spună „înlocuitor"?

— Nu. Cum adică?

— Cineva care ia locul altuia.

Diego şi-a luat la revedere de la prietenii săi de la misiune, spunând că se duce la Monterrey. Avea să insiste pe lângă guvernator să facă dreptate în cazul tatălui său. Nu avea nevoie de însoțitor, drumul n-o să fie greu, avea să se oprească la misiunile de pe Drumul Regal. Părintele Mendoza l-a văzut plecând călare, ducând şi alți cai legați, pe care

erau bagajele. Era sigur că se duce degeaba, că era o pierdere de vreme care putea să-l coste viața pe don Alejandro, căci fiecare zi în plus la El Diablo putea să fie ultima pentru el.

Dar argumentele lui n-avuseseră succes.

De cum a lăsat în urmă misiunea, Diego a părăsit drumul, a făcut un ocol şi a luat-o spre sud. Era sigur că Bernardo se pregătise şi-l aştepta la Crucea cu Hârci. După câteva ore, cu puțin înainte de locul cu pricina şi-a schimbat hainele.

Şi-a pus sutana cârpită pe care o sustrăsese de la bunul părinte Mendoza şi-a lipit o barbă improvizată din câteva şuvițe cărunte din părul Bufniței Albe şi a completat deghizarea cu ochelarii Nunei. Probabil că guvernanta răscolea cerul şi pământul căutându-i. A ajuns la locul unde craniile bandiților salutau bătute în cuie pe cruce şi n-a aşteptat mult; Bernardo şi trei indieni tineri, doar cu o cârpă în jurul şalelor, înarmați cu arcuri şi săgeți şi vopsiți de război, au apărut ca din pământ. Bernardo nu le-a spus cine era drumețul şi nici n-a dat explicații în timp ce-i înmâna presupusului preot desaga cu bombele şi frânghia. Frații şi-au făcut cu ochiul; totul era pregătit. Diego a observat că printre caii indienilor se afla şi Tornado şi n-a rezistat să nu se ducă să-l mângâie.

Diego a mers spre închisoare pe jos, în felul acesta părea mai inofensiv, era doar o siluetă destul de jalnică sub dogoarea soarelui. Un cal îi ducea bagajele, celălalt ducea cele pregătite de Bernardo, plus o cruce mare de lemn. Ajuns în vârful unui deal, a zărit în depărtare marea şi pata neagră a clădirii sumbre a închisorii El Diablo, cățărată pe nişte stânci.

Îi era sete şi sutana i se lipise de spate, dar a grăbit pasul, nerăbdător să-şi vadă tatăl şi să înceapă aventura. După vreo douăzeci de minute, a auzit zgomot de copite şi a văzut o trăsură care înainta într-un nor de praf. Nu şi-a putut opri o exclamație de furie; asta-i încurca planurile, precis că aceia mergeau la fortăreața El Diablo. Şi-a tras gluga pe cap şi şi-a controlat barba; sudoarea ar fi putut s-o dezlipească, deşi folosise un lipici puternic, făcut cu răşina cea mai bună.

Trăsura s-a oprit în dreptul lui şi, spre marea lui surpriză, o fată tânără şi frumoasă şi-a scos capul pe geam.

— Sunteți pesemne preotul care vine la închisoare, nu-i aşa? Vă aşteptam, părinte.

Zâmbetul ei era încântător şi inima capricioasă a lui Diego i-a sărit în piept. Începea să-şi revină după dezamăgirea cu Juliana, era în stare să admire alte femei, mai ales o frumusețe ca aceasta. A făcut un efort şi şi-a reintrat în rol.

— Într-adevăr, fiica mea, sunt părintele Aguilar, a rostit cu glas cât mai dogit posibil.

— Urcați în trăsură, părinte, ca să vă mai odihniți. Şi eu mă duc la El Diablo, să-l văd pe vărul meu.

Deci frumoasa asta era Lolita Pulido! Slăbănoaga care-i trimitea bilete de amor când el avea cincisprezece ani. Ce noroc! Şi chiar că era un noroc, pentru că ajungând la închisoare trăsura Lolitei, cu caii falsului preot legați în spate, Diego n-a mai avut de dat explicații. Vizitiul a anunțat pe cine aducea, iar gardienii au deschis porțile şi l-au primit cu amabilitate. Lolita era cunoscută acolo, soldații au salutat-o spunându-i pe nume, i-au zâmbit până şi doi deținuți care erau ținuți la butuc. „Dați-le apă acestor nefericiți, că se coc la soare", i-a spus unui soldat, care a fugit să se execute.

Între timp, Diego cerceta clădirea şi număra pe ascuns oamenii în uniformă. Cu ajutorul frânghiei putea să sară zidurile afară, dar cum să-l scoată pe tatăl său? Închisoarea părea inexpugnabilă şi erau prea mulți gardieni.

Au fost conduşi apoi în biroul lui Carlos Alcazar, o încăpere în care nu se afla decât o masă, câteva scaune şi rafturi cu registrele închisorii. În terfeloagele astea se nota totul, de la nutrețul pentru cai până la moartea deținuților, cu excepția perlelor, care ajungeau din scoici direct în sipetele lui Moncada şi lui Alcazar, fără să lase nici o urmă. Într-un colț se găsea o statuetă din ipsos pictat a Maicii Domnului strivind cu piciorul diavolul.

— Bun venit, părinte, vă aşteptam abia mâine, a salutat Carlos Alcazar, după ce şi-a pupat pe obraz verişoara, de care era la fel de amorezat ca în copilărie.

Cu capul înclinat într-o parte, privirile plecate şi glas mieros, Diego a răspuns recitând primul lucru care i-a venit în minte în latineşte, terminând cu un emfatic *sursum corda*, care n-avea nici o legătură, dar a avut un efect năucitor.

Carlos a rămas cu gura căscată, nu fusese niciodată bun la limbile moarte. Era tânăr, n-avea mai mult de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, dar părea mai în vârstă din cauza expresiei cinice. Buzele lui exprimau cruzime şi avea ochi de şobolan. Lolita parcă nu era din aceeaşi familie, fata asta merita o soartă mai bună decât să fie rudă cu Carlos.

Înlocuitorul a acceptat un pahar cu apă şi a spus că a doua zi va ține slujba, îi va spovedi şi îi va împărtăşi pe cei doritori. Era tare ostenit, a mai spus, dar dorea să-i vadă chiar acum pe deținuții bolnavi şi pe cei puşi la cazne, inclusiv pe cei doi care erau în butuci. Lolita s-a alăturat programului; printre altele, adusese o cutie cu medicamente pe care i-a pus-o la dispoziție părintelui Aguilar.

— Vară-mea e tare miloasă, părinte. I-am zis că El Diablo nu e un loc pentru domnişoare, dar nici nu vrea s-audă. Şi nici nu înțelege că cei mai mulți de aici sunt nişte bestii fără morală şi sentimente, în stare să muşte mâna care îi hrăneşte.

— Nu m-a muşcat încă nimeni, Carlos.

— În curând o să mergem la masă, părinte. Nu vă aşteptați la un festin, aici trăim modest.

— Fiule, nu contează, eu mănânc foarte puțin şi săptămâna asta țin post. Pâine şi apă. Prefer să mănânc la mine în cameră, pentru că după ce văd bolnavii trebuie să mă rog.

— Arsenio! a strigat Alcazar.

Un indian a apărut ca din pământ. Stătuse tot timpul într-un colț, atât de tăcut şi nemişcat, că nici Diego nu-şi dăduse seama că era acolo. L-a recunoscut după descrierea făcută

de Bufnița Albă. Avea ochii acoperiți cu o pieliță albă, dar se deplasa cu precizie.

— Condu-l pe părintele în odaia sa, să se răcorească puțin. Să-i îndeplineşti toate dorințele, ai înțeles? a ordonat Alcazar.

— Da, domnule.

— Poți să-l duci să vadă bolnava.

— Şi pe Sebastian, domnule?

— Nu, nu şi pe nenorocitul ăla.

— De ce? a întrebat Diego.

— Nu e bolnav. A fost nevoie să-i tragem câteva bice, nimic grav, nu vă faceți probleme, părinte.

Lolita a izbucnit în lacrimi; vărul ei îi promisese să înceteze asemenea pedepse. Diego i-a lăsat certându-se şi l-a urmat pe Arsenio în camera care i se pregătise, unde îl aşteptau toate bagajele, inclusiv crucea cea mare.

— Dumneata nu eşti omul Bisericii, a spus Arsenio după ce-a închis uşa în urma lui.

Diego a tresărit speriat; dacă un orb putea să-i ghicească deghizarea, nici o speranță să-i păcălească pe văzători.

— Nu miroşi a preot, a explicat Arsenio.

— Dar a ce? a întrebat Diego mirat, doar purta sutana părintelui Mendoza.

— A păr de indiancă şi a clei de lipit lemnul.

Tânărul nostru şi-a pipăit barba falsă şi n-a putut să nu râdă. Acum era momentul, altă ocazie n-ar mai fi avut, aşa că i-a mărturisit că venise cu un scop particular şi avea nevoie de ajutorul lui. I-a pus în mână penele bunică-sii. Orbul le-a pipăit cu degetele lui clarvăzătoare şi, recunoscându-le, emoția i s-a întipărit pe chip. Diego l-a lămurit că era nepotul Bufniței Albe şi-atunci Arsenio şi-a deschis sufletul; nu mai avea veşti de la ea de ani de zile. I-a confirmat că, înainte de a fi închisoare, El Diablo fusese o fortăreață; ajutase la ridicarea ei, apoi rămăsese în slujba soldaților, iar acum a temnicerilor. Viața între aceste ziduri fusese dintotdeauna aspră, dar de la sosirea lui Carlos Alcazar aici era iadul, omul era de o lăcomie şi o cruzime

inimaginabile. Impusese munca forțată şi pedepse dure, fura din banii pentru mâncare şi le dădea prizonierilor resturile de la masa soldaților. Acum unul era în agonie, alții aveau febră pentru că se atinseseră de meduze veninoase, mai mulți aveau plămânii distruşi şi le curgea sânge pe nas şi din urechi.

— Şi Alejandro de la Vega? a întrebat Diego cu inima cât un purice.

— N-o mai duce mult, nu mai are chef să trăiască, aproape că nu se mai mişcă. Munca i-o fac ceilalți, ca să nu fie pedepsit şi-l hrănesc ca pe un copil.

— Te rog, Ochii-care-văd-pe-întuneric, du-mă la el.

Soarele încă nu apusese, dar înăuntru era întuneric. Zidurile groase şi ferestrele înguste nu lăsau să intre decât un firicel de lumină. Arsenio însă n-avea nevoie de lumină, aşa că l-a luat pe Diego de mânecă şi l-a dus fără ezitare pe culoare şi scări la celulele de la subsol, care fuseseră adăugate când fortăreața devenise închisoare. Se găseau sub nivelul mării, drept care fiecare maree înaltă le umplea de umezeală, pe pietre se aşeza un muşchi verzui şi se înstăpânea o duhoare grea. Gardianul de serviciu, un metis cu fața mâncată de vărsat şi mustață de focă, a deschis grilajul de fier după care începea un culoar şi i-a dat lui Arsenio o legătură de chei. Diego a fost mirat de tăcerea adâncă. Acolo erau pesemne mai mulți prizonieri, dar se pare că erau atât de epuizați şi slăbiți că nu erau în stare să scoată nici un sunet.

Arsenio s-a dus la o celulă, a pipăit cheile, a ales-o pe cea potrivită şi a descuiat grilajul. Diego a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi obişnuiască ochii cu bezna şi să zărească trupurile întinse la perete şi o mogâldeață pe jos. Arsenio a aprins o lumânare şi-atunci el a îngenuncheat lângă tatăl său, amuțit de emoție. I-a ridicat capul şi l-a sprijinit de pieptul său, dându-i la o parte părul de pe frunte. La lumina tremurătoare l-a văzut mai bine şi nu l-a recunoscut. Nimic nu mai rămăsese din mândrul şi chipeşul hidalgo, erou al atâtor vechi bătălii, primar de Los Angeles şi fermier prosper.

Arăta jalnic, era scheletic, avea pielea crăpată şi pământie, tremura de febră, ochii îi erau plini de urdori şi pe bărbie i se scurgea saliva.

— Don Alejandro, mă auziți? Acesta e părintele Aguilar, a spus Arsenio.

— Am venit să vă ajutăm, domnule, o să vă scoatem de aici, a şoptit Diego.

Ceilalți trei din celulă au arătat o brumă de curiozitate, după care s-au întins la loc. Trecuseră dincolo de speranță.

— Dă-mi ultima împărtăşanie, părinte. E prea târziu pentru mine, a murmurat bolnavul cu un firicel de voce.

— Nu e târziu. Vă rog, domnule, ridicați-vă, l-a implorat Diego.

L-a aşezat în capul oaselor, i-a dat apă, i-a curățat ochii cu marginea udă a sutanei.

— Faceți un efort să vă sculați în picioare, pentru că trebuie să mergeți ca să puteți ieşi.

— Lasă-mă, părinte, nu mai scap eu viu de aici.

— Ba o să scăpați. Vă asigur că o să vă revedeți fiul, nu în cer, ci aici, pe pământ...

— Fiul meu, ai spus?

— Sunt eu, Diego, domnia ta nu mă recunoaşte? i-a şoptit la ureche, încercând să nu fie auzit de ceilalți.

Alejandro de la Vega s-a uitat la el cu ochii înceţoşați, fără să găsească imaginea cunoscută în călugărul hirsut şi înglugat. Tot în şoaptă, Diego i-a explicat că era deghizat pentru ca nimeni să nu ştie că se afla la El Diablo.

— Diego... Diego... Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile! M-am rugat atât de mult să te mai văd înainte de a muri, fiule!

— Ai fost mereu un om curajos şi puternic. Te rog, rezistă. Trebuie să trăieşti. Acum trebuie să plec, dar fii pregătit pentru că în curând va veni să te salveze un prieten de-al meu.

— Spune-i prietenului tău că nu pe mine trebuie să mă salveze, Diego, ci pe camarazii mei. Le datorez atâtea şi-au luat pâinea de la gură ca să mi-o dea mie.

Diego s-a uitat mai bine la cei trei indieni la fel de murdari şi slabi ca tatăl său, cu aceeaşi expresie de adâncă descurajare, însă tineri şi încă sănătoşi. După cum se vede, în câteva săptămâni reuşiseră să schimbe atitudinea de superioritate care-l caracterizase pe hidalgoul spaniol o viaţă întreagă. S-a gândit la întorsăturile sorţii. Şi-a adus aminte de căpitanul Santiago de León, care-i spusese odată, pe când priveau stelele în larg, că dacă omul trăieşte destul, apucă să-şi mai schimbe din convingeri şi să le corecteze pe unele.

— Vor ieşi împreună cu domnia ta, îţi promit, l-a asigurat la plecare.

Arsenio l-a lăsat pe falsul preot în odaia sa, apoi s-a întors cu mâncarea, nişte pâine veche, o supă apoasă şi un pahar cu vin prost. Diego şi-a dat seama că avea o foame de lup şi i-a părut rău că-i spusese lui Carlos Alcazar că era la post. N-ar fi trebuit să meargă atât de departe cu impostura. Probabil că acum Nuria pregătea un stufat de coadă de vacă la misiunea San Gabriel.

— Am venit doar ca să explorez terenul, Arsenio. Altcineva va elibera deţinuţii şi-l va duce pe don Alejandro de la Vega la loc sigur. E vorba de Zorro, un cavaler viteaz, îmbrăcat în negru şi mascat, care vine să facă dreptate.

Arsenio a crezut că-şi bate joc de el. N-auzise de asemenea personaj, de cincizeci de ani vedea numai nedreptate în jur şi nimeni nu ştia de nici un mascat. Diego l-a asigurat că lucrurile erau pe cale să se schimbe în California. Vor vedea ei cine este Zorro! Cei slabi vor fi apăraţi, ticăloşii vor face cunoştinţă cu tăişul săbiei şi cu biciul. Arsenio a prins a râde; acum era sigur că omul din faţa lui nu era întreg la minte.

— Crezi că Bufniţa Albă m-ar fi trimis la dumneata dac-ar fi fost o glumă? s-a supărat Diego.

Argumentul a avut efect asupra indianului, care l-a întrebat cum socotea Zorro c-avea să-i elibereze pe deţinuţi, căci până acum nimeni nu reuşise să evadeze de la El Diablo. Nu se punea problema să ieşi liniştit pe uşa din faţă. Diego i-

a spus că, oricât de magnific ar fi fost mascatul, fără ajutor nu putea face nimic. Arsenio a stat puțin pe gânduri, apoi i-a spus că mai exista o ieşire, dar nu ştia în ce condiții era acum. Când se construise fortăreața, se săpase şi un tunel drept cale de ieşire în caz de asediu. Pe atunci pirații atacau des şi se zvonea că ruşii aveau de gând să pună mâna pe California. Tunelul, care nu fusese folosit niciodată şi de care nu-şi mai amintea nimeni, avea ieşirea în mijlocul unei păduri dese, nu departe spre apus, chiar într-un vechi loc sacru al indienilor.

— Slavă Domnului! Exact de ce aveam nevoie, adică Zorro. Unde e intrarea în tunel?

— Dacă vine Zorro, am să i-o arăt, a răspuns Arsenio pe un ton ironic.

Rămas singur, Diego şi-a deschis bagajul, care conținea costumul negru, harapnicul şi pistolul. În desaga lui Bernardo a găsit frânghia, o ancoră metalică şi mai multe recipiente. Erau bombele de fum, preparate cu nitrat şi pulbere de zinc, după instrucțiunile pe care le copiase, alături de alte curiozități, din cărțile căpitanului Santiago de León. Avusese de gând să fabrice o asemenea bombă ca să-l sperie pe Bernardo, nu-şi imaginase c-aveau să-i servească la eliberarea tatălui său. Şi-a scos barba falsă destul de anevoios, muşcându-şi buzele să nu țipe de durere. Pielea i se iritase, de parcă ar fi fost opărită, aşa că şi-a zis că n-avea rost să-şi pună şi mustața, ajungea masca, oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi lase mustăți. S-a spălat cu apa din cană şi s-a îmbrăcat în Zorro. Apoi a demontat crucea mare din lemn şi a scos spada. Şi-a pus mănuşi de piele şi a făcut câteva fandări, verificând flexibilitatea lamei şi elasticitatea propriilor săi muşchi. A zâmbit mulțumit.

S-a uitat pe geam, a constatat că se întunecase şi a presupus că Alcazar şi Lolita cinaseră şi se găseau în odăile lor.

Închisoarea era tăcută, sosise clipa. Şi-a pus harapnicul şi pistolul la brâu, sabia în teacă şi s-a pregătit să iasă. „Cu Dumnezeu înainte”, a şoptit închinându-se, pentru ca

puterea divină să-i aducă noroc. Ținuse minte planul clădirii şi numărase treptele fiecărei scări, pentru a se putea deplasa pe întuneric. Costumul negru îl făcea să fie nevăzut în beznă şi spera ca paza să fie rară.

S-a strecurat în tăcere până la o terasă şi a căutat un loc în care să ascundă bombele, pe care le aducea două câte două.

Erau grele şi nu putea risca să-i cadă din mâini. La ultimul drum şi-a pus pe umăr frânghia încolăcită şi ancora de fier.

S-a mai asigurat o dată că bombele erau bine ascunse, a sărit de pe terasă pe zidul ieşit în afară ce înconjura clădirea, făcut din piatră şi mortar, destul de lat pentru a permite patrularea santinelelor şi luminat de torțe din cincizeci în cincizeci de paşi. A văzut când a trecut o santinelă şi a numărat minutele până a trecut a doua. După ce-a fost sigur că nu erau decât doi, a socotit că are timp pentru etapa următoare. A fugit aplecat spre aripa dinspre sud a închisorii, căci stabilise ca Bernardo să-l aştepte acolo, unde un mic promontoriu stâncos făcea mai uşoară coborârea. Ambii cunoşteau locurile, în copilărie le exploraseră nu o dată. Ajuns la locul cu pricina, a lăsat santinela să treacă, apoi a apucat o torță şi a făcut semnul pentru Bernardo. A asigurat ancora de fier în zid şi a aruncat în afară frânghia, rugându-se să ajungă până la sol şi Bernardo s-o vadă. A trebuit să se ascundă iute, căci se apropia cea de-a doua santinelă, care s-a oprit să privească stelele la două palme de ancoră. I s-a oprit inima în loc şi i s-a udat masca de transpirație văzând cât de aproape era.

Dacă descoperea ancora, ar fi fost obligat să-i dea un brânci şi să-l arunce peste zid, dar acest gen de violență îi repugna.

Aşa cum îi explicase fratelui său de lapte, pariul cel mare era să facă dreptate fără a-şi mânji conştiința cu sângele altora.

Bernardo, mai cu picioarele pe pământ, îl făcuse atent că un astfel de ideal nu prea era posibil.

Gardianul şi-a reînceput patrularea exact când Bernardo apuca frânghia, făcând să se mişte ancora. Zgomotul i s-a părut asurzitor lui Zorro, dar santinela a ezitat doar o clipă, apoi şi-a îndreptat puşca pe umăr şi-a mers mai departe. Cu un suspin de uşurare, mascatul s-a aplecat peste zid. Nu-i vedea, dar din tensiunea corzii şi-a dat seama că se cățărau.

Cei patru au ajuns sus la timp ca să se ascundă înainte să apară cealaltă santinelă. Zorro le-a spus unde era capătul tunelului, după cum aflase de la Arsenio şi le-a cerut ca doi dintre ei să coboare în curtea închisorii şi să sperie caii, pentru ca soldații să nu poată veni după ei. După care fiecare s-a dus la treaba lui.

Zorro s-a întors pe terasa unde pitise bombele; l-a făcut atent pe Bernardo cu un lătrat scurt de coiot şi le-a aruncat pe rând spre zid. A păstrat două, pe care avea să le folosească înăuntru. Bernardo a aprins fitilele celorlalte, le-a pasat indianului care era cu el, apoi au luat-o la fugă de-a lungul zidului, tăcuți şi rapizi, de parcă ar fi mers la vânătoare. S-au plasat în locuri diferite, iar când fitilul era pe terminate, le-au aruncat spre obiectivele stabilite: grajdul cailor, depozitul de arme, sălaşul soldaților, curtea. În timp ce fumul alb şi gros învăluia închisoarea, Zorro le-a aprins pe ale sale la primul şi al doilea nivel al clădirii principale. Panica s-a înstăpânit pe dată. La strigătul „Foc!”, soldații au ieşit bulucindu-se, punându-şi din mers pantalonii şi cizmele, în timp ce bătea clopotul de alarmă. Fugeau să salveze ce puteau, unii îşi treceau din mână în mână găleți cu apă şi le vărsau orbeşte, sufocați, alții deschideau grajdurile ca să iasă caii. Locul s-a umplut de animalele îngrozite, ceea ce contribuia la învălmăşeală. Cei doi indieni trimişi de Toypurnia, care alunecaseră pe zid în jos şi aşteptau ascunşi, au profitat de situație ca să deschidă poarta fortăreței şi să sperie caii, care au luat-o la goană. Erau animale domestice, nu s-au dus departe, grupându-se într-un loc unde indienii i-au ajuns repede. Au încălecat pe doi dintre ei, ceilalți i-au urmat la locul de întâlnire indicat de Zorro, aproape de ieşirea din tunel.

Carlos Alcazar a fost trezit de bătaia clopotului şi a ieşit să vadă ce e cu zarva asta. A încercat să-şi liniştească oamenii, spunându-le că piatra nu arde, dar nimeni nu l-a luat în seamă, căci indienii aruncaseră săgeți aprinse în paiele din grajd şi se vedeau şi flăcări, nu numai fum. Între timp, clădirea se umpluse de fum şi pe dinăuntru, aşa că Alcazar a fugit după iubita sa verişoară, cu care s-a întâlnit la mijlocul culoarului.

— Prizonierii! Trebuie să salvăm prizonierii! a strigat Lolita, cuprinsă de disperare.

Numai că el avea alte priorități. Nu putea permite ca incendiul să-i distrugă prețioasele perle.

În cele două luni, deținuții scoseseră mii de scoici, iar Moncada şi Alcazar aveau de-acum câțiva pumni de perle.

Convenția era ca două treimi să-i revină lui Moncada, care finanța operațiunea, iar o treime era pentru Alcazar, care o realiza. N-aveau un registru, căci afacerea era ilegală, însă inventaseră un sistem de contabilitate. Introduceau perlele printr-o găurică într-un mic sipet sigilat, fixat de duşumea prin două bare de metal şi care se deschidea cu două chei.

Fiecare dintre asociați era în posesia unei chei, iar la sfârşit l-ar fi deschis şi şi-ar fi împărțit conținutul. Moncada desemnase un om de încredere pentru a păzi recolta pe barcaz, iar cel care introducea perlele în sipet era Arsenio. Orbul, cu fantastica sa memorie tactilă, era singurul în stare să țină minte numărul exact de perle şi, dacă ar fi fost necesar, chiar să le descrie după formă şi dimensiune. Carlos Alcazar îl detesta pentru memoria asta şi pentru că se dovedise incoruptibil. Nu-i făcea nici un rău, căci era protejatul lui Moncada, dar nu pierdea nici un prilej ca să-l umilească. În schimb, îl mituise pe paznic, care, pentru o plată rezonabilă, îi dădea voie să sustragă perlele cele mai rotunde, mai mari şi mai strălucitoare, care nu mai treceau prin mâinile lui Arsenio şi nu ajungeau în sipet. Rafael Moncada n-avea să afle niciodată.

În timp ce indienii din tribul Toypurniei semănau haos şi plecau cu caii, Bernardo s-a strecurat în clădire, unde-l aştepta Zorro, care l-a condus la celulele deținuților. Făcuseră de-acum câțiva paşi pe culoar, acoperindu-şi fețele cu batiste ude ca să se apere de fum, când Zorro s-a simțit apucat de braț.

— Părinte Aguilar, urmați-mă, e mai scurt pe aici.

Era Arsenio, care n-avea cum şti că umilul misionar se transformase în inefabilul Zorro, dar îl recunoscuse după glas.

Nu era obligatoriu să-l lămurească. Cei doi frați se pregăteau să-l urmeze, dar tocmai atunci a apărut Carlos Alcazar, oprindu-le trecerea. Văzându-i pe cei doi necunoscuți, dintre care unul costumat cât se poate de bizar, şeful închisorii a pus mâna pe pistol şi a tras. Un strigăt de durere a răsunat între ziduri şi glonțul s-a înfipt într-o grindă din tavan; Zorro îi zburase pistolul cu o plesnitură de harapnic pe mână chiar în timp ce apăsa pe trăgaci. Bernardo şi Arsenio şi-au urmat drumul spre celulele carcerei, în timp ce Diego, cu spada scoasă, fugea după Alcazar în sus pe scări. Îi venise o idee cu care să rezolve problemele părintelui Mendoza şi, în treacăt, să-i coacă una lui Rafael Moncada. „Sunt genial, ce mai" şi-a zis alergând mai departe.

Alcazar apucase să ajungă la biroul lui şi să încuie uşa fără ca celălalt să-l prindă din urmă. Fumul nu intrase acolo. Zorro a tras un glonț în broască şi a împins-o, dar uşa n-a cedat, era asigurată pe dinăuntru cu un zăvor. Pierduse singurul glonț, nu mai avea timp să reîncarce pistolul şi fiecare minut conta. Ținea minte că ferestrele încăperii dădeau spre balconul exterior. Era limpede că nu putea să sară până acolo, căci risca să-şi spargă capul de pietrele din curte, dar la etaj se găsea un gargui decorativ sculptat în piatră. Şi-a prins harapnicul de el, a tras ca să-l asigure şi, rugându-se ca mica sculptură să reziste la greutatea lui, s-a legănat, aterizând pe balcon. În birou, Carlos Alcazar îşi încărca pistolul pentru a distruge închizătorile sipetului şi n-

a văzut umbra lui Zorro pe geam. Acesta a aşteptat ca acela să tragă, distrugând unul din lacăte, apoi a năvălit înăuntru pe fereastra deschisă. Mantia i s-a încurcat şi l-a făcut să piardă câteva clipe, suficient pentru ca Alcazar să arunce pistolul, acum inutil şi să pună mâna pe sabie. Acest om, atât de crud cu cei slabi, era un laş în faţa unui adversar de nivelul său, în plus, era un spadasin foarte prost; în mai puţin de trei minute, arma îi zburase în aer, iar el stătea cu mâinile ridicate şi cu vârful spadei lui Zorro în piept.

— Aş putea să te ucid, dar nu vreau să mă mânjesc cu sânge de câine. Sunt Zorro şi am venit să-mi dai perlele.

— Perlele aparţin domnului Moncada...

— Aparţineau. Acum sunt ale mele. Deschide sipetul.

— E nevoie de două chei, iar eu n-am decât una.

— Foloseşte pistolul. Atenţie, la prima mişcare suspectă îţi străpung gâtul fără milă. Zorro e generos, te lasă în viaţă dacă te supui.

Tremurând, Alcazar a reîncărcat pistolul şi a rupt şi lacătul celălalt. A ridicat capacul de lemn şi a descoperit comoara, atât de albă şi strălucitoare, că n-a rezistat să-şi afunde mâinile printre perle şi să şi le prefire printre degete. La rândul lui, Zorro nu mai văzuse niciodată ceva atât de valoros.

Prin comparaţie, pietrele preţioase obţinute în schimbul bunurilor lui Tomás de Romeu păreau modeste. Acolo era o avere. I-a poruncit să le răstoarne într-o pungă pe care o ţinea la brâu.

— Focul o să ajungă la depozitul de muniţie dintr-un moment în altul şi El Diablo o să sară în aer. Mă ţin de cuvânt, îţi las viaţa să-ţi priască.

Omul n-a răspuns. În loc să se repeadă spre ieşire, cum era de aşteptat, a rămas în birou. Zorro observase că arunca priviri fugare spre capătul opus al încăperii, acolo unde era statueta Fecioarei Maria pe piedestalul ei de piatră. Pesemne că asta-l interesa mai mult decât viaţa. Şi-a luat punga cu perle, a tras zăvorul şi a ieşit afară, dar n-a mers mult şi s-a

întors tiptil. Alcazar tot nu ieşea, astfel că l-a prins spărgând capul statuetei cu patul pistolului.

— Urât mod de a te purta cu Madona! a remarcat.

Mut de furie, Carlos Alcazar s-a răsucit şi a aruncat în el cu pistolul, ratându-l la mustață, apoi a apucat sabia care zăcea pe jos. N-a apucat să se ridice bine, că mascatul era în fața lui, în timp ce fumul alb invada încăperea. S-au duelat preț de câteva minute, înecându-se cu fum şi tuşind. Alcazar s-a tras înapoi către masă şi după ce s-a văzut dezarmat pentru a doua oară, a scos din sertar un pistol încărcat. N-a avut timp să tragă, pentru că o lovitură zdravănă de picior i-a aruncat pistolul cât colo, iar Zorro i-a însemnat obrazul cu trei tăieturi rapide care au format litera Z. Alcazar a scos un urlet, a căzut în genunchi şi şi-a dus mâinile la rană.

— Nu e mortală, omule, e doar semnul lui Zorro, ca să nu uiți.

Pe jos, printre fragmentele statuetei sparte, era o pungă din piele de căprioară, pe care Zorro a ridicat-o din zbor înainte de a ieşi în fugă. De-abia mai târziu, când i-a cercetat conținutul, a constatat că era vorba de cinci perle magnifice, mai valoroase decât toate celelalte din sipet.

Zorro ținuse minte drumul, astfel că a ajuns repede la celulele prizonierilor. Subsolul era singurul loc din El Diablo unde n-ajunsese fumul, nici hărmălaia creată de bătăile de clopot, alergături şi țipete. Deținuții nu ştiau ce se petrece afară, alarma a dat-o Lolita. Fata coborâse în cămaşă de noapte şi desculță să-i roage pe gardieni să elibereze deținuții. Speriați de incendiu, aceştia luaseră torța din perete şi-o şterseseră în grabă, nepăsându-le defel de prizonieri. Auzind că era vorba de un incendiu, nefericiții strigau şi scuturau zăbrelele, încercând să iasă. Atunci au venit Arsenio şi Bernardo. Primul s-a îndreptat calm spre dulăpiorul în care se țineau lumânările şi cheile celulelor, pe care le recunoştea după pipăit, al doilea făcea lumină şi încerca să liniştească oamenii.

Ceva mai târziu a venit şi Zorro. Lolita a scos un strigăt la vederea mascatului în negru care agita o sabie însângerată, dar spaima i s-a preschimbat în curiozitate în momentul în care acesta şi-a vârât sabia în teacă şi s-a aplecat să-i sărute mâna. Bernardo a intervenit dându-i o palmă în spate; nu era timp de galanterii.

— Nu vă speriaţi, nu e decât fum. Urmaţi-l pe Arsenio, ştie el o ieşire, le-a spus Zorro deţinuţilor care începeau să iasă din celule.

Şi-a întins mantia pe jos, pentru Alejandro de la Vega.

Cei patru indieni au înnodat capetele, ca un hamac şi l-au luat cu ei. Alţii îl ajutau pe cel ce fusese biciuit, apoi cu toţii, inclusiv Lolita, l-au urmat pe Arsenio spre tunel, cu Bernardo şi Zorro ca ariergardă pentru protecţie. Intrarea se afla în spatele unui morman de butoaie şi vechituri, nu pentru a fi ascunsă, ci pentru că nu fusese folosită niciodată, iar cu timpul se adunaseră acolo toate lucrurile astea. Era limpede că nu fusese observată. Au eliberat uşiţa şi au intrat pe rând în culoarul subteran. Zorro i-a spus Lolitei că nu era nici un pericol de incendiu, fumul nu era decât o stratagemă pentru a salva oamenii, majoritatea nevinovaţi. Ea nu înţelegea mare lucru, dar îl asculta hipnotizată. Cine era acest tânăr atât de atrăgător? Poate că era un bandit, de-aia îşi ascundea figura, dar această ipoteză, departe de a o speria, îi sporea şi mai mult exaltarea. Era gata să-l urmeze până la capătul lumii, dar el nu i-a cerut aşa ceva, ci doar să se întoarcă şi să aşeze butoaiele la loc în faţa uşii şi să aprindă paiele din celule, ca să aibă timp să fugă. Absolut pierdută, Lolita a încuviinţat cu un surâs prostesc, dar cu privirile arzătoare.

— Vă mulţumesc, domnişoară, a spus el.

— Cine sunteţi?

— Numele meu e Zorro.

— Ce glumă e asta, domnule?

— Nu e nici o glumă, vă asigur. Acum nu vă pot spune mai multe, căci timpul presează, dar ne vom revedea.

— Când?

— În curând. Lăsați-vă balconul deschis şi într-o noapte voi veni să vă vizitez.

O asemenea propunere echivala cu o insultă, dar tonul necunoscutului era galant şi dinții lui foarte albi. N-a ştiut ce să răspundă, iar când brațul puternic a luat-o de mijloc, n-a încercat să scape, dimpotrivă, a închis ochii şi i-a întins buzele. Oarecum surprins de iuțeala cu care progresa, Zorro a sărutat-o fără urmă din timiditatea de care era cuprins în fața Julianei. Ascuns după masca lui Zorro, putea da frâu liber galanteriei. În condițiile date, sărutul a fost destul de reuşit. Dacă n-ar fi tuşit amândoi din cauza fumului ar fi fost perfect. Zorro s-a despărțit de ea cu părere de rău şi a intrat în tunel după ceilalți. Lolita a avut nevoie de trei minute întregi ca să-şi recapete uzul rațiunii, apoi s-a grăbit să ducă la îndeplinire rugămințile fascinantului mascat, cu care avea de gând să se mărite cât mai repede, asta era sigur. Era o fată dezghețată.

La o jumătate de oră după explozia bombelor, fumul a început să se risipească; între timp, soldații stinseseră focul din grajd şi se luptau cu cel din celule, iar Carlos Alcazar îşi oprise sângele de pe obraz cu o cârpă şi controla din nou situația. Încă nu pricepea ce se întâmplase. Soldații găsiseră săgețile de la care pornise focul, dar nu şi pe făptaşi. Nu credea că fusese un atac al indienilor, aşa ceva nu se mai pomenise de douăzeci şi cinci de ani, pesemne că era o şmecherie a lui Zorro ăsta ca să-i fure perlele. Iar de dispariția prizonierilor n-a aflat decât mult mai târziu.

Tunelul, întărit ca să nu se surpe pământul, era îngust, dar un om putea trece destul de bine. Aerul era rarefiat, căci gurile de aerisire se astupaseră cu timpul, astfel că Zorro a hotărât că n-avea sens să consume puținul oxigen cu flacăra lumânărilor, trebuia mers pe întuneric. Arsenio, care n-avea nevoie de lumină, mergea în frunte, ducând singura lumânare lăsată aprinsă, ca să poată veni ceilalți. Senzația că erau îngropați de vii şi gândul că ar fi putut fi prinşi pentru totdeauna dacă s-ar fi prăbuşit pământul peste ei erau înspăimântătoare. Bernardo rareori îşi pierdea

cumpătul, dar era obişnuit cu spațiile largi şi aici se simțea ca o cârtiță; îl cuprindea panica. Nu putea grăbi pasul, nici da înapoi, n-avea aer, avea impresia că nimerea peste şobolani şi şerpi, era sigur că tunelul se îngusta şi n-aveau să mai iasă la lumină.

Dar mâna fermă a fratelui său de lapte i se aşeza pe umăr, iar glasul lui calm îi dădea curaj. Zorro era singurul care nu suferea de claustrare, pentru că mintea îi stătea la Lolita. În plus, aşa cum îi spusese Bufnița Albă în timpul inițierii, peşterile şi noaptea erau elementele predilecte ale vulpilor.

Drumul prin tunel li s-a părut foarte lung, deşi ieşirea nu era departe de închisoare. Pe timp de zi, gardienii i-ar fi văzut, dar aşa, în plină noapte, fugarii au ieşit din tunel sub copaci, neriscând să fie văzuți. Au ieşit plini de țărână, însetați, doritori de aer curat. Indienii au lepădat zdrențele de prizonieri, s-au scuturat de pământ, au ridicat brațele şi ochii spre cer mulțumind pentru clipa de libertate. Aflând că era un loc sacru, s-au simțit încurajați; era un semn bun. Bernardo a tras un fluierat, i s-a răspuns şi imediat au apărut indienii Toypurniei cu caii furați şi cu cei ai lor, între care era Tornado. Fugarii au încălecat câte doi şi s-au împrăştiat în direcția munților. Erau oameni ai locului şi-aveau să ajungă la triburile lor înainte ca soldații să organizeze urmărirea. Aveau de gând să stea cât mai mult departe de albi, până când situația avea să revină la normal în California.

Zorro s-a scuturat de țărână, supărat că noul său costum comandat în Cuba era făcut praf, dar s-a felicitat că planul lui ieşise peste aşteptări. Arsenio l-a luat pe cal pe cel care fusese biciuit, Bernardo l-a pus pe Alejandro de la Vega pe calul său şi a încălecat şi el ca să-l susțină. Drumul pe munte era accidentat şi-avea să dureze toată noaptea. Aerul rece îl dezmeticise pe bătrân, iar bucuria că-şi văzuse fiul îi readusese speranța. Bernardo l-a asigurat că Toypurnia şi Bufnița Albă îl vor îngriji până la întoarcerea sa acasă.

Iar Zorro galopa pe Tornado spre misiunea San Gabriel.

Părintele Mendoza petrecuse nopțile astea zvârcolindu-se în pat şi neputând să pună geană peste geană. Citise şi se rugase fără a-şi găsi liniştea sufletească după ce descoperise că lipseau lucruri din magazie, plus sutana de schimb. N-avea decât două, pe care le spăla din trei în trei săptămâni şi erau atât de vechi şi de cârpite, că nu-şi putea imagina cine-ar fi vrut să-i fure una. Voise să-i dea hoțului posibilitatea de a înapoia cele furate, dar acum nu mai putea amâna. Gândul că trebuia să-i adune pe neofiți, să le țină o predică despre porunca a treia şi să descopere vinovatul nu-l lăsa să doarmă. Ştia că oamenii erau tare nevoiaşi şi nu era cazul să-i pedepsească, dar peste greşeala asta nu putea trece. Nu pricepea de ce în loc să fure alimente şterpeliseră frânghii, nitrat, zinc şi sutana sa; n-avea nici o noimă. Era obosit de atâta luptă, muncă şi singurătate, îl dureau oasele şi sufletul. Vremurile se schimbaseră, nu mai recunoştea lumea de azi, domnea lăcomia, nimeni nu mai ținea minte învățăturile lui Christos, nimeni nu-l mai respecta, nu-şi putea apăra neofiții de abuzurile albilor. Uneori se întreba dacă indienilor nu le fusese mai bine înainte, pe când erau stăpânii Californiei şi trăiau în legea lor, cu obiceiurile şi zeii lor, dar imediat se închina şi-i cerea iertare lui Dumnezeu pentru o asemenea erezie. „Unde-o să ajungem dacă până şi eu mă îndoiesc de creştinism?!”, suspina el, căindu-se.

Situația se înrăutățise substanțial cu venirea lui Rafael Moncada, care reprezenta partea cea mai rea a colonizării; venise să se îmbogățească rapid şi să plece cât mai repede.

Pentru el, indienii erau animale de povară. De mai bine de douăzeci de ani de când trăia la San Gabriel, misionarul trecuse prin multe momente critice – cutremure, epidemii, secetă, chiar şi un atac al indienilor – dar nu se descurajase, căci ştia că îndeplineşte o poruncă divină. Acum se simțea părăsit de Dumnezeu.

Se întunecase şi se aprinseseră torțele din curte. La capătul unei zile de muncă dură, părintele Mendoza, cu mânecile suflecate şi transpirat, spărgea lemne pentru bucătărie.

Ridica toporul anevoie, în fiecare zi parcă era tot mai greu, iar lemnele mai tari. Exact atunci a auzit venirea unui călăreț. S-a oprit şi şi-a ascuțit privirile, care nu mai erau nici ele ca odinioară, întrebându-se cine venea atât de grăbit şi la ceas târziu. A văzut apropiindu-se un bărbat îmbrăcat în negru, cu fața acoperită de o mască, precis că era un bandit. A dat alarma, pentru ca femeile şi copiii să se ascundă, apoi l-a înfruntat cu toporul în mână şi o rugăciune pe buze; nu avusese timp să-şi ia puşca. Necunoscutul a sărit de pe cal din mers şi l-a strigat pe nume:

— Părinte Mendoza, nu vă temeți, sunt un prieten!

— Atunci masca e de prisos. Cum te cheamă, fiule?

— Zorro. Ştiu că sună ciudat, dar şi mai ciudat e ce am să vă spun. Să mergem înăuntru, părinte, vă rog.

Misionarul l-a dus pe necunoscut în capelă, unde conta pe protecția celestă şi unde omul s-ar fi convins că nu era nimic de valoare. Individul era de temut, avea spadă, pistol şi harapnic, era înarmat ca pentru război, dar avea un aer vag familiar. Unde mai auzise glasul ăsta? Zorro l-a asigurat că nu era un bandit, apoi i-a confirmat bănuielile în legătură cu afacerea cu perle pe care o puseseră la cale Moncada şi Alcazar. În mod legal, numai zece la sută ar fi fost al lor, restul aparținea Spaniei. Îi foloseau pe indieni ca sclavi, convinşi că nimeni, în afară de părintele Mendoza, n-ar fi ridicat un deget în apărarea lor.

— N-am la cine apela, fiule. Noul guvernator e un om slab şi se teme de Moncada.

— Atunci trebuie să apelați la autoritățile din Mexic şi din Spania, părinte.

— Cu ce dovezi? N-o să mă creadă nimeni, am faimă de om fanatic, obsedat de bunăstarea indienilor.

— Iată dovada, a spus Zorro, punându-i în mâini o pungă grea.

Misionarul a privit înăuntru şi a scos o exclamație de mirare dând cu ochii de mormanul de perle.

— Pentru Dumnezeu, fiule, cum le-ai obținut?

— N-are importanță.

I-a sugerat să ducă prada episcopului din Mexic şi să denunțe afacerea, era singura modalitate de a evita ca neofiții să fie luați ca sclavi. Dacă Spania voia să exploateze bancurile de scoici, n-avea decât să angajeze indienii yaquis, ca pe vremuri. L-a mai rugat să-i spună lui Diego de la Vega că tatăl său era liber şi la adăpost. Misionarul a mărturisit că tânărul îl dezamăgise, parcă nu era fiul lui Alejandro şi al Reginei, n-avea sânge. Apoi l-a rugat din nou pe necunoscut să-şi descopere chipul, pentru a avea încredere; putea fi o cursă. Dar celălalt i-a spus că identitatea sa trebuia să rămână secretă, însă i-a promis că nu mai era singur în efortul de a-i apăra pe săraci, căci de-acum înainte Zorro va lupta pentru dreptate. Părintele Mendoza a râs nervos; omul părea sonat de-a binelea.

— Încă ceva, părinte. Punguța asta de piele de căprioară conține cinci perle mult mai valoroase decât celelalte, o adevărată avere. Sunt ale dumneavoastră. Nu trebuie să spuneți nimănui, vă asigur că singurul om care ştie de existența lor n-o să îndrăznească să întrebe de ele.

— Îmi închipui că sunt furate.

— Aşa e, dar ele aparțin de drept celor care le-au smuls mării cu ultima lor suflare. Veți şti să le dați folosința potrivită.

— Dacă sunt furate, nu vreau să ştiu de ele, fiule.

— Cum vreți, dar păstrați-le, i-a făcut Zorro cu ochiul.

Misionarul a ascuns punga în faldurile sutanei şi şi-a condus musafirul în curte, unde bidiviul cel negru aştepta înconjurat de copii. Necunoscutul a încălecat pe armăsar şi, ca să-i distreze pe cei mici, l-a făcut să sară berbeceşte, apoi şi-a scos spada, făcând-o să strălucească la lumina torțelor şi a cântat o povestioară în versuri, compusă în lunile de plictis de la New Orleans, în care era vorba de un călăreț viteaz care apare în nopțile cu lună să apere dreptatea, să-i pedepsească pe ticăloşi şi să-i cresteze cu litera Z. Cântecelul i-a încântat de copii, dar părintelui Mendoza i-a întărit convingerea că tipul era plecat cu pluta. Isabel şi Nuria, care-şi petreceau cea mai mare parte a timpului în camerele lor,

cosând, au ieşit în curte şi-au apucat să zărească silueta elegantă pe calul negru tocmai când pleca. Au întrebat cine era personajul acela pitoresc, la care părintele Mendoza a spus că, dacă nu era un diavol, precis era un înger trimis de Dumnezeu ca să-i întărească credința.

În aceeaşi noapte, Diego de la Vega s-a întors la misiune, plin de praf, spunând că trebuise să-şi scurteze drumul ca să nu fie prins de bandiți. Zărise de departe doi tipi suspecți şi, ca să nu se întâlnească cu ei, ieşise de pe Drumul Regal şi galopase spre păduri, unde se rătăcise. Îşi petrecuse noaptea ghemuit sub un copac, la adăpost de bandiți, dar nu şi de urşi şi lupi. În zori se hotărâse să se întoarcă la misiune, căci ar fi fost imprudent să-şi continue drumul de unul singur. Călărise toată ziua fără să mănânce nimic, era mort de oboseală şi-l durea capul. Avea să plece la Monterrey peste câteva zile, de data asta bine înarmat şi cu escortă. Părintele Mendoza l-a informat că nu mai era nevoie să-l viziteze pe guvernator, pentru că don Alejandro de la Vega fusese eliberat din închisoare de un necunoscut plin de curaj. Lui Diego nu-i mai rămânea decât să recupereze bunurile familiei. N-a mai spus că nu vedea cum ar fi fost în stare s-o facă țafandachele ăsta ipohondru.

— Cine l-a salvat pe tata?

— I se spune Zorro şi era mascat.

— Mascat? Poate vreun bandit, nu?

— L-am văzut şi eu, Diego şi pentru un bandit nu era rău deloc. Nu-ți mai spun ce chipeş şi elegant era! Şi-avea un cal care trebuie că a costat o avere, a intervenit Isabel, însuflețită foarte.

— Tu ai avut mereu o imaginație peste măsură, i-a replicat Diego.

Nuria a venit să le spună că masa era gata. Diego a onorat cina cu o voracitate care n-avea nici o legătură cu migrena, iar la sfârşit a felicitat-o pe guvernantă pentru faptul că îmbunătățise dieta de la misiune. Isabel l-a chestionat fără milă, voia să ştie de ce caii nu erau obosiți, cum arătau

bandiții, cât timp făcuse de colo până dincolo şi de ce nu trăsese la vreo misiune, după o singură zi de drum. Părintele Mendoza, scufundat în cugetări, n-a observat răspunsurile vagi. Cu dreapta mânca, iar cu stânga pipăia punguța din piele de căprioară din buzunar, calculând că putea reda misiunii bunăstarea de odinioară. Păcătuise oare acceptând perlele pătate de suferință şi lăcomie? Nu, nu era un păcat, dar dacă erau cu ghinion... A zâmbit, constatând că devenise mai superstițios cu vârsta.

Două zile mai târziu, când părintele Mendoza apucase să trimită scrisoarea despre perle în Mexic şi-şi făcea bagajele pentru a-l însoți pe Diego, au venit Rafael Moncada şi Carlos Alcazar în fruntea unor soldați, printre care şi obezul sergent García. Alcazar avea o cicatrice urâtă, care-i deforma obrazul şi era neliniştit pentru că nu reuşise să-şi convingă asociatul de felul în care dispăruseră perlele. Adevărul nu i-ar fi folosit în cazul de față, căci ar fi pus în evidență rolul său jalnic în apărarea închisorii şi a prăzii.

Preferase să-i spună că vreo cincizeci de indieni puseseră foc la El Diablo în timp ce o bandă de bandiți, la ordinele unui mascat în negru care-şi spunea Zorro, pătrunsese în clădire. La capătul unei bătălii crunte, în care el însuşi fusese rănit, atacanții ieşiseră învingători şi furaseră perlele.

În toată zarva, scăpaseră şi deținuții. Ştia că Moncada n-avea să-şi găsească liniştea până nu va afla adevărul şi va da de urma perlelor. Prizonierii care fugiseră nici nu contau, mâna de lucru indigenă prisosea.

Crestătura ciudată de pe falca lui Alcazar – un Z perfect – i-a reamintit lui Moncada de alt mascat, a cărui descriere corespundea cu cea a lui Zorro, care lăsase un semn asemănător în reşedința cavalerului Duchamp şi într-o garnizoană din Barcelona. În ambele ocazii, pretextul fusese eliberarea unor deținuți, exact ca la El Diablo. Iar a doua oară avusese chiar îndrăzneala să se folosească de numele său şi de al mătuşă-sii Eulalia. Jurase să se răzbune, dar n-avusese ocazia să-l provoace. A ajuns repede la singura concluzie posibilă: Diego de la Vega se găsea la Barcelona în

perioada când cineva făcea un Z pe pereți şi de-abia revenise în California când acelaşi semn apărea pe mutra lui Alcazar. Nu era o simplă coincidență. Numitul Zorro nu putea fi decât Diego. Greu de crezut, dar orice pretext era bun ca să-l facă să plătească necazurile produse. Ajunsese la misiune în goana calului, de teamă ca omul să nu fi plecat şi dăduse de Diego, care şedea sub un umbrar, bea limonadă şi citea poezii. I-a poruncit sergentului García să-l aresteze pe loc; bietul grăsan, care avea în continuare aceeaşi admirație necondiționată pentru Diego ca în copilărie, se pregătea să execute fără chef ordinul, dar părintele Mendoza a declarat că mascatul care-şi spunea Zorro nu semăna nici pe departe cu Diego de la Vega. Isabel a confirmat; numai un prost ar fi putut să-i confunde pe cei doi, îl cunoştea pe Diego ca pe un frate, hălăduiseră cinci ani împreună, era băiat bun, inofensiv, sentimental şi bolnăvicios, nici gând să fie bandit, cu atât mai puțin un erou.

— Mersi, i-a tăiat-o Diego, jignit, dar a observat că ochiul saşiu al prietenei sale se învârtea ca un titirez.

— Zorro îi ajută pe indieni pentru că sunt nevinovați, ştiți la fel de bine ca mine, domnule Moncada. N-a furat perlele, le-a luat drept dovadă pentru ce se petrece la El Diablo, a spus misionarul.

— Despre ce perle vorbiți? a sărit Carlos Alcazar, extrem de nervos, căci până atunci nimeni nu pomenise de aşa ceva şi nu ştia în ce măsură era la curent preotul cu afacerile lui murdare.

Părintele Mendoza a admis că Zorro îi dăduse punga cu perle pentru a fi trimise la tribunalul din Mexic. Rafael Moncada şi-a ascuns un suspin de uşurare; recuperarea comorii se dovedea mai uşoară decât îşi imaginase. Moşul ăsta caraghios nu era o problemă, putea să scape de el cât ai zice peşte, se întâmplau atâtea accidente regretabile. Cu o expresie îngrijorată, i-a mulțumit pentru că avusese grijă de perle, apoi i le-a cerut, avea să se ocupe chiar el de această treabă. Dacă, în calitatea sa de şef al închisorii, Carlos Alcazar făcuse anumite nereguli, avea să ia măsurile care se

impun, n-avea sens să deranjeze pe cineva din Mexic. Misionarul a trebuit să se supună. N-a îndrăznit să-l acuze de complicitate cu Alcazar, ar fi fost un pas greşit, în stare să-l coste ce avea mai scump pe lume: misiunea. A adus punga şi a pus-o pe masă.

— Perlele aparţin Spaniei. Am trimis o scrisoare superiorilor mei şi va avea loc o investigaţie.

— O scrisoare? Dar vaporul n-a sosit încă..., s-a bâlbâit Alcazar.

— Dispun de alte mijloace, mai rapide şi mai sigure decât vaporul.

— Sunt aici toate perlele? a întrebat Moncada, supărat.

— De unde să ştiu? Nu eram de faţă când au fost sustrase, nu ştiu câte erau la început. Numai Carlos poate răspunde la această întrebare.

Cuvintele misionarului au avut darul să sporească bănuielile lui Moncada în legătură cu asociatul său. L-a apucat pe părintele Mendoza de braţ şi l-a târât în faţa crucifixului din perete.

— Juraţi înaintea crucii Domnului Nostru Isus că n-aţi văzut alte perle. Dacă mințiți, vă condamnaţi la iad, i-a poruncit.

S-a lăsat o tăcere, nu mai respira nimeni, parcă şi aerul încremenise. Livid, misionarul a izbucnit:

— Cum îndrăzneşti?

— Juraţi!

Diego şi Isabel au făcut un pas înainte ca să spună ceva, dar părintele Mendoza i-a oprit cu un gest, a pus un genunchi la pământ, mâna dreaptă pe piept şi ochii pe Christul cioplit în lemn de o mână de indian. Tremura de indignare şi furie, dar nu se temea c-o să ajungă în iad, cel puţin nu pentru asta.

— Jur în faţa Crucii că n-am văzut alte perle. Să-mi fie sufletul osândit dacă mint, a rostit cu glas puternic.

O vreme nimeni n-a spus nimic, nu se auzea decât răsuflarea de uşurare a lui Carlos Alcazar, a cărui viaţă nu valora nici cât o ceapă degerată dacă Rafael Moncada ar fi

aflat că-şi păstrase cea mai valoroasă parte a prăzii. Bănuia că punguța din piele de căprioară rămăsese la mascat, dar nu pricepea de ce îi dăduse celelalte perle preotului şi nu păstrase totul. Diego i-a ghicit raționamentul şi i-a zâmbit sfidător.

Moncada a trebuit să accepte jurământul părintelui Mendoza, însă le-a spus tuturor că afacerea avea să se termine abia când vinovatul va fi spânzurat. Pe urmă a repetat:

— García! Arestează-l pe De la Vega!

Grasul şi-a şters fruntea cu mâneca uniformei şi s-a executat mâhnit.

— Îmi pare rău, i-a spus, făcându-le semn soldaților să-l ia.

Isabel a sărit în fața lui Moncada, argumentând că n-aveau nici o dovadă împotriva lui, dar el a împins-o brutal.

Diego de la Vega şi-a petrecut noaptea închis într-una din fostele odăi de servitori din conacul în care se născuse. Îşi amintea până şi de cea care o locuise pe vremea când el stătea acolo cu părinții, o indiancă mexicană pe nume Roberta, care avea un obraz ars în urma unui accident cu o oală de ciocolată fierbinte. Ce-o mai fi făcând? Uitase însă că aceste cămăruțe erau atât de mizere, un fel de văgăuni fără ferestre, cu duşumea de pământ bătătorit şi pereți nezugrăviți, doar cu un mindir de paie, un scaun şi o lasă de lemn. Şi-a zis că astfel trăise în copilărie Bernardo, în timp ce, la câțiva metri mai încolo, el dormea într-un pat de bronz cu perdele de tul contra păianjenilor, într-o odaie ticsită de jucării.

Cum de nu observase asta atunci? Casa era despărțită de o linie invizibilă, care separa ambianța familiei de universul complex al servitorilor. Prima, vastă şi luxoasă, decorată în stil colonial, era o minune de ordine, calm şi curățenie, mirosea a flori şi a tutunul pe care-l fuma tata. Al doilea clocotea de viață; era o trăncăneală permanentă, erau animalele domestice, erau certuri şi muncă, mirosea a ardei

iute măcinat, a pâine proaspătă, a rufe spălate cu leşie, a gunoi.

Terasele familiei, îmbrăcate în faianță pictată, cu panseluțele şi fântânile arteziene, erau un paradis de prospețime, în timp ce curțile din dos se umpleau vara de praf şi iarna de noroi.

Nenumărate ore a petrecut Diego pe mindirul de pe jos, asudând în căldura de mai şi fără să vadă lumina zilei. Îi lipsea aerul, îl ardea pieptul. Nu putea măsura timpul, dar credea că trecuseră mai multe zile. Avea gura uscată şi începuse să se teamă că Moncada avea de gând să-l termine prin însetare şi înfometare. Mai încerca din când în când să doarmă, dar era mult prea incomod. N-aveai loc să faci nici doi paşi, înțepenise de-a binelea. Cercetase cămăruța palmă cu palmă, căutase o modalitate de a ieşi, dar în zadar. Uşa era închisă pe dinafară cu un drug de fier; nici chiar Galileo Tempesta n-ar fi putut s-o deschidă dinăuntru. Încercase să desprindă scândurile din tavan, dar erau întărite, era limpede că odăița era folosită ca închisoare. Într-un târziu, uşa mormântului s-a deschis şi figura rubicondă a sergentului García s-a arătat în prag. În ciuda slăbiciunii, lui Diego i-a trecut prin minte că poate l-ar fi putut scoate din joc pe bunul sergent cu un minimum de violență, cu o apăsare pe gât învățată de la maestrul Escalante pe când îl antrena în metoda de luptă a membrilor societății „Dreptate”; totuşi, nu voia să-i creeze vechiului amic probleme cu Moncada. În plus, poate c-ar fi reuşit să iasă din celulă, dar nu şi din casă; mai bine să aştepte. Grasul i-a pus pe jos o cană cu apă şi un blid cu fasole şi orez.

— Cât e ceasul, prietene? l-a întrebat, simulând o bună dispoziție pe care era departe de a o avea.

García i-a răspuns prin semne şi întinzându-şi degetele.

— E nouă dimineața şi e marți, zici? Asta înseamnă că sunt aici de două nopți şi o zi. Vai ce bine am dormit! Ştii ceva de intențiile lui Moncada?

García a dat din cap a negație.

— Ce-ai păţit? Ai ordin să nu vorbeşti cu mine? Bun, dar nu ţi-a zis nimeni că n-ai voie să mă asculţi, aşa-i?

— Îhâmm, a admis acela.

Diego s-a întins, a căscat, a băut apa şi a savurat alene mâncarea, care i se părea delicioasă, după cum l-a informat pe García, după care s-a apucat să trăncănească despre vremurile trecute: aventurile minunate din copilărie, curajul pe care l-a dovedit García când l-a înfruntat pe Alcazar şi a prins un urs viu. Nu degeaba îl admirau toţi bătăuşii de la şcoală. Nu prea se potrivea cu amintirile sergentului, dar cuvintele au fost ca un balsam pe sufletul lui chinuit.

— În numele vechii noastre prietenii, García, trebuie să mă ajuţi să scap de aici.

— Aş face-o cu dragă inimă, dar sunt soldat şi datoria e înainte de toate, i-a răspuns în şoaptă, uitându-se peste umăr să nu audă careva.

— N-am să-ţi cer niciodată să nu-ţi faci datoria sau să comiţi vreo ilegalitate, dar nimeni n-o să te învinuiască dacă uşa nu se închide bine...

N-a avut timp să termine; a venit un soldat care i-a spus sergentului că don Rafael Moncada aştepta prizonierul.

García şi-a tras haina, a scos pieptul înainte şi şi-a lovit călcâiele cu un aer marţial, dar i-a făcut lui Diego cu ochiul.

L-au luat de braţe şi, până i s-au dezmorţit picioarele de atâta nemişcare, l-au dus în salonul principal mai mult pe sus.

Cu părere de rău, Diego a constatat încă o dată schimbările; căminul său semăna cu o garnizoană. L-au aşezat pe un scaun în salon şi l-au legat peste piept şi de glezne. Şi-a dat seama că García nu se omora cu treaba, legăturile erau destul de slabe, cu un pic de îndemânare ar fi scăpat de ele, dar erau soldaţi peste tot. „Am nevoie de o sabie", i-a şoptit la ureche, profitând că celălalt soldat se depărtase puţin. Grasul aproape că s-a sufocat de spaimă; Diego exagera, cum să-i aducă o armă în condiţiile astea? L-ar fi costat mai multe zile la butuc şi cariera militară. L-a bătut drăgăstos pe umăr şi a ieşit cu capul plecat şi târându-

şi picioarele, în timp ce gardianul se aşeza într-un colţ pentru a-l ține sub observație.

Diego a stat pe scaun mai bine de două ore, timp în care şi-a eliberat pe ascuns mâinile din frânghie. Nu putea să-şi dezlege şi picioarele fără ca soldatul, un metis nemişcat ca o statuie aztecă, să prindă de veste. A încercat să-l atragă simulând un acces de tuse, apoi l-a rugat să-i dea o ţigară, un pahar cu apă, o batistă, dar n-a fost chip să-l facă să se mişte. Drept unic răspuns, ridica arma şi-l ațintea cu ochii lui mici ca de piatră, de peste pomeții proeminenți. Diego şi-a zis că dacă asta era strategia lui Moncada pentru a-l umili şi a-i frânge voința, apoi chiar că era eficientă.

În fine, pe la jumătatea după-amiezii, Rafael Moncada şi-a făcut apariția, cerându-şi scuze pentru inconfortul la care fusese obligată o persoană atât de fină precum Diego.

Departe de el gândul de a-l face să treacă prin momente grele, dar date fiind împrejurările, n-avusese încotro. Ştia oare Diego cât timp stătuse închis în odaia de servitori? Tot atâtea ore câte petrecuse el însuşi în odaia secretă a lui Tomás de Romeu, până să vină mătuşă-sa să-l scoată. Ciudată coincidență. Se lăuda el că avea simțul umorului, dar gluma asta fusese cam grosolană. Oricum, îi era recunoscător că-l scăpase de Juliana; o căsătorie cu o femeie de condiție inferioară i-ar fi distrus cariera, după cum îl prevenise de atâtea ori mătuşa, dar nu erau aici ca să vorbească de Juliana, acela era un capitol închis. Bănuia că Diego – sau trebuia să-i spună Zorro? – Voia să ştie ce soartă-l aştepta. Păi, era un delincvent de aceeaşi speță ca taică-său, Alejandro de la Vega; aşchia nu sare departe de trunchi. Bătrânul o să fie prins, nu era nici o îndoială şi-avea să-şi sfârşească zilele în carceră.

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-l spânzure pe Zorro cu mâna lui, a mai spus, dar nu era rolul său. Îl va trimite în Spania, în lanțuri şi bine păzit, ca să fie judecat acolo unde-şi începuse cariera criminală şi unde lăsase destule urme pentru a fi condamnat. Sub guvernarea lui

Ferdinand al VII-lea legea era aplicată aşa cum se cuvine, nu ca în colonii, unde autoritatea era o glumă. Delictelor comise în Spania se adăugau cele din California; atacase închisoarea El Diablo, provocase un incendiu, distrusese proprietatea regatului, rănise un militar şi pusese la cale evadarea prizonierilor.

— Înțeleg că autorul acestor fapte reprobabile este un anumit Zorro. Şi mai cred că a pus mâna şi pe nişte perle. Sau excelența voastră nu doreşte să abordeze tema asta?

— Zorro eşti tu, De la Vega!

— Aş vrea eu, omul pare fascinant, dar sănătatea mea şubredă nu-mi permite asemenea aventuri. Sufăr de astm, de dureri de cap şi palpitații la inimă.

Rafael Moncada i-a pus sub nas un document scris de el însuşi, în lipsa unui funcționar şi i-a cerut să-l semneze. Prizonierul a obiectat că ar fi imprudent să semneze ceva fără să fie la curent cu conținutul. Acum nu putea citi, căci n-avea ochelarii la el şi era miop, altă deosebire față de Zorro, despre care se spunea că ocheşte perfect cu harapnicul şi are mare iuțeală de spadă. Un ochelarist n-avea astfel de talente.

— Ajunge!, a urlat Moncada, dându-i o palmă zdravănă.

Diego se aştepta la o reacție violentă, dar tot a trebuit să facă un efort uriaş ca să nu riposteze. Nu era încă momentul. Şi-a ținut mâinile la spate, peste frânghie, în timp ce sângele care-i curgea din nas şi din gură îi păta cămaşa. Exact atunci a dat buzna sergentul García, care văzându-şi prietenul din copilărie în asemenea hal, s-a oprit brusc, neştiind ce să facă. Glasul de comandă al lui Moncada l-a dezmeticit:

— Nu te-am chemat, García.

— Excelență... Diego de la Vega e nevinovat. V-am spus eu că nu putea fi Zorro! Tocmai l-am văzut pe adevăratul Zorro afară.

— Ce naiba spui acolo, omule?

— E adevărat, excelență, l-am văzut cu toții.

Moncada a ieşit ca din puşcă, urmat de sergent, dar gardianul a rămas în salon, cu puşca îndreptată spre Diego. În grădină, Moncada l-a zărit pentru prima dată pe Zorro,

care se profila limpede pe fundalul cerului violet al înserării. Uluit, a amuțit preț de câteva clipe.

— Urmăriți-l, idioților! a strigat apoi, scoțându-şi pistolul şi trăgând fără să ochească.

Câțiva soldați au fugit să-şi ia caii, alții trăgeau, dar călărețul se depărta la galop. Sergentul, mai curios decât alții să descopere cine era Zorro, a sărit în şa cu o agilitate neobişnuită şi-a înfipt pintenii în burta animalului şi a pornit în urmărirea lui întovărăşit de şase oameni. S-au făcut nevăzuți spre sud, printre dealuri şi păduri. Mascatul avea avantaj şi cunoştea terenul, dar şi aşa distanța dintre el şi soldați se tot scurta. După o jumătate de oră de galop, când caii erau albi de spumă, soarele asfințise şi soldații erau gata să-l ajungă din urmă, ajunseseră la faleză; Zorro era prins în capcană, de o parte marea, de cealaltă parte erau ei.

În acest timp, în salon, Diego a avut impresia că se deschide uşița din spatele căminului. Nu putea fi decât Bernardo, care pesemne reuşise să se întoarcă. Nu ştia ce se petrecuse afară, însă din înjurăturile lui Moncada, strigătele, focurile de armă şi agitația cailor, bănuia că fratele său de lapte îi păcălise. Ca să-i distragă atenția pazniculuí, a mai simulat un atac de tuse spectaculos şi-a răsturnat scaunul şi a rămas întins pe o parte. Omul a venit lângă el şi i-a zis să stea liniştit sau îi zboară creierii, dar Diego i-a perceput ezitarea din glas, poate că instrucțiunile statuii aztece nu includeau uciderea lui. Cu coada ochiului, a zărit o umbră care se desprindea din cămin şi se apropia. A tuşit din nou, zvârcolindu-se de parcă s-ar fi sufocat, în timp ce omul îl ținea în cătarea puştii şi nu ştia ce să facă. Diego şi-a eliberat mâinile şi i-a tras una în picioare, dar omul era ca de piatră, nici nu s-a clintit. Dar imediat a simțit țeava unui pistol în tâmplă şi-a dat cu ochii de un mascat care-i zâmbea tăcut.

— Predă-te, om bun, că te împuşcă Zorro, l-a sfătuit Diego, dezlegându-şi repede picioarele.

Celălalt Zorro a dezarmat paznicul, i-a aruncat puşca lui Diego, care a prins-o din zbor şi a luat-o iute înapoi spre cămin, clipind complice din ochi. Diego l-a culcat pe paznic

cu o lovitură aplicată la gât, nelăsându-l să vadă ce se petrecea. Omul a stat leşinat câteva minute, timp în care Diego l-a legat cu aceeaşi frânghie cu care-l legaseră pe el, după care a spart geamul, având grijă să nu rămână cioburi tăioase pe margini, căci avea de gând să se întoarcă tot pe aici şi s-a strecurat pe uşița secretă care ducea în peşteri.

Când a revenit în salon, Rafael Moncada a constatat că De la Vega se topise, iar în locul lui stătea cel însărcinat să-l păzească. Geamul era spart, iar gardianul zăpăcit nu-şi amintea decât de o siluetă în negru şi de răceala de gheață a pistolului în tâmplă. „Imbecili, idioți fără scăpare", a sunat concluzia lui Moncada. Jumătate din oamenii lui galopau după o fantomă, iar prizonierul evadase chiar sub nasul lui. În ciuda evidențelor, tot mai era convins că Zorro şi Diego de la Vega erau una şi aceeaşi persoană.

În peşteră, Diego nu l-a găsit pe Bernardo, cum se aştepta, însă acesta îi lăsase mai multe lumânări de seu aprinse, costumul, spada şi calul. Tornado pufnea nerăbdător, scuturându-şi coama deasă şi lovind pământul cu copitele.

„O să te obişnuieşti cu locul ăsta, prietene", i-a spus Diego şi l-a mângâiat pe gâtul mătăsos. A mai găsit şi o ploscă cu vin, pâine, brânză şi miere, ca să se întremeze după clipele neplăcute prin care trecuse. După cum se vede, fratele nu pierdea din vedere nici un amănunt. Era de admirat şi dibăcia cu care scăpase de urmărire şi apăruse ca prin minune exact la timp ca să-l salveze. Şi cât de elegant acționase! Bernardo era un Zorro la fel de bun ca şi el, împreună aveau să fie de neînfrânt.

Pentru următorul pas nu era grabă, trebuia să aştepte noaptea, când agitația se va fi potolit. După ce-a mâncat, a făcut câteva flexiuni de dezmorțire, apoi s-a întins să doarmă la câțiva paşi de Tornado, cu conştiința datoriei împlinite.

S-a trezit după câteva ceasuri odihnit şi vioi. S-a spălat şi şi-a schimbat hainele şi-a pus masca, chiar şi mustața falsă. „Am nevoie de o oglindă, e greu s-o lipeşti pe nevăzute. Hotărât lucru, îmi las să crească mustața, e musai. Peştera

asta are nevoie de oarece îmbunătățiri care să ne uşureze aventurile, nu crezi?", i-a vorbit el calului Tornado. Şi-a frecat mâinile plin de încântare la perspectiva uriaşelor posibilități pe care le aducea viitorul; cât va fi sănătos şi în putere n-o să se plictisească nicicând. S-a gândit la Lolita şi a simțit o gâdilătură în stomac, la fel cu cele pe care i le provoca Juliana, dar nu le-a pus în legătură. Atracția pentru Lolita era proaspătă de parcă ar fi fost prima şi singura din viața lui. Dar, atenție! Nu trebuia să uite că era verişoara lui Carlos Alcazar, aşa că nu putea să-i fie logodnică.

Logodnică? A râs vesel; nu se va căsători niciodată, vulpea e un animal singuratic.

A constatat că sabia Justina aluneca uşor în teacă şi-a pus pălăria şi-a fost gata de acțiune. L-a dus pe Tornado la ieşirea din peşteră, pe care Bernardo avusese prevederea s-o ascundă bine cu pietre şi crengi, a încălecat şi-a pornit-o spre casă.

Nu voia să rişte ca trecerea secretă din şemineu să fie descoperită. A socotit că dormise nişte ore bune, pesemne că trecuse de miezul nopții şi toți, cu excepția santinelelor, dormeau.

L-a lăsat pe Tornado cu hățurile slăbite sub nişte copaci, convins că n-avea să se mişte de acolo până nu va fi chemat; fusese bine dresat de Fulgerul Nopții. Cu toate că dublaseră paza, nu i-a fost greu să se apropie de casă şi să tragă cu ochiul pe fereastra din salon, singura luminată. Pe masă era un sfeşnic cu trei lumânări, dar restul încăperii era cufundat în beznă.

Şi-a trecut atent picioarele peste geamul spart, a intrat, s-a strecurat pe lângă mobila trasă la perete până la şemineu, unde s-a pitit printre trunchiurile mari. În capătul opus al salonului Rafael Moncada se plimba fumând, iar sergentul García, în poziție de drepți, încerca să-i explice cele petrecute. Îl urmăriseră pe Zorro în galop până la faleză, dar când erau gata să pună mâna pe el, banditul a ales să sară în mare în loc să se predea. Era deja destul de întuneric şi era cu neputință să te apropii de buza falezei, puteau

aluneca pe pietre. Deşi nu se vedea până în fund şi-au descărcat armele, aşa că dacă nu-şi frânsese grumazul în cădere, precis că Zorro fusese lovit de gloanțe.

— Imbecilule! a repetat pentru a nu ştiu câta oară Moncada. Individul a reuşit să vă păcălească şi-ntre timp a scăpat şi De la Vega.

O expresie inocentă de uşurare a trecut repede pe chipul înroşit al lui García, dispărând imediat sub privirile tăioase ale superiorului.

— Mâine iei un detaşament de opt oameni înarmați şi te duci la misiune. Dacă De la Vega e acolo, îl arestezi imediat; dacă se opune, îl ucizi. Dacă nu e acolo, mi-i aduci pe părintele Mendoza şi pe Isabel de Romeu. Îi iau ca ostatici până se predă banditul. Ai priceput?

— Dar cum să-i facem aşa ceva părintelui? Mă gândesc că...

— Nu gândi, García! Creierul tău nu e făcut pentru asta. Ascultă şi închide gura.

— Da, excelență.

Din ascunzătoarea lui, Diego se întreba cum făcuse Bernardo pentru a fi în două locuri în acelaşi timp. Moncada l-a expediat pe sergent după ce l-a insultat copios, după care şi-a turnat din coniacul lui Alejandro de la Vega şi s-a aşezat să mediteze, legănându-se în balansoar şi cu picioarele pe masă. Lucrurile se complicaseră, erau lucruri rămase în aer, trebuia să scape de nişte oameni, altminteri povestea cu perlele n-ar fi rămas secretă. A sorbit fără grabă băutura, a revăzut documentul pe care-l scrisese ca să fie semnat de Diego, apoi s-a dus la dulapul greoi şi a scos punga. O lumânare se arsese complet, ceara s-a scurs pe masă când nu terminase încă de numărat perlele. Zorro a mai aşteptat o clipă, apoi a ieşit tiptil din ascunzătoare. Făcuse deja câțiva paşi, lipit de perete, când Moncada s-a simțit observat şi s-a întors. Privirile i s-au îndreptat către silueta topită în întuneric, fără să-l vadă, dar instinctul l-a avertizat de pericol.

A pus mâna pe sabie cu mâner de argint şi canaf de mătase roşie, care era atârnată de fotoliu.

— Cine-i acolo?

— Zorro. Cred că avem nişte problemuțe nerezolvate, a răspuns Diego, ieşind la lumină.

Moncada nu l-a lăsat să continue, s-a repezit spre el cu un strigăt plin de ură, hotărât să-l străpungă. Zorro a eschivat spada cu o piruetă de toreador, inclusiv o mişcare elegantă de capă şi s-a depărtat din două salturi la fel de grațioase, cu mâna dreaptă înmănuşată pe spadă, cu stânga în şold, privirile atente şi un surâs plin de dinți albi sub mustăcioara răsucită. La al doilea atac pe care l-a eschivat şi-a scos sabia din teacă fără grabă, de parcă insistența cu care celălalt voia să-l ucidă l-ar fi agasat.

— Nu e bine deloc să te lupți cu furie, l-a sfătuit.

A parat fără efort trei lovituri date cu ambele mâini şi un rever, apoi a dat înapoi, pentru ca adversarul să prindă curaj şi să atace din nou. Dintr-un singur salt s-a urcat pe masă, de unde s-a apărat aproape dansând de loviturile de sabie ale lui Moncada. Peste unele sărea, pe altele le eschiva cu câte o piruetă sau le para atât de puternic, că săreau scântei. S-a dat jos de pe masă şi a țopăit peste scaune, urmat de un Moncada tot mai frenetic. „Nu vă obosiți, nu face bine la inimă", l-a enervat iarăşi. Din când în când, Zorro dispărea în locurile în care lumina slabă a lumânărilor nu bătea, însă nu profita de întuneric pentru a ataca pe furiş, ci apărea în altă parte, chemându-şi adversarul cu o fluierătură.

Moncada era un spadasin bun şi într-o luptă sportivă i-ar fi dat de furcă oricărui adversar, dar îl orbea o furie fanatică. Nu-l suferea pe obraznicul ăsta care sfida autoritățile, îşi bătea joc de ordine şi de legi. Trebuia să-l ucidă înainte să distrugă ceea ce prețuia mai presus de orice: privilegiile pe care le avea din naştere.

Duelul a continuat în acelaşi mod, unul atacând cu disperare, celălalt eschivând cu o lejeritate ironică. Când Moncada credea că-l poate lipi de perete şi străpunge, Zorro se arunca pe jos şi apărea, făcând o piruetă elegantă, câțiva

paşi mai încolo. Când în sfârşit a înțeles că în loc să câştige teren, îl pierdea, Moncada şi-a strigat oamenii şi atunci Zorro a pus capăt jocului. Din trei salturi a ajuns la uşă şi a încuiat-o de două ori, în timp ce cu mâna cealaltă îşi ținea duşmanul la distanță. Apoi şi-a trecut spada în stânga, un truc ce reuşea să nedumerească, măcar pentru câteva secunde, adversarul. A sărit din nou pe masă, de acolo s-a agățat de candelabrul mare din fier, care atârna de tavan de la reconstrucția casei, s-a balansat şi a aterizat în spatele lui Moncada, într-o ploaie de o sută cincizeci de lumânări pline de praf. Până să apuce să se dezmeticească, Moncada s-a pomenit dezarmat şi cu vârful spadei în ceafă. Manevra durase doar câteva secunde, dar deja vreo şase soldați spărgeau uşa cu paturile puştilor şi năvăleau în salon gata să tragă. (Cel puțin aşa a povestit Zorro episodul în repetate rânduri şi cum nimeni nu l-a contrazis, trebuie să-l cred, deşi tinde să-şi exagereze isprăvile. Scuzați paranteza, să ne întoarcem în salon.) Ziceam deci că soldații năvăliseră înăuntru sub comanda sergentului García, tocmai sculat din pat şi numai în izmene, dar cu chipiul peste părul unsuros. Oamenii au călcat pe lumânări, unii au alunecat pe jos. Unui soldat i-a scăpat un glonț, care a trecut aproape atingând capul lui Moncada şi s-a înfipt în tabloul de deasupra şemineului, perforând un ochi al reginei Isabela Catolica.

— Atenție, imbecililor! a mugit Moncada.

— Ascultați-l pe şeful vostru, prieteni! le-a recomandat plin de amabilitate şi Zorro.

Sergentul García nu-şi credea ochilor. Ar fi jurat că Zorro zăcea făcut praf pe stâncile de la poalele falezei, dar iată-l înviat precum Lazăr şi înțepându-i ceafa excelenței sale. Situația era foarte gravă, dar de ce simțea oare o fâlfâire plăcută ca de aripi de fluturi în burdihanul lui de mâncăcios? Le-a spus soldaților să se retragă, ceea ce n-a fost uşor, că alunecau pe lumânări, iar după ce-au ieşit, a închis uşa şi a rămas înăuntru.

— Sabia şi puşca dumitale, domnule sergent, dacă sunteți amabil, a poruncit Zorro pe acelaşi ton prietenesc.

García şi-a lepădat armele cu o viteză suspectă, după care s-a postat la uşă cu braţele încrucişate, impunător în ciuda izmenelor. Nu era sigur dacă veghea la integritatea fizică a superiorului său sau se pregătea să savureze spectacolul.

Zorro i-a spus lui Rafael Moncada să se aşeze la masă şi să citească documentul cu glas tare. Era o mărturisire cum că îndemnase colonii la răscoală împotriva regelui şi la declararea independenţei Californiei. Trădarea se pedepsea cu moartea, iar familia acuzatului îşi pierdea averea şi onoarea. Hârtia nu era semnată; Alejandro de la Vega refuzase să semneze, de aici insistenţa lui Moncada ca s-o semneze fiul.

— Bine gândit, Moncada. După cum se vede, mai e spaţiu în josul paginii. Luaţi pana şi scrieţi ce-am să vă dictez.

Rafael Moncada s-a văzut obligat să adauge şi afacerea cu perlele şi faptul că folosise indienii ca sclavi.

— Acum semnaţi.

— Niciodată!

— De ce nu? Doar e scris de mâna voastră! Semnaţi! i-a ordonat mascatul.

Rafael Moncada a lăsat pana pe masă şi a dat să se ridice, dar din trei mişcări rapide spada lui Zorro i-a crestat un Z pe gât, sub urechea stângă. Un muget de durere şi furie a ţâşnit din rărunchii lui Moncada. Şi-a dus mâna la rană şi a retras-o însângerată. Vârful de oţel i s-a proptit în jugulară şi glasul ferm al lui Zorro l-a informat că va număra până la trei, iar dacă nu semnează, îl va ucide cu multă plăcere. Unu... doi... şi... Moncada a semnat în josul paginii, apoi a topit la flacăra lumânării ceară de sigiliu, a lăsat să cadă câteva picături pe document şi şi-a întipărit inelul cu sigiliul familiei.

Zorro a aşteptat să se usuce cerneala şi ceara, l-a chemat pe García şi i-a poruncit să semneze în calitate de martor. Grasul şi-a scris numele cu o încetineală dureroasă, a rulat documentul şi, fără a-şi putea ascunde un zâmbet de satisfacţie, i l-a înmânat mascatului, care l-a ascuns la piept.

— Foarte bine, Moncada. Vă veţi îmbarca peste două zile şi veţi pleca de aici pentru totdeauna. Voi păstra declaraţia cu

multă grijă, iar dacă vă întoarceți, o voi data şi-o voi duce justiției; dacă nu, n-o s-o vadă nimeni. Doar sergentul şi cu mine ştim de existența ei.

— Nu mă amestecați pe mine în povestea asta, vă rog, domnule Zorro, a bâiguit speriat García.

— Cât despre perle, nu vă faceți griji, am să mă ocup eu.

Dacă autoritățile o să întrebe de ele, sergentul García o să spună adevărul: le-a luat Zorro.

A luat punga, s-a dus la geamul spart şi a tras un fluierat. Imediat s-au auzit copitele lui Tornado. A salutat cu un gest şi a sărit afară. Moncada şi sergentul García au fugit să cheme soldații. Au mai apucat să zărească conturate pe luna plină siluetele misteriosului mascat şi a armăsarului său superb.

— La bună vedere, domnilor! le-a spus Zorro, neluând în seamă gloanțele care-i şuierau pe la urechi.

Două zile mai târziu, Rafael Moncada se îmbarca pe nava *Santa Lucía* cu numeroasele bagaje şi servitorii cu care venise din Spania. Diego, Isabel şi părintele Mendoza l-au însoțit până la plajă, pe de o parte ca să fie siguri că pleacă, pe de alta din plăcerea de a-i vedea mutra furioasă. Diego l-a întrebat pe un ton nevinovat de ce pleca aşa, dintr-odată şi de ce era bandajat la gât. Moncada nu putea suprapune imaginea tânărului spilcuit, care sugea pastile de anason pentru durerea de cap şi folosea batiste de dantelă, peste cea a lui Zorro, dar tot mai bănuia că cei doi erau una şi aceeaşi persoană. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a urca la bord a fost că n-avea să aibă odihnă până nu-l va demasca pe Zorro şi se va răzbuna.

În aceeaşi seară, Diego şi Bernardo s-au întâlnit în peşteră. Nu se mai văzuseră de când Bernardo apăruse în mod oportun ca să-l salveze pe Zorro. Au intrat prin căminul din salonul conacului, pe care Diego îl recuperase şi începuse să-l repare după ravagiile făcute de soldați, în ideea că, imediat ce-ar fi fost gata, Alejandro de la Vega să vină acasă. Deocamdată, era în convalescență sub îngrijirile Toypurniei

şi ale Bufniței Albe, în timp ce fiul său lămurea aspectele legale. În absența lui Rafael Moncada n-avea să fie greu ca guvernatorul să ridice sechestrul. Iar frații de lapte pregăteau peştera pentru a o transforma în cartierul general al lui Zorro.

Diego a vrut să ştie cum făcuse Bernardo să intre în conac, să plece la galop urmărit de trupă, să sară în gol de pe faleză şi să reapară în acelaşi timp pe uşița din şemineu. A fost nevoie să repete întrebarea, pentru că Bernardo nu pricepea ce voia să spună. Nu fusese deloc în casă, l-a asigurat prin gesturi, pesemne că Diego visase. Sărise în mare cu calul, căci cunoştea bine terenul şi ştia exact unde va ateriza.

Era în toiul nopții, dar ieşise luna luminând apa, aşa că a ajuns pe plajă fără probleme. Acolo şi-a dat seama că nu-i mai putea cere nimic calului istovit, aşa că l-a lăsat liber. A mărşăluit ore în şir şi dimineața a ajuns la misiunea San Gabriel.

Pe Tornado îl lăsase în peşteră cu mult înainte, ca să-l găsească Diego, pentru că era convins că va reuşi să scape într-un moment de neatenție al celor care-l păzeau.

— Dacă-ți spun că Zorro a venit la conac ca să mă ajute! Dacă n-ai fost tu, atunci cine? Că doar l-am văzut cu ochii mei.

Atunci Bernardo a fluierat şi din întuneric s-a desprins Zorro, cu splendidul său costum negru, cu pălăria, masca şi mustața, cu capa aruncată pe un umăr şi dreapta pe mânerul săbiei. Nimic nu-i lipsea eroului impecabil, avea până şi harapnicul încolăcit la brâu. Era acolo, în carne şi oase, la lumina zecilor de lumânări de seu şi a două torțe, superb, elegant, inconfundabil.

Diego a rămas înmărmurit, în timp ce Bernardo şi Zorro se străduiau să nu râdă şi savurau scena. Misterul a ținut mai puțin decât se aşteptau ei, căci Diego a observat că mascatul avea ochii saşii.

— Isabel! Numai tu puteai fi! a exclamat Diego şi a pufnit în râs.

Fata îl urmărise când se dusese cu Bernardo la peşteră chiar în noaptea în care ajunseseră în California. Văzuse cum Diego îi dăduse lui Bernardo costumul negru şi auzise planul lor de a fi doi Zorro în loc de unul singur. Şi-a zis atunci că şi mai bine ar fi să fie trei. Nu i-a fost greu să câştige complicitatea lui Bernardo, care îi făcea pe plac în toate cele. Cu ajutorul Nuriei, croise taftaua neagră primită în dar de la Laffite şi cususe costumul. Diego a remarcat că asta era o treabă pentru bărbaţi, la care ea i-a reamintit că-l scăpase din mâinile lui Moncada.

— E nevoie de mai mulţi justiţiari, pentru că e multă răutate pe lumea asta, Diego. Tu ai să fii Zorro, iar Bernardo şi cu mine te vom ajuta, a hotărât Isabel.

Fraţii de lapte şi-au pus costumele şi cei trei Zorro s-au aşezat roată în mijlocul vechiului Cerc Magic pe care-l făcuseră cu pietre pe când erau copii. Cu cuţitul lui Bernardo s-au crestat la mâna stângă. „Pentru dreptate!”, au strigat într-un glas Diego şi Isabel, iar Bernardo spunea acelaşi lucru în limbajul semnelor. Şi atunci, în timp ce sângele amestecat al celor trei prieteni picura în mijlocul cercului, li s-a părut că din pământ ieşea o lumină incandescentă, care a dansat câteva clipe în aer. Era semnul lui *Okahué*, promis de bunica Bufniţa Albă.

SCURT EPILOG ŞI SFÂRŞIT - Alta California, 1840

Dacă n-aţi fost foarte distraţi, aţi ghicit fără doar şi poate că eu, I.d.R., sunt Isabel de Romeu, cronicarul acestei istorii. Scriu la treizeci de ani după ce l-am cunoscut pe Diego de la Vega în casa mea părintească, în 1810, iar de-atunci s-au întâmplat multe. În ciuda trecerii timpului, nu mă tem că v-am spus mari inexactităţi, pentru că de-a lungul vieţii am luat notiţe, iar dacă memoria mă lasă apelez la Bernardo. În episoadele în care e de faţă, mă simt obligată la mai multă rigoare, căci nu mă lasă să interpretez lucrurile în felul meu.

În celelalte am avut mai multă libertate. Câteodată chiar mă enervează acest prieten al meu. Se zice că anii îl fac pe om mai maleabil, dar nu e cazul lui; are patruzeci şi cinci de am şi a rămas la fel de inflexibil. Degeaba i-am explicat eu că nu există adevăr absolut şi totul trece prin filtrul celui care observă. Memoria e fragilă şi capricioasă, fiecare-şi aminteşte şi uită ceea ce-i convine. Trecutul e un caiet cu multe file, în care notăm viaţa cu o cerneală care-şi schimbă culoarea după starea de spirit. În cazul meu, caietul seamănă cu hărţile fantastice ale căpitanului Santiago de León şi merită să fie inclus în *Enciclopedia Dorinţelor*, versiune integrală. În cazul lui Bernardo, caietul e ceva tare plicticos. Dar, mă rog, exactitatea asta măcar i-a servit ca să crească mai mulţi copii şi să administreze cu talent ferma De la Vega. I-a sporit avuţia şi pe cea a lui Diego, care se ocupă mai departe cu împărţirea dreptăţii, pe de o parte pentru că e bun la inimă, dar mai ales pentru că nimic nu-i place mai mult decât să se îmbrace în Zorro şi să intre în aventuri de capă şi spadă.

Nu şi de pistol, pentru că a renunţat repede să îl folosească; consideră că armele de foc nu sunt precise şi-n plus nu sunt demne de un bărbat viteaz. Ca să se bată n-are

nevoie decât de Justina, spada pe care o iubeşte ca pe o femeie.

Nu mai e la vârsta potrivită pentru astfel de copilării, dar după cum se vede, prietenului meu n-o să-i vină niciodată mintea la cap.

Presupun că vreți să ştiți ce s-a întâmplat şi cu alte personaje, nimănui nu-i place să rămână cu întrebări după ce-a citit atâtea pagini, nu-i aşa? Nimic nu e mai enervant decât un final în coadă de peşte, tendința asta modernă de a lăsa cărțile la jumătate. Nuria a albit de tot, s-a micşorat cât un pitic şi răsuflă greu, ca leul de mare, dar e sănătoasă. N-are de gând să moară, zice că va trebui s-o omorâm cu bățul. De curând am îngropat-o pe Toypurnia, cu care mă împrietenisem la cataramă. Nu s-a întors să trăiască printre albi, a rămas cu tribul ei, dar mai venea să-l vadă pe bărbatul ei la conac. Erau buni prieteni. Acum nouă am i-am înmormântat pe Alejandro de la Vega şi pe părintele Mendoza, care s-au prăpădit în timpul epidemiei de gripă. Don Alejandro nu şi-a revenit niciodată complet după experiența de la El Diablo, dar până-n ultima zi din viață şi-a condus ferma călare. A fost un adevărat patriarh, nu se mai nasc oameni ca el.

Poşta indiană a răspândit vestea că părintele Mendoza era pe moarte şi triburi întregi au venit să-şi ia rămas-bun. Au venit din Alta şi Baja California, din Arizona şi Colorado, indieni *chumash, shoshone* şi mulți alții. Zile şi nopți la rând au dansat şi au intonat cântece funerare, iar la plecare i-au pus pe mormânt daruri din scoici, pene şi oase. Cei mai bătrâni povesteau legenda perlelor, cum le găsise misionarul pe plajă, aduse de delfini de pe fundul mării ca să-i ajute pe indieni.

Despre Juliana şi Laffite puteți afla veşti din alte surse, căci aici nu mai am loc. Ziarele au scris despre corsar, deşi locul unde se află acum e un mister. A dispărut după ce americanii, pe care-i apărase în mai multe bătălii, i-au distrus imperiul din Grande Isle. Pot să vă spun doar că Juliana, care a devenit o matroană robustă, a avut

originalitatea de a rămâne amorezată de bărbatul ei. Jean Laffite şi-a schimbat numele şi-a cumpărat o fermă în Texas şi pozează în om respectabil, deşi cu ajutorul Domnului şi-n fundul sufletului va rămâne mereu un bandit. Au opt copii şi au pierdut socoteala nepoților.

Despre Rafael Moncada prefer să nu vorbesc, ticălosul ăsta n-o să ne dea pace în veci, dar Carlos Alcazar a murit de glonț într-o tavernă din San Diego, la puțin timp după prima intervenție a lui Zorro. Făptaşii n-au fost prinşi, dar se spune că erau ucigaşi plătiți. Cine i-a angajat? Mi-ar plăcea să spun că Moncada, pentru că aflase că asociatul său îl păcălise în afacerea cu perlele, dar ar fi doar un truc literar care să dea bine în poveste, pentru că Moncada era în Spania când s-a întâmplat tărăşenia. Moartea lui Alcazar, binemeritată de altfel, i-a lăsat cale liberă lui Diego de la Vega ca s-o curteze pe Lolita, căreia a trebuit în prealabil să-i mărturisească identitatea lui Zorro. Au fost căsătoriți numai doi ani, ea şi-a rupt gâtul căzând de pe cal. Ghinion. După nişte ani, Diego s-a însurat cu altă fată, pe nume Esperanza, care a murit şi ea în mod tragic, dar nici povestea ei nu mai încape în aceste pagini.

Dacă m-ați vedea, prieteni, cred că m-ați recunoaşte, pentru că nu m-am schimbat mult. Femeile frumoase se urâțesc cu vârsta. Cele ca mine doar îmbătrânesc, unele chiar încep să arate mai bine. Cu anii, aspectul meu s-a îndulcit. Părul meu are meşe argintii, dar nu mi-a căzut, ca lui Zorro; tot mai ajunge pentru două capete. Am câteva riduri de expresie, mi-au rămas aproape toți dinții, sunt puternică, ciolănoasă şi saşie. N-arăt rău pentru anii mei bine trăiți. A, port câteva cicatrici de sabie şi glonț, cu care m-am căptuşit în timp ce-l ajutam pe Zorro în misiunile lui justițiare.

Precis c-o să mă întrebați dacă tot mai sunt îndrăgostită de el; am să vă răspund că da, dar nu sufăr din cauza asta. Îmi amintesc că l-am văzut prima oară când el avea cincisprezece ani, iar eu unsprezece, eram doi mucoşi. Eu purtam o rochie galbenă în care semănăm cu un canar ud.

Atunci m-am amorezat de el şi a fost singura mea dragoste, asta dacă nu punem la socoteală o scurtă perioadă când mi s-a pus pata pe Jean Laffite, dar mi l-a suflat soră-mea, după cum ştiți.

Asta nu-nseamnă că sunt fecioară, nici gând; nu mi-au lipsit iubiții, unul mai bun ca altul, însă nici unul memorabil.

Din fericire, nu m-am îndrăgostit nebuneşte de Zorro, aşa cum li se întâmplă celor mai multe femei care-l cunosc; mi-am păstrat mereu capul limpede. Mi-am dat seama la timp că eroul nostru nu poate iubi decât femei care nu-i împărtăşesc dragostea şi-am hotărât să fiu una din ele. A vrut să se însoare cu mine de fiecare dată când una îl lăsa cu buzele umflate sau când rămânea văduv – s-a întâmplat de două ori până acum – dar am refuzat. Poate de-asta mă visează când mănâncă ceva greu. Dacă l-aş accepta ca soț, foarte repede s-ar simți prins în plasă şi-ar trebui să mor ca să-i redau libertatea, cum au făcut primele lui neveste. Prefer să-mi aştept bătrânețea cu o răbdare de beduin. Ştiu că vom fi împreună atunci când el va fi un moş cu genunchi tremurători şi cam ramolit la cap, când alți vulpoi mai tineri îl vor fi înlocuit, sau în ipoteza improbabilă că o doamnă i-ar deschide balconul şi el n-ar fi în stare să se cațere. Atunci o să mă răzbun pentru toate necazurile pe care mi le-a făcut Zorro!

Şi aici se termină povestea mea, dragi cititori. V-am promis să vă istorisesc originile legendei şi m-am ținut de cuvânt, acum pot să-mi văd de-ale mele. De Zorro m-am plictisit şi cred c-a venit clipa să pun punct.

Sfârşit

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI – California, 1790 – 1810 4

PARTEA A DOUA – Barcelona, 1810-1812..... 88

PARTEA A TREIA – Barcelona, 1812-1814..... 158

PARTEA A PATRA – Spania, sfârşitul lui 1814 – începutul lui 1815 225

PARTEA A CINCEA – Alta California, 1815 299

SCURT EPILOG ŞI SFÂRŞIT - Alta California, 1840 358

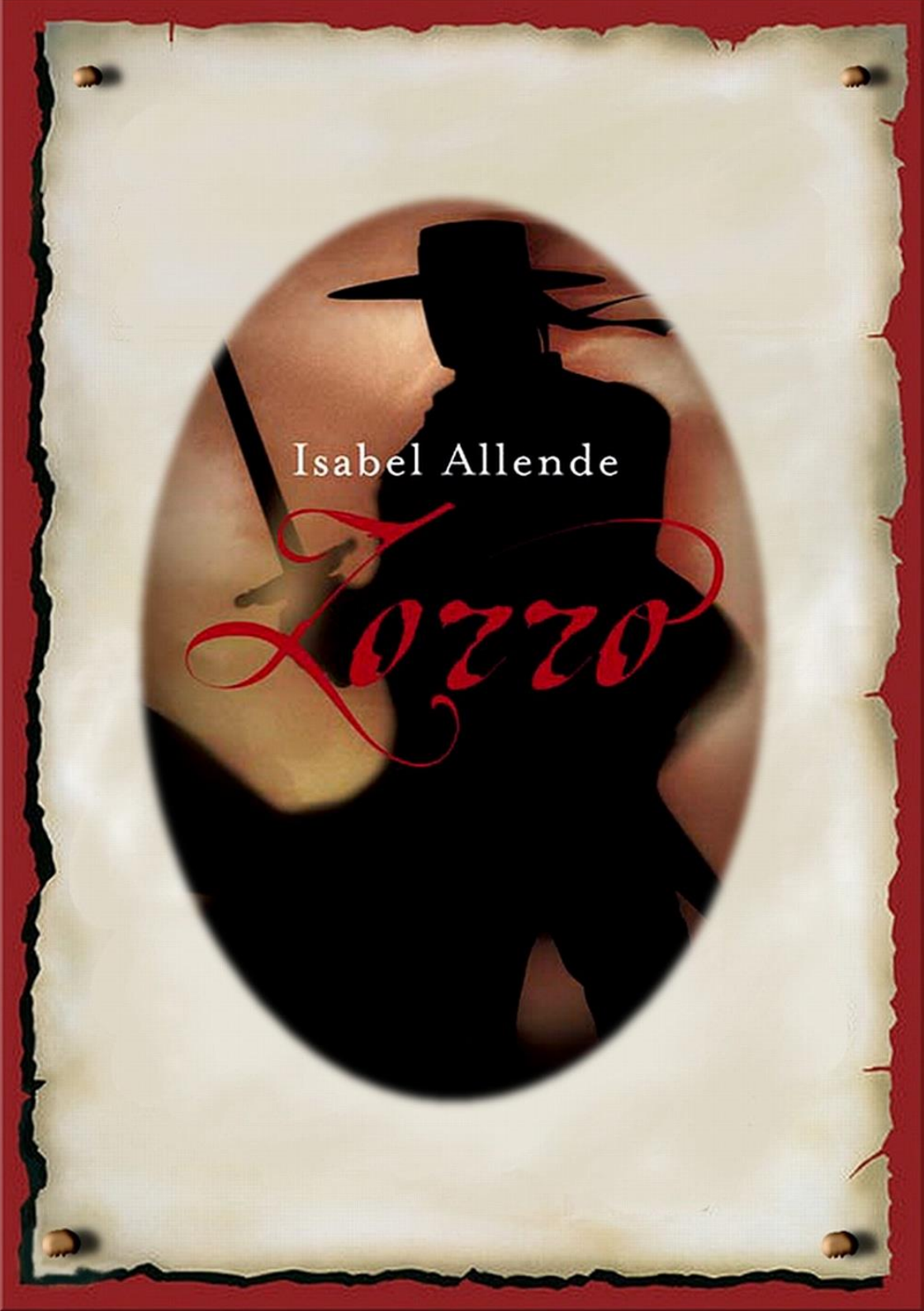
Isabel Allende
Zozzo